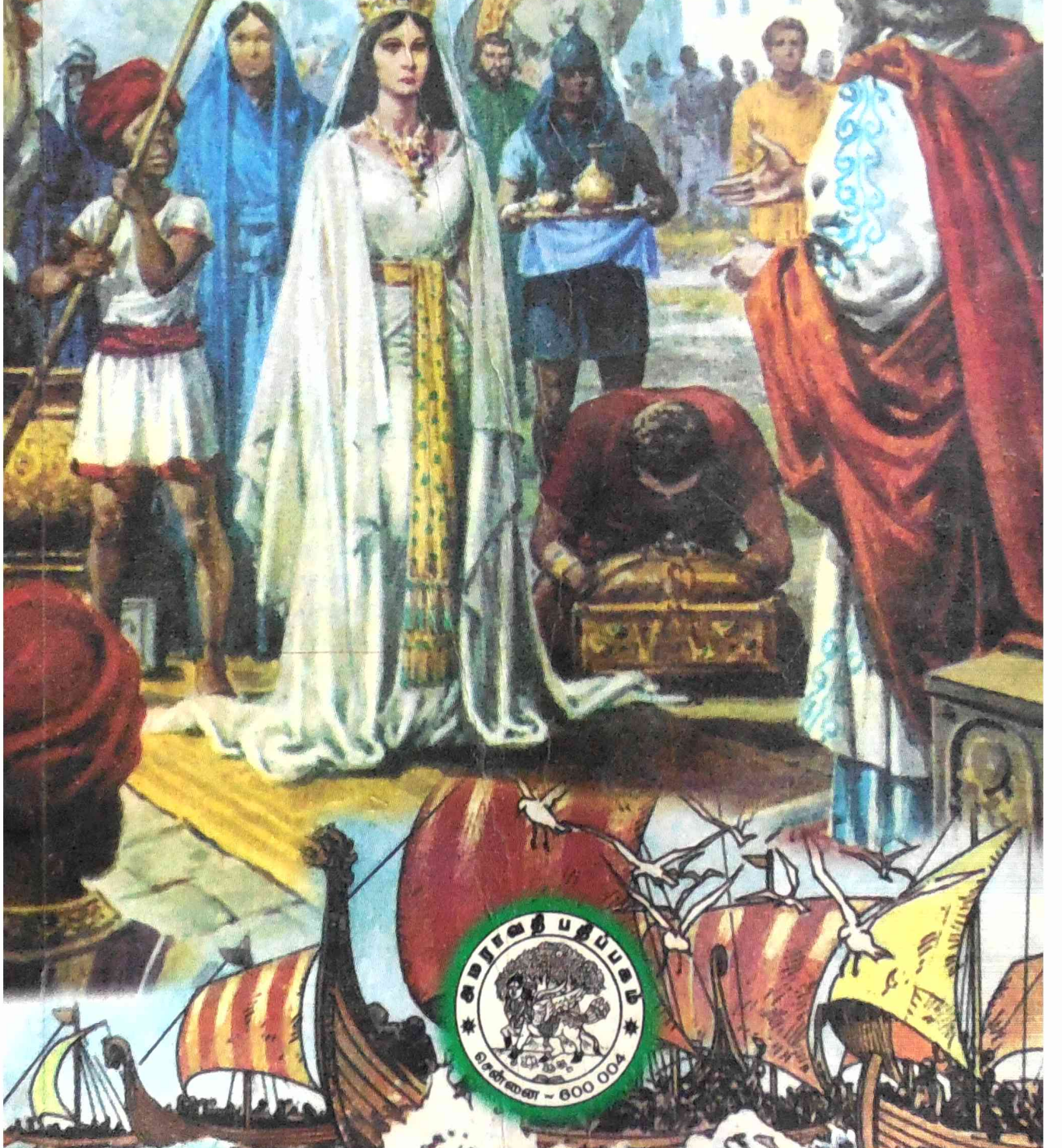

கடற்பறவை

மானோஸ்

கடற் பறவை

மானோஸ்

அமராவதி பதிப்பகம்

59, ஆடம் தெரு, மயிலாப்பூர்,
சென்னை - 600 004

முன்னுரை

பண்டைக்கால ஐரோப்பிய நாகரிகங்களில் முக்கியமான ஒன்று ரோமாபுரி நாகரிகம்.

ஐரோப்பிய வரலாற்றையும் சமூக - பொருளாதார அமைப்பையும் பல வழிகளிலும் பாதித்தது, ரோமாபுரி நாகரிகம்.

ஐரோப்பியாவிற்கு முன்னோடியாகப் பல துறைகளில் ரோமாபுரி நாகரிகம் சிறந்து விளங்கியது. இது பல காலங்களிலும் போற்றப்பட்டு வருகிறது.

ஐரோப்பிய வரலாற்றையும் உலக வரலாற்றையும் நன்கு அறிந்து கொள்வதற்கு மிகவும் உதவியாக உள்ளது ரோமாபுரியின் வரலாறே ஆகும்.

அது மட்டுமல்ல ரோமாபுரியின் வரலாறு அம்மக்களின் வழிவழியாகச் சொல்லப்பட்டு வருகிறது.

ரோமாபுரி மக்கள் இனம், மொழி, பண்பாடு, சமயம், கலாச்சாரம் முதலியவற்றைப் பிரதிபலிக்கும் வண்ணமாக இக்கதை எழுதப்பட்டுள்ளது.

ரோமுலஸ் என்பவனால் நிறுவப்பட்ட
நகராதலால் ரோமாபுரி என்று அது பெயர்
பெற்றது என்பது ஒரு கதை. மற்றொரு கதை
சொல்வாரும் உண்டு. அந்தக் கதைதான்
இந்தக் கதை. இந்தக் கதையைத்தான் இனி
காணப் போகிறீர்கள்... இனி கதைக்கு
வருவோம்..

மனோஸ்

கடற் பறவை

1

ஒவ்வொரு மனிதனும் நாளுக்கு நாள் தன்னுடைய குணத்தாலும் செயலாலும் சுற்றுப்புறங்களினாலும் நாளுக்கு நாள் மாறிக்கொண்டே வருவது இயல்புதானே! அதுபோல் பண்டைய ஸ்பார்ட்டா நாட்டை ஆட்சி செய்து கொண்டிருந்த "மானோன்டா" என்ற மன்னனும் தன் செயலாலும் சுற்றுப்புறத்தினாலும் மாறிக்கொண்டே வந்தான். கடவுள் நம்பிக்கையற்ற நாத்திகன் இவன். நல்ல உடல் வலிமை பெற்றவன். சுருட்டை முடியை உடைய வாலிபப் பருவம். அதிலும் துடிப்பான பருவம். ஆகவே வாலிபப்பருவத்தில் ஒவ்வொருவனும் தன்னுடைய இரத்தத் துடிப்பால் பல தகாத செயல்களெல்லாம் செய்வது இயல்புதானே! தனது இருபத்திரெண்டாவது வயதிலே ஆட்சிக்கு வந்தான் மானோன்டா. தான் ஆட்சிக்கு வந்தவுடனேயே தனது மந்திரிகளையும் ஆலோசகர்களையும் மாற்றிவிட்டான். அப்போது மானோன்டாவின் மெய்க்காப்பாளனாகவும் ராஜதந்திரியாகவும் சாமா என்பவன் இருந்தான். இவன் மானோன்டாவின் செல்வாக்கைப் பயன்படுத்தியவனாய் பல அநியாயமான காரியங்களையெல்லாம் செய்துவந்தான். இவனுடைய மனதில் வஞ்சம் என்றுமே குடிகொண்டிருக்கும்.

ஸ்பார்ட்டா நகரத்தின் முன்னோர்கள் செய்த பாவமோ என்னவோ ஸ்பார்ட்டா நகரத்திற்கு சோதனைக்காலம் நெருங்கி வருவதை மக்கள் உணர்ந்தார்கள்.

ஸ்பார்ட்டா நாட்டு மன்னன் மானோன்டாவும் அவனது ஆலோசகர்கள் அனைவரும் அரச சபையில் அமர்ந்திருந்தனர்.

மானோன்டா கவலை தோய்ந்த முகத்துடன் காணப்பட்டான். அவனது நிலையைக் கண்ட சாமா "மன்னா! இன்று நீங்கள் முகவாட்டத்துடன் இருப்பதற்குக் காரணம் என்னவோ?" என்று பரிவோடு கேட்டான்.

ஒன்றுமில்லை! இப்படியே நாம் நாட்டை ஆண்டு கொண்டும் செல்வங்களை அனுபவித்துக் கொண்டும் இருந்துவிட்டு பிறகு இறப்பதால் நாம் சாதிப்பது என்ன? இதற்கு ஒரு வழி தேவை."

மானோன்டாவின் வார்த்தைகள் சாமாவிற்குப் புரியவில்லை.

"மன்னா! சற்றுப் புரியும்படி சொல்லுங்களேன்."

"அதாவது, எனக்குப் பிறகு எனது பேரும் புகழும் இந்நாட்டில் நிலைபெற்று இருக்கவேண்டும். எனது மக்களின் மனதில் நீங்காத இடம் பெற வேண்டும். இதற்கு ஒரு வழி சொல்லும் சாமா என்று யோசனை கேட்டான் மானோன்டா.

"இவ்வளவுதானே! இதற்கு ஏன் கவலைப்பட வேண்டும்? தொன்மை மிகுந்த ஸ்பார்ட்டா நாட்டின் சக்கரவர்த்தியாகிய நீங்கள் கட்டளையிட்டால் போதுமே!"

சாமாவின் குரலில் சூழ்ச்சி கலந்திருந்தது.

ஆனால் மானோன்டாவிற்குப் புரியவில்லை.

“சாமா! நீ என்ன சொல்கிறாய்? ஒன்றுமே புரியவில்லை! நன்கு விவரித்துதான் சொல்லேன்.”

“மன்னா! நீங்களோ கடவுள் நம்பிக்கை அற்றவர். உலகம் நடைபெறுவதற்கு இயற்கைதான் காரணம் என்றும் நினைப்பவர். கடவுள் என்பவர் ஒருவரும் இல்லையென்றும் தெரிந்திருப்பவர் நீங்கள். ஆகவே கடவுளை யாரும் வணங்கக்கூடாதென்று மக்களிடம் தெரிவியுங்கள். மீறிக் கடவுளை வணங்குபவர்களை கொன்று விடுங்கள். மேலும் ஸ்பார்ட்டாவில் இருக்கும் ஆலயங்கள் எல்லாவற்றையும் இடித்துத் தரைமட்டமாக்கி விடும்படி செய்துவிடுங்கள். நாட்டை ஆழ்பவனே கடவுள். அதாவது, ஸ்பார்ட்டா நாட்டின் கடவுள் மானோன்டா. மானோன்டாவைத் தவிர வேறு தெய்வங்களை வணங்குதல் கூடாது என்று கட்டளையிடுங்கள். இதன் மூலம் நாடு முன்னேற்றம் அடைவதைப் பாருங்கள் மன்னா!” -என்று சூழ்ச்சித்திறனோடு சாமா யோசனை தெரிவித்தான்.

இதைக்கேட்ட மானோன்டாவின் மனது குளிர்ந்தது; மகிழ்ச்சியடைந்தான். “சாமா! உன்னைப்போல் ராஜதந்திரி ஸ்பார்ட்டா நாட்டைத் தவிர வேறு எந்த நாட்டிலும் இருக்க முடியாது. ஸ்பார்ட்டா நாட்டின் ராஜதந்திரியாக நீ இருப்பது, ஸ்பார்ட்டா நாடு செய்த தவப்பயனே!” என்று சாமாவைப் புகழ்ந்தான் மானோன்டா.

சாமா புன்னகை புரிந்தான்.

உடனே, “யாரங்கே!” என்று சாமா கத்தினான்.

இரண்டு படைத்தலைவர்கள் ஓடிவந்து நின்றார்கள்.

“ஸ்பார்ட்டா நாடெங்கும் உள்ள ஆலயங்களை இடித்துத் தரைமட்டமாக்குங்கள். யாராவது இதற்கு

எதிர்ப்புத் தெரிவித்தால் உடனே அவர்களைக் கொன்று போடுங்கள். ஆலயங்களில் கடவுளை வணங்குபவர்களையும் கொன்று போடுங்கள்'' என்று கட்டளை இட்டான் மானோன்டா.

இதைக் கேட்ட இரு படைத்தலைவர்களும் திகைத்து நின்றார்கள். அவர்களது திகைப்பைக் கண்ட சாமா கோபமடைந்தான்.

''ஏய்! ஏன் நிற்கின்றீர்கள்? சக்கரவர்த்தியின் கட்டளையை நிறைவேற்றுங்கள். போங்கள்'' என்று அதட்டினான் சாமா.

''அப்படியே செய்கிறோம் மன்னா!'' பணிவுடன் கூறி அவ்விடத்திலிருந்து விடைபெற்றார்கள்.

இச்செய்தி காட்டுத் தீயைப்போல் நாடெங்கும் பரவியது. மறுநாள் ஸ்பார்ட்டாவிலுள்ள ஆலயங்களெல்லாம் வெறிச்சோடிக் கிடந்தன. ஆலயங்களுக்குள் மிருகங்கள் செல்வதற்குக்கூட அஞ்சின. சில நாட்களில் ஆலயங்களில் மனிதப் பிணக்குவியல்கள் இரத்த வெள்ளத்தில் மிதந்தன. மானோன்டாவின் ஆணையை மீறியதால் வந்த விபரீதமே இதற்கெல்லாம் காரணமாகும்.

அரசாங்கத்திற்கு எதிராக யாரும் எந்தவித எதிர்ப்பும் தெரிவிக்கவில்லை. இருந்தாலும் நாட்டின் கால்பகுதி மக்களே மானோன்டாவின் கொள்கைக்கு ஆதரவு அளித்தனர். பெரும்பாலோரின் உள்ளங்களில் புரட்சி செய்யும் மனப்பான்மை மிகுந்திருந்தது.

இதற்கேற்றாற்போல் ஆலயங்களெல்லாம் இடித்துத் தரைமட்டமாகிக் கொண்டே வந்தது. ஒருவனுக்குக் காயமடைந்த புண்ணிலே நெருப்பில்

காய்ந்த கம்பியை வைத்தால் எப்படியிருக்குமோ அதுபோல் ஆலயங்கள் இடிபடுவதைக் கண்ட மக்கள் பொங்கியெழுந்தார்கள். மக்களின் புரட்சி ஒங்கத் தொடங்கியது.

ஸ்பார்ட்டா நாடே பொங்கியெழுந்தது.

இச்செய்தி மானோன்டாவின் காதிற்கு எட்டியது.

அரண்மனையில்,

“சாமா! என்ன மக்கள் புரட்சி செய்கின்றார்களாமே! இப்போது என்ன செய்வது?” என்று யோசனை கேட்டான் மானோன்டா. இதைக் கேட்ட சாமா குறுக்கும் நெடுக்குமாக உலாவிக்கொண்டே சொன்னான். “மன்னா! முதலில் நாடு அப்படித்தான் இருக்கும். போகப் போக அதெல்லாம் தானாகவே அடங்கிவிடும்” என்று ஆறுதல் அளித்தான் சாமா.

“அளவுக்குமேல் மிஞ்சிவிட்டால் என்ன செய்வது? பிறகு நம்முடைய அரசாங்கம் வீழ்ந்து விடுமே என்று பயமாக இருக்கின்றது. சீக்கிரம் இதற்கு ஒரு வழியைத் தேடுவோம்.”

“மன்னா! நீங்கள் கவிழ்ந்தால் நான் கவிழ மாட்டேனா? நான் உடலென்றால் நீங்கள் உயிர். உயிர் சென்றால் உடல் எப்படி நிலைத்திருக்கும். பொறுங்கள் பார்ப்போம்.”

“சாமாவின் வார்த்தைகள் மானோன்டாவிற்கு ஆறுதல் அளிக்கவில்லை. “அவசர காலத்தில் இப்படியா தத்துவம் பேசுவது? சரி, எனக்கு ஒரு திட்டம் தோன்றி விட்டது. என்னவென்றால் புரட்சி செய்பவர்களை யெல்லாம் அடிமையாக்குவது என்று” ஒரு புதிய

திட்டத்தைக் கூறினான் மானோன்டா. இதைக் கேட்ட சாமா மகிழ்ந்தான்.

“மலரோடு சேர்ந்த நாரும் மணக்கும். அதுபோல் சாமாவோடு சேர்ந்த மானோன்டாவும் ராஜதந்திரியாகி விட்டார் போலிருக்கின்றதே! ஆகவே இனிமேல் உங்களுக்கொரு ராஜதந்திரி வேண்டாம். உடனே உங்கள் கட்டளையை நிறைவேற்றுங்கள்” என்று சாமா சிரித்துக் கொண்டே சொன்னான். இந்நிலையில் திடீரென்று ஒரு காவலாளி ஓடிவந்து, “மன்னா! நம் அரண்மனை வாயிலில் மக்கள் கூட்டம் திரண்டு நிற்கின்றது. உங்களைக் காண வேண்டுமென்று ஆவேசத்துடன் கூக்குரலிடுகின்றார்கள் என்றான்.

இதைக் கேட்ட மானோன்டா அதிர்ச்சியடைந்தான். பிறகு தன்னை அடக்கிக் கொண்டவனாய், “போ வருகிறேன்” என்றான்.

“சாமா! வா நம் அரண்மனையின் மேன்மாடக் கூடத்தின் பால்கனியிலிருந்து மக்களைப் பார்ப்போம்!” என்றான் சாமா.

மானோன்டா செல்கிறான். அவனைப்பின் தொடர்ந்து சென்றான் சாமா. மலையைப்போன்ற அரண்மனையின் மேன்மாடக்கூட பால்கனிக்கு இருவரும் வந்தனர்.

இப்போது இருவரும் தரையிலிருந்து தொன்னூறு அடிக்குமேல் நிற்கின்றார்கள். மக்களோ தொன்னூறு அடிக்குக் கீழ் நின்றுகொண்டு உயரத்தில் நின்று கொண்டிருந்த மானோன்டாவை அண்ணாந்து பார்க்கின்றார்கள்.

மக்களின் முகத்தில் கோபக்கனல் வீசிக்கொண்டிருந்தது. மானோன்டா கீழே நின்றுகொண்டிருந்த மக்களைப் பார்த்து,”

“ஸ்பார்ட்டா நாட்டின் மக்களே! நீங்கள் எல்லோருமே திரண்டு வந்ததன் காரணம் என்னவோ?”

-மானோன்டா தன் குரலில் கனிவு இழையோடுவது போல் நடித்தான். ஒன்றுமே தெரியாதது போல் அவனது முகம் சாந்தமாக இருந்தது. ஆனால் தனது கோபத்தை வெளிக்காட்டிக்கொள்ளவில்லை.

புரட்சி செய்ய வந்த மக்களெல்லாம் ஒன்றுமே பேசாமல் அமைதியுடன் நின்றனர். எங்கும் அமைதியே நிலவியது.

மக்களின் மௌனத்தைக் கண்டு மானோன்டா ஆச்சரியமடைந்தான்.

மிகவும் வெண்மையான ஆடையில் ஒரு கருப்புக் கறை படிந்தால் எப்படி அக்கருப்புக் கறை பளிச்சென்று தெரியுமோ அதுபோல் அசைவற்று நிற்கின்ற மக்கள் கூட்டத்தின் நடுவே ஒரு மனித உருவம் அசைந்து வந்தது. விரிந்த மார்பும், உருண்டு திரண்ட உடல் வலிமையும், பருத்த தோள்பட்டைகளும் அவன் வாலிபன் என்று எடுத்துக்காட்டியது. வயது முப்பது இருக்கும். கிழிந்த சிவப்பு ஆடையால் தன் உடலின் பாதிப் பாகத்தை மூடிக்கொண்டும், கையில் ஆடு மேய்க்கும் நீண்ட குச்சியைப் பிடித்துக்கொண்டும் மக்கள் கூட்டத்தின் முன்னால் வந்து நின்றான். தன்னுடைய சிவந்த முகத்துடன் அனல் பறக்கும் கண்களினால் மானோன்டாவை வெறித்துப் பார்த்து பற்களை நரநரவென்று கடித்தான். அவனது நெற்றியின் நரம்புகள் புடைத்தெழுந்தன. கன்னங்கள் கோபத்தினால் படபடத்தன.

இவனுடைய தோற்றத்தைக் கண்ட மானோன்டா சாமாவை மெள்ள தன்னருகில் அழைத்து அவனது காதுல், “சாமா! இவனுடைய பார்வையே என்னைக் கொன்று

விடும்போல் தெரிகிறதே! இவன் யார்? என்று ரகசியமாக முணுமுணுத்தான்.

“மன்னா! அவன் நம்மை நெருங்க முடியாத அளவுக்குக் கீழே நிற்கின்றான். அவனால் நம்மை ஒன்றும் செய்ய முடியாது. மேலும் அவன் ஒரு சாதாரண ஆடு மேய்ப்பவனே! ஆனால் மக்களிடம் நல்மதிப்பைப் பெற்றவன். தெய்வபக்தி நிறைந்தவனும்கூட. போர் செய்வதில் மிகவும் திறமைசாலியும்கூட. இவன் பெயர் சோக்லி. நீங்கள் மனது வைத்தால் அவனை என்ன வேண்டுமானாலும் செய்யலாம்” என்று சாமா மானோன்டா விடம் மெல்ல முணுமுணுத்தான்.

சற்று நேரத்தில்,

மானோன்டா சோக்லியைப் பார்த்து, “டேய்? நீ யார்? உன் பெயரென்ன? எதற்கு இங்கு வந்தாய்?” என்று அதட்டினான்.

இதைக்கேட்ட சோக்லி, “ஏய்! முட்டாள் ராஜதந்திரியின் யோசனைகளைக் கேட்கும் முட்டாளே! நீ கேட்ட கேள்விக்கெல்லாம் முன்னமே பதில் சொல்லியிருப்பானே உனது அருமை சாமா, “என்று உரக்கக் கத்தினான்.

இதைக் கேட்ட மானோன்டா பொங்கியெழுந்தான். கண்கள் நெருப்புக் கனலை லீசும் வண்ணம் துடித்தன. மூக்கு விறைத்தது. எரிமலை பொங்கி நெருப்பைக் கக்குவதுபோல் காணப்பட்டான்.

ஏதோ சொல்வதற்கு வாயைத் திறக்க முயன்றான். ஆனால் மானோன்டாவின் நிலையை உணர்ந்த சாமா, உடனே மானோன்டாவின் தோள்பட்டையின்மீது கையை வைத்து அழுத்தி, வாயைக்குவித்து உஸ்...ஸ்...” என்று ஊதி தன் வாயில் விரலை வைத்து கோபப்படாமல் இருக்கும்படி ஜாடை, செய்தான்.

மானோன்டாவிற்குச் சற்றுக் கோபம் தணிந்தது.

“சோக்லி! எதற்கு வந்திருக்கிறாய்?” என்று கோபம் தணிந்த குரலில் கேட்டான் மானோன்டா.

குரலில் கோபம் தணிந்திருந்தாலும், மனதில் கோபம் பொங்கியெழுந்துகொண்டேயிருந்தது.

“மானோன்டா! நீ பெற்றிருக்கும் செல்வம், பதவி இவை போன்ற இன்னும் பல இன்பங்களும் கடவுளினால்தான் கொடுக்கப்பட்டது.

நீ பிறந்திருப்பதே கடவுளினால்தான். உன்னை படைத்த கடவுளையே நீ மறந்துவிட்டாய். நீ மறந்தது மல்லாமல் இந்நாட்டின் மக்களையும் மறக்கும்படி கட்டளையிட்டாய். அதுமட்டுமல்லாமல் ஸ்பார்ட்டா நாட்டிலுள்ள எல்லா ஆலயங்களையும் இடித்துத் தரை மட்டமாக்கி இந்நாட்டின் மக்களுக்குக் கொடுமைகள் செய்கின்றாயே! இது உனக்கே நியாயமா?”

இதைக்கேட்ட மானோன்டா கேலிச் சிரிப்பு சிரித்தான்.

“ஏய்! சோக்லி! உன்னையும் என்னையும் எந்தக் கடவுளும் படைக்கவில்லை. நாம் பிறந்ததே இயற்கை. நான் இவ்வளவு சீரும் சிறப்போடு பிறந்திருக்கிறேன். ஆனால் நீயோ ஆடு மேய்ப்பவன். நான் உங்களை யெல்லாம் ஆள வேண்டுமென்பது இயற்கை. அதுமட்டு மல்லாமல் என்னை நீங்கள் வணங்கவேண்டுமென்பது இயற்கை. ஆகவே என்னை நீங்கள் வணங்க வேண்டும். நான்தான் ஸ்பார்ட்டா நாட்டின் கடவுள். இன்னும் சொல்லப்போனால் இந்த உலகத்திற்கே நான்தான் கடவுள். என்னை வணங்காதவன் எனக்கு அடிமை” என்று உரத்த குரலில் கத்தினான் மானோன்டா.

மானோன்டாவின் வார்த்தைகள் சோக்லிக்கு மேலும் கோபத்தை உண்டுபண்ணியது.

“மானோன்டா! அது என்றும் நடக்காது. நீ எத்தனை எத்தனையோ பிறவியெடுத்தாலும் மக்கள் உன்னைக் கடவுளாக வணங்க மாட்டார்கள். இதை மனதில் வைத்துக்கொள். எச்சரிக்கை!”

-சோக்லியின் வார்த்தையில் கம்பீரமும் கோபமும் மிகுந்திருந்தன. இதைக் கேட்ட மானோன்டாவிற்கு பெருஞ்சினம் ஏற்பட்டது. கண்களின் கருவிழிகள் துடித் தெழுந்தன. நரநரவென்று பல்லைக் கடித்தான். உடனே மக்களைப் பார்த்து. “ஏய்! கூடியிருக்கும் ஸ்பார்ட்டா நாட்டு மக்களே! எல்லோரும் என்னைப் பணிந்து வணங்கக் கற்றுக்கொள்ளுங்கள். இப்போது எல்லோரும் எனக்கு மண்டியிட்டு வணக்கம் செலுத்துங்கள். இல்லை யேல் நீங்கள் எல்லோரும் கொல்லப்படுவீர்கள்” என்று கோபத்துடனும் துமிரோடும் கட்டளையிட்டான் மானோன்டா.

கீழே கூடியிருந்த மக்கள் கூட்டத்தில் பாதிக்கு மேல் தலை வணங்கி மண்டியிட்டனர். அவர்களது மனதில் தங்களையறியாமல் அச்சம் ஆட்கொண்டுவிட்டது. சோக்லியின் படை வலிமை குறைந்தது. மானோன்டாவின் மிரட்டலுக்குப் பயந்து மண்டியிட்டு வணங்கிய மக்களைக் கண்டு சோக்லிக்கு மேலும் பெருஞ்சினம் ஏற்பட்டது.

உடனே அவர்களைப் பார்த்து, “ஃ! நீங்களெல்லாம் மனிதர்களா! உயிருக்குப் பயந்த கோழைகள். உங்களைப் படைத்த கடவுளை மறந்த நன்றி கெட்ட நாய்கள்! சாதாரண மனிதனை தெய்வமாக மதிப்பதா? உங்கள் பிணத்தை நரிகளுக்கும் கழுகுகளுக்கும் போட்டாலும்

உங்கள் உடலைத் திண்ணுவதற்கு அவைகள் மிகவும் அஞ்சும். கோழைகளே! இந்த உடல் எத்தனை நாளைக்கு நிலைத்திருக்கும்? இந்த அற்ப உடலை போற்றிக் காக்கவா ஸ்பார்ட்டா நாட்டில் வாழ ஆசைப்படுகின்றீர்கள்? உங்கள் உடலில் இரத்தம்தான் ஓடுகின்றதா? அல்லது உபயோகமற்ற கழிவு நீர்தான் ஓடுகின்றதா? நீங்களும் மனிதர்களாய்ப் பிறந்து விட்டீர்கள். ஒரு சாதாரண மனிதனைக் கடவுளாக நினைத்து அவனுக்குத் தலைகுனிந்து மண்டிபோட்டிருக் கின்றீர்களே! இது கடவுளுக்கு நியாயமா? நீங்கள் கடவுளை அவமானப் படுத்துகின்றீர்கள். இதோ! இங்கு கம்பீரமாக நின்று கொண்டு இருக்கின்றார்களே இவர்களைப் பாருங்கள். இவர்களும் உங்களைப் போல் மனிதர்கள்தான். ஆனால் வீரம் மிக்கவர்கள். அஞ்சா நெஞ்சக்காரர்கள். கடவுள் பக்தியுடையவர்கள். இவர்கள்தான் கடவுளின் பிள்ளைகள். தனது உயிரைச் சிறிதும் மதிக்காமல் கடவுளுக்காக உயிரைக்கொடுக்கும் புனிதமானவர்களைப் பாருங்கள். நீங்களும் மனிதர்களா? இல்லை... இல்லையெனில் நீங்கள் மிருகங்கள்.”

-என்று அனல் கக்கும் சிவந்த முகத்துடன் சொற்களைச் சரமாரியாகப் பொழிந்து கொட்டினான் சோக்லி. ஆனால் சோக்லியின் வார்த்தைகள் மண்டியிட்டவர்களின் மனத்தைத் திருத்தவில்லை. மண்டியிட்டவர்கள் மண்டியிட்டுக் கொண்டேயிருந்தார்கள். ஆனால் மானோன்டாவிற்கு சோக்லியின்மீது கடுஞ்சினம் ஏற்பட்டது. உடனே மானோன்டா மக்களைச் சுற்றி நின்று கொண்டிருந்த தனது வீரர்களைப் பார்த்து, “வீரர்களே! என்னை வணங்கி மண்டியிடாதவர்களைக் கைது செய்யுங்கள். இவர்களெல்லாம் நம் நாட்டின் அடிமைகள்.

சோக்லியை கைது செய்துகொண்டு வாருங்கள்." என்றான்.

உடனே அரண்மனை வீரர்கள் மானோன்டாவை வணங்காதவர்களைக் கைது செய்தனர். கைது செய்யப் பட்டவர்களை சிறையில் அடைத்தார்கள். சோக்லியின் உடலெல்லாம் விலங்குச் சங்கிலியால் கட்டி அரண்மனைக்குக் கொண்டு வந்தார்கள்.

அரசசபையில் அரியாசனத்தில் மானோன்டா அமர்ந்திருக்கின்றான். அவனருகில் சாமாவும் மற்ற தளபதிகளும் அமர்ந்திருக்கின்றார்கள். இரண்டு வீரர்கள் சோக்லியின் உடல் முழுவதும் இரும்புச் சங்கிலியால் கட்டியதோடு அவனை மானோன்டாவின் முன்னால் கொண்டு வந்து நிறுத்தினார்கள்.

மானோன்டா சோக்லியைப் பார்த்தான். சோக்லியின் கம்பீரமான பார்வை, மிகவும் வலிமை வாய்ந்த உடல்கட்டு, அவனுடைய விரிந்த மார்பு பார்ப்பதற்கு கவர்ச்சியாகவும் அச்சம் தருவதாகவும் இருப்பதைக் கண்டு மானோன்டா சிறிது நேரம் சிந்திக்கத் தொடங்கினான்.

அரசசபையின் நடுவில் சோக்லி நிற்கின்றான். சட்டென்று மானோன்டா தனது இருப்பிடத்தைவிட்டு எழுந்து சோக்லியை நோக்கி நடந்தான். அவனை நெருங்கினான். அவனைச் சுற்றிச் சுற்றி வலம் வந்தான். சோக்லியை விறைத்துப் பார்த்துக்கொண்டே வலம் வந்தான் மானோன்டா.

மானோன்டாவின் மனதில் ஒரு சிந்தனை தோன்றியது. உடனே சோக்லியின் முகத்தைப் பார்த்து சட்டென்று நின்றவனாய். "சோக்லி! உனது தோற்றமே

உனக்கு நல்ல எதிர்காலத்தைக் கொடுக்கின்றது. உனக்கு உயர்ந்த பதவியைக் கொடுக்கும். ஆகவே நீ என்னை கடவுளாக மதித்து வணங்கினால் உனக்கு நல்ல எதிர்காலம் உண்டு" என்று மானோன்டா ஆசை வார்த்தை கூறினான்.

இதைக் கேட்ட சோக்லிக்கு கோபமே வந்தது. "தூ...! நாயே! என்னைப் படைத்த கடவுளைத்தான் நான் வணங்குவேன். ஒடிப் போ! என் அருகில் நிற்காதே!" என்று கோபத்துடன் தன் வாயிலிருந்து எச்சிலை உமிழ்ந்தான் சோக்லி.

மானோன்டாவிற்கு கடுஞ்சினம் ஏற்பட்டது.

உடனே அரச சபையில் சலசலப்பு ஏற்பட்டது.

"விடாதே! சோக்லியைக் கொன்று போடுங்கள்" என்று பல குரல்கள் ஒலித்தன. உடனே சாமா ஆவேசத்துடன் தனது இருப்பிடத்திலிருந்து எழுந்து சட்டென்று தன் இடுப்பில் சொருகியிருந்த உடை வாளை உருவி மிக விரைவாக சோக்லியின்மீது ஒங்கினான். உடனே மானோன்டா சட்டென்று தன் உடைவாளை உருவி, சாமாவின் ஒங்கியவாள் சோக்லிமீது விழாதவாறு தன் வாளால் தேக்கியவனாய், "சாமா! அவசரப்படுகின்றாய் என்று அமைதியான குரலில் பொறுமையோடு புத்திமதி கூறி அதன் பிறகு தன் வாளை தன் உடையில் மெதுவாகச் சொருகிக் கொண்டான் மானோன்டா. உடனே சாமா தன் இருப்பிடத்திற்குச் சென்று அமர்ந்தான்.

அரச சபை அமைதியடைந்தது.

ஆனால் மானோன்டா மிகவும் அமைதியோடு ஏதோ சிந்தித்தவாறு குறுக்கும் நெடுக்குமாக நடந்து கொண்டிருந்தான்.

திடீரென்று மாணோன்டா, " சாமா!" என்று கத்தினான்.

உடனே சாமா தன் இருப்பிடத்தை விட்டு மறுபடியும் எழுந்து மாணோன்டாவை நோக்கி நடந்தான். அவனை நெருங்கினான். மாணோன்டா சாமாவை தன் அருகில் அழைத்தான். சாமா அவனை மிகவும் நெருங்கி நின்றான். அவனது காதில் மாணோன்டா ஏதோ முணு முணுத்தான்.

அதைக் கேட்ட சாமா, "சரி," என்று கூறுவது போல் தலையசைத்தான். பிறகு இரு வீரர்களைத் தன்னருகில் கூப்பிட்டு இருவரின் காதிலும் ஏதோ முணுமுணுத்தான் சாமா.

உடனே இரு வீரர்களும் அவ்விடத்தைவிட்டு அகன்றார்கள். அதன்பிறகு மாணோன்டா சோக்லியைப் பார்த்து, "சோக்லி! நீ மிகவும் திறமைசாலிதான். சிங்கத் தின் குகையிலேயே வந்து ஆட்டுக்குட்டி சிங்கத்தை எதிர்க்கின்றது. அந்த ஆட்டுக்குட்டி அறியாமையினால் வந்து மாட்டிக்கொண்டு விழிக்கின்றது. உனக்கு தெரிகின்றதா அந்த ஆட்டுக்குட்டி யாரென்று?" என்று ஒன்றும் தெரியாதவன்போல் சாந்தமுகத்துடன் பரிபூரண கேட்பதுபோல் கேட்டான். மாணோன்டாவின் நடிப்பைச் சோக்லி புரிந்துகொண்டான்.

"மாணோன்டா! உன்னுடைய நடிப்பு, திறமை இவை யாவும் மிகவும் நன்றாகத்தான் இருக்கின்றது. நீ செய்யும் கொடுமைகளைக் காலம் எல்லோருக்கும் எடுத்துரைக்கும். ஆனால் உண்மைக்கு அழிவு இல்லை. நீ உணரத்தான் போகின்றாய்..." என்று வார்த்தைகளை முடிக்காமல் தொடர்ந்து கொண்டே சென்றான் சோக்லி.

நிறுத்துடா நாயே!" என்று ஆவேசத்துடன் சாமா குறுக்கிட்டான்.

"எலும்புத் துண்டைப்போல் என்னைப் பங்கு போடத் துடிக்கும் நாய்களே! என்னைப் பார்த்து நாய் என்றா கூறுகின்றீர்கள்?" என்று கோபத்துடன் கத்தினான் சோக்லி. மானோன்டாவின் மனதில் கோபம் பொங்கி யெழுந்தது. ஆனால் தனது கோபத்தை வெளிக்காட்டிக் கொள்ளாமல் அமைதியுடன் குறுக்கும் நெடுக்குமாக நடந்துகொண்டிருந்தான்.

சோக்லியும் அமைதியுடன் நின்றുകொண்டிருந்தான். அவனது முகத்தில் வியர்வைத் துளிகள் படர்ந்திருந்தன.

சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் ஒரு வீரன் நெருப்பில் காய்ந்து செக்கச் சிவந்திருந்த பற்றுக்கோல் கம்பியை கையில் ஏந்தி வந்தான். மானோன்டாவை நெருங்கினான். அவனிடம் பற்றுக்கோல் கம்பியை நீட்டினான். மானோன்டா பற்றுக்கோலை வாங்கினான்.

இதைக் கண்ட அரசசபையே பரபரப்பில் ஆழ்ந்தது. மானோன்டா வைத்திருந்த பற்றுக்கோல் சிவந்து அதிலிருந்து வெண்புகைகள் வந்துகொண்டேயிருந்தது. அதனுடைய அனல் மானோன்டாவின்மீது தாக்கும் வண்ணம் இருந்தது.

கையில் பற்றுக்கோலுடன் சோக்லியை நெருங்கினான் மானோன்டா. "சோக்லி! என்னைக் காலத்தாலும் நீ மறக்கத்தான் முடியாது. இதோ பார்!" என்று கூறிக் கொண்டே சோக்லியின் கண்ணருகே பற்றுக்கோலைக் கொண்டு சென்றான்.

சோக்லியின் முகத்தில் பற்றுக்கோலின் அனல் வீசினாலும் கம்பீரத்துடன் நின்றுகொண்டிருந்தான். சட்டென்று மானோன்டா சோக்லியின் வலது கண்ணின் உள்ளே பற்றுக்கோலைச் சொருகினான்.

சோக்லியின் வலது கண்ணின் கருவிழிகள் சுட்டுப் பொசுங்கிக் கருகியது. அவனால் வலியைத் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை.

“அய்யோ! கடவுளே! கடவுளே! என்று சோக்லி நின்றுகொண்டே கதறித் துடிதுடித்தான். அவனுடைய உடல் அங்குமிங்கும் நெளிந்தது. அவனது உடலில் கட்டப்பட்ட சங்கிலிகள் அவனை ஒன்றும் செய்ய முடியாத நிலைக்குள்ளாக்கியது.

“ஓ! கடவுளைக் கூப்பிடுகின்றாயா? இதோ நான்தான் கடவுள். இதோ உன்னுடைய கன்னத்தையும் குழிவிழ வைக்கிறேன் பார்” என்று கூறிக்கொண்டே சோக்லியின் கன்னத்தில் பற்றுக்கோலை வைத்து நன்கு அழுத்தி குடுபடுத்திப் புண்ணாக்கினான்.

சோக்லியின் வலது கண்ணும் வலது கன்னமும் தீய்ந்து கருகிப் புண்ணாகியது.

சோக்லி வலி தாங்கமுடியாமல் தரையில் விழுந்து துடிதுடித்தான். கையும் காலும் இறுக சங்கிலியால் கட்டப்பட்டிருந்ததினால் முகத்தைத் தொடமுடியாமல் கீழே விழுந்து தரையோடு தரையாகத் தன் முகத்தை தரையில் தேய்த்து எரிச்சலைத் தவிற்க முற்பட்டான். இதனால் சோக்லியின் முகம் மேலும் புண்ணாகியது. வெகுநேரம் தரையில் உருண்டு துடிதுடித்தான். தரையில் விழுந்து நெகிழ்ந்ததால் அவனது உடல் முழுவதும்

கட்டப்பட்டிருந்த சங்கிலி அவனது உடலைக் காயப் படுத்தியது. நெருப்பில் விழுந்த மண்புழு எப்படி துடிக்குமோ அதுபோல் சோக்லி துடிதுடித்தான்.

சிறிது நேரத்தில் மயங்கி விழுந்தான். அரச சபையே நடுநடுங்கியது. ஆனால் மானோன்டாவிற்கு கோபம் தணியவில்லை. "யாரங்கே! இவனைக் கொண்டுபோய் சிறையில் தள்ளுங்கள்" என்று கோபத்துடன் கத்தினான் மானோன்டா.

உடனே இரண்டு வீரர்கள் சோக்லியின் உடலில் கட்டப்பட்டிருந்த சங்கிலியைப் பிடித்து அவனைத் தரையோடு தரையாக இழுத்துச் சென்றனர். மானோன்டா சாமாவைப் பார்த்து, "சாமா! அடிமையாகக் கைது செய்யப்பட்டவர்கள் எல்லோரையும் வலது கையில் சிலுவை வடிவில் சூடு போட்டு வை. இவர்களெல்லாம் இனிமேல் என்றுமே ஸ்பார்ட்டா நாட்டின் அடிமைகள். உடனே என் கட்டளையை நிறைவேற்றுங்கள்" என்று மிகவும் ஆவேசத்துடன் கட்டளையிட்டான் மானோன்டா.

"ஆகட்டும் மன்னா!" என்று பணிவோடு கூறினான் சாமா. மறுநாள் -

கைது செய்யப்பட்டவர்கள் எல்லோருடைய வலது கையிலும் சிலுவை வடிவச் சூடு போடப்பட்டது?

ஒரு திங்கள் கழிந்தது.

ஸ்பார்ட்டாவில் சிறிது புரட்சி ஓய்ந்திருந்தது. மானோன்டாவின் கடுமையான தண்டனையைக் கண்டு எல்லோரும் அஞ்சினார்கள். இதனால் நாட்டு மக்கள் மானோன்டாவிற்கு அஞ்சி வாழ வேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டது. இந்நிலையில் சிறைச்சாலையில் சோக்லி

அறைக்கு எதிரேயிருக்கும் அறையில் சோக்லியோடு கைது செய்யப்பட்ட மற்றவர்கள் அடைக்கப்பட்டிருந்தார்கள். சிறைச்சாலை யெங்கும் பலத்த பாதுகாப்புப் போடப்பட்டிருந்தது. சிறையின் அறைகள் வலது புறமாகவும் இடதுபுறமாகவும் அமைந்திருந்தன. நடுவே காவலாளிகள் வந்து போய்க் கொண்டிருந்தார்கள். கைதிகளைத் தீவிரமாகக் கண்காணித்துக்கொண்டே வந்தார்கள் காவலாளிகள்.

சோக்லி இப்போது ஒரு கண்ணை இழந்தும், ஒரு கன்னத்தில் தீக் காய வெட்டுடனும் மிகவும் கோரமாகக் காணப்பட்டான். இப்போது எழுந்து நடக்கும் வலிமையைப் பெற்றிருந்தான். அவனுக்கு எதிரேயுள்ள அறையில் அடைக்கப்பட்டிருந்த மக்களோடு பேசமுடியாமல் தவித்தான்.

ஒருநாள் எதிரேயுள்ள மக்களை நோக்கி, "உங்களுடன் நான் பேசவேண்டும். சில முக்கியமான செய்திகளைச் சொல்லவேண்டும். நாளை ரொட்டி மூலம் செய்தியைச் சொல்கிறேன்" என்று கை சைகை மூலம் தனது எண்ணத்தைத் தெரிவித்தான் சோக்லி.

எதிரேயிருந்தவர்களும் அவனது சைகையைப் புரிந்துகொண்டனர். மறுநாள் —

பொழுது புலர்ந்தது.

சிறையிலிருந்தவர்களுக்கு ரொட்டித் துண்டுகள் பரிமாறப்பட்டது. வழக்கப்படி ஒவ்வொருவருக்கும் இரண்டு ரொட்டிகள் பரிமாறப்பட்டன. சோக்லியும் இரண்டு ரொட்டியை வாங்கினான். ஒரு ரொட்டியைத் தின்றான். மற்றொரு ரொட்டியை தன் இடுப்பில் மறைத்து வைத்துக்கொண்டான். சிறிது நேரம் கழித்து

அறையின் ஒரு மூலையில் சென்று அமர்ந்தான். மறைத்து வைத்திருந்த ரொட்டியை மெள்ள எடுத்தான். சுற்று முற்றும் பார்த்தான். காவலாளிகளின் பார்வை திசை மாறிக்கொண்டிருந்தது. ரொட்டியை தனது கால் தொடையின்மீது வைத்து, ரொட்டியில் ஏதோ சில வார்த்தைகளைத் தன் விரல் நகத்தால் எழுதினான். பிறகு அந்த ரொட்டித் துண்டை மறைத்து வைத்துக் கொண்டான். அன்று இரவு கழிந்தது. மறுநாள் காலை -

ரொட்டித் துண்டுகள் பரிமாறப்பட்டது. இரண்டு ரொட்டியை சோக்லி வாங்கினான். சட்டென்று ஒரு ரொட்டியை மறைத்து வைத்துக்கொண்டு முன்னமே மறைத்து வைத்திருந்த ரொட்டித் துண்டை எடுத்து காவலாளியிடம் நீட்டினான்.

காவலாளி விழித்தான்.

“ஏன் ஒரு ரொட்டி போதுமா?” என்றான் காவலாளி.

“ஏய்! இந்த ரொட்டி வேண்டாம். இதை வைத்துக் கொண்டு வேறு ரொட்டிகொடு” என்றான் சோக்லி.

“ஏனய்யா! புதுசா ரொட்டியை மாற்றுகின்றாயே! காரணம் என்ன? என்றான் காவலாளி.

“இந்த ரொட்டி கடினமாக இருக்குது அவ்வளவு தான்” என்று காவலாளியின் சந்தேகத்திற்கு இடம் கொடாமல் பதிலளித்தான் சோக்லி.

உடனே காவலாளி சோக்லியின் மீது எந்தவித சந்தேகமும் அடையாமல் சோக்லி எழுதி வைத்திருந்த ரொட்டித் துண்டை வாங்கினான்.

இவர்கள் இருவரின் உரையாடலைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த எதிரே சிறையிலிருந்த கைதிகள் “இன்று

ரொட்டியில் ஏதோ செய்தி அனுப்புகின்றார் சோக்லி'' என்று தங்களுக்குள்ளே சொல்லிக்கொண்டார்கள்.

அதன்பிறகு காவலாளி எதிரேயிருந்த கைதிகளை நோக்கிச் சென்றான். அவர்களை நெருங்கினான்.

கைதிகளுக்கு ரொட்டிகளைப் பரிமாறினான். ஒவ்வொருவரும் இரண்டு ரொட்டித் துண்டுகளைப் பெற்றுக்கொண்டார்கள்.

சிறையிலிருந்த எல்லோரும் தங்கள் தங்கள் ரொட்டியை நன்கு கூர்ந்து பார்த்தார்கள்.

திடீரென்று ஒரு கைதி, '' எனது ரொட்டியில் ஏதோ எழுதியிருக்கின்றது'' என்று மற்றொரு கைதியிடம் ரகசியமாக மெள்ளக் கூறினான்.

இச்செய்தி சிறையிலிருந்த கைதிகளுக்கெல்லாம் தெரிந்துவிட்டது. ஆனால் காவலாளிகளுக்குத் தெரிய வில்லை.

உடனே ஒரு கைதி அந்த ரொட்டித் துண்டை வாங்கினான். அதிலிருந்த வாக்கியங்களைப் படிக்க ஆரம்பித்தான்.

அதில்,

கடவுளின் பிள்ளைகளே! கடவுள் நம் பக்கம்தான் இருக்கிறார். நீங்கள் கவலைப்படாதீர்கள். இன்று உங்களையெல்லாம் குதிரை லாயத்திற்கு குதிரைகளைக் குளிப்பாட்டுவதற்கு அழைத்துச் செல்வார்கள். அப்போது நான் மற்றொரு இடத்தில் குதிரைகளை குளிப்பாட்டிக் கொண்டிருப்பேன். குதிரை லாயத்தை பூட்டிக்கொண்டு காவல்காத்துக்கொண்டிருப்பவனை நான் கொன்று

வீழ்த்துவேன். நீங்களெல்லாம் தப்பித்துச் செல்லுங்கள். நானும் தப்பித்துவிடுகிறேன்.

இப்படிக்கு
சோக்லி

என்று எழுதப்பட்டிருந்தது.

இதைப்படித்து முடித்த கைதிகளெல்லாம் மகிழ்ச்சியடைந்தனர். சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் அரண்மனை வீரர்கள் சிலர் வந்தனர். படைத்தலைவன் சிறைக்காவலாளிகளைப் பார்த்து, "என்ன! காலை ரொட்டி சாப்பிட்டு விட்டார்களா?" என்றான்.

சிறைக்காவலாளி ஒருவன், "சாப்பிட்டு விட்டார்கள்" என்று சொன்னான். "அப்படியா! இவர்களையும், அதோ! எதிரேயிருக்கும் சோக்லியையும் அழைத்துக் கொண்டு குதிரை லாயத்திற்குச் செல்ல வேண்டும். அறையைத் திறந்து விடுங்க!" என்றான் படைத்தலைவன்.

"சரிங்க," என்று கூறிக்கொண்டே சிறைக்காவலாளி அவ்விடத்தைவிட்டு அகன்றான்.

சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் திறவுகோலுடன் வந்தான். கைதிகள் அடைக்கப்பட்டிருந்த அறையின் தாழ்ப்பாளைத் திறந்துவிட்டான்.

ஏய்! எல்லோரும் வரிசை வரிசையாக வாங்க.. என்று கட்டளையிட்டான் படைத்தலைவன்.

ஒவ்வொருவராகச் அறையைவிட்டு வெளியே வந்தார்கள்.

சிறைக்காவலாளி .சோக்லியின் அறையையும் திறந்துவிட்டான். சோக்லியும் கைதிகளுடன் கலந்து

கொண்டான். ..ஏய்! எல்லோரும் குதிரை லாயத்தை நோக்கி நடங்கள்.. என்று கட்டளையிட்டான் படைத் தலைவன்.

கைதிகளெல்லாம் வரிசை வரிசையாக குதிரை லாயத்தை நோக்கி நடக்கத் தொடங்கினார்கள்.

எவரும் தப்பிவிடாமல் இருக்க வீரர்களும் அவர்களுக்குப் பாதுகாப்பாக அவர்களைப் பின் தொடர்ந்து சென்றார்கள்.

எல்லோரும் குதிரை லாயத்தைச் சென்றடைந்தனர்.

குதிரை லாயம் ஒரு வட்ட வடிவமான மைதானம் போல் காட்சியளித்தது. அதைச் சுற்றிலும் பெருங்கருங்கற்களால் எழுப்பப்பட்ட உயர்ந்த மதில் சுவர்கள். அவ்விடத்தை விட்டு வெளியே செல்வதற்கு ஒரேயொரு அகன்ற வழிதான் இருந்தது. அவ்வழி கோட்டை வாசலைப்போன்று அமைந்திருந்தது. அவ்வாயில் உறுதிவாய்ந்த கெட்டி கதவுகளினால் அடைக்கப் பட்டிருந்தது. குதிரைப் படைகள் வெளியில் செல்வதென்றால் இதன் வழியாகத்தான் செல்லவேண்டும். மற்ற நேரங்களில் மூடியே இருக்கும். அக்கோட்டை வாயிலின் மேல் ஒரு போர்வீரன் நின்று கொண்டு சுற்று முற்றும் கண்காணித்துக்கொண்டிருப்பான். இவனிடம்தான் கோட்டை வாயிலின் திறவுகோல் இருக்கும். தூரத்திலிருந்த அரண்மனை வீரர்கள் வருவதைக் கண்ட இவன் கீழிறங்கி வாசற்கதவைத் திறந்துவிடுவான். மற்ற நேரங்களில் இவன் கோட்டை வாயிலின் மேல் குறுக்கும் நெடுக்குமாக நடந்துகொண்டிருப்பான்.

இவை யாவற்றையும் சோக்லி முன்னமே அறிந்திருந்தான். குதிரை லாயம் திறந்தவெளி மைதானமாக

யால் குதிரைகள் குதித்து அங்குமிங்கும் உலாவிக் கொண்டிருந்தன. அரண்மனை வீரர்கள் ஈட்டியுடன் கண்காணித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

படைத்தலைவன் கைதிகளைச் சிறு சிறு கூட்டமாகப் பிரித்துப் பிரித்துத் தண்ணீர்த் தொட்டிகளுக்கு அனுப்பினான்.

அமைதியுடன் குதிரைகளைக் குளிப்பாட்டிக் கொண்டிருந்தார்கள். சோக்லியும் அமைதியுடன் குதிரையைக் குளிப்பாட்டிக்கொண்டிருந்தான். அவனருகில் ஒரு வீரன் ஈட்டியுடன் அவனைக் கண்காணித்துக் கொண்டிருந்தான்.

சிறிது நேரத்தில் கைதிகளெல்லாம் குதிரைகளை நன்கு தேய்த்துக் குளிப்பாட்டிக்கொண்டே சோக்லியைத் ஒரக்கண்ணால் நோட்டமிட்டனர்.

சோக்லியும், ..எல்லோரும் தயாராக இருங்கள் என்று கூறுவது போல் தன் ஒற்றைக்கண்ணைச் சிமிட்டினான். எல்லோரும் தயாராகத் தொடங்கினார்கள்.

சோக்லி குதிரையை தேய்த்தவாறே மெள்ள நகர்ந்தான். தன் அருகில் ஈட்டியுடன் நின்றிருந்த வீரனின் கவனமெல்லாம் வேறு எங்கோ சென்றது. சட்டென்று சோக்லி அவ்வீரன் மீது பாய்ந்து அவனது ஈட்டியைப் பிடுங்கிக் குறி தவறாமல் கோட்டையின்மீது நின்று கொண்டிருந்த வீரனை நோக்கி ஈட்டியை எறிந்தான். மறுவினாடி தன்னருகில் நின்றுகொண்டிருந்த போர்வீரன் கடுஞ்சினம் கொண்டவனாய் சோக்லியை தாக்க முயன்றான். அப்போர்வீரன் தாக்க முயல்வதைக் கண்ட சோக்லி அவனிடம் சண்டையிட்டு தண்ணீர்த் தொட்டியில் வைத்து அழுத்தினான். அவன் மூச்சுவிடத் திணறி இறந்தான்.

கோட்டையின்மீது நின்றுகொண்டிருந்த வீரனின் முதுகில் ஈட்டி பாய்ந்து அவன் மேலிருந்து கீழே விழுந்தான்.

இவையெல்லாவற்றையும் முன்னமே எதிர் பார்த்துக்கொண்டிருந்த கைதிகளில் ஒருவன் சட்டென்று குதிரைமீது பாய்ந்து சென்று கீழே விழுந்து கிடந்த போர் வீரனின் இடுப்பில் சொருகியிருந்த திறவுகோலை உருவி கோட்டை வாயிலின் கதவைத் திறந்தான். இதுதான் சமயமென்று எதிர்பார்த்திருந்த மற்ற கைதிகள் தாங்கள் குளிப்பாட்டிக்கொண்டிருந்த குதிரைகளின்மீது பாய்ந்து ஏறி அவ்விடத்தை விட்டுத் தப்பித்தார்கள்.

இதற்கிடையில் அரண்மனை போர் வீரர்களுக்கும் கைதிகளுக்கும் இடையே போர் மூண்டது.

சோக்லி அம்பு எய்வதில் திறமைசாலியானதால் சட்டென்று ஒரு அரண்மனை போர்வீரன்மீது பாய்ந்து அவனது வில்லையும் அம்புகளையும் பிடுங்கி அம்பு எய்தே அரண்மனை வீரர்களைக் கொன்றான். உடனே எல்லாக் கைதிகளும் தப்பித்துச் சென்றனர்.

சோக்லியும் ஒரு குதிரை மீதேறி தப்பிச் சென்றான். கைதிகளெல்லோரும் மிகவும் விரைந்து சென்றார்கள். குதிரைகள் புழுதி பறக்கப் பறந்து சென்றன. சிறிது நேரத்தில் நாட்டின் எல்லையைக் கடந்து சென்றுகொண்டே யிருந்தார்கள். அங்கிருந்து சிறிதுதூரம் சென்றவுடன் எல்லோரும் சோக்லியின் வருகைக்காகக் காத்துக் கொண்டிருந்தனர். சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் சோக்லி விரைந்து வந்தான். கைதிகளை நெருங்கி வந்து நின்றான். அவனது கோரமான முகத்தின்மீது வியர்வைத் துளிகள் படிந்திருந்தன.

சோக்லி கைதிகளைப் பார்த்து,... நாம் எல்லோரும் இங்கு இருந்தால் நிச்சயம் நமக்கு ஆபத்து வந்துவிடும்... என்று எச்சரித்தான். இதைக்கேட்ட ஒரு கைதி,... வேறு எங்குதான் செல்வது?... என்றான்.

நாம் நாட்டை விட்டே வந்து விட்டோம். இன்னும் சிறிது தூரம் சென்றால் ஹெலட்டு மலைக்காடு வந்து விடும். அந்தக் காட்டிற்குச் சென்று குடியேறுவோமா? என்று யோசனை தெரிவித்தான். உடனே கைதிகளெல்லாம்.. ஓ! செல்வோமே! என்று கூக்குரலிட்டார்கள்.

வாருங்கள் செல்லுவோம்!... என்று கூறித் தனது குதிரையைச் செலுத்தினான். குதிரை விரைந்து சென்றது.

கைதிகளெல்லாம் அவனைப் பின் தொடர்ந்தார்கள். சிறிது நேரத்தில் ஹெலட்டு மலைக்காட்டினுள் நுழைந்தார்கள். சோக்லியின் தலைமையின் கீழ் வாழக் கைதிகள் விரும்பினார்கள்.

கைதிகளின் தலைவனானான் சோக்லி.

இவர்கள் அனைவரும் ஹெலட்டு மலைக்காட்டில் வாழத் தொடங்கினார்கள். சில நாட்களில் ஹெலட்டுக் காட்டில் வாழ்ந்ததால் இவர்களுக்கு ஹெலட்டு அடிமைகள் அல்லது ஹெலட்டுகள் என்று வழங்கப்பட்டார்கள்.

சோக்லியும் அவனது ஆட்களும் தப்பித்துச் சென்றதைக் குறித்து மானோன்டா சிறிது அஞ்சினான்.

இச்செய்தி நாடெங்கும் மிகுந்த பரபரப்பை உண்டு பண்ணியது.

நாட்டில் மேலும் பல கலகங்களும் புரட்சிகளும் ஏற்படத் தொடங்கின. நாடே கொந்தளித்தது.

ஆனால் அவற்றையெல்லாம் மானோன்டா ஒடுக்கி விட்டான். ஆனாலும் அச்சம் அவனை ஆட்கொண்டது.

எந்த நேரத்தில் என்ன நடக்குமென்று சொல்ல முடியாத நிலை ஏற்பட்டது. நாட்கள் உருண்டோடின.

ஆனால் நாட்டில் அமைதி நிலவவில்லை.

ஒரு நாள் அரண்மனையில் மானோன்டா அவசர ஆலோசனை நடத்திக்கொண்டிருந்தான்.

மானோன்டா பதற்ற நிலையில் காணப்பட்டான். சாமா! இனிமேல் நாம் நாட்டின் மக்கள்மீது இரக்கம் என்பதே காட்டக் கூடாது. ஏனென்றால் அவர்களுக்கு இரக்கம் காட்டுவதால் நம் அரசாங்கம் வீழ்ச்சியடைந்து விடும். ஆகவே எச்சரிக்கையாக இருக்கவேண்டும்... என்றான் மானோன்டா.

மன்னா! நீங்கள் சொல்வது நியாயம்தான். இதற்கு தக்க நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும்... என்றான் சாமா.

இந்நிலையில் திடீரென்று ஒரு காவலாளி ஓடி வந்து மானோன்டாவின் முன் பணிவுடன் நின்றான். அவனது கையில் ஒரு ஓலை வைத்திருந்தான். ஓலையை மானோன்டாவிடம் நீட்டினான்.

சாமாவிடம் கொடு என்றான் மானோன்டா.

உடனே காவலாளி ஓலையை சாமாவிடம் நீட்டினான். சாமா வாங்கிப் பார்த்தான்.

சரி, நீ போகலாம்... என்றான் மானோன்டா.

காவலாளி அவ்விடத்தை விட்டுச் செல்கின்றான்.

சாமா! என்ன ஓலை அது?... என்றான் மானோன்டா.

நம் நாட்டின் ஈபார்ஸ் குழுவினர்களிடமிருந்து வந்துள்ளது... - என்றான் சாமா.

என்ன எழுதியிருக்கின்றார்கள்? அதை படித்துக் காட்டு... - என்றான் மானோன்டா.

ஸ்பார்ட்டா நாட்டின் தெய்வத்திற்கு ஈபார்ஸ் குழுவின் தலைவன் ராபு எழுதியது என்னவென்றால், ஸ்பார்ட்டா நாட்டுக் குடிமக்களை விட ஹெலட்டு அடிமைகள் நாளுக்கு நாள் அதிகமாகிக்கொண்டே வருகின்றார்கள். ஆகவே இதற்கு தகுந்த நடவடிக்கை எடுக்கும்படி கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இப்படிக்கு,
ஈபார்ஸ் குழுவின் தலைவன்,
ராபு

இவ்வாறு சாமா ஓலையைப் படித்து முடித்தான்.

இதைக் கேட்ட மானோன்டாவின் மனது சஞ்சல மடைந்தது. சற்று நேரத்தில் அமைதியடைந்தான். சிறிது நேரத்தில் மானோன்டாவின் அமைதி கலைந்தது. ஏதோ சிந்திக்கத் தொடங்கினான். பிறகு சாமாவைப் பார்த்து, சாமா! நாளை ஆலோசனை நடத்துவோம்...

ஆகட்டும் மன்னா!.. என்று பணிவுடன் சொன்னான் சாமா.

சாமா! இப்போ வர வர மனதே சரியில்லை சாமா!.. -மானோன்டாவின் குரலில் சஞ்சலம் கலந்திருந்தது. அவனது முகம் வாடியிருந்தது.

மன்னா! இருபத்தைந்து ஆண்டு உங்களுக்கு நிரம்பிவிட்டதல்லவா ஆகவே திருமணம் செய்து கொள்ளுங்கள் எல்லாம் சரியாகி விடும்.. என்று ஆறுதல் கூறினான் சாமா.

சாமாவின் வார்த்தைகள் மானோன்டாவிற்கு சிரிப்பை வரவழைத்தது. சாமா! எனக்குத் திருமணம் ஆக வேண்டுமென்பது இல்லை. நான் ஏன் பெண்களுக்காக

ஏங்க வேண்டும். தினமும் ஒவ்வொரு மங்கையை ருசித்துப் பார்க்கிறேன். இப்படியிருக்கையில் தினமும் ஒரே மங்கையை ருசிபார்க்கச் சொல்கின்றாயே! சீ... சீ இப்படியெல்லாம் வேண்டாம் சாமா. ஆனால் என் மனது அடிக்கடி சஞ்சலப்படுகின்றது என்னவென்றே தெரிய வில்லை...

-அவனது குரலில் வருத்தந் தொனித்திருந்தது.

சாமா தனக்குள், ஐய்யய்யோ! கடவுளின் சோதனை நெருங்கிவிட்டதே! இனிமேல் என்ன செய்வது? அமைதியின்றி வாழவேண்டிய நிலைமை வந்து விட்டதே! பாவம் மானோன்டா,... என்று நினைத்துக் கொண்டான்.

“சாமா! என்ன சிந்திக்கின்றாய்?” என்றான் மானோன்டா

“ஒன்றுமில்லையே! உங்கள் வருத்தத்தைப் போக்க என்ன வழி இருக்கின்றது? என்றுதான் சிந்தித்தேன்” என்று சமாளித்தான் சாமா.

“ஓ! அப்படியா!”

“மன்னா! இதற்கொரு முடிவு நாளை கண்டுபிடித்து விடுவோம்” என்றான் சாமா.

“அதுமட்டுமல்ல, நாட்டின் நிலைமை குறித்தும் பேச வேண்டும்”

ஆகட்டும் மன்னா!

“சரி, வா! தோட்டத்தில் சென்று உலாவுவோம்” என்று கூறி அவ்விடத்தை விட்டு அகன்றான் மானோன்டா. அவனைப் பின்தொடர்ந்தான் சாமா.

2

மறுநாள் அரச சபையில் -

அரியாசனத்தில் மானோன்டா வீற்றிருக்கின்றான். அவனைச் சுற்றி சாமாவும், 'ஈபார்ஸ்' குழுத்தலைவனான 'ராபு'வும் மற்ற ராஜதந்திரிகளும் அமர்ந்திருக்கின்றார்கள்.

ஏதோ ஆலோசனை நடந்துகொண்டிருக்கின்றது.

மானோன்டா தன் இருப்பிடத்தை விட்டு எழுந்தான். குறுக்கும் நெடுக்குமாக நடக்கத் தொடங்கினான். பிறகு தன்னைச் சுற்றியிருந்தவர்களைப் பார்த்து, "இன்று அரசாங்கப் பொறுப்பாளர்கள் எல்லோரும் கூடியிருக்கின்றோம். எதற்கு இக்கூட்டம் என்பது உங்களுக்குத் தெரிந்திருக்கும். ஆகவே அவர்கள் அவர்களுடைய திட்டத்தைக் கூறலாம். அதை நன்கு பரிசீலித்தே நான் ஏற்றுக்கொள்வேன்" என்றான் மானோன்டா.

உடனே ராபு குறுக்கிட்டவனாய், "மன்னா! ஹெலட்டு அடிமைகளினால் ஸ்பார்ட்டா நாடெங்கும் போர் மயமாகவே இருக்கின்றது. ஆகவே இந்த அடிமைகளை ஒழிக்க நமக்குப் படைபலம் அதிகமாக வேண்டும். இதற்கும் ஒரு திட்டம் தேவை" என்றான்.

"பார்ப்போம்! பார்ப்போம்!" என்று அமைதியுடன் சொன்னான் மானோன்டா.

சாமா தன் இருப்பிடத்தை விட்டு எழுந்தான்.

"மன்னா! ஸ்பார்ட்டா நாட்டின் கல்விமுறை போர்பயிற்சியே ஆகும். இதனால் நமக்கு பல நன்மைகள் உண்டு. ஒவ்வொரு ஸ்பார்ட்டா நாட்டு குடிமகனும் நன்கு போர்ப் பயிற்சியைக் கற்றுக்கொள்வான். மேலும் சிறு

வயதிலிருந்தே ஒவ்வொருவனுக்கும் போர்ப் பயிற்சி கொடுக்க வேண்டும். அவனுக்கு ஏற்படும் செலவை அரசாங்கமே ஏற்றுக்கொள்வதால் நமது அரசாங்கத்திடம் அவன் விசுவாசம் வைத்துக்கொள்ளச் சந்தர்ப்பமும் அளிக்கின்றது. இது நல்ல திட்டமென்றே நினைக்கிறேன்'' என்று ஒரு புதிய யோசனையைத் தெரிவித்தான்.

''இதுவும் நல்ல திட்டமே! வேறு யாராவது கருத்து தெரிவிக்கின்றீர்களா?'' என்று அரசசபையில் அமர்ந்திருப்பவர்களை நோக்கி மானோன்டா கேட்டான்.

''ராபு மெள்ள எழுந்தான். தனது கருத்தைத் தெரிவிக்க முயன்றான்.''

''மன்னா! ஸ்பார்ட்டா நாட்டில் எந்தக் குடிமகனாக இருந்தாலும் அதாவது ஹெலட்டு அடிமைகள் தவிர நாட்டில் வாழும் - நம் பேச்சைக் கேட்கும் எல்லோருக்கும் பிறக்கும் குழந்தைகளை நன்கு உற்று ஆராய வேண்டும். பிறந்த குழந்தை ஆரோக்கியமாக இருக்கின்றதா என்று பரிசீலனை செய்ய வேண்டும். குழந்தை பிற்காலத்தில் வலிமையிழந்து வாழும் என்று தெரிந்தாலோ அல்லது குழந்தை ஆரோக்கியமற்று இருந்தாலோ அக்குழந்தையைக் கொன்று போடவேண்டும். அப்போதுதான் நாட்டில் வலிமையான படைவீரர்கள் திகழ முடியும்... என்று யோசனை சொன்னான் ராபு.

''இதுவும் நல்ல திட்டமே!'' என்றான் மானோன்டா. உடனே சாமா குறுக்கிட்டவனாய், ''மன்னா! வலிமையிழந்த குழந்தைகளை நாம் கொல்லாமல் மலைச்சரிவுகளில் கிடத்தி விடுவோம். அக்குழந்தைகள் தானாகவே மலைச்சரி விலிருந்து உருண்டு இறந்துவிடும்'' - என்றான்.

"அப்படியே செய்வோம்" என்றான் மானோன்டா. அங்கு அமர்ந்திருந்த ராஜதந்திரிகளில் ஒருவன் திடீரென்று எழுந்து "மன்னா! ஸ்பார்ட்டா நாட்டு குழந்தைகள் எல்லோரையும் போர்வீரர்களாக மாற்றுவதென்றால் நம்ம அரசாங்கத்திற்கு செலவுகள் அதிகமாக ஆகுமே! இவற்றை எப்படி ஈடுகட்டமுடியும்?" என்று கேட்டான்.

இந்நிலையில் சாமா குறுக்கிட்டவனாய் "அதற்கெல்லாம் கவலைப்பட வேண்டாம். ஹெலட்டு அடிமைகளிடம் நன்கு வேலைகளை வாங்கினாலே போதும். ஆகவே அடிமைகள் மூலமே நாம் எல்லாவற்றையும் சரிக் கட்டி விடுவோம்" என்று சொன்னான்.

"சரி, அப்படியே செய்வோம்" என்று சம்மதம் அளித்தவனாய் மீண்டும் தனது கருத்தைச் சொல்லத் தொடங்கினான் மானோன்டா.

"இதோ பாருங்கள்! இன்னொன்று சொல்கின்றேன். ஸ்பார்ட்டா குடிமக்கள் எல்லோருமே என்னைக் கடவுளாக வணங்க வேண்டும். அப்படி என்னை வணங்காமல் கடவுளின் பெயரைச் சொல்லி வணங்குபவன் யாராக இருந்தாலும் அவன் இந்நாட்டிலுள்ள ஹெலட்டு அடிமைகளோடு சேர்க்கப்படுவான். இங்குள்ளவர்களாகிய நீங்களும் என்னை கடவுளாகத்தான் மதிக்க வேண்டும். இல்லாவிட்டால் நீங்களும் அடிமையாக்கப்படுவீர்கள்" என்று கம்பீரத்துடன் சொன்னான் மானோன்டா.

இதைக்கேட்ட அரச சபையிலுள்ள சாமா உள்பட எல்லோருமே மானோன்டா முன் தலைகுனிந்து மண்டியிட்டு வணங்கினார்கள்.

இதைக் கண்ட மானோன்டா மகிழ்ச்சியடைந்தான்.

“ஆ... ஆ... ஆ... போதும்! போதும்!!” எல்லோரும் எழுந்திருங்கள் என்று சிரிப்பொலியுடன் கூறினான்.

உடனே எல்லோரும் அமைதியுடன் எழுந்து தங்கள் இருப்பிடத்தில் உட்கார்ந்தார்கள்.

“இன்று நிறைவேற்றப்பட்ட சட்டங்கள் நாளை ஸ்பார்ட்டா நாடெங்கும் அறிவிக்கப்படும். ஆகவே நாளை ஸ்பார்ட்டா நாட்டு மக்களைக் கூட்டுவோம்” என்று மானோண்டா தன்னுடைய குறுந்தாடியை தடவிக் கொண்டே சொன்னான்.

இவற்றையெல்லாம் கேட்ட சாமா தனக்குள், “இவன் நம்மீதே கை வைத்து விட்டானே! நான் கூட இவனைக் கடவுளாக வணங்கவேண்டுமென்று சொல்கின்றானே! எனக்கு நானே கேடு விளைவித்துக் கொண்டேனே!” என்று சஞ்சலமடைந்தான்.

“சாமா! நாளை மக்களைக் கூட்டு என்றான் மானோண்டா.

“அதை நிறைவேற்றக் காத்துக்கொண்டிருக்கிறேன் மன்னா!” என்று தலையைக் குனிந்தவாறே மரியாதை செலுத்தினான் சாமா.

அரசசபை கலைந்து சென்றது. மானோண்டாவின் செய்தி நாடெங்கும் பரவியது.

மறுநாள் -

அரண்மனையைச் சுற்றி மக்கள் வெள்ளம் திரண்டு எழுந்தது. ஹெலட்டு அடிமைகள் முதல் எல்லா மக்களும் ஒன்று கூடியிருந்தனர்.

அரண்மனையின் மேன்மாடக்கூடத்தின் பால்கனியின்மீது முதலில் இரண்டு போர் வீரர்கள் வந்து நின்றனர்.

சிறிது நேரத்தில் ஒரு படைத் தலைவன் வந்து நின்றான். கீழே நின்றிருந்த மக்களெல்லோரும் அவனை ஆவலுடன் அன்னாந்து பார்த்தனர்.

அவன் ஏதோ சொன்னான்.

“ஸ்பார்ட்டா நாட்டின் மானோன்டா - கடவுள் வருகிறார்! வருகிறார்!” என்று உரக்கச் சத்தமிட்டு கையில் வைத்திருந்த சங்கை ஊதுகிறான். இச்செய்தியைக் கூறிய மறுவினாடியே மானோன்டா கம்பீரமுகத்துடன் வந்து நிற்கின்றான்.

அவனது குறுந்தாடியுடன் கூடிய சிவந்த முகத்தைக் கண்ட மக்களுக்கு சிறிது அச்சமாகவே இருந்தது.

உடனே அங்கு நின்றிருந்த எல்லோரும் மானோன்டாவின் முன்னால் மண்டியிட்டு தலைவணங்கினார்கள்.

இதைக்கண்ட மானோன்டாவின் மனம் குளிர்ந்தது. அவனது முகத்தில் புன்னகை அரும்பியது.

உடனே மானோன்டா மக்களைப் பார்த்து, “மிக்க மகிழ்ச்சி! எழுந்திருங்கள். நான் இந்நாட்டு மக்களின் நலனுக்காகவும் என் மீது நீங்கள் வைத்திருக்கும் விசுவாசத்திற்காகவும் உங்களைக் காப்பது என் கடமை. ஆகவே இன்று அரசாங்கம் அறிவிக்கும் அறிவிப்புப் படியே இனிமேல் நாடு செல்லும். இப்போது படைத் தலைவர் இந்த அறிவிப்பைப் படிப்பார் கேளுங்கள்” என்று கூறிக்கொண்டே தன்னருகில் நின்ற படைத்தலைவரைப் பார்த்து “அரசாங்க அறிவிப்பை உரக்கப் படித்துக் காட்டு” என்று அதிகாரக் குரலோடு கட்டளையிட்டான் மானோன்டா. அருகில் நின்றிருந்த சாமா சுருள் ஒலையை

படைத்தலைவனிடம் கொடுக்கிறான். அதை வாங்கிக் கொண்ட படைத்தலைவன் படிக்கிறான்.

'ஸ்பார்ட்டா நாட்டின் கல்வி' - போர்ப் பயிற்சியே ஆகும். இதற்கான கல்வி அதிகாரி 'பீடானமஸ்' என்று அழைக்கப்படுவார். அவருக்கு உதவப் பல துணை அலுவலர்களும் நியமிக்கப்படுவர். ஓர் ஆண்குழந்தை பிறந்தவுடன் 'முதியோர் குழு' ஒன்று அதைக் கவனத்துடன் உற்று நோக்கி அக்குழந்தை உடல்வலிமையுடன் பிற்காலத்தில் விளங்காது என்று கருதக்கூடிய குழந்தைகளைத் தானே இறந்து போக விட்டுவிடுவது. இதை செயல்படுத்தும் குழுவினர் ஈபார்ஸ் குழுவினராவர். இம்முதியோர் குழுவினரால் ஆரோக்கியமான குழந்தைகள் என்று கருதப்படும் குழந்தைகள் நாட்டின் பொறுப்பாகக் கருதப்படும். ஆனால் ஏழு வயதுவரை அக்குழந்தை தாயுடன் வளர்க்கப்படும். ஏழு வயதுக்குப் பின்பு பதினெட்டு வயது வரை அக்குழந்தை பொது இல்லத்தில் பிறருடன் வளர்ந்து பயிற்சி பெரும். இக்காலத்தில் அதனைப் பாதுகாத்து வளர்க்கும் பொறுப்பு - செலவு ஆகியன அனைத்தும் அரசாங்கத் துடையதாகும். இங்கு பயிற்சியளிக்கப்படுவது என்ன வென்றால் உடற்பயிற்சி, ஒழுங்குப் பயிற்சி, சிறிது உடையுடன் வாழ்வது, கடுமையான படுக்கையில் படுப்பது ஆகியவற்றின் வழியே துன்ப வாழ்க்கையினை தாங்கிக் கொள்தல் - மல்யுத்தப் பயிற்சி, போர்ப்பயிற்சி, ஈட்டி, அம்பு எய்தல் போன்ற பயிற்சிகள் அளிக்கப்படும்.

இப்படிக்கு
ஸ்பார்ட்டா நாட்டின்
மானோன்டா கடவுள்

இவ்வாறு படைத்தலைவன் ஒலையைப் படித்து முடித்தான். இச்செய்தியைக் கேட்ட மக்கள் எல்லோரும் மௌனமாக திரும்பிச் சென்றார்கள். ஸ்பார்ட்டா நாடெங்கும் இச்செய்தி பரவியது. சில நாட்களில் மானோன்டாவின் புதிய சட்டத்தை ஏற்க விரும்பாத சில மக்கள் நாட்டைவிட்டு வெளியேறத் தொடங்கினார்கள். மக்களில் சிலர், "காடுகளில் வாழ்ந்தாலும் வாழலாம். ஸ்பார்ட்டா நாட்டில் வாழக்கூடாது" என்று நினைத்து ஸ்பார்ட்டா நாட்டை விட்டுக் கூட்டம் கூட்டமாக வெளியேறிக்கொண்டே இருந்தார்கள். தங்களுக்கு வேண்டிய தட்டுமுட்டுச் சாமான்களுடன் ஆடு மாடு போன்றவைகளையும் அழைத்துச் சென்றனர்.

நாட்டை விட்டு வெளியேறிய ஆனைவரும் ஹெலட்டு காட்டை நோக்கிச் சென்றனர்.

இச்செய்தியைக் கேள்விப்பட்ட அரசாங்க அலுவலர்கள் திடுக்கிட்டனர்.

3

இந்நிலையில் ஒரு நாள் காலை -

கதிரவன் ஒளிக் கிரணங்களை வீசிக்கொண்டிருந்தான். மானோன்டா அரண்மனை தோட்டத்தில் உலாவிக் கொண்டிருந்தான். அவனது மனதில் பல சிந்தனைகள் தோன்றித் தோன்றி மறைந்தன. இந்நிலையில் ஒரு காவலாளி ஓடிவந்து மானோன்டாவின் முன் நிற்கிறான். அவனைக் கண்ட மானோன்டாவின் சிந்தனை கலைந்தது... என்ன விஷயம் என்று கேட்டான்?

“மன்னா! ஸ்பார்ட்டா நாடு காலியாகிக் கொண்டே வருகின்றது. சிலர் நாட்டைவிட்டு வெளியேறி ஹெலட்டு காடுகளுக்குச் செல்வதுபோல் தெரிகின்றது” என்று பணிவுடன் சொன்னான். இதைக் கேட்ட மானோன்டாவிற்கு தூக்கிவாரிப் போட்டது, அதிர்ச்சி யடைந்தான். முகம் சிவக்க ஆரம்பித்தது.

“உனக்கு எப்படித் தெரியும்?”

மானோன்டாவின் குரலில் கோபம் தொனித் திருந்தது. “ஈபார்ஸ் குழுத் தலைவர் ராபு சொன்னார்.”

மேலும் மானோன்டாவிற்குக் கோபம் பொங்கியது. பற்களை நறநறவென்று கடித்தான். கண்கள் சிவந்தன. கைகள் துடித்தன. திடீரென்று உலாவுவதை நிறுத்தினான். என்ன பேசுவது என்று புரியாமல் துடித்தான். அவனால் சிந்திக்கவும் முடியவில்லை. அவனருகில் ஒரு பருத்த மரக்கிளை தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. திடீரென்று அம்மரத்தின் பருத்த கிளையை தன் இடது கையால் சட்டென்று ஒடித்தான்.

“என்ன! மக்கள் நாட்டைவிட்டு ஓடுகின்றார்களா? ஆ... அவர்களை விடுவேனா பார்!” என்று தனக்குத் தானே கூறியவனாய் சிவந்து கொப்பளித்த கண்களுடன் கையில் வைத்திருந்த மரக்கிளையை மிக வேகமாக வீசியெறிந்து தன்னுடைய கோபத்தை வெளிப்படுத்தினான்.

காவலாளி அஞ்சி நடுங்கினான்.

“முட்டாள்களே! போங்கள் படையை அழைத்துக் கொண்டு போங்கள்! நாட்டைக் காலிசெய்து செல்கின்ற வர்களை உடனே தடுத்து நிறுத்துங்கள். அவர்களைப் பிடித்துப் பயங்கரமாகச் சித்திரவதை செய்யுங்கள். அவர்களைக் ஹெலட்டு அடிமைகளோடு சேருங்கள்.

கையில் சிலுவைக் குறி குடு போடுங்கள். யாரையும் விடாதீர்கள்... என்று அந்தக் காவலாளியின்மீது பாய்வது போல் சீறி விழுந்தான் மானோன்டா.

“ஆ... க... ட்டும் ம... ன்னா...!”

காவலாளியின் குரல் குளறியது. உடல் நடுங்கிய வாறு அவ்விடத்தை விட்டு அகன்றான். சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் இச்செய்தி படைத்தளபதிகளுக்கு எட்டியது. உடனே அரண்மனையிலிருந்து குதிரைப்படைகள் புழுதியைக் கிளப்பிக்கொண்டு விரைந்து சென்றன. வீதியெங்கும் குதிரைகள் ஓடும் சத்தம் கேட்டது. குதிரைகள் ஓடும் சத்தம் இடியோசையைப் போன்று ஒலித்தது.

இதைக் கண்ட - வீதியில் உலாவிக்கொண்டிருந்தவர்கள் அஞ்சி ஓடி வீட்டினுள் நுழைந்து கொண்டார்கள்.

வீதியெங்கும் கருமேகங்களைப்போல் புழுதி மயமாகவே காணப்பட்டது.

நாட்டைவிட்டு வெளியேறி ஹெலட்டு மலைக் காட்டை நோக்கி தம் பயணத்தைத் தொடங்கிக் கொண்டிருந்த மக்கள், ஹெலட்டுக்காட்டை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அப்போது தங்களுக்குப் பின்னால் புழுதிப் படலமும், குதிரைகள் வரும் சத்தமும் மெல்லக் கேட்கத் தொடங்கியது.

பதற்றமடைந்த மக்கள் திரும்பிப் பார்த்தார்கள். தங்களுக்குப் பின் குதிரைகளும் ரதங்களும் புழுதியைக் கிளப்பிவிட்டுக் கொண்டு மிக அருகில் பறந்து வந்து கொண்டிருந்தன. மக்களை நெருங்கி விட்டன. இதைக் கண்ட மக்கள் சிதறியடித்து ஓடத் தொடங்கினார்கள்.

ஆனால் அவர்களைக் குதிரைகளும், ரதங்களும் சூழ்ந்து கொண்டன. பயமிகுதியால் தங்களைக் காப்பாற்றிக் கொள்வதற்காக நாலாபுறமும் சிதறி ஓடியவர்களில் சிலர் தப்பித்துவிட்டனர். இதில் நூற்றுக்கு இருபது பேர்களே தப்பித்தார்கள். அகப்பட்ட மனிதர்களையெல்லாம் சாட்டையால் அடித்து துன்புறுத்தி ரதங்களில் கட்டி அரண்மனைக்கு இழுத்து வந்தார்கள் அரண்மனை வீரர்கள். தப்பித்துச்செல்ல முயன்ற மக்களை ரதங்களில் கட்டி இழுத்து வந்ததினால் வீதியெங்கும் ஒரே இரத்த மயமாகவே காட்சியளித்தது.

அகப்பட்டவர்களெல்லாம் அடிமையாக்கப் பட்டார்கள். எல்லார் கைகளிலும் சிலுவைக் குறி குடு போடப்பட்டது.

அரண்மனையின் மேன்மாடக்கூடத்தில் குறுக்கும் நெடுக்குமாக உலாவிக் கொண்டிருந்தான் மானோன்டா. அவனது முகத்தில் கோபக் கனல். உலாவிக்கொண்டே வீதியைப் பார்த்தான்.

எங்கும் ஒரே இரத்த மயமாக இருந்தது. அதைக் கண்டு அவனது கோபம் தணியத் தொடங்கியது. உடனே தனக்குள், “ஓ! எல்லோரையும் பிடித்து வந்து விட்டார்கள் போலிருக்கிறதே!” என்று தனக்குள் சொல்லிக் கொண்டான். இந்நிலையில் அங்கு படைத் தளபதி ஒருவன் வந்து, “மன்னா! சிலர் ஹெலட்டு காட்டுக்குள் சென்று விட்டார்கள். மீதிப் பதிமூன்றாயிரம் பேர்களை அடிமையாகப் பிடித்து வந்துள்ளோம்” என்று பணிவுடன் சொன்னான்.

“அப்படியா! பிடித்த மக்களைச் சித்திரவதை செய்யுங்கள். பிறருக்கு இது பாடமாக இருக்கட்டும்” என்று கம்பீரக் குரலில் சொன்னான்.

“அப்படியே செய்கிறேன் மன்னா!”

“சீக்கிரம் போய் ஆகவேண்டிய காரியத்தைப்பார்” என்றான் மானோன்டா. உடனே தளபதி அவ்விடத்தை விட்டுச் சென்றான்.

இதுபோன்ற சிறு சிறு அசம்பாவிதங்கள் நடந்து கொண்டேயிருந்தன. இதனால் ஸ்பார்ட்டா நாட்டில் ஹெலட்டு அடிமைகள் பெருகிக்கொண்டே வந்தார்கள்.

சில நாட்கள் கழிந்தன.

ஹெலட்டு மலைக்காட்டில் சோக்லியும் அவன் கீழ் சில மக்களும் வாழ்ந்து வந்தார்கள். பார்ப்பதற்கு சிறு கிராமம்போல் காட்சியளித்தது. மக்கள் மிருகங்களின் தோல்களை ஆடையாக அணிந்திருந்தனர். காட்டில் வாழ்வதால் அங்குள்ளவர்கள் வலிமையான உடற்கட்டையும் போர் செய்யும் திறமையையும் பெற்றிருந்தார்கள்.

பெண்களும் வாழ்ந்ததால் சிறுசிறு குடும்பங்களாக வாழ்ந்து வந்தார்கள். மிருகங்களின் மாமிசத்தையும் காட்டில் விளையும் பழங்களையும் உணவாக உண்டனர். மிருகங்களை வேட்டையாடி வந்தனர்.

இங்கு இளைஞர்களுக்கு போர்ப் பயிற்சி கொடுத்தான் சோக்லி.

உடற்பயிற்சி, ஒழுங்குப்பயிற்சி, கடுமையான படுக்கையில் படுப்பது, மல்யுத்தப் பயிற்சி, அம்பு எய்தல், ஈட்டி எய்தல் போன்ற போர்ப் பயிற்சிகள் அளிக்கப்பட்டன. மனோன்டாவை அழிப்பதற்காகவே சோக்லி புதிய வலிமையான படைகளை உருவாக்கிக் கொண்டு வந்தான். காட்டில் வாழ்வதிலும் ஓர் இன்பத்தைக் கண்டனர். நாட்டிலிருந்து தப்பித்து வரும்

மக்களை மிகவும் அன்போடு வரவேற்றான் சோக்லி. நாளுக்கு நாள் சோக்லிக்கு கடவுள் பக்தி மிகுந்து கொண்டே வந்தது. தினமும் இறைவழிபாட்டையும் நடத்தி வந்தான் சோக்லி. சில நாட்களில் ஹெலட்டு மலைக்காடு ஒரு புனித ஸ்தலம் போல் மாறியது.

நூற்றுக்கணக்கான இளைஞர்கள் உடற்பயிற்சி செய்துகொண்டுவந்தார்கள். அவர்களுக்குச் சோக்லி நன்கு பயிற்சி அளித்துக்கொண்டுவந்தான். அப்போது ஒரு முதியவர் சோக்லியைக் காண வருகிறார். சோக்லிக்கு மிகவும் அறிமுகமானவர்தான். அவன்மீது மிகுந்த அன்பும் வைத்திருப்பவர். அவனை நெருங்கினார். முதியவரைக் கண்ட சோக்லி வணக்கம் தெரிவிக்கிறான். பதிலுக்கு அவரும் வணக்கம் தெரிவிக்கிறார்.

“ஐயா! என்ன விஷயம்?” என்று கேட்டான் சோக்லி

“சோக்லி! எத்தனை காலம்தான் நாம் இந்தக் ஹெலட்டு காட்டில் வாழ்வது? இதற்கு ஒரு முடிவும் வராதா?”

-அவரது குரலில் வருத்தம் தொனித்திருந்தது.

“ஐயா, நமக்கு இன்னும் பல ஆண்டுகளுக்குப் பிறகுதான் நல்ல காலம் வரும்போல் தெரியுது. ஆனால் நம்மைக் கடவுள் என்றும் கைவிடமாட்டார். கடவுளை நம்புங்கள். ஆனால் கடவுளை பரிசோதிக்கக் கூடாது. நடப்பதைப் பார்ப்போம்... என்று மிகவும் அமைதியோடு சோக்லி பதிலுரைத்தான். “என்னமோ தம்பி! கடவுளைத்தான் நம்பியுள்ளோம். நாம் வாழாமல் போனாலும் பரவாயில்லை. நம்முடைய வருங்கால சந்ததியினர் நன்றாக வாழ்ந்தால் போதும். அதுதான் என் ஆசை” என்றார் முதியவர்.

“ஐயா, உங்கள் விருப்பப்படியே எல்லாம் நடக்கும் கவலைப்படாதீர்கள்” - என்று ஆறுதல் சொன்னான் சோக்லி.

“சரி, தம்பி! நான் வருகிறேன்... என்றார் முதியவர். போய் வாருங்கள் ஐயா!.. என்று விடைகொடுத்தான் சோக்லி, சோக்லியிடம் விடைபெற்றுச் சென்றார் முதியவர். இவ்வாறு சில நேரங்களில் மனவருத்த முடையவர்கள் சோக்லியிடம் வந்து தங்கள் மன வருத்தத்திற்கு ஆறுதல் பெற்றுச் சென்றார்கள். ஆனால் மானோன்டா ஆட்சியின் கீழ் வாழ்வதைவிட சோக்லியின் கீழ் வாழ்வதையே பெரிதும் விரும்பினார்கள்.

சோக்லியின் கோர முகமே எல்லோருக்கும் வீரத்தை ஊட்டியது. அவனது அன்பான குணம் எல்லோரையும் கவர்ந்திழுத்தது. ஹெலட்டு காட்டில் சோக்லிக்கு பகைவர் என்று ஒருவரும் இல்லை.

இவ்வாறு நாட்கள் உருண்டோடின.

4

ஒரு நாள் -

அழகிய ஸ்பார்ட்டா நாட்டின் அகன்ற வீதியினிலே வாலிபப் பருவத்தைத் தாண்டிக் கொண்டிருந்த ஒருவர் தனது உடலின் மார்பை ஒருபுறமாக மூடிய நீண்ட ஆடையை அணிந்திருந்தவர், சாந்தம், பக்தி நிறைந்த பார்வையோடும் ஏதோ தெருவில் உரக்கச் சத்தமிட்டு பிரசங்கம் செய்துகொண்டிருந்தார். அவரைச் சுற்றி மக்கள் கூட்டம் சூழ்ந்துகொண்டிருந்தனர்.

அவரது பார்வையில் அன்பு கனிந்திருந்தது. குரலில் கம்பீரம் தொனித்திருந்தது.

“தொன்மை வாய்ந்த நாடாகிய ஸ்பார்ட்டா நாட்டு மக்களே! வாருங்கள். கடவுளின் தூண்டுதல் காரணமாக உங்களுக்கோர் நற்செய்தியை அறிவிக்கிறேன். நம்மைக் கடவுள் படைத்தார். ஆகவே அவரைக் வணங்க வேண்டும். ஆனால் மனிதனைக் கடவுளாக வணங்கக் கூடாது. அதிலும் கொடிய மனிதனை வணங்குவதைவிட வேறு பாவமான செயல் வேறெதுவுமில்லை. மனிதனை மனிதன் கடவுளாக மதித்தல் கூடாது. மனிதனுக்கு மனிதன் மரியாதைசெலுத்தலாம். ஆனால் கடவுளாக வணங்கக்கூடாது. இந்நாட்டை ஆளும் மன்னனாக இருந்தாலும் அவனும் மனிதனே! அவனைக் கடவுளாக மதிப்பவர்கள் முட்டாள்களே! ஒவ்வொரு உயிரையும் படைத்தவர் கடவுள். ஆகவே அவரை வணங்கி அவருக்குக் கீழ்ப் பணிந்து நடப்பதே நமது கடமை யாகும். உயிருக்குப் பயந்து மனிதனைக் கடவுளாக மதித்து வணங்குபவன் கோழை! இப்போது நீங்க ளெல்லாம் கோழைகளே. இப்போது ஸ்பார்ட்டா நாடே புனிதத் தன்மையை இழந்துவிட்டது. இங்கு எல்லோரும் அடிமைகளாகத் திகழ்கின்றீர்களே! நீங்களும் மனிதர்கள் தானா? உண்மைக் கடவுளை மறந்த மக்களே நீங்களும் மனிதர்களாக வாழ்கின்றீர்களே! உங்களுக்கு வெட்கமாக இல்லையா? ஒருவன் செல்வத்தை சம்பாதிப்பதென்றால் எப்படியும் சம்பாதித்து விடலாம். பொய் சொல்லியோ திருடியோ அல்லது விபச்சாரம் செய்தோ அல்லது எந்த எந்தவித குறுக்கு வழியிலும் செல்வத்தை சம்பாதித்து விடலாம். ஆனால் கடவுளின் உண்மை அன்பைப் பெற வேண்டுமானால் சத்தியத்தோடும், உண்மையோடும், அன்போடும் இருந்தால் மட்டும் கடவுளின் அருளைப்

பெறமுடியும். நேர்வழியில் நடப்பவனே கடவுளை சென்று அடைவான். ஸ்பார்ட்டா நாட்டு மக்களே! நீங்களும் கடவுளின் அருளைப் பெறமுடியும். உண்மையோடும், சத்தியத்தோடும், அன்போடும் இருந்தால் எந்த ஒரு மனிதனும் கடவுளின் அருளைப் பெறலாம்.

கடவுளை வணங்க எந்தவித ஆயுதங்களோ, பொருள்களோ தேவையில்லை. உங்களுடைய மனதை பரிசுத்தமாக்குங்கள். கடவுள் கொடுத்த பொக்கிஷத்தை மறந்துவிடாதீர்கள். முதலில் ஆத்மாவைச் சுத்தப்படுத்துங்கள். கடவுளின் ஞானத்தைத் தேடுங்கள். தர்மத்தைக் கடைப்பிடியுங்கள். நாட்டில் தர்மமும் சத்தியமும் நிலைத்திருக்கட்டும்.

- என்று அந்த ஞானி பிரசங்கம் செய்து கொண்டிருக்கும்போதே தூரத்திலிருந்து புழுதிப் படலமும், குதிரைகள் வரும் சத்தமும் கேட்கத் தொடங்கின. ஆனால் அவருடைய பிரசங்கக் குரல் குதிரைகளின் சத்தத்தை விழுங்கிவிட்டது.

மறுவினாடியே புழுதிப்படலமும், குதிரைகள் வரும் சத்தமும் அவர் அருகில் நெருங்கி வந்து விட்டன.

கூடியிருந்த மக்கள் அதிர்ச்சியடைந்து திரும்பிப் பார்த்தனர். தங்களுக்குப்பின் குதிரைகள் புழுதியைக் கிளப்பி விட்டுக்கொண்டு பறந்து வருவதைக் கண்டார்கள்.

உடனே தங்களைக் காப்பாற்றிக் கொள்வதற்காக நாலாபுறமும் சிதறி ஓடினார்கள்.

ஆனால் பிரசங்கம் செய்துகொண்டிருந்த ஞானி மட்டும் சிலையைப் போல் அமைதியுடன் நின்று கொண்டிருந்தார்.

அரண்மனை குதிரை வீரர்கள் குதிரைகளின்மீது அமர்ந்தபடியே ஞானியைச் சுற்றி கம்பீரத்துடன் நின்றனர். அந்தக் கம்பீரமான முரட்டுக் குதிரைகள் தன்கால்களினால் மண்ணைக் கிளறிவிட்டு புழுதியைக் கிளம்பிக் கொண்டேயிருந்தன.

ஒரு கருப்பு நிற குதிரையில் சாமா கம்பீரத்துடன் உட்கார்ந்துகொண்டு அந்த ஞானியை விறைத்துப் பார்த்தான். அவனது கண்களில் கோபக் கனல் வீசியது. உடனே குதிரையில் அமர்ந்தபடியே ஞானியை நெருங்கினான். ஆனால் ஞானி எந்தவிதப் பதற்றமும் அடையாமல் அமைதியுடன் நின்றுகொண்டிருந்தார்.

சாமாவின் பார்வை சுட்டெரிப்பது போல் இருந்தது?

“டேய்! யார் நீ? உன் பெயர் என்ன?” என்று அதட்டலுடன் கேட்டான் சாமா. “என் பெயர் பீலா! ஸ்பார்ட்டா நாட்டின் சீர்திருத்தவாதி. என் கடவுளின் கட்டளையை நிறைவேற்றிக் கொண்டிருக்கிறேன்.”

-ஞானியின் குரலில் கனிவு இழைந்தது.

சாமாவுக்கு மேலும் கோபம் வந்தது.

“உன் கடவுள் நீ சொல்லியதை நான் ஒன்றும் சொல்லவில்லை. அரண்மனைக்கு நட” என்று சாமா கோபத்துடன் அதட்டினான்.

பீலா ஞானி புன்னகை புரிந்தார்.

“நான் அரண்மனைக்கு வருவதற்கு அருகதை யற்றவன். ஆகவே நான் மன்னனைக் காண வரமுடியாது போ...”

- என்று உறுதியுடன் சொன்னார் பீலா... அவரது குரலில் எந்தவித அச்சமும் காணப்படவில்லை. ஆனால்

பீலாவின் வார்த்தைகளைக் கேட்ட சாமா பொங்கியெழுந்தான். "இவன் மரியாதையோடு சொன்னால் கேட்க மாட்டான். இவனை சங்கிலியால் கட்டி இழுத்து வாருங்கள்" என்று கட்டளையிட்டான் சாமா.

சாமா கட்டளையிட்ட மறுவினாடியே குதிரை வீரர்கள் குதிரையை விட்டு இறங்கினார்கள். குதிரை மீது தொங்கவிடப்பட்டிருந்த இரும்புச் சங்கிலியை எடுத்தனர்.

இரும்புச் சங்கலியுடன் பீலா ஞானியை நெருங்கினார்கள். அவரது கைகளிலும் உடலிலும் சங்கிலியைச் சுற்றிக் கட்டினார்கள். பீலா அமைதியுடன் நின்று கொண்டிருக்கிறார். இரும்புச் சங்கிலியின் நீண்ட முனையை ஒரு குதிரை வீரன் கையில் பிடித்துக் கொண்டான். எல்லாக் குதிரை வீரர்களும் தங்கள் தங்கள் குதிரைமீது தாவி ஏறினார்கள். ஆனால் பீலா தரையிலே நிற்கின்றார்.

முதலில் சாமா தனது குதிரையை விரட்டுகிறான். அவனது குதிரை துள்ளிக்குதித்தவாறே பறந்து செல்கின்றது. அவனைப் பின் தொடர்ந்து பல குதிரைகளும் விரைந்து செல்கின்றன. ஒவ்வொரு குதிரையும் காற்றாகப் பறந்து செல்கின்றது. ஆனால் பீலா குதிரையில் ஏற்றப்படவில்லை. அவரது உடலில் கட்டப்பட்ட சங்கிலியின் மறுநுனியை குதிரை வீரர்கள் பிடித்து இழுத்துச் சென்றார்கள்.

குதிரைகளின் வேகத்தோடு பீலா போட்டி போட முடியாமல் தரையில் உருண்டு கொண்டே சென்றார். வீதியில் அரண்மனை குதிரைகளின் ஓட்டத்தைக் கண்ட மக்கள் அங்குமிங்கும் சிதறியடித்து ஓடினார்கள்.

குதிரைகள் அரண்மனையை நோக்கிச் சென்றன.

சிறிது நேரத்தில் அரண்மனையின் வாயிலை வந்தடைந்தன. அரண்மனை வாயிலில் மாணோன்டா மிகவும் கம்பீரத்துடன் நின்றனுகொண்டிருந்தான். குதிரைகள் ஒவ்வொன்றும். மாணோன்டாவைக் கடந்து சென்று கொண்டிருந்தன. கடைசியாக வந்த ஒரு குதிரை பீலாவை தரையோடு தரையாக இழுத்துவந்தது. அக்குதிரை மாணோன்டாவைக் கடந்துசெல்லும்போது பீலாவைக் கட்டி இருக்கும் சங்கிலியின் மீது சட்டென்று மாணோன்டா தன் காலைத் தூக்கி வைத்து ஒரு அழுத்து அழுத்தி நின்றான்.

வலிமை வாய்ந்த குதிரையும் கூட மாணோன்டா வின் கால் வலிமைக்கு ஈடாகாமல் நின்ற விட்டது. மாணோன்டாவின் காலடியில் "கீடந்தார் பீலா. தனது காலடியின் கீழ் கிடக்கும் 'பீலாவை' அலட்சியத்துடன் பார்த்தான் மாணோன்டா.

தனது மறுகாலின் பாதத்தை பீலாவின் பின் கழுத்தில் வைத்து அழுத்தி, "நீதான் கடவுளின் பிரதிநிதியோ!" என்று அலட்சியத்துடன் பீலாவிடம் கேட்டான் மாணோன்டா. பீலாவைத் தரையோடு தரையாக வீதியில் இழுத்து வரப்பட்டதால் அவரது உடலில் காயங்கள், வாயில் இரத்தம் வெளிவந்த நிலையிலும் காணப்பட்டார். காயங்களின் வலி தாங்க முடியாமல் துன்பம் தோய்ந்த முகத்தோடு கழுத்தைத் தூக்க முடியாமல் மாணோன்டாவை அன்னாந்து பார்த்து தன் வாயிலிருந்து வந்த இரத்தம் தோய்ந்த எச்சியை 'தூ!' என்று துப்பினார்.

அவரது எச்சில் மானோன்டாவின் முழங்காலை நனைத்தது. இதைக் கண்ட மானோன்டா திடுக்கிட்டு கொதித்தெழுந்தான். உடலெல்லாம் துடித்தது.

உடனே குப்புற விழுந்து மயக்கப் பீலாவின் முகத்தை நோக்கி தன் கால்களினால் ஒங்கி ஒரு உதை உதைத்தான்.

அவன் உதைத்ததை இடியைப் போன்று சத்தம் கேட்டது. பீலாவின் முககிலிருந்து பொலு பொலுவென்று இரத்தம் வழிந்தோடியது.

அப்போதும் மானோன்டா தனிய வில்லை. தனது வலிமைகளை வற்றையும் தன் காலுக்கு வரவழைத்தவனாய் பீலாவின் முகத்தை நோக்கித் தன் கால்களினால் 'டொம்' என்று மற்றொரு உதை உதைத்தான்.

1658057

"ஆ...!" என்ற சத்தத்துடன் குப்புற விழுந்துகிடந்த பீலா தூக்கியெறியப்பட்டு மல்லாந்து விழுந்தார்.

பீலாவின் முகத்தில் இரத்தம் வழிந்தோடியது. மானோன்டாவின் உதை ஒவ்வொன்றும் இடியைப் போல் இருந்ததால் பீலா மயக்கமடைந்தார்.

மானோன்டாவை சுற்றியிருந்த வீரர்களைப் பார்த்து, "இவனை நாளை விளையாட்டு மைதானத்தில் சித்திரவதை செய்து கொல்ல வேண்டும். இழுத்துச் சென்று இருட்டறையில் போடுங்கள் என்று கோபத்துடன் கட்டளையிட்டான் மானோன்டா. உடனே வீரர்கள் பீலாவை நெருங்கினார்கள். தரதரவென்று அவரை இழுத்துச் சென்றனர்.

அரண்மனையின் சிறையில் பீலா தள்ளப்பட்டார்.

26937

மறுநாள் காலை -

மானோன்டா சிறைச்சாலைக்குச் சென்றான். பீலா அடைக்கப்பட்டிருக்கும் இருட்டறையை நோக்கிச் சென்றான்.

அவ்விருட்டறை பலத்த இரும்புக் கதவுகளினால் அடைக்கப்பட்டிருந்தது. வெளியே ஒரு காவலாளி நின்றுகொண்டிருந்தான்.

அந்தக் காவலாளியை நெருங்கினான் மானோன்டா.

மன்னனைக் கண்ட காவலாளி பணிவுடன் வணங்கி நின்றான்.

"யேய்! பீலா என்ன செய்கிறான் பார்த்தாயா?" என்று சிறைக்காவலாளியிடம் கேட்டான் மானோன்டா.

"பீலா ஒரு மூலையுடைய அமைதியோடு உட்கார்ந்திருக்கிறான்" என்று பணிவுடன் சொன்னான் சிறைக் காவலாளி.

"அவனால் பேச முடிகின்றதா? என்றான் மானோன்டா.

"ஏதோ பேசுவது போல் தெரிகின்றது மன்னா!"

"அப்படியா! கதவைத் திற, அவனைப் பார்க்கலாம்" என்று கட்டளையிட்டான் மானோன்டா.

"ஆகட்டும் மன்னா...!" என்று கூறிக்கொண்டே இருட்டறையின் கதவைத் திறந்து விடுகிறான் காவலாளி.

மானோன்டா அறையினுள் நுழைகிறான். சுற்று முற்றும் பார்க்கிறான். அவ்வறையின் ஒரு மூலையில் பீலா அமைதியுடன் உட்கார்ந்திருக்கிறார். பீலாவை பார்க்கிறான் மானோன்டா. பீலாவிடம் ஏதோ பேச முயல்கிறான்.

“பீலா! நீ ஸ்பார்ட்டா நாட்டை மிகவும் ஆபத்தான பாதையில் இழுத்து செல்கின்றாய். உனது செயலை பலநாள் கண்காணித்துக்கொண்டே வந்தோம். ஆகவே நீ ஸ்பார்ட்டா நாட்டின் துரோகி” என்று முடிவு செய்து விட்டோம். நீ ஒரு தேசத்துரோகி” என்றான் மானோன்டா.

இதைக் கேட்ட பீலா மானோன்டாவை அன்னாந்து பார்க்கிறார். பீலாவின் பார்வையில் கனிவே இழைந்தது.

“மானோன்டா! நான் கடவுளின் ஆணைப்படிதான் பிரசங்கம் செய்தேன்.” -பீலாவின் குரலில் அமைதி தொனித்திருந்தது.

மானோன்டாவிற்கு கோபம் வர ஆரம்பித்தது.

“நான் நாட்டை ஆழும் மன்னன். பல இலட்சக் கணக்கான மக்கள் எனக்கு அடங்கி வாழ்கின்றார்கள். ஆகவே நாட்டை ஆளும் மன்னனே கடவுள். குறிப்பாக எல்லோருக்கும் நானே கடவுள். இதை மனதில் வைத்துக் கொள் பீலா!” என்று ஆணவத்துடன் சொன்னான் மானோன்டா.

பீலா புன்னகை புரிந்தார்.

“மானோன்டா! நாட்டின் மக்களை நல்வழிப் படுத்துபவனே மன்னன். ஆனால் இந்தப் பிரபஞ்சத்தையும், மற்ற கிரகங்களையும், விண்மீன்களையும் இன்னும் கண்ணுக்குத் தெரிந்தவைகளையும், கண்ணுக்குத் தெரியாதவைகளையும் படைத்து - படைத்தவைகளைக் காப்பவனே கடவுள். ஆனால் உன்னால் ஒரு உயிரையும் உற்பத்தி செய்யமுடியாது. ஆகவே நீதான் கடவுள் என்று சொல்வது உன்னுடைய அறியாமையே ஆகும்” என்று அமைதியான குரலில் சொன்னார் பீலா.

“அப்படியானால், நீ என்னைக் கடவுளாக ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டாயா?” என்று கடுகடுத்த குரலில் கேட்டான் மானோன்டா.

“நீ இந்நாட்டின் மன்னன் என்ற முறையில் உனக்கு மரியாதை அளிப்பேன். ஆனால் உன்மீது பக்தி வைத்து வணங்கி பூஜிக்கமாட்டேன்” என்று அமைதியுடன் சொன்னார் பீலா.

மானோன்டாவிற்கு மேலும் கோபம் பொங்கியது. “யேய்! நான் நினைத்தால் உன்னைக் கொல்ல முடியும் தெரியுமா?” என்று ஆவேசக் குரலில் கத்தினான் மானோன்டா.

“மானோன்டா! மனிதனால் ஒரு உயிரை அழிக்கத் தான் முடியும். ஆனால் உற்பத்தி செய்ய முடியாது” என்று அவட்சியத்துடன் சொன்னார் பீலா.

மானோன்டாவின் முகம் கடுகடுத்தது.

“யேய்! உன்னை இப்படியே விட்டு விட்டால் உன் சந்ததியார்கள் இந்த ஸ்பார்ட்டா நாட்டையே அழித்து விடுவார்கள். ஆகவே உன்னைச் சித்திரவதை செய்தே கொல்லப்போகிறேன்” என்று சிவந்த முகத்துடன் பல்லைக் கடித்துக் கொண்டான் மானோன்டா.

“மானோன்டா! நீ ஆணையிட்டால் உங்கள் வீரர்கள் செயல்படுவார்கள். நான் ஆணையிட்டால் என் கடவுள் செயல்படுவார். நீ என்னை என்ன வேண்டுமானாலும் செய்யலாம்” என்று அமைதியுடன் சொன்னார் பீலா.

இதைக் கேட்ட மானோன்டாவிற்கு வளர்ந்து வரும் பிறை நிலவைப்போல் கோபம் அதிகரித்துக் கொண்டே வந்தது.

“திமிர் பிடித்த நாயே! பார் இன்று மாலை உன் கதி என்னவென்று...” என்று கூறிக்கொண்டே அவ்விடத்தை விட்டு நகரத் தொடங்கினான்.

இருட்டறையை விட்டு வெளியே வந்தான்.

உடனே காவலாளி பணிந்து நின்றான்.

மானோன்டா காவலாளியைப் பார்த்து, “யேய்! இவனை பத்திரமாகப் பாதுகாத்துக் கொள். தப்பிவிடப் போகிறான். இன்று மாலை அவனுக்கு மரணதண்டனை அளிக்க வேண்டும்” என்று கோபத்துடன் சொன்னான் மானோன்டா. அவனது கோபம் காவலாளியை நடுங்கச் செய்தது.

“ஆகட்டும் மன்னா!” என்று பணிவுடன் கூறிக்கொண்டே இருட்டறையை மூடினான் காவலாளி.

உடனே மானோன்டா அவ்விடத்தை விட்டு விரைந்து செல்கிறான். உடனே இச்செய்தி நாடெங்கும் பரவத் தொடங்கியது ஸ்பார்ட்டாவிலேயே ஒரு பரபரப்பை ஏற்படுத்தியது.

அன்று மாலை.

அரண்மனை பக்கத்தில் ஒரு பெரிய விளையாட்டு மைதானம் இருந்தது. இந்த மைதானத்தில்தான் ஒவ்வொரு ஆண்டும் விளையாட்டுப் போட்டிகள் நடக்கும். இங்குதான் அரண்மனை ரதங்கள் ஓடி பயிற்சி பெறும். சில நேரங்களில் போர் வீரர்களுக்குப் போர் பயிற்சி அளிப்பார்கள். இம்மைதானத்தில் பீலாவை சித்திரவதை செய்து கொல்லும் செய்தியைக் கேட்ட ஸ்பார்ட்டா நாட்டு மக்களெல்லோரும் கடலெனத் திரண்டு வந்தனர்.

மைதானத்தைச் சுற்றி மக்கள் கூட்டம் நின்றது. கூட்டத்தைக் கட்டுப்படுத்துவதற்கு அரண்மனை வீரர்கள் மைதானத்தைச் சுற்றி நின்று காவல் புரிந்தனர். எல்லோருடைய பார்வையும் மைதானத்தின் நடுவே சென்றது. அவர்களுடைய பார்வையில் அச்சமும் ஆவலும் கலந்திருந்தன. அவர்களுடைய அச்சத்திற்கும் ஆவலுக்கும் காரணமில்லாமல் இல்லை. ஏனென்றால் மைதானத்தின் நடுவே மூன்று ஆள் உயரமுள்ள மரத்தாலான சிலுவை ஒன்று நிறுத்தப்பட்டு இருந்தது. அதன் முன்புறத்தினருகே ஒரு நீண்ட தாங்கியின் மீது மிகப்பெரிய இரும்புச் சட்டியில் நெருப்புச் சுவாலை கொழுந்துவிட்டு எரிந்துகொண்டிருந்தது. அச்சட்டியினுள் போர் செய்யும் ஈட்டிகள் சிவக்கக் காய்ந்து கொண்டிருந்தன. சட்டியில் எரிந்துகொண்டிருக்கும் நெருப்புச் சுவாலையை விட அதில் காய்ந்துகொண்டிருந்த ஈட்டிகள் மிகவும் சிவந்து காணப்பட்டன.

அம்மைதானத்தின் ஓர் உயர்ந்த கல்மேடையின் மீது வெண்கொற்றக் குடையின் கீழ் அமர்ந்திருக்கின்றான் மானோன்டா. அம்மேடையின்மீது அமர்ந்தபடியே மைதானத்தைச் சுற்றித் தன் பார்வையைச் செலுத்தினான் மானோன்டா. உயர்ந்த மேடையின்மீது அமர்ந்திருந்த அவனது முழுத்தோற்றமும் மக்களால் நன்கு பார்க்க முடிந்தது.

மானோன்டா ஏதோ சிந்தனையில் ஆழ்ந்திருந்தான்.

ஒவ்வொருவரின் கண்களும் சிலுவையின் மீதும், மானோன்டாவின் மீதும் மாறி மாறிப் பார்த்தன. திடீரென்று மானோன்டா ஏதோ கட்டளையிட முயன்றான். தன்னருகே அமர்ந்திருந்த தளபதி ஒருவனைப் பார்த்து, "பீலாவை கட்டி இழுத்து வரச்சொல்" என்று கட்டளை யிட்டான் மானோன்டா. உடனே அத்தளபதி மேடைக்குக்

கீழ் நின்றுகொண்டிருந்த படைத் தலைவனைப் பார்த்து
"சீக்கிரம் பீலாவை இழுத்து வரச்சொல்லுங்கள்" என்று
பதற்றத்துடன் கத்தினான்.

அடுத்து சிறிது நேரத்தில்,

வலிமை வாய்ந்த ஐந்து குதிரைகள் பூட்டிய ஒரு
ரதம் கம்பீரமாக விரைந்து வந்தது.

அந்த ரதத்தில் சாமா மட்டுமே இருந்தான்.

அந்த ரதத்தில் கட்டப்பட்ட ஐந்து குதிரைகளின்
கடிவாளத்தையும் ஒரே கையில் பிடித்துக்கொண்டு
குதிரைகளை அடித்து விரட்டினான் சாமா. அந்த ரதம்
மைதானத்தினுள் நுழைந்தது.

எல்லோருடைய பார்வையும் அந்த ரதத்தையே
நோக்கின. சிறிது நேரத்தில் மைதானமெங்கும் புகைப்
படலம்போல் புழுதி பறக்கத் தொடங்கியது.

ரதத்தைச் சுற்றியிருந்த மக்களை உரையும் வண்ணம்
மிக விரைவுடன் மைதானத்தை வட்டமிடத்
தொடங்கியது. ரதம் கண்ணுக்குத் தெரியாத வண்ணம்
புழுதி பறந்தது. ரதத்தை இழுத்துச் செல்லும் குதிரைகளின்
ஒட்டச் சத்தம் இடியைப்போல முழங்கியது.

மின்னலைப்போன்று மறைந்தது ரதம்.

ஒருமுறை ரதம் மைதானத்தைச் சுற்றி வந்தது.

மக்கள் அனைவரும் ரதத்தின் மேல் தங்கள்
பார்வையைச் செலுத்தினார்கள். ஆனால் மக்கள் எதிர்
பார்த்தபடி பீலா ரதத்தில் இல்லை.

சிலர் பீலா இல்லாததைக் கண்டு வருத்தப்பட்டனர்.
சிலர் மகிழ்ச்சியடைந்தனர். இன்னும் சிலருக்கு ஒன்றுமே
புரியாமல் விழித்தார்கள்.

சாமா காரணத்தைப் புரிந்துகொண்டான். உடனே ரதத்தின் மீதிருந்து கொண்டே மக்களைப் பார்த்து, "ஸ்பார்ட்டா நாட்டு மக்களே! பீலாவைக் காணவில்லையென்றுதானே தேடுகின்றீர்கள்? அவர் எங்கும் போகவில்லை. இதோ! பாருங்கள் ரதத்தின் பின்னால் கீழே தரையோடு தரையாக உருண்டு கிடப்பதை. இவரைத்தானே இப்போது இந்த ரதம் தரையோடு தரையாக இழுத்து வந்தது என்றான்.

உடனே எல்லோருடைய பார்வையும் ரதத்தின் பின்னால் சென்றது. அங்கே பீலாவின் உடலில் நீண்ட இரும்புச் சங்கிலி கட்டப்பட்டு அதன் மறுநுனி ரதத்தின் பின்னால் கட்டப்பட்டிருந்தது. ரதம் விரைந்து செல்லச் செல்ல பீலாவும் தரையோடு தரையாக இழுத்துச் செல்லப்பட்டார்.

இதனால் ஏற்பட்ட மண்புழுதி அவரது உடலை மூடியிருந்தது. அவருடைய உடல் தோல் சரிந்து கசிந்து கொண்டிருந்த ரத்தத்தை மண்புழுதி உறிஞ்சிக் கொண்டிருந்தது.

அவர் தரையில் வீழ்ந்திருப்பதே தெரியவில்லை. இதைக் கண்ட மக்களின் மனதில் அச்சம் தோன்றியது. ஒரு சிலருக்கு பீலா தரையில் உருண்டு கிடப்பது தெரியவில்லை.

இந்நிலையில் சாமா மீண்டும் தன் பேச்சைத் தொடர்ந்தான். "... குதிரைகள் கிளப்பிய புழுதியால் உங்களால் பீலாவை பார்க்க முடியவில்லை அல்லவா? இப்போது பார்த்துக்கொள்ளுங்கள். இப்போது மீண்டும் மைதானத்தை வட்டமிடுகிறேன்" என்று ஆவேசத்துடன் கூடிய சிரிப்பொலியுடன் கத்தினான் சாமா. இதைக் கேட்ட மக்களிடத்தில் ஓர் ஆவல் பிறந்தது.

உடனே சாமா தனது ரதத்தில் கட்டப்பட்ட ஐந்து குதிரைகளின் கடிவாளத்தையும் சேர்த்து இழுத்துப் பிடித்து தனது சாட்டையால் குதிரைகளை அடித்தான்.

குதிரைகள் துள்ளிக் குதித்துப் பறக்கத் தொடங்கின.

முதலில் ஒடிய வேகத்தைவிட இப்போது ரதத்தின் வேகம் அதிகரித்தது.

அதனால் புழுதி மக்களின் கண்களை அடைத்தது.

மக்கள் தங்கள் கண்களைக் கைகளினால் பொத்திக் கொண்டே விரல்களின் இடைவெளியின் வழியாக மெள்ளக் கண்ணைத் திறந்து தரையோடு தரையாக உருண்டோடிச் சென்ற பீலாவைப் பார்த்தனர்.

மக்களில் பெரும்பாலானோர் பீலாவைக் கண்டவுடன், "ஆ...! ஆ...!... ஒ...! ஒ...! ... ஆ...! ...ஆ...! உ... ஒ... ஆ" என்று மகிழ்ச்சி பொங்க ஆரவாரம் செய்தார்கள்.

இவர்களுடைய பலத்த சத்தம், தொடர்ந்து இடியிடிப்பது போன்று இருந்தது.

இதனால் விளையாட்டு மைதானமே நடுங்கியது.

இவ்வாறு 'சாமாவின் ரதம் மூன்று முறை மைதானத்தை வட்டமிட்டது.

பிறகு மானோன்டாவின் உயர்ந்த மேடையின் முன் அருகே வந்து நின்றது.

இதைக் கண்ட மானோன்டா, "ஒ... ஒ...! ... ஆ... ஆ...!" என்று பயங்கரமாகச் சிரித்தான்.

மைதானமே நடுங்கிற்று.

சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் மாணோன்டாவின் சிரிப்பொலி அடங்கியது. சாமாவைப் பார்த்து, "இவனை அந்தச் சிலுவையில் கட்டித் தொங்க விடுங்கள்" என்று கட்டளையிட்டான் மாணோன்டா. மீண்டும் சாமா ரதத்தைச் செலுத்துகிறான். ரதம் மைதானத்தின் நடுவே யுள்ள சிலுவையை நோக்கி விரைந்து சென்றது. ரதத்தோடு பீலாவும் தரையோடு தரையாக இழுத்துச் செல்லப்பட்டார். ரதம் சிலுவையை அடைந்தது. சாமா ரதத்திலிருந்து இறங்கினான். உடனே திரும்பிப் பார்க்க கின்றான்.

சாமாவின் ரதத்தை நோக்கி ஆறு போர்வீரர்கள் குதிரைகளில் விரைந்து வருகிறார்கள். ரதத்தை நெருங்கினார்கள்.

ஒவ்வொருவராக தங்கள் தங்கள் குதிரையிலிருந்து இறங்கினார்கள்.

ரதத்தில் கட்டப்பட்டிருந்த இரும்புச்சங்கிலியை அவிழ்த்தனர். பீலா சிறிது மயக்க நிலையில் காணப்பட்டார்.

வீரர்கள் பீலாவின் உடலில் கட்டப்பட்டிருந்த சங்கிலியோடு அவரைத் தூக்கினார்கள்.

அவரைத் தூக்கி சிலுவையில் கட்டித் தொங்க விட்டனர்.

பீலாவின் தோற்றத்தைக் கண்ட மைதானமே அமைதிக்கடலில் ஆழ்ந்தது.

எல்லோருக்கும் இறக்கம் மேலிட்டது. ஆனால் மாணோன்டாவிற்கு இறக்கம் என்பதே ஒரு சிறிதும் ஏற்படவில்லை.

பீலாவை சிலுவையில் ஏற்றியவுடன் சாமாவும் மற்ற வீரர்களும் அவ்விடத்தை விட்டு அகன்றார்கள்.

மானோன்டா தன் இருக்கையைவிட்டு எழுந்தான். உயர்ந்த மேடையிலிருந்து ஒவ்வொரு படியாகக் கடந்து வருகிறான். படியைவிட்டு கீழே இறங்கினான். மேடையின் முன்னால் உயர்ந்த மிகவும் வலிமை வாய்ந்த வெண்மையான குதிரை கம்பீரமாக நின்று கொண்டிருந்தது.

மானோன்டா அக்குதிரையை நோக்கி வருகிறான். குதிரையை நெருங்கினான். அக்குதிரை நின்றுகொண்டிருக்கும்போதே துள்ளிக்குதித்துக்கொண்டிருந்தது. அந்த முரட்டுக் குதிரையை அடக்குவதென்றால் நான்கு ஆட்கள் தேவைப்படும். அக்குதிரையின் கடிவாளத்தை நான்கு போர் வீரர்கள் பிடித்திருக்கிறார்கள். மானோன்டா அவ்வீரர்களைப் பார்த்து, "எல்லோரும் கடிவாளத்தை விடுங்கள்" என்று கட்டளையிட்டான்.

நான்கு வீரர்கள் குதிரையின் கடிவாளத்தில் பிடித்திருந்த தங்களது பிடியை விட்டனர்.

வீரர்கள் அக்குதிரையின் கடிவாளத்தின் பிடியை விட்ட மறுவினாடியே அக்குதிரைகள் புழுதியைக் கிளப்பியவாறு துள்ளிக்குதித்து ஓடத் தொடங்கின. சட்டென்று கண் இமைக்கும் நேரத்திற்குள் மானோன்டா குதிரையின்மீது பாய்ந்தான்.

இக்காட்சி மயிர்க்கூச்செரியச் செய்தது.

சாமாவின் உடல் சிலிர்த்தது.

மானோன்டாவின் குதிரை காற்றாகப் பறந்தது.

மைதானத்தின் நடுவில் உள்ள சிலுவையை நோக்கி குதிரை சென்றது. சிலுவையை நெருங்கியது.

சிலுவைக்கு முன்னால் இரும்புச் சட்டியில் கொழுந்து விட்டு எரியும் தீயின் வெப்பம் குதிரையைத் தாக்கியதால் குதிரை துள்ளிக்குதித்து மிரண்டது.

மானோன்டாவை கீழே வீழ்த்த முயன்றது குதிரை. குதிரையின் கடிவாளத்தைத் தனது இடது கையால் இறுகப் பிடித்திருந்தான் மானோன்டா.

பீலாவின் முகத்தில் சோகம் ததும்பியது. மானோன்டாவிற்கு கோபம் பொங்கியது.

“பீலா! உன்னை என்ன செய்கிறேன் பார்” என்று கோபத்துடன் கூறிக்கொண்டே இரும்புச் சட்டியின் நெருப்பில் காய்ந்து கொண்டிருந்த ஈட்டியை வலது கையால் சட்டென்று எடுத்தான் மானோன்டா.

கோபத்தால் சிவந்து கிடந்த மானோன்டாவின் முகத்தில் அவனருகில் எரிந்துகொண்டிருந்த நெருப்பின் சிவந்த அனல் வீச அவனுடைய முகம் மேலும் நெருப்பைப் போன்று சிவந்து காணப்பட்டது.

குதிரையில் அமர்ந்தபடியே கையில் வைத்திருந்த நெருப்பில் சிவந்த ஈட்டியுடன் பீலாவை நெருங்கினான்.

அவனது கன்னங்கள் கோபத்தினால் துடித்தன. கையில் வைத்திருந்த சிவந்த ஈட்டியை மிகவும் ஆவேசத்துடன் பீலாவின் ஒரு கண்ணில் சொருகினான். பீலாவின் கண்கள் பொசுங்கிப் புகைந்தது.

இதைக்கண்ட மக்கள் எல்லோரும் சகிக்க முடியாமல் ஒரு வினாடி கண்களை மூடித் திறந்தார்கள்.

அப்போது மானோன்டாவின் குதிரை துள்ளிக் குதித்து அவனைக் கீழே வீழ்த்த முயற்சித்தது.

குதிரையின் கடிவாளத்தை மரணப் பிடிபோலல்லவா மானோன்டா பிடித்திருக்கிறான். அவன் எப்படி விழ முடியும்?

பீலாவின் கண் பொசுங்கி புகைந்து கொண்டிருந்தது. ஆனால் பீலா மிகவும் அமைதியோடு இருந்தார். பீலாவின் அமைதியைக் கண்ட மானோன்டாவின் முகம் மேலும் சிவந்தது.

சட்டென்று மற்றொரு சிவந்த ஈட்டியை எடுத்தான் மானோன்டா. உடனே பீலாவின் தொடைகளின் மேல் ஈட்டியினால் குத்திக்குடைந்தான். அவரது தொடை புகைந்து துளையிடப்பட்டது.

ஆனால் இவ்வளவு சித்திரவதைக்கும் பீலா அமைதியோடு இருந்தார். மானோன்டா ஆவேசம் பொங்கியவனாய் மீண்டும் பீலாவின் வயிற்றில் ஈட்டியால் குத்திக் குத்தியெடுத்தான். வயிற்று குடல் வெளியே வந்தது.

இவ்வளவு சித்திரவதையிலும் பீலாவின் உயிர் அவர் உடலைவிட்டு அகலவேயில்லை. இதைக்கண்ட மக்கள் எல்லோரும் இரக்கமும் ஆச்சரியமும் அடைந்தார்கள். மானோன்டாவிற்கு என்ன செய்வது என்றே புரியாமல் தவித்தான். அவமானம் அடைந்தவன் போல் காணப்பட்டான். அவனது பார்வையில் ஒரு ஏமாற்றம். தனக்கு அவமானம் ஏற்படக் கூடாதென்பதற்காக நெருப்பில் காய்ந்து கொண்டிருந்த மற்றொரு ஈட்டியை எடுத்தான். பீலாவின் மற்றொரு கண்ணிலும் மற்றொரு தொடையிலும் மாறி மாறிக் குத்தியெடுத்தான்.

மற்றொரு கண்ணும் கருகியது. தொடையின் சதைகள் வெளியே பிதுங்கிக்கொண்டு வந்தன.

ஆனால் பீலா அமைதியுடன் இருந்தார்.

மானோன்டா கைகள் ஓய் மாறி மாறி ஈட்டியால் குத்தினான். மக்கள் காணச் சகிக்காமல் கண்ணை இறுக மூடிக்கொண்டனர். எங்கும் ஒரே அமைதி நிலவியது. உடனே மானோன்டா ஈட்டியைக் கீழே விட்டெறிந்தான். மானோன்டா குதிரையில் அமர்ந்தபடி குனிந்துகொண்டு தனது கைவிரல்களை மடக்கியவாறு தனது நெற்றியில் மும்முறை அடித்துக்கொண்டே சிந்தித்தான்.

“இவனை இப்படிக் கொல்லலாமா? வேண்டாம்... வேண்டாம் இப்படி கொல்லலாமா? இவனை எப்படிக் கொல்வது?” என்று தனக்குத்தானே நினைத்தான் மானோன்டா. உடனே அமைதியில் ஆழ்ந்தான்.

“மானோன்டா!” என்று கனிவுக் குரல் ஒன்று ஒலித்தது. குரல் வந்த திசையை நோக்கிப் பார்த்தான் மானோன்டா.

தன்னைப் பீலாதான் கூப்பிடுகின்றானா? என்று ஆச்சரியமே ஏற்பட்டுவிட்டது மானோன்டாவுக்கு. பீலாவின் முகத்தில் சாந்தம் குடிகொண்டிருப்பதைக் கண்டு வியப்புடனும் கோபத்துடனும் பார்த்தான் மானோன்டா. பீலா மெல்ல வாயைத் திறந்தார். “மானோன்டா! நீ இப்போது என்னை இவ்வளவு சித்திரவதை செய்து கொல்லப் பார்த்தாயே! ஆனால் முடியவில்லை பார்த்தாயா... மனிதன் ஒரு பொருளை அழிக்கத்தான் முடியும் என்று எண்ணியிருந்தேன். ஆனால் உன்னால் என்னை அழிக்க முடியவில்லை பார்த்தாயா! இது ஏன் என்று தெரியுமா? நீ மனிதனை விடக் கொடுமை

வாய்ந்தவன். ஆகவே உன்னால் என்னை அழிக்க முடியவில்லை. கடவுளின் செயலைப் பார்!" -பீலாவின் குரலில் கனிவு இழைந்தது. இதைக்கேட்ட மானோன்டா விற்கு மேலும் கோபம் பொங்கியது.

"உன்னை நான் விட்டு விடுவேனா? விட மாட்டேன். இன்னும் சித்திரவதை செய்வேன்" என்று ஆவேசம் பொங்க மானோன்டா கத்தினான். பீலா துன்பத்திலும் புன்னகை புரிந்தார்.

மீண்டும் பீலாவைப் பார்த்து, "நான் உன்னை இவ்வளவு சித்திரவதை செய்து கொல்கின்றேனே இதற்கு எனக்கு ஏதாவது தீங்கு ஏற்படுமா?" என்று கேலிச் சிரிப்போடு கேட்டான் மானோன்டா.

"நிச்சயமாக தீங்கு ஏற்படும்" என்றார் பீலா.

"டேய்! பீலா! நான் கட்டளையிடுவதால் ஒவ்வொருவரும் பிரதிபலன் அடைகின்றார்கள். அப்படி நீ கூறுவது உண்மையானால் ஏதாவது கூறும் பார்ப் போம்" என்றான் மானோன்டா.

"மானோன்டா! உன் வாழ்வின் இறுதியிலாவது கடவுளைக் கூப்பிடுவாய். அதுமட்டுமல்லாமல் நீ உன் மகனாலேயே மிகவும் கொடூரமான சித்திரவதையில் கொலையுருவாய். இது உண்மை" என்று மிகவும் பலத்த குரலில் கத்தினார் பீலா.

இதைக் கேட்ட மானோன்டாவின் கண்கள் மேலும் சிவந்தன. பற்களை நரநரவென்று கடித்தான். நெற்றியின் நரம்பு புடைத்தெழுந்தன. மூக்குத் துவாரங்கள் விரிந்தன.

"ஆ... ஆ!" பயங்கரமாகக் கத்தினான் மானோன்டா. மைதானமே நடு நடுங்கிற்று.

“பீலா!” என்று அலறிக்கொண்டே தனது உடைவாளை உருவினான். பீலாவின் மார்புக்கு நேரே ஓங்கினான். மக்கள் அனைவரும் மீண்டும் கண்களை மூடிக்கொண்டனர். மானோன்டாவின் உடைவாள் குறுகியதாகவும் பட்டையாகவும் இருந்ததால் பீலாவின் மார்பை இரண்டாகப் பிளந்தது.

பீலாவின் மார்பிலிருந்து இரத்தம் பீறிட்டு மானோன்டாவின் முகத்தில் சிதறியது. பீலாவின் உடல் துடிதுடித்தது. மார்பிலிருந்து இதயமே வெளிவந்து தொங்கியது. குடல்களும் உடலைவிட்டு வெளியே வந்து ரத்த வெள்ளத்தில் தொங்கின. சிறிது நேரத்தில் பீலா துடிதுடித்துக்கொண்டே உயிரை விட்டார். மானோன்டா அமைதிப் பெருமூச்சு விட்டான். தன் முகத்தில் சிதறிய இரத்தத்தை தன் விரல்களினால் வளித்தெடுத்து உதறினான்.

இதையெல்லாம் கண்ணுற்ற மக்களில் சிலர், “ஐயோ! பாவம் பீலா, இப்படியா சித்திரவதைப்பட்டு சாக வேண்டும்” என்று பரிதாபப்பட்டார்கள். இன்னும் சிலர் கண்கலங்கி நின்றனர். இன்னும் சிலர், “இந்த மகான் சொல்லியதுபோல் எப்போது மானோன்டா சித்திரவதைப்பட்டு சாவானோ?” என்று தனக்குதானே நினைத்துக்கொண்டார்கள்.

உடனே மானோன்டா குதிரையில் அமர்ந்தவாறே குதிரையின் வயிற்றில் ஓர் உதைகொடுத்தான். குதிரை மிக வேகமாக விரைந்தது. மேடையை நோக்கி குதிரை சென்றது. எங்கும் புழுதி மயமாகவே காணப்பட்டது. குதிரை மேடையை நெருங்கியது. குதிரையிலிருந்து கீழே குதித்தான் மானோன்டா. மேடையின் கீழுள்ள படிகளின் வழியே மேலே எறினான். தனது இருக்கையை சென்ற

டைந்தான். மேடையின் முன் தோன்றினான். அவனது கண்கள் சுற்றியுள்ள மக்களை நோட்டமிட்டது. அவனது பார்வையில் கோபம் கலந்திருந்தது. முகத்தில் வியர்வைத் துளிகள் படர்ந்திருந்தன. ஏதோ பேசத் தொடங்கினான். "ஸ்பார்ட்டா நாட்டு மக்களே! இதோ! பாருங்கள். இவனுக்கு ஏற்பட்ட கதியே ஒவ்வொருவனுக்கும் ஏற்படும் எச்சரிக்கை!" என்று மிக ஆவேசத்துடன் கத்தினான். மக்கள் அனைவரும் அமைதியுற்றனர். தன் முகத்திலுள்ள வியர்வைத் துளிகளைக் கைக்குட்டைத் துணியினால் துடைத்தான் மானோன்டா.

மக்கள் கூட்டம் கலைந்து சென்றது.

பீலாவின் நிலையைக் கண்ட மக்கள் அஞ்சி நடுங்கினார்கள். நாட்டில் புரட்சிகளும் கலகங்களும் ஓய்ந்தன. சில நாட்கள் கழிந்தன. அரண்மனையின் மேன்மாடக் கூடத்தில் மானோன்டாவும் சாமாவும் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

"சாமா! அந்தப் பீலா சொன்னானே, நான் என் மகனாலேயே கொல்லப்படுவேன் என்று அதைப்பற்றி நீ என்ன நினைக்கின்றாய்?"

மானோன்டாவின் குரலில் குழப்பம் கலந்திருந்தது.

"மன்னா! உங்களுக்குதான் திருமணம் ஆகவில்லை. அப்படியிருக்கையில் உங்களுக்கொரு மகன் எப்படிப் பிறக்க முடியும்? பீலா சாகும்போது ஏதோ உளறினான் என்பதற்காக நீங்கள் ஏன் அதைக் கவனத்திற்குக்கொண்டு வரவேண்டும்?" என்றான் சாமா.

"அதெல்லாம் ஒன்றுமில்லையே?" என்று மழுப்பினான் மானோன்டா. மன்னா! ஒரு வேளை பீலா சொன்னது போல் நமக்கு ஏதாவது நேர்ந்து விட்டாலும் நேர்ந்து விடலாம். ஆகவே நீங்கள் உங்கள் வாழ்நாள்

முழுவதும் திருமணமே செய்துகொள்ளக் கூடாது. இதுதான் என் திட்டம். நீங்கள் என்ன சொல்கின் நீர்கள்..." என்று வார்த்தையை இழுத்தான் சாமா.

"ஆமாம், இதுவும் நல்ல திட்டம்தான். ஆனால் எனக்கு அடிக்கடி இரவில் ஒருவித அச்சம் தோன்று கிறதே! இதனால் எனக்கு உறக்கமே வருவதில்லை சாமா!" என்று மானோன்டா தனது அச்சத்தை பட்டும் படாமல் தெரிவித்தான்.

"மன்னா! உடல் வலிமை பெற்ற நீங்களா இப்படிக் கூறுவது?" என்று ஆச்சரியத்துடன் கேட்டான் சாமா.

மானோன்டா புன்னகை புரிந்தான்.

"சாமா! இவ்வளவு தெரிந்த நீ இது தெரியாமல் இருக்கின்றாயே! உடல் வலிமை வேறு. மன வலிமை வேறு. ஆகவே என்னை அறியாத ஏதோ ஒன்று என் மனத்தைப் பயத்தில் ஆழ்த்துகின்றது.

என் பின்னால் யாரோ மறைந்திருந்து தாக்குவது போல் ஓர் உணர்ச்சி தோன்றுகிறது. இதன் காரணம் என்னவென்றே புரியவில்லை சாமா!" என்று வருத்தத் துடன் சொன்னான் மானோன்டா.

"மன்னா! இவை யாவும் மனதில் தோன்றும் ஒருவித மன நோய். ஆகவே இவற்றை மறக்க வேண்டுமானால், வேறு பல கேளிக்கை விளையாட்டுக்களில் ஈடுபட வேண்டும்." என்றான் சாமா.

"கேளிக்கை விளையாட்டா?" என்றான் மானோன்டா.

"ஆம் மன்னா! அதாவது பொழுது போக்கிற்காக காட்டிற்குச் சென்று வேட்டையாட வேண்டும். இதுவே ஒரு கேளிக்கை விளையாட்டுத் தானே! என்றான் சாமா.

"சரி, வாருங்கள் போவோம்" என்றான் மானோன்டா. உடனே சாமா "யாரங்கே!" என்றான்.

உடனே இரண்டு காவலாளிகள் ஓடிவந்தார்கள். சாமாவின் "முன்னால் வணங்கி நின்றார்கள்.

"நம் மன்னர் காட்டிற்கு வேட்டையாடச் செல் கின்றார். அதற்கு ஏற்பாடு செய்யுங்கள்" என்று கட்டளை யிட்டான் சாமா. "ஆகட்டும் தளபதியாரே! "என்று கூறி அவ்விடத்தை விட்டு அகன்றார்கள் காவலாளிகள்.

சிறிது நேரம் கழித்து மீண்டும் அக்காவலாளிகள் மேன்மாடக்கூடத்திற்கு ஓடி வருகின்றார்கள். மானோன்டாவின் முன்னால் பணிந்து நின்று, "மன்னா! குதிரைகள் எல்லாம் தயார்!" என்று பணிவுடன் சொன்னார்கள்.

"சரி, நீங்கள் போகலாம்" என்றான் சாமா. உடனே காவலாளிகள் அவ்விடத்தை விட்டு அகன்றார்கள். சாமா மானோன்டாவை நோக்கி, "மன்னா! வேட்டைக்குத் தயார்தானே! "என்று பரிந்து கேட்டான்.

"ஓ! போகலாமே!" என்றான் மானோன்டா. இருவரும் மேன்மாடக்கூடத்தை விட்டு வெளியேறி னார்கள். அரண்மனையின் வாயிலில் ஒரு வலிமை வாய்ந்த கருப்புக் குதிரையும் ஒரு வெள்ளைக் குதிரையும் நின்றன. அதற்குப் பின்னால் பன்னிரண்டு போர் வீரர்கள் குதிரைகளில் அமர்ந்திருந்தனர். சிறிது நேரத்தில் மானோன்டாவும் சாமாவும் வேட்டைக்குப் புறப்படத் தயாரானார்கள். அரண்மனை வாயிலில் வந்து நின்றனர். மானோன்டா கருப்புக் குதிரைமீது தாவிப் பாய்ந்து உட்கார்ந்தான். சாமா வெள்ளைக் குதிரைமீது தாவி ஏறினான்.

உடனே இருவரின் குதிரைகளும் விரைந்து செல்லத் தொடங்கின. இருவரையும் பின் தொடர்ந்து பன்னிரண்டு குதிரை வீரர்கள் விரைந்து சென்றனர்.

அரண்மனையின் அகன்ற வீதியில் குதிரைகள் புழுதி பறக்கப் பாய்ந்து சென்றன. குதிரைகள் ஹெலட்டுக் காட்டை நோக்கிச் சென்றன. சிறிது நேரத்தில் ஹெலட்டு காட்டின் எல்லையை அடைந்தனர்.

சட்டென்று சாமா தன்னுடைய குதிரையின் கடிவாளத்தைப் பிடித்து நிறுத்தினான். மானோன்டாவின் குதிரையும் நின்றது. இருவருக்கும் பின்னால் பன்னிரண்டு குதிரை வீரர்கள் நிற்குகொண்டிருந்தனர். சாமா மானோன்டாவை நோக்கி, "மன்னா! அதோ பாருங்கள் தெற்கே சென்றால் புலிகளை வேட்டை யாடலாம்" என்று தென்திசையைச் சுட்டிக்காட்டினான் சாமா.

"சரி! தெற்கே செல்வோம்" என்றான் மானோன்டா. "மன்னா! எச்சரிக்கையோடு இருக்க வேண்டும். இக்காட்டில் அடிமைகள் அதிகமாக இருப்பார்கள். நம்மைவிட போரில் வலிமை வாய்ந்தவர்களாக இப்போது திகழ்கின்றார்கள். இவர்களுக்கெல்லாம் தலைவன் சோக்லிதான். ஞாபகம் இருக்கட்டும்" என்று சாமா மானோன்டாவுக்கு எச்சரிக்கை விடுத்தான்.

"அப்படியா! எப்போதும் எச்சரிக்கையாகவே இருப்போம்" - என்றான் மானோன்டா. உடனே சாமா அரண்மனை வீரர்களைப் பார்த்து, "எல்லோரும் எச்சரிக்கையுடன் இருங்கள். ஹெலட்டு அடிமைகள் இருப்பாங்க!" என்றான்.

இதைக் கேட்ட அரண்மனை வீரர்களின் பார்வை சுற்றுமுற்றும் நோட்டமிட்டது. அதன்பிறகு குதிரைகள் காட்டினுள் மிக வேகமாக விரைந்து சென்றன.

சிறிது தூரம் சென்றவுடன் மீண்டும் குதிரைகள் நின்றன. மானோன்டாவின் பார்வையில் ஒரு புலி தென்பட்டது. "சாமா! அதோ பார் ஒரு புலி. அதை வேட்டையாடிவிட்டு வருகிறேன்" என்று கூறிக்கொண்டே ஈட்டியுடன் குதிரையில் விரைந்தான் மானோன்டா.

"மன்னா!" வேண்டாம் இருங்கள் நானும் வருகிறேன்" என்று சாமா கூறி முடிப்பதற்குள் மானோன்டா குதிரையில் மிக வேகமாகச் சென்று விட்டான்.

இதைக்கண்ட சாமா மானோன்டாவைப் பின் தொடர்ந்தான். புலியை விரட்டிச் சென்ற மானோன்டா வெகுதூரம் சென்றுவிட்டான். சாமாவின் பார்வையிலிருந்து மறைந்து விட்டான். சுற்றுமுற்றும் பார்த்துக் கொண்டே சென்றான் சாமா. மானோன்டா விரட்டிக் கொண்டு வருவதைக் கண்ட புலி பெரிய புதருக்குள் ஒடி மறைந்தது.

மானோன்டா ஏமாற்றமடைந்தான். வழி தவறித் தவித்தான். சுற்றுமுற்றும் பார்த்தான்.

எங்கும் அமைதி நிலவியது. அவனது குதிரை சுற்றுமுற்றும் வட்டமிட்டுக்கொண்டிருந்தது. முகத்தில் வியர்வைத் துளிகள் படரக் களைப்படைந்தான்.

குதிரையின் கடிவாளத்தை இழுத்துப் பிடித்துக் குதிரையை நிறுத்தினான். அச்சம் அவனை ஆட்கொண்டது. அதிர்ச்சியில் மூழ்கியவன்போல் காணப்பட்டான். சட்டென்று -

"சாமா...! சாமா!" என்று பதற்றத்துடன் வீறிட்டுக் கத்தினான். அவனது குரல் காடு முழுவதும் எதிரொலித்தது. அவன் கண்முன்னால் கரிய மேகங்கள்

சூழ்ந்துகொண்டு வருவதைக் கண்டு அஞ்சினான் மானோன்டா.

மீண்டும் "சாமா...! சாமா...!" அலறித் துடித்தான். காடே நடுங்கிற்று.

அவனது எதிரொலியைக் கேட்டு சாமாவும் அவனது குதிரை வீரர்களும் விரைந்து வந்தனர். அவனை நெருங்கினார்கள். மானோன்டா முகத்தில் வியர்வைத் துளிகள் வழிந்தோட உடல் நடுங்கியவாறு அச்சத்துடன் நின்றான்.

"மன்னா! என்ன? என்ன? என்று பதற்றத்துடன் கேட்டான் சாமா. "ஆ... ஆ... ! ம்... ஆ! என்று வாய் குளறியவாறு" என்னை ஏதோ ஓர் கருப்பு மேகம் வந்து மோதுவது போலவும் எனக்கு சுய நினைவு அற்றுப் போனது போலவும், கரிய மேகக் கூட்டத்தில் சிக்கித் தவிப்பது போலவும் உணர்வு ஏற்பட்டது" என்று அச்சத்தோடு சொன்னான் மானோன்டா. இதைக் கேட்ட சாமா தன் வீரர்களைப் பார்த்து, "வீரர்களே! மன்னனைச் சுற்றி காவலாக நில்லுங்கள் என்று கட்டளையிட்டான்.

வீரர்கள் அனைவரும் மானோன்டாவைச்சுற்றி வட்டமிட்டார்கள். "சாமா! வேட்டையாடினது போதும். நாம் உடனே அரண்மனைக்கே திரும்பிச் செல்வோம்..." என்று கூறிக்கொண்டே குதிரையைத் திருப்பினான் மானோன்டா.

"ஆகட்டும் மன்னா!" என்று பணிவுடன் சொல்லி படைவீரர்களைப் பார்த்து, "வீரர்களே! அரண்மனைக்குத் திரும்புவோம்" என்று கட்டளையிட்டான் சாமா. உடனே குதிரைகள் மீண்டும் அரண்மனையை நோக்கி விரைந்து செல்லத் தொடங்கின.

குதிரைகள் காற்றாகப் பறந்து சென்றன. சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் காட்டை விட்டு, வெளியேறி விட்டனர்.

நகரத்தின் எல்லையை அடைந்ததும் குதிரைகளின் வேகம் மேலும் அதிகரித்தது.

மானோன்டாவிடம் கம்பீரம் இல்லை. அச்சம் குடிகொண்டிருந்தது. பேயறைஞ்சவன் போல் அவனது முகம் வெளுத்துக் காணப்பட்டது. குதிரைகளின் ஓட்டம் புழுதியைக் கிளப்பியது. சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் குதிரைகள் அரண்மனை வாயிலை வந்தடைந்தன.

மானோன்டாவும் சாமாவும் அரண்மனையினுள் நுழைகின்றார்கள். அத்தாணி மண்டபத்திற்குச் சென்றார்கள். மானோன்டா மிகுந்த களைப்பினால் அங்குள்ள கல்லாலான இருக்கையில் அமர்ந்தான். காலை விறைப்பாக நீட்டி தலையை இருக்கையின்மீது சாய்த்துக் கொண்டு தனது இரண்டு கைகளை மேலே தூக்கி சோம்பல் முறிப்பதுபோல் கண்ணை மூடியவாறு ஏதோ சிந்திக்கலானான்.

மானோன்டாவின் அருகில் நின்றுகொண்டிருந்த சாமா களைப்பு நீங்குவதற்கு கல் மேடையின் மீதுருந்த தண்ணீர் ஜாடியை எடுத்தான். அதிலிருந்து தண்ணீரைக் குடித்தான். தண்ணீரைக் குடித்துவிட்டு கையில் ஜாடியை பிடித்தவாறே, "மன்னா! நீங்கள் வர வர சீக்கிரமே களைப்பு அடைந்து விடுகிறீர்கள்! என்று அலட்சியக் குரலில் சொன்னான் சாமா.

இதைக்கேட்ட மானோன்டா இருக்கையில் சாய்ந்தவாறே, "அ...ம்!" என்று மெல்ல உதட்டை அசைத்தவாறே தன் கண்ணை மெல்லத் திறந்து பார்த்தான்.

“நீங்கள் ஒரு நாட்டின் மன்னன் - அதிலும் கடவுளாகூட. இப்படிப்பட்ட நீங்களே சோர்வுக்கும் அச்சத்திற்கும் இடம் கொடுக்கின்றீர்களே! இது நமக்கு அவமானமில்லையா...!” என்றான் சாமா.

“சாமா! உடல் வலிமையினால் எதையும் என்னால் வெல்ல முடியுமென்று இந்த நாடு அறியும். நீயும் அறிவாய். ஆனால் மன வலிமை எனக்கு இல்லையே! நான் என்ன செய்வேன்” என்றான்.

5

அன்று இரவு -

அரண்மனையெங்கும் அமைதி நிலவியது.

மானோன்டா படுக்கையறையில் உறங்கிக் கொண்டிருந்தான்.

பக்கத்து அறையில் சாமா அயர்ந்து உறங்கிக் கொண்டிருந்தான். அரண்மனையே இருளில் மூழ்கியது. முற்றத்தின் சில இடங்களில் மட்டும் தீப்பந்தங்கள் எரிந்து கொண்டிருந்தன. அவ்வொளி முற்றத்திற்கு போதுமானதாக இருந்தது. மானோன்டாவின் படுக்கையறையெங்கும் ஒரே இருள் மயமாகக் காட்சியளித்தது. மானோன்டா படுக்கையில் அயர்ந்து உறங்கிக் கொண்டிருந்தான். திடீரென்று -

“ஆ...! ஐய்யய்யோ! ஆ...! சாமா...! யாரங்கே! ஓடி வாங்க! ஓடி வாங்க...!! ” என்ற அலறல் குரல் மானோன்டாவின் அறையிலிருந்து ஒலித்தது.

மானோன்டாவின் அலறல் குரல் அரண்மனையெங்கும் எதிரொலித்தது. தனது அறையில் அயர்ந்து தூங்கிக்கொண்டிருந்த சாமாவிற்கு தூக்கி வாரிப் போட்டது. படுக்கையிலிருந்து துள்ளி எழுந்து பதற்றத்துடன் முற்றத்திற்கு ஓடி வந்தான். முற்றத்தின் சுவற்றில் மாட்டியிருந்த தீப்பந்தத்தை வெடுக்கென்று எடுத்துக் கொண்டே, "யாரங்கே! ஓடி வாருங்கள்" என்று கத்திக் கொண்டே மானோன்டாவின் அறையை நோக்கி ஓடினான். அவனது அறையில் தீப்பந்தத்துடன் நுழைந்தான். சாமாவின் தீப்பந்தம் மானோன்டாவின் படுக்கையறையில் ஒளியைப் பரப்பியது. பேயறைந்தது போல் தன் படுக்கையில் பிரமித்து உட்கார்ந்திருந்தான் மானோன்டா. அவனது நெற்றியில் வியர்வைத் துளிகள் படர்ந்திருந்தன. அச்சமும் பதற்றமும் அவனை ஆட் கொண்டிருந்தது. பெருமூச்சினால் அவனது மார்பகம் விம்மியெழுந்து கொண்டிருந்தது.

அவனது நிலையைக் கண்ட சாமா, "மன்னா! என்ன நேர்ந்தது?" என்று கூறி முடிப்பதற்குள் மானோன்டாவின் அறைக்குள் திழுதிழுவென்று அரண்மனை வீரர்கள் ஓடிவந்தார்கள்.

மானோன்டாவைக் கண்டவுடன் எல்லோரும் அமைதியுடன் நின்றனர். அவர்களைக் கண்ட மானோன்டா, "சாமாவைத் தவிர நீங்கள் எல்லோரும் வெளியே போகலாம்." என்று அமைதி தொனித்த குரலில் கட்டளையிட்டான் மானோன்டா.

உடனே அரண்மனை வீரர்கள் திரும்பிச் சென்றனர்.

மானோன்டா எழுந்து சென்று தன் அறையின் கதவைச் சாத்தி உள்ளுக்குள் தாழ்ப்பாள் போட்டான்.

மீண்டும் தனது படுக்கையில் வந்து உட்கார்ந்தான். அவனருகில் சாமா உட்கார்ந்து இருக்கிறான்.

மானோன்டா தனது அச்சத்தைப் போக்கிக் கொண்ட வனாய், சாமா! நான் நன்கு தூங்கிக் கொண்டிருக்கும் போது என் கழுத்தை யாரோ நெறித்துக் கொல்வது போலவும், ஹெலட்டு அடிமைகள் என்னை சித்ரவதை செய்வது போலவும் என்னைச் சுற்றி கரிய பருத்த உருவங்கள் அச்சுறுத்துவது போலவும் உணர்வு ஏற்பட்டது. இது என்ன வென்று புரியவில்லை சாமா! என்றான்.

அவனது குரலில் சிறிது அச்சம் கலந்திருந்தது.

“மன்னா! இது மனவியாதி என்று முன்னமே சொல்லியுள்ளேன் அல்லவா? ஆகவே மனதைத் திடமாக வைத்துக்கொள்ளுங்கள். அப்படியொருக்கால் உங்களால் இதை மறக்க முடியாவிட்டால் நாளை மந்திரவாதியை கூப்பிட்டுக். கேட்போம்” என்று ஆறுதல் அளித்தான் சாமா.

“அப்படியா! நாளை மந்திரவாதியை அழைத்துவர ஏற்பாடு செய்” என்று தெம்பு வந்தவன்போல் கட்டளையிட்டான்.

“சரி, மன்னா! நான் வருகிறேன்” என்று கூறிக் கொண்டே எழுந்து நின்றான் சாமா.

“வேண்டாம்! நீ போகாதே! என் அறையிலேயே தூங்கு” என்று கட்டளையிட்டான் மானோன்டா.

“ஆகட்டும், மன்னா!” என்று பணிவுடன் சொன்னான் சாமா. இருவரும் உறங்கச் சென்றார்கள். மானோன்டா அச்சமின்றி உறங்கலானான்.

அன்று இரவு கழிந்தது.

மறுநாள் -

அரச சபையில் மானோன்டாவும் அவனைச்சுற்றி சாமாவும் மற்ற தளபதிகளும் அமர்ந்திருக்கின்றனர். ராஜ தந்திரிகளும் சூழ்ந்திருக்கின்றனர். ஏதோ ஓர் திட்டத்தைப் பற்றி ஆலோசித்துக்கொண்டிருக்கின்றனர். இந்நிலையில் ஒரு காவலாளி ஓடி வந்து மானோன்டாவின் முன் பணிந்து நின்று, "மன்னா! காழு மந்திரவாதி வந்திருக்கின்றார்" என்றான்.

அப்படியா! உள்ளே அழைத்து வா" என்று கட்டளையிட்டான் மானோன்டா.

உடனே காவலாளி திரும்பிச் செல்கிறான்.

சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம், நீண்ட சுருள் தாடியுடனும் சுருள் தலை முடியுடனும் நல்ல உடல் கட்டுடனும் ஆனால் முதிர்ந்த வயதுமுடைய ஒருவர் வந்தார். அவருடைய தோற்றமே அவரை காழு மந்திரவாதியென்று சொல்லிவிடும். மனோதத்துவம், வான சாஸ்திரம், மந்திரஜாலம் போன்ற கலைகளில் நன்கு சிறந்தவர் காழு மந்திரவாதி.

இவ்வளவு சிறப்புடைய இவர் அரச சபையினுள் நுழைந்தார். தனது கண் பார்வையால் அரண்மனையின் உள் தோற்றத்தைச் சுற்றி வட்டமிட்டவாறே மானோன்டாவை நோக்கி வந்துகொண்டிருந்தார் காழு மந்திரவாதி.

காழுவைக் கண்ட மானோன்டாவின் முகத்தில் புன்னகை அரும்பியது. "வரவேண்டும்! வரவேண்டும்!! ஸ்பார்ட்டா நாட்டிற்குப் பெருமையைத் தேடித் தரும் காழு அவர்களே! வருக! வருக!! உங்கள் வருகை நல்வரவாகுக" என்று மகிழ்ச்சியுடன் மானோன்டா புகழ்மாலை பொழிந்தான்.

காழுவின் முகத்தில் மகிழ்ச்சி பொங்கியது.

“நன்றி! நன்றி!!” என்று கூறிக்கொண்டே மாணோன்டாவை நெருங்கினான் காழு.

“அதோ! அங்கு அமருங்கள்” என்று ஒரு இருக்கையைச் சுட்டிக்காட்டினான் மாணோன்டா.

“நல்லது” என்று கூறியவாறே காலியாக இருந்த ஒரு கல்லாலான இருக்கையில் அமர்ந்தார் காழு.

“அழைத்ததன் காரணம் என்னவோ?” என்றார் காழு.

“காழு அவர்களே! எனக்கு திடீர் திடீரென்று மன அமைதியில்லாமல் பயத்தினால் அடிக்கடி அச்ச முறுகிறேன்” என்று சிறுபிள்ளைபோல இரண்டு கண்ணையும் நன்கு விழித்தவாறு சொன்னான் மாணோன்டா.

“ஆகவே இதற்கு ஒரு வழி சொல்லும்” என்று சாமா குறுக்கிட்டான். இதைக் கேட்ட காழுவின் முகத்தில் புன்னகை அரும்பியது. அவரது புன்னகையில் கேலி கலந்திருந்தது.

“ஓ! அப்படியா! இவ்வளவு வலிமையுடைய உடலைப் பெற்றவர்கள் அச்சுறுவதே முதல் குற்றம். அதிலும் வலிமை வாய்ந்த பத்துக் குதிரைகளை ஒரே சமயத்தில் அடக்கும் திறமை வாய்ந்த மன்னர் அச்சுறுவது இன்னும் பெருங்குற்றமே...”

மாணோன்டாவிற்கு எரிச்சல் ஏற்பட்டது. ஆனால் அதை வெளிக்காட்டிக் கொள்ளவில்லை.

“காழு அவர்களே! குறை கூறுவதற்காக உங்களை அழைத்து வரவில்லை. குறையைப் போக்குவதற்காகத்தான் உங்களை அழைத்துவரச் சொன்னேன்,” என்றான் மாணோன்டா.

மானோன்டாவின் வார்த்தைகள் காழுவிற்கு சுறுக்கென்றது.

“மன்னா! சொல்கிறேன் கேளுங்கள். நீங்கள் அடிக்கடி கேளிக்கை விளையாட்டுகளில் ஈடுபட வேண்டும். தனிமையை நாடுதல் கூடாது. இப்படியிருந்தால் போதுமானது. இதற்கு மருந்தோ அல்லது மந்திரமோ தேவையில்லை” என்று காழு பதில் அளித்தார்.

இந்நிலையில் ஒரு காவலாளி ஓடிவந்து மானோன்டாவைப் பணிந்து நின்று, “மன்னா! ஏதென்ஸ் நாட்டிலிருந்து ஐந்து பேர் உங்களைக் காண வந்திருக்கின்றனர். வாயிலில் நிற்கின்றார்கள்” என்று பணிவுடன் சொன்னான்.

“அவர்களை உள்ளே அழைத்து வா!” என்று கட்டளையிட்டான் மானோன்டா. காவலாளி திரும்பிச் செல்கிறான். சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் ஐந்து முதியவர்கள் மானோன்டாவை நோக்கி வருகின்றார்கள். அவர்களுடைய தோற்றமே அவர்கள் யாத்திரிகர்கள் என்று சொல்லியது. நரைத்த தலைமுடியும் தாடியும் பெற்றிருந்த அவர்கள் கையில் ஒரு நீண்ட ஊன்று கோலும் தோள்பட்டையில் ஒரு துணிமூட்டையும் தொங்க விட்டிருந்தார்கள். எழுதுவதற்குப் பயன்படும் மெல்லிய பலகை தட்டுக்களும் எழுத்தாணியும் வைத்திருந்தார்கள்.

பார்ப்பதற்கு அறிஞர்களைப் போல் காட்சியளித்தார்கள். அவர்களைக் கண்ட மானோன்டா, வரவேண்டும்! வர வேண்டும்!!!” என்று அழைத்தான். அவர்களில் ஒரு முதியவர், “நன்றி!” என்றார். ஐவரும் மானோன்டாவின் முன்னால் வந்து நின்றனர். “நீங்கள் யார்? எந்த

நாட்டிலிருந்து வருகின்றீர்கள்? இவற்றையெல்லாம் நன்கு விளக்கிக் கூறுங்கள் என்றான் மானோன்டா.

“நாங்கள் ஏதென்ஸ் நாட்டு சரித்திர ஆசிரியர்கள். நாங்கள் உலகமெங்கும் சுற்றுப்பயணம் செய்து சரித்திர நூல்களை எழுதுகிறோம். ஸ்பார்ட்டா நாட்டிற்கும் வந்துள்ளோம். இந்நாடு புராதன நாடாகையால் இந்நாட்டைப் பற்றியும் சரித்திர நூல்கள் எழுதுகிறோம். உங்களைப்போல் மா மன்னர்கள் எல்லோரும் எங்களுக்கு உதவி செய்தால் நன்றாக இருக்கும்” என்று அமைதியான குரலில் சொன்னார் ஒரு முதியவர்.

“மிக்க மகிழ்ச்சி. இன்றிலிருந்து நீங்கள் ஸ்பார்ட்டா நாட்டின் விருந்தாளிகளாக என் அரண்மனையிலே தங்கலாம்” என்று கூறியவனாய், ஆமாம், உங்கள் பெயர்களைச் சொல்லவில்லையே!” என்று மற்றொரு கேள்வி கேட்டான் மானோன்டா.

“என் பெயர் ‘லுபா’ இதோ இவர்கள் நிற்கின்றார்களே இவர்களில் முதலில் இருப்பவர் ‘புகோ’ மற்றவர், ‘புபா’, மூன்றாவது நிற்பவர் ‘திந்சா’ நான்காவது நிற்பவர் பிஸ்ந” என்று ஒவ்வொருவரையும் சுட்டிக் காட்டினார் லுபா.

ஒவ்வொருவரும் மானோன்டாவிற்கு மரியாதை செலுத்தினார்கள். “மிக்க மகிழ்ச்சி, எல்லோரும் அமருங்கள்” என்றான் மானோன்டா. எல்லோரும் இருக்கையில் அமர்ந்தார்கள். அரண்மனை பணியாட்கள் விருந்து பரிமாறினார்கள். மானோன்டா, சாமா ஏதென்ஸ் நாட்டு சரித்திர ஆசிரியர்களுக்கிடையே பல செய்திகளும் பரிமாறப்பட்டது.

“விருந்தினர்களே! ஸ்பார்ட்டா நாட்டில் ஒரு சட்டம் இருக்கின்றது. அது என்னவென்று உங்களுக்குத்

தெரியுமா?" என்று கூறிக்கொண்டே மாமிசத்துண்டை யெடுத்து சுவைக்க ஆரம்பித்தான் சாமா. லுபா ரசத்தில் ரொட்டித்துண்டை நனைத்தவாறே, "அப்படியா! அப் புதிய சட்டத்தை அறிய ஆவலோடு காத்துக் கொண்டிருக்கிறோம்" என்று கூறியவாறு ரொட்டியை வாயினுள் நுழைத்து மென்று தின்றார்.

சாமா மாமிசத்தைக் கடித்து சுவைத்துக்கொண்டே, "எங்கள் ஸ்பார்ட்டா நாட்டின் கடவுள் எங்கள் மன்னர்தான். ஆகவே ஸ்பார்ட்டா நாட்டுக் கடவுள் என்றாலே எங்கள் மன்னர்தான். அவரைத் தவிர இந்நாட்டில் வேறு கடவுள் இல்லை. ஆகவே நீங்களும் எங்கள் மன்னரை கடவுளாகத்தான் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும்" என்றான் சாமா.

இதைக் கேட்ட ஏதென்ஸ் நாட்டு சரித்திர ஆசிரியர் களுக்குத் தூக்கிவாரிப்போட்டது. "என்ன! நீங்கள் சொல்வது புதுமையாக இருக்கின்றதே!" என்று வியப்புடன் கேட்டான் புகோ. "இதில் ஆச்சரியப்படுவதற்கு ஒன்றுமில்லையே!" என்றான் மானோன்டா. அதற்குள் ஒவ்வொருவரும் சீக்கிரமாகச் சாப்பிடத் தொடங்கினார்கள். 'புபா' மதுரச ஜாடியைத் தூக்கி கோப்பையில் மதுரசத்தை ஊற்றிக் குடித்துக்கொண்டே, "அப்படியானால், ஸ்பார்ட்டா நாட்டில் ஆலயமே கிடையாதா?" என்றார்.

"ஸ்பார்ட்டாவில் ஆலயங்கள் அதிகமென்று கேள்விப்பட்டோமே!" என்று குறுக்கிட்டார் "பிஸ்ந்"

"ஸ்பார்ட்டாவில் ஆலயங்கள் இருந்தன. ஆனால் அவற்றை நாங்கள் அழித்து விட்டோம்." என்று கூறிக்கொண்டே மதுரசத்தைக் குடித்தான் சாமா.

“ஸ்பார்ட்டா நாட்டுக் கடவுளே! கோவில் இல்லாத நாடும் ஒரு நாடா? கோவில் இல்லாத நாட்டை நாடென்று சொல்லக் கூடாது. மிருகங்கள் வசிக்கும் காடென்றுதான் சொல்லவேண்டும். ஆலயம் இல்லாத நாட்டை ஆள்பவன் மிருகத்திற்குச் சமமானவன்” என்று சொன்னார் ‘திந்சா’.

இதைக்கேட்ட மானோன்டாவின் முகம் கோபத் தினால் சிவந்தது. விழிகள் இரண்டும் பிதுங்கிக் கொண்டு வருவதுபோல் விறைப்பான பார்வை. பற்களை நறநற வென்று கடித்தான். கன்னங்கள் துடித்தெழுந்தன. கைகள் துடித்தன.

“என்ன! ஏதென்ஸ் நாட்டைச் சேர்ந்த அன்னியனா என்னை எதிர்ப்பது? விருந்துக்கு வந்த நாயே! என்று கூறிக்கொண்டே மேஜையின்மீது வைக்கப்பட்டிருந்த உணவுப் பண்டங்களைத் தூக்கி வீசியெறிந்தான். மது ஜாடிகளெல்லாம் கீழே விழுந்து நொருங்கின. உணவுப் பொருட்களெல்லாம் நான்கு பக்கமும் சிதறின.

சட்டென்று தன் உடைவாளை உருவினான் மானோன்டா. திடீரென்று சாமா தன் இருக்கையை விட்டு எழுந்து மானோன்டாவின் வாளுடன் கூடிய கையை சட்டென்று பிடித்து, “மன்னா! சற்றுப் பொறுங்கள்!” என்று அமைதியுடன் சொன்னான் சாமா.

விருந்தினர்கள் அச்சமடைந்தனர். நடுநடுக்கத்துடன் நின்றனர். அவர்களுடைய இதயம் படபடத்தது.

“ஸ்பார்ட்டாவின் கடவுளே! எங்களை மன்னியுங்கள். நாங்கள் சொல்வதற்குள் நீங்கள் முந்திக் கொண்டு விட்டீர்கள். ஆகவே சற்று நாங்கள் சொல்வதைக் கேளுங்கள்.”

-லுபாவின் குரலில் அச்சமும் அமைதியும் கலந்திருந்தது. மானோன்டா சற்று அமைதியுடன் வாளை அதன் உரையில் சொருகினான். லுபா தன் பேச்சைத் தொடர்ந்தார்.

"நாங்கள் கூறுவது என்னவென்றால் உலகத்திலேயே மிகப்பெரிய ஆலயத்தைக் கட்டுங்கள். அதில் உங்கள் உருவம் பொறித்த சிலையைச் செய்து வையுங்கள். இப்படி நீங்கள் செய்வதால் உலக சரித்திரப் புகழ் பெறுவீர்கள். பிற்காலத்தில் நீங்கள் கடவுளாக மதிக்கப்படுவீர்கள். உங்களது வருங்காலச் சந்ததியினர் உங்களுக்குத் திருவிழா போன்ற வைபவங்களை நடத்துவார்கள். ஆகவே உலகிலேயே மிகப்பெரிய ஆலயத்தைக் கட்டுங்கள் என்று சொல்கிறோமே தவிர வேறு ஒன்று மில்லை" என்று சமாளித்தார் லுபா.

இதைக் கேட்டவுடன் மானோன்டாவின் கோபம் தணிந்தது.

"எங்கள் மன்னர் சிறிது முன்கோபக்காரர். ஆகவே இதைப் பெரிதாகப் பொருட்படுத்த வேண்டாம்" என்றான் சாமா.

"இதற்கெல்லாம் நாங்கள் கோபப்படுவோமா?" என்று பதில் அளித்தார் லுபா.

"நீங்கள் சற்று இளைப்பாறி விட்டு நாட்டைச் சுற்றிப் பார்க்கச் செல்லுங்கள். அரண்மனை குதிரைகளில் செல்லுங்கள். இரவு ஆவதற்குள் அரண்மனை திரும்புங்கள்" என்றான் சாமா.

"அப்படியே செய்கிறோம்" என்றார் லுபா. உங்கள் அறையில் சென்று ஓய்வெடுத்துக்கொள்ளுங்கள்" என்றான் சாமா.

உடனே ஐவரும் தங்களுக்கு ஏற்பாடு செய்திருந்த அறையை நோக்கிச் சென்றனர். அறையினுள் நுழைந்தார்கள். அங்கு சிறிது நேரம் ஓய்வெடுக்கத் தொடங்கினார்கள். சிறிது நேரம் கழிந்தது.

சரித்திர ஆசிரியர்களின் அறைக்கு மானோன்டா சென்றான். அப்போது சரித்திர ஆசிரியர்கள் ஐவரும் வெளியே புறப்படுவதற்குத் தயாராக இருந்தனர்.

மானோன்டாவைக் கண்ட ஐவரும் பணிவுடன் வணங்கினார்கள். பதிலுக்கு அவனும் வணங்கினான்.

“கடவுளே! நாங்கள் ஐவரும் வெளியே சற்று உலாவச் சென்று வருகிறோம் என்று மானோன்டாவைப் பார்த்து பணிவுடன் சொன்னார் லுபா.

“ஓ! தாராளமாகச் செல்லுங்கள். விருந்தின்போது நடந்த சம்பவத்தை மறந்து விடுங்கள்” என்றான் மானோன்டா.

“நாங்கள் இதைப்பற்றி வருத்தப்படவில்லை கடவுளே! நாங்கள் உலகமெங்கும் சுற்றுப்பயணம் செய்கிறோம். எல்லா துன்பத்தையும் ஏற்றுத்தானே ஆக வேண்டும். இவற்றிற்கெல்லாம் நாங்கள் கோபப்பட்டால் நாங்கள் சுற்றுப் பயணம் செய்ய முடியுமா?” என்று சமாதானம் சொன்னார் புபா. “மிக்க மகிழ்ச்சி. நீங்கள் ஊரைச் சுற்றிப் பார்த்துவிட்டு இரவுக்குள் திரும்பி விடுங்கள்” என்றான் மானோன்டா.”

“சரி, கடவுளே! நாங்கள் வருகிறோம்” என்று விடைபெற்றார்கள்.

சரித்திர ஆசிரியர்கள் ஐவரும் அரண்மனையை விட்டு வெளியேறுகின்றார்கள். அரண்மனையின்

வாயிலில் வலிமை வாய்ந்த ஐந்து குதிரைகள் நின்று கொண்டிருந்தன. ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு குதிரையில் ஏறி அமர்ந்தார்கள். தாங்கள் கொண்டு வந்த பொருள்களையும் குதிரைகளில் கட்டிக்கொண்டனர்.

குதிரைகள் புறப்பட்டன. சிறிது நேரத்தில் குதிரைகள் மிகவும் விரைந்து செல்லத் தொடங்கின.

சிறிது நேரத்தில் ஐவரும் அரண்மனையிலிருந்து வெகுதூரம் சென்றுவிட்டனர். ஸ்பார்ட்டா நாட்டின் எல்லையைக் கடப்பதற்கு இன்னும் சிறிது தூரமே இருந்தது.

ஐவரும் ஓரிடத்தில் நின்று குதிரையில் அமர்ந்த வாறே இளைப்பாறத் தொடங்கினார்கள்.

“புபா” இந்நாட்டின் மன்னன் மிகவும் கொடுமையான மன்னன். ஆகவே இவனிடம் இருப்பது மிகவும் ஆபத்து” என்று மெள்ளச் சொன்னான் லுபா.

“ஆமாம், நாம் இன்னும் ஒருநாள் தங்கியிருந்தோமானால் நாம் ஐந்துபேருமே இறந்து விடுவோம். ஆகவே இப்பொழுதே இந்நாட்டை விட்டு தப்பித்துச் செல்வோம்” என்றார் புபா.

“ஆமாம்! ஆமாம்!! இதுதான் நல்ல சமயம். நாம் ஊரைச்சுற்றிப் பார்ப்பது போல் இப்படியே ஓடித் தப்பித்துவிடலாம். வாருங்கள்” என்றார் லுபா. மற்ற மூவரும் ஆமோதித்தார்கள்.

“சரி, வாருங்கள்” என்று கூறியவாறே ‘லுபா’ தனது குதிரையைக் கிளப்பினார். குதிரை விரைந்து செல்லத் தொடங்கியது.

'லுபா'வைத் பின் தொடர்ந்து மற்ற நால்வரும் குதிரையில் சென்றார்கள். தங்களுடைய மூட்டை முடிச்சுகளை முன்னமே குதிரையில் வைத்திருந்ததால் அவர்களுக்குச் சிறிதும் சிரமமில்லாமல் போயிற்று.

சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் ஸ்பார்ட்டா நகரத்தின் எல்லையை அடைந்தார்கள். கடைசியில் ஏதென்ஸ் நாட்டு ஆசிரியர்கள் தங்களுடைய மூட்டை முடிச்சுகளுடன் ஸ்பார்ட்டாவை விட்டு தப்பித்து மறைந்தார்கள். பகல் கழிந்தது. இரவு நெருங்கியது. இரவு வெகு நேரம் ஆகியும் ஏதென்ஸ் நாட்டு ஆசிரியர்கள் அரண்மனைக்குத் திரும்பவில்லை.

இரவு வெகு நேரத்திற்கப்பால் ஐவரும் தப்பிச் சென்ற செய்தி மானோன்டாவிற்கு தெரிய வந்தது.

ஐவரின்மீதும் மானோன்டா கோபமடைந்தான். நாட்கள் உருண்டோடின.

ஒரு நாள் -

அரண்மனையின் தோட்டத்தில் மானோன்டா அங்குமிங்கும் உலாவிக்கொண்டிருந்தான். அவனருகில் சாமாவும் உலாவிக்கொண்டிருந்தான். இருவரும் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

"சாமா! நம் அரண்மனைக்கு விருந்தினராக வந்த ஏதென்ஸ் நாட்டு வரலாற்று ஆசிரியர்கள் சொன்னது ஞாபகம் இருக்கின்றதா?" என்று கேட்டான் மானோன்டா. தன் தலையைச் சொரிந்தவாறு "ஞாபகம் இல்லையே மன்னா!" என்றான் சாமா.

"எவ்வளவோ தெரிந்த உனக்கு இது தெரிய வில்லையே!"

“சற்று விளக்கமாகச் சொன்னால் புரியுமென்றே நினைக்கிறேன்” என்று கூறியவாறு தன் தாடையைத் தடவிக்கொடுத்தான் சாமா.

“சொல்கிறேன் கேள். எனக்கு ஒரு ஆலயம்கட்டி அதில் என் உருவம் பொறித்த சிலையை வைத்தால்...” என்று வார்த்தைகளைத் தொடங்கினான் மனோன்டா. அதற்குள் சாமா, “புரிகின்றது மன்னா! புரிகின்றது அதன்படியே செய்வோமே! என்றான்.

“இப்போதாவது புரிந்ததே! ஆலயத்தின் கட்டட அமைப்பு எப்படி இருக்க வேண்டுமென்பதற்கு ஒரு நல்ல திட்டம் சொல் பார்க்கலாம்” என்று யோசனை கேட்டான் மனோன்டா.

“உலகிலேயே மிகப்பெரிய ஆலயம் - அப்படித் தானே மன்னா!”

“ஆமாம்! ஆமாம்!” என்றவாறே கைவிரலைத் தூக்கி ஆட்டினான் மனோன்டா. “அந்த மாதிரி ஆலயம் கட்டுவதற்கு ஆட்கள் அதிகமாக வேண்டுமே மன்னா!”

“அதற்கு ஏன் கவலை? ஸ்பார்ட்டா நாட்டின் அடிமைகள் எல்லோரையும் வைத்து வேலை வாங்கி விடுவோம்.”

“அது சரி, பொருள் வசதி அதிகமாக ஆகுமே மன்னா!”

“நம் அரண்மனையிலுள்ள செல்வக் குவியல்களைக் கொண்டு கட்டுவோம். அதுவும் போதவில்லையென்றால் மக்களிடமிருந்து பெற்றுக்கொள்வோம். இதற்கெல்லாம் நமக்குச் சொல்லியா கொடுக்க வேண்டும்?”

-மனோன்டாவின் குரலில் அலட்சியம் தொனித்தது.

“அப்படியென்றால் ஹெலட்டு அடிமைகளின் இரத்தத்தில் மானோன்டாக் கடவுளின் ஆலயம் உருவாகும் என்று சொல்லுங்கள்.”

நன்றாகச் சொன்னாய் சாமா. நீ சொல்வது போலவே செய்வோம். இதற்கேற்றாற்போல் ஹெலட்டு அடிமைகள் நம் நாட்டில் அதிகமாகவே இருக்கின்றார்கள்.

-மானோன்டாவின் குரலில் மகிழ்ச்சி பொங்கியது.

“மன்னா! நமக்குப் பின்னால் வரும் சந்ததியர்களும் சரி, உலக மக்களும் சரி, ஸ்பார்ட்டா நாட்டில் இப்போது நாம் கட்டப்போகும் ஆலயத்தைக் கண்டு ஆச்சரியப்பட வேண்டும். உலகத்திற்குக் கடவுள் மானோன்டாதான் என்று ஒப்புக்கொள்ளும் அளவுக்கு ஆலயத்தைக் கட்ட வேண்டும்.”

மிகவும் நல்லது.

“மன்னா! உங்கள் உருவம் பொறித்த சிலையை எந்த உலோகத்தால் செய்வது?”

“என் உருவச் சிலையைச் சுத்தத் தங்கத்தால் செய்ய வேண்டும்” -மானோன்டாவின் குரலில் கம்பீரம் மிகுந்திருந்தது.

“மன்னா! தங்க மலையை அல்லவா பெயர்த்துக் கொண்டு வர வேண்டும்” என்று ஆச்சரியத்துடன் சொன்னான் சாமா. மானோன்டா கோபமடைந்தான்.

“நமக்காகத் தங்க மலையே கிடைத்தாலும் கிடைக்கலாம். நீ முதலில் ஆலயத்தின் கட்டட அமைப்பினை விளக்கு” என்று கூறி முகத்தைச் சுளித்து சாமாவை விறைத்துப் பார்த்தான் மானோன்டா.

“மன்னா! நான் சொல்வதைக் கூர்ந்து கேளுங்கள்” என்று கூறியவாறு உடலை நிமிர்த்தி மீண்டும் தனது பேச்சைத் தொடர்ந்தான்.

“நம் ஸ்பார்ட்டா நகரத்தின் எல்லைக்கருகில் செங்குத்தாக உயர்ந்து காணப்படுகின்றதே சோம்ஸ் மலைகள். அவைகள் ஒவ்வொன்றும் ஒரு தூணைப்போல் இருக்கின்றன. அதிலும் ஒவ்வொன்றும் தனியாகவே பிரிந்திருக்கின்றன. ஆக ஆறு செங்குத்தான மலைகள் காணப்படுகின்றன. அவைகள் ஆறும் நம் ஆலயத்தின் பெரிய தூண்களாகச் செதுக்க வேண்டும். அதன் பிறகு அதைச்சுற்றியுள்ள சிறு சிறு மலைகளை சிறு சிறு தூண்களாகவும் இன்னும் சில மலைகளை உடைத்து ஆலயத்தின் மேல் தட்டாகப் பயன்படுத்தி விடுவோம். இப்படிச் செய்வதால் வேலையைச் சுலபமாக முடித்து விடலாமே!” என்றான் சாமா.

இதைக் கேட்ட மானோன்டா வியப்படைந்தான். “என்ன! சோம்ஸ் மலைகளின் உச்சியின் மேல் மட்டம் கண்ணால் கூட காண முடியாமல் மேகக் கூட்டங்கள் படர்ந்து இருக்கும்போது எப்படி அதை நாம் பயன் படுத்தமுடியும்?” என்றான்.

“மன்னா! நம் ஆலயத்தினுள் மேகக் கூட்டங்கள் தவழ்ந்து செல்லும் அளவுக்கு ஆலயம் உருவாக வேண்டும். ஒரே நேரத்தில் பல இலட்சக்கணக்கான மக்கள் வசதியாகச் செல்லும் அளவுக்கு மிகப் பெரிதாக ஆலயத்தைக் கட்ட வேண்டும்.” என்றான் சாமா.

மானோன்டாவிற்கு மேலும் வியப்பாக இருந்தது. “நீ சொல்வதைப் பார்த்தால் ஸ்பார்ட்டா நகரத்தைப்

போன்று மற்றொரு ஸ்பார்ட்டா நகரத்தை உருவாக்க வேண்டும்போல் தெரிகின்றதே சாமா!" என்று ஆச்சரியத்துடன் கேட்டான் மானோன்டா.

"நீங்கள் சொல்வது முற்றிலும் உண்மையே" என்றான் சாமா.

"அது சரி, என்னுடைய உருவம் பொறித்த சிலையை எப்படிச் செய்வது?" என்றான் மானோன்டா.

"ஒரு பெரிய மலைக் குன்றுபோல் தங்கத் தினாலேயே செய்து விடலாம் அவ்வளவுதானே!"

"சிலையின் உயரம் எத்தனை அடியிருக்கும்?" என்றான் மானோன்டா.

"1500 அடி உயரமுள்ள சிலையை உருவாக்கி விடலாம் மன்னா!"

"ஓ அப்படியா! சாமா உன்னை ராஜதந்திரியாகவும் படைத்தளபதியாகவும் நான் பெற்றிருக்கிறேனென்றால் என் முன்னோர்கள் செய்த தவப் பயனே!" என்று சாமாவைப் புகழ்ந்தான் மானோன்டா.

"மன்னா! அதிகம் புகழ வேண்டாம். நாளைக்கு நம்முடைய அரண்மனைப் பெரியோர்களையும் அறிஞர்களையும் அழைத்துக் கொண்டு சோம்ஸ் மலையைச் சென்று பார்ப்போம்," என்றான் சாமா

"சரி, நாளைக்குச் சென்று பார்ப்போம். அதற்கு ஆக வேண்டியதையெல்லாம் சீக்கிரம் செய்துவிடு" என்று கூறிக்கொண்டே அவ்விடத்தை விட்டு அகன்றான் மானோன்டா.

6

மறுநாள் காலைப்பொழுது. அரண்மனையின் வாயிலில் குதிரைகளெல்லாம் ரதத்தில் பூட்டப்பட்டு தயாராக நின்றன. குதிரை வீரர்களும் மற்றக் கட்டட நிபுணர்கள், படைத் தளபதிகள் அரண்மனை வாயிலில் தயாராக நின்று கொண்டிருந்தனர்.

அரண்மனை முற்றத்திலிருந்த கல்லாலான இருக்கையில் மானோன்டா அமர்ந்திருந்தான். அங்கு சாமாவும் வந்து சேர்ந்தான்.

“சாமா! எல்லாம் தயாரா?” என்றான் மானோன்டா. “மன்னா! எல்லாம் தயார். கிளம்புங்கள்” என்று அழைத்தான் சாமா. மானோன்டா இருக்கையை விட்டு எழுந்தான். இருவரும் புறப்பட்டார்கள். அரண்மனை வாயிலை அடைந்தார்கள். வாயிலில் போர் வீரர்கள் தயாராக நிற்குகொண்டிருந்தார்கள். மானோன்டாவை பணிவுடன் வரவேற்றார்கள். ஐந்து குதிரைகள் பூட்டிய ரதத்தில் மானோன்டாவும் சாமாவும் ஏறி அமர்ந்தனர். சாமா ரதத்தைச் செலுத்துபவனைப் பார்த்து, “ம்...! ரதத்தை செலுத்து” என்று கட்டளையிட்டான். மறு வினாடியே குதிரைகள் மின்னல் வேகத்தில் பறக்கத் தொடங்கின. மானோன்டாவின் ரதத்தைப் பின் தொடர்ந்த மற்ற ரதங்களும் குதிரைப் படைகளும் விரைந்து சென்றன. குதிரைகளும் ரதங்களும் நகரத்தின் ஒவ்வொரு அகன்ற வீதிகளையும் கடந்து சென்றன.

சற்று நேரத்தில் சோம்ஸ் மலையடிவாரத்தை அடைந்தார்கள். குதிரை வீரர்கள் அனைவரும் அங்கு மிங்கும் நோட்டமிட்டனர். ரதத்தில் நின்றவாறே செங்

குத்தாகக் காட்சியளித்த சோம்ஸ் மலையைப் பார்த்தான் மானோன்டா.

அம்மலை பிரமாண்டமாக கம்பீரத்துடன் காட்சியளித்தது. பிறகு சுற்று முற்றும் தனது பார்வையைச் செலுத்தினான். எங்கும் கரடும் முரடுமாகக் காட்சியளித்தது. ரதங்கள் செல்லமுடியாத அளவுக்கு இடை இடையே பாறைகளும் குன்றுகளும் காட்சியளித்தன.

“மன்னா! இந்த இடத்தைச் சுற்றிப் பார்ப்போம். ஆனால் இடை இடையே குன்றுகளும் சிறு சிறு பாறைகளும் இருப்பதால் ரதத்தில் செல்ல முடியாது. நாம் ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு குதிரையில் சொல்வோம்” என்றான் சாமா.

“சரி, எங்கே நம் கட்டட ஆலோசகர் மாம்? அவரையும் அழைத்துக்கொண்டு செல்வோம்” என்று கூறிக்கொண்டே சுற்றுமுற்றும் பார்த்தான் மானோன்டா. மற்றொரு ரதத்திலிருந்த கட்டட ஆலோசகராகிய மாம் தன்னைதான் மானோன்டா தேடுகிறான் என்று தெரிந்தவுடன், “மன்னா! இதோ வந்து விட்டேன்” என்று கூறிக்கொண்டே ரதத்தை மானோன்டாவை நோக்கிச் செலுத்தினான்.

“ஓ! இங்குதான் இருக்கின்றாயா? வா இப்பகுதியைச் சுற்றிப் பார்ப்போம்” என்றான் மானோன்டா.

மானோன்டா, சாமா, மாம் ஆகிய மூவரும் தனித் தனிக் குதிரைகளில் ஏறிக்கொண்டு சோம்ஸ் மலையின் காட்சியைக் காண்பதற்கு அம்மலைக்கருகில் செல்லத் தொடங்கினார்கள். ஆகா! மேகங்கள் தவழ்ந்து செல்லும் அளவுக்கு உயரமான ஆறு செங்குத்தான மலைகள்.

பார்ப்பதற்கு தூண்கள் போல் கம்பீரமாகக் காட்சி யளித்தன. அதனைச் சுற்றி அதற்குத் துணையாக இன்னும் பல மலைகளும் காட்சியளித்தன. மலையடிவாரத்தில் 'சிக்' என்ற அகன்ற நதி பாய்ந்தோடும் காட்சியும் மானோன்டாவைக் கவர்ந்தது.

இம்மலையின் உச்சியைக் காணக் 'காண மானோன்டாவிற்கு பிரமைபிடித்தது போல் ஆகிவிட்டது. மானோன்டாவின் பிரமைக்குக் காரணமில்லாமல் இல்லை. ஏனென்றால் சோம்ஸ் மலைகளின் மேல் மட்டம் மேகத்தையும் தாண்டி உயரமாக வளர்ந்துள்ளதே - அதன் காரணமாகும். உடனே மானோன்டா சாமாவைப் பார்த்து, "ஆமாம்! இந்த மலைகளின் மேல் மட்டம் மேகத்தையும் தாண்டி உயரமாக வளர்ந்துள்ளதே! எப்படி நாம் மேல் தளத்தை போடமுடியும்?" என்று வியப்புடன் கேட்டான்.

"மன்னா! அதற்கெல்லாம் நாம் ஏன் கவலைப்பட வேண்டும். இந்தக் காட்டில் வளர்ந்திருக்கும் வான் உயர்ந்த மரங்களையெல்லாம் வெட்டியெடுத்து அதன் மூலம் மலையின் உச்சிக்குப் பாதை அமைத்து ஆலயத்தின் மேல் தளத்தை அமைத்துவிடலாம்." என்றான் சாமா.

"மிகவும் உயர்ந்து செங்குத்தாகக் காட்சியளிக்கின்ற இந்த ஆறு மலைகளும் ஒன்றையொன்று நெருங்காமல் மைல் கணக்கில் இடைவெளி இருக்கின்றதே!" என்று சொன்னான் மானோன்டா.

"இம் மலைகளுக்கிடையே மைல் கணக்கில் இடைவெளி இருந்தால்தான் ஒரு நகரத்தைப் போன்று ஆலயத்தை அமைக்க முடியும்" என்றான் மாம்.

“அப்படியானால் நாம் செய்யும் இந்த நல்ல காரியத்திற்கு இயற்கையும் உதவி செய்கின்றது என்று சொல்லுங்கள்” என்று சிரித்தவாறு சொன்னான் மானோன்டா.

இதற்கிடையில் மானோன்டாவின் குதிரை கனைக்க ஆரம்பித்தது. “ஓ! குதிரைக்குத் தண்ணீர்த் தாகம் வந்து விட்டது. தண்ணீர் கேட்கின்றது வாருங்கள் குதிரைக்கு தண்ணீர் கொடுப்போம்” என்று கூறிக்கொண்டே குதிரையில் அமர்ந்தவாறு ‘சிக்’ நதிக் கரையை நோக்கிச் சென்றான். அவனைப் பின் தொடர்ந்து சாமாவும் ‘மாம்’மும் சென்றார்கள். சிக் நதிக்கரையில் மூன்று குதிரைகளும் நின்றன. மூன்று குதிரைகளும் சிக் நதித் தண்ணீரை அருந்தின.

“எனக்கும் தண்ணீர் தாகம் எடுக்கின்றது. நானும் தண்ணீர் குடித்துக்கொள்கிறேன்” என்று கூறியவாறே குதிரையிலிருந்து கீழே குதித்தான் சாமா. கைகளில் தண்ணீரை வாரி அள்ளி அருந்தினான். தண்ணீரை அருந்திய மானோன்டா முகமலர்ச்சியடைந்தான். “ஆகா! இந்தத் தண்ணீரைக் கையிலேந்தி அருந்துவதால் என்ன ஆனந்தம் பார்த்தாயா! என் வாழ்நாளிலேயே இன்றுதான் கையில் தண்ணீரை அள்ளிப் பருகுகிறேன். இதிலும் ஒரு ஆனந்தம் இருக்கத்தானே செய்கிறது” என்று மகிழ்ச்சியுடன் கூறினான் மானோன்டா. இதைக் கேட்ட மாம் தனக்குள், “ஓ! மன்னரும் இப்போது பல உண்மை களை யெல்லாம் தெரிந்துக்கொள்கின்றாரே...!” என்று நினைத்துக்கொண்டான்.

குதிரைகள் மெதுவாக நடக்கத் தொடங்கின. இளந் தென்றல் பூங்காற்று அவர்கள் உடலுக்கு ஓர் புத்துணர்ச்சி யைக் கொடுத்தது. “மாம் அவர்களே! இந்த உயர்ந்த

மலைகளை எப்படித் தூண்களாக மாற்றுவீர்கள்' என்றான் மானோன்டா.

“இந்த ஆறு மலைகளின் ஓரத்தை மட்டும் செதுக்கியே சதுரமான தூண்களாக மாற்றி விடுவோம். மற்ற சிறுமலைகளையும் இவ்வாறு செதுக்கியே சிறிய உருண்டையான தூண்களை உருவாக்கி விடுவோம். பிறகு பெரிய பாறைகளைச் செதுக்கி மேல்தளமாக போட்டு விடுவோம். அவ்வளவுதான்!” என்று அலட்சியமாகச் சொன்னான் மாம்.

“ஆமாம். இந்த சோம்ஸ் மலையின் உயரம் என்ன?” என்றான் மானோன்டா. “சுமார் இரண்டு மைல் உயரம் வரை இருக்குமென்று நினைக்கிறேன்.”

“ஓ! அப்படியா! இவற்றிற்கெல்லாம் இன்னும் ஆட்கள் தேவைப்படலாம் அல்லவா” என்றான் மானோன்டா.

“ஆம், மன்னா! ரோமாபுரியிலிருந்து கட்டட நிபுணர்களை வரவழைக்க ஏற்பாடு செய்துவிடலாம்” என்றான் மாம். மானோன்டா ஒன்றுமே புரியாமல் விழித்தான்.

“ஆம், மன்னா! ரோமாபுரியின் மக்கள் ஆலயங்கள் கட்டுவதில் மிகவும் திறமைசாலிகள்...” என்று இழுத்தான் சாமா.

“ஓ! அப்படியென்றால் அவர்களை வரவழையும். அவர்களுக்கு வேண்டிய வசதிகளை நாம் செய்தால்தான் நமக்கு நன்கு உதவுவார்கள்” என்றான் மானோன்டா.

“அப்படியே செய்கிறோம் மன்னா!” என்று பணிவுடன் சொன்னான்-மாம். “மாம்! கதிரவனின்

ஒளிக்கதிர்கள் ஆலயத்தினுள் பிரவேசித்து, பொன்னால் செய்யப்பட்ட நமது மன்னரின் சிலையில் பட்டு பிரதி பலிக்கும்படி ஆலயத்தின் அமைப்பைக் கட்டுங்கள்'' என்று யோசனை சொன்னான் சாமா.

''மானோன்டா கடவுளின் ஆலயமென்றால் ஒரு நகரம் என்று உலகமே புகழும் அளவுக்குக் கட்டி முடித்து விடுகிறேன் என்றான் மாம்.

''நமது மன்னரின் சிலையின் அமைப்பைப் பற்றிச் சொல்லுங்களேன்!'' என்றான் சாமா. ''சிலை செய்வ தென்றால் ஏதென்ஸ் நாட்டு சிற்பக் கலைஞர்களைக் கொண்டுதான் சிலை செய்யவேண்டும். ஏனென்றால் அவர்கள்தான் சிற்ப வேலைப்பாட்டில் மிகவும் திறமை வாய்ந்தவர்கள். ஆகவே நாளையே ஏதென்ஸ் நாட்டுக்கு ஐந்து நபர்களை தூது அனுப்புங்கள் மன்னா!'' என்றான் மாம்.

''அப்படியே செய்கிறேன் மாம்''!

''ஆமாம், இந்த ஆலயம் கட்டி முடிக்க எத்தனை காலம் ஆகும்?'' என்றான் சாமா.

''எண்பது இலட்சம் அடிமைகளைக்கொண்டு ஆலயத்தைக்கட்டி முடிக்க நாற்பது ஆண்டுகள் ஆகலாம். இரவும் பகலும் இடைவிடாமல் தொடர்ந்து வேலை செய்தோமானால் முப்பது வருடங்கள் ஆகலாம்'' என்று பதிலுரைத்தான் மாம். ''அப்படியா! எனக்கு வயது இப்போது இருபத்தைந்து ஆண்டுகள் ஆகின்றது. ஆலயம் கட்டி முடிப்பதற்குள் எனக்கு வயதாகி விடும்போல் தெரிகின்றதே!'' என்று ஆச்சரியத்துடன் வாயைப் பிளந்தான் மானோன்டா.

“மன்னா! கவலைப்பட வேண்டாம் முப்பதே வருடத்தில் ஆலயத்தைக்கட்டி முடித்துவிடுவோம். இரவும் பகலும் அடிமைகளை சித்திரவதைப்படுத்தி அவர்களது இரத்தத்தினாலேயே ஆலயத்தைக் கட்டி முடித்துவிடலாம்” என்று மகிழ்ச்சி தொனித்த குரலில் சொன்னான் சாமா.

“அது சரி, இரவு நேரங்களில் ஆலயம் கட்டுவதற்கு வெளிச்சம் வேண்டுமே! தீ பந்தங்களின் ஒளியில் கட்டவும் முடியாது. அது மட்டுமல்லாமல் தீப்பந்தங்களை எரிப்பதற்கு எண்ணெய் எவ்வளவு இருந்தாலும் போதாது போல் தெரிகின்றதே! எண்ணெய் கிடைப்பதற்கு ஏதாவது ஆலோசனை சொன்னால் பரவாயில்லை” என்றான் மாம்.

“மனிதர்கள் எல்லாம் கொழுப்பு உடையவர்கள்தானே! அவர்களை தீக்கல் குழியில் எரித்து ஒளியைப் பெற்றுக்கொள்ளலாம்” என்றான் சாமா.

“இதுவே நல்ல யோசனை! நாட்டில்தான் அடிமைகள் உருவாகிக்கொண்டே வரும்போது நாம் ஏன் கவலைப்பட வேண்டும்” என்று கம்பீரத்துடன் சொன்னான் மானோன்டா.

“சிலையை உருவாக்குவதற்கு முத்துக்கள் வேண்டுமே! முத்துக்களை எங்கிருந்து பெறுவது?” என்றான் மாம்.

“பாண்டிய நாடான மதுரைக்குச் செல்வோம். அங்கு சென்று முத்துக்களை வாங்கி வருவோம்” என்றான் சாமா.

பாண்டிய நாடா! அது எங்கிருக்கின்றது" என்று வியப்போடு கேட்டான் மானோன்டா.

"மன்னா! ரோமாபுரிக்கு முத்துக்களும் பவளங்களும் பாண்டி நாடான மதுரையிலிருந்தே கொண்டு வரப்படுகின்றன. ஆகவே நாமும் பாண்டிய நாட்டிற்குத் தூது அனுப்பி முத்துக்களைக் கொண்டு வரலாம்..." என்றான் சாமா. "என்ன! பாண்டிய நாடு அவ்வளவு சிறப்பு வாய்ந்த நாடா? என்று வியப்புடன் கேட்டான் மானோன்டா.

"பாண்டியநாடு மட்டும் அல்ல அங்கே சேர சோழ நாடுகளும் இருக்கின்றன. அங்குள்ளவர்கள் போர் செய்வதில் மிகவும் வலிமை வாய்ந்த திறமைசாலிகள். நாகரிகத்தால் மிகவும் சிறந்தவர்கள். அங்குள்ள கன்னியர்களோ மிகவும் அழகு வாய்ந்த தேவதைகள் போல் காட்சியளிப்பார்கள். இவ்வளவுக்கும் காரணம் அங்குள்ள இயற்கைக் காட்சிகளும் நல்ல தட்ப வெப்பமுமேயாகும். அங்கே வாசனைப்பொருட்களும், தந்தங்களும், மயில் இறகுகளும் மலிந்து காணப்படும். அங்கே பிறப்ப தென்றால் நாம் கொடுத்து வைத்திருக்க வேண்டும் மன்னா!" என்று தமிழ்நாட்டைப் புகழ்ந்து கொண்டே சென்றான் சாமா.

"அப்படியா! ஆமாம் நாம் அந்நாடுகளை கைப் பற்றிக்கொண்டால் என்ன?" என்று மெல்லிய குரலில் கேட்டான் மானோன்டா.

"முடியாது மன்னா! முடியாது! தமிழர்கள் வீரமிக்கவர்கள். ஆனால் நம் படைகளைத் திரட்டிக் கொண்டு செல்வதற்குள் உனக்கும் எனக்கும் வயதாகி விடும். ஆகவே நமக்கு அந்த அற்ப ஆசை வேண்டாம்.

சேர, சோழ, பாண்டிய மன்னர்கள் என்றுமே ஒற்றுமையோடு இருந்தது கிடையாது. அந்நாடுகளுக்குப் பக்கத்தில் நம் நாடு இருந்தால் அவர்களுடைய ஒற்றுமையின்மையை பயன்படுத்திக் கொண்டே அந்த மூன்று தமிழ் நாட்டையும் கைப்பற்றி விடலாம்'' என்று சாமா சொன்னான்.

மானோன்டா மேலும் வியப்பில் ஆழ்ந்தான்.

''ஆமாம்! இவ்வளவு செய்தியும் உனக்கு எப்படி தெரிந்தது சாமா!'' என்று வியப்புடன் கேட்டான் மானோன்டா.

''மன்னா! என்னுடைய பாட்டனார் அந்நாட்டிற்கெல்லாம் சென்று வந்துள்ளார். நான் சிறுவனாக இருந்த போது இவ்வளவு கதையையும் எனக்குச் சொல்லி யிருக்கிறார்.

''ஓ! அப்படியா! நாளையே தமிழ்நாட்டிற்கு தூது அனுப்பி முத்துக்களையும் அங்கு விளையும் வாசனைப் பொருட்களையும் கொண்டு வரச் செய்யுங்கள்'' என்று கட்டளையிட்டான் மானோன்டா.

''மன்னா! தமிழ்நாட்டைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டேனே தவிர அந்நாட்டிற்கு வழி எனக்குத் தெரியாது'' என்றான் சாமா.

''மன்னா! எனக்கு தெரிந்த ஒருவருக்கு தமிழ் நாட்டிற்குச் செல்ல வழி தெரியும். அவர்மூலம் நமது தூதுக் குழுவினரை அனுப்பலாமே!'' என்று யோசனை தெரிவித்தான் மாம்.

''சரி, வாருங்கள். இவற்றிற்கெல்லாம் சீக்கிரம் ஏற்பாடு நடக்கட்டும். நாளையே சோம்ஸ் மலையடி

வாரத்தில் உங்களுடைய தலைமை அலுவலகத்திற்காக இங்கு கூடாரங்கள் அடித்துக் கொள்ளுங்கள்” என்றான் மானோன்டா “ஆகட்டும் மன்னா! என்று பணிவுடன் சொன்னான் மாம்.

“வாருங்கள் செல்வோம்” என்று கூறியவாறு குதிரையை விரைவாகச் செலுத்தத் தொடங்கினான் மானோன்டா.

தனது ரதத்தைச் சென்றடைந்தான். அங்கு நின்றிருந்த இன்னும் பல ரதங்களிலிருந்து இறங்கிய கட்டட நிபுணர்கள் அவ்விடத்தை ஆராய்ந்து கொண்டிருந்தார்கள். ஆனால் மானோன்டா, சாமா, மாம் ஆகிய மூவரும் அரண்மனைக்குப் புறப்படத் தயாரானார்கள்.

மானோன்டாவும் சாமாவும் ஒரு ரதத்தில் ஏறினார்கள். மற்றொரு ரதத்தில் மாம் ஏறிக் கொண்டான்.

“மன்னா! புறப்படலாமா?” என்றான் சாமா.

“கட்டட நிபுணர்களெல்லாம் வ்ரவில்லையா?” என்றான் மானோன்டா.

“அவர்களுக்கு இங்கு மிகுந்த வேலைகள் இருக்கின்றன. ஆகவே சிறிது நேரம் கழித்துதான் வருவார்கள்.”

“ஓ! அப்படியா! சரி, வா போகலாம்,” என்றான் மானோன்டா. மானோன்டாவின் ரதம் கிளம்பியது. அவனைப் பின் தொடர்ந்து மாமின் ரதமும் கிளம்பியது.

சிறிது நேரத்தில் ரதங்கள் அரண்மனையை அடைந்தன.

7

மறுநாள் -

அரண்மனையின் முற்றத்திலுள்ள கல்லாலான இருக்கையில் மானோன்டா அமர்ந்திருக்கிறான். அப்போது மாம் வருகிறான்.

"வா... மாம் வா!" என்று அழைத்தான் மானோன்டா. மானோன்டாவை நெருங்கிய மாம் பணிந்து நின்றான். "என்ன விஷயம்?" என்றான் மானோன்டா. "மன்னா! சோம்ஸ் மலையடிவாரத்தில் வேலை செய்வதற்கு ஆட்கள் வேண்டும்" என்றான் மாம்.

"யாரங்கே!" என்று சத்தமிட்டான் மானோன்டா. உடனே ஒரு காவலாளி ஓடி வந்து மானோன்டாவின் முன்னால் பணிந்து நின்றான். "படைத் தளபதி 'சாகா'வை அழைத்து வா!" என்று கட்டளையிட்டான்.

மானோன்டா 'மாம்' மிடம் மீண்டும் பேச்சைத் தொடர்கிறான். "மாம்! இப்போது எத்தனை ஆட்கள் தேவைப்படுகின்றது? என்றான் மானோன்டா.

"சுமார் நாற்பதாயிரம் ஆட்கள் தேவைப்படுகிறார்கள்."

"வேலையை இன்றிலிருந்தே ஆரம்பித்து விட்டீர்களா?"

ஆம், மன்னா!

"சீக்கிரமே வேலையை முடித்தால் நன்றாக இருக்கும்.

"சீக்கிரமே முடித்துவிடலாம்."

இந்நிலையில் காவலாளி படைத் தளபதிகளில் ஒருவராகிய 'சாகா'வை அழைத்து வருகிறான். சாகா மாணோன்டாவின் முன்னால் பணிந்து நிற்கிறான். மாணோன்டா சாகாவைப் பார்த்து, "சிறையிலிருக்கும் நாற்பதாயிரம் அடிமைகளை சோம்ஸ் மலையடி வாரத்திற்கு இழுத்துச் செல்லுங்கள்" என்று கட்டளை யிட்டான்.

"ஆகட்டும் மன்னா!" என்று கூறியவாறே சாகா அவ்விடத்தைவிட்டு அகன்று சென்றான். சாகா தனது படைகளுடன் சிறைச்சாலையை நோக்கிச் செல்கின்றான். சிறைக்கோட்டை வாசல் திறக்கப்பட்டது.

சாகாவும் அவனது படை வீரர்களும் உள்ளே நுழைகின்றார்கள். அங்கு சிறைக் காவலாளிகளின் தலைவன் அமர்ந்திருக்கின்றான்.

சாகா அவனைப் பார்த்து, "நாற்பதாயிரம் அடிமை களை திறந்து விடுங்கள். இது மன்னரின் கட்டளை" என்றான்.

சிறைக் காவலாளிகளின் தலைவனும், "ஆகட்டும் தளபதியாரே" என்று கூறியவாறே, "யாரங்கே?" என்று சத்தமிட்டான். சிறைக் காவலாளிகள் எட்டுப் பேர் ஒடோடி வந்து நிற்கின்றனர். அவர்களைப் பார்த்து, "சிறைக் கதவைத் திறந்து விடுங்கள்" என்று கட்டளை யிட்டான் சிறைக் காவலாளிகளின் தலைவன். சிறிது நேரத்தில் சிறைக் கதவு திறக்கப்பட்டது.

சாகா தன் படைகளைப் பார்த்து, "வாருங்கள் உள்ளே!" என்று கட்டளையிட்டான். உடனே திறக்கப் பட்ட சிறையினுள் திழுதிழுவென்று சாகாவின் படைகள் நுழைந்தன. ஒவ்வொரு போர் வீரனும் கையில் நீண்ட

பருத்த இரும்புச் சங்கிலியைப் பிடித்திருந்தார்கள். சிறையினுள் இருந்த அடிமைகளின் ஒவ்வொருவர் கால்களிலும் தொடர் சங்கிலியாகக் கட்டிக் கொண்டே சென்றார்கள். சிறிது நேரத்தில் நாற்பதாயிரம் அடிமைகளின் கால்களிலும் விலங்குச் சங்கிலிகள் கட்டப்பட்டன.

சாகா அடிமைகளைப் பார்த்து, “டேய்! எல்லாம் வெளியே வாங்கடா!” என்று அதிகாரக் குரலில் கட்டளையிட்டான். எல்லா ஹெலட்டு அடிமைகளும் சிறையை விட்டு வெளியே வந்தார்கள். அடிமைகளைச் சுற்றி அரண்மனைப் படைகள் நின்றிருந்தனர். அடிமைகளின் கூட்டத்திலிருந்து, “கடவுளே! எங்களைக் காப்பாற்றும்!” என்று பரிதாபக் குரல் ஒலித்தது.

இதைக் கேட்ட சாகா, “யார் கடவுளைக் கூப்பிட்டது? ம்... சொல்லுங்கள்” என்று அதட்டியவாறு ஒரு அடிமையைச் சாட்டையால் அடித்தான்.

அவ்வடிமை வலி தாங்க முடியாமல், “ஓ! என் கடவுளே!” என்று கூக்குரலிட்டான்.

மேலும் சாகா கோபமடைந்தவனாய், “உனக் கென்று தனிக் கடவுளா? இந்தா வாங்கிக் கொள்” என்று கூறியவாறே அவ்வடிமையை தன் கால்களால் ஒங்கி உதைத்தான்.

கோட்டை வாசலுக்கு எல்லா அடிமைகளையும் அழைத்து வந்தனர்.

அகன்ற வீதிகளில் செல்பவர்களெல்லாம் அடிமைகளைப் பரிதாபக் கண்களோடு பார்த்தார்கள்.

வீதியில் சென்ற சிலர் அடிமைகளைப் பார்த்து, “ஆளைப் பாருங்க ஆளை நமது மன்னனை கடவுளாக

வணங்காமல் எதை எதையோ கடவுளென்று வணங்கு கிறார்களே! இவர்களுக்கு நல்லா வேணும், இன்னும் வேணும்" என்று தனது அறியாமையினால் பரிகாசம் செய்தார்கள்.

வெகு நேரம் கழித்து அடிமைகளை சோம்ஸ் மலையடிவாரத்திற்குக் கொண்டு வந்தார்கள். சாகா தன் படைத் தலைவனைப் பார்த்து, "இந்த அடிமைகளை இங்கிருக்கும் முள்செடி மற்றும் சிறு சிறு பாறைகள் குன்றுகள் இவையெல்லாவற்றையும் அப்புறப்படுத்திச் சுத்தப்படுத்தச் சொல்லுங்கள்" என்று கட்டளையிட்டான் சாகா.

"ஆகட்டும் தளபதியாரே!" என்றான் படைத் தலைவன். சிறிது நேரத்தில் சோம்ஸ் மலையடிவார மெங்கும் அடிமைகள் மயமாகவே இருந்தார்கள். அடிமைகள் சுற்றுப்புறங்களைச் சுத்தம் செய்யத் தொடங்கினார்கள்.

சிறிது நேரத்தில் அரண்மனை ரதங்கள் பல விரைந்து வந்தன. ரதங்களில் கூடாரங்கள் அமைப் பதற்குத் தேவையான துணிகள் காணப்பட்டன. அத்துடன் கூடை கூடையாக ரொட்டிகளும் கொண்டு வந்தனர். ரதத்திலிருந்து கூடாரத் துணிகளை இறக்கினார்கள். ரொட்டிக் கூடைகளையும் இறக்கினார்கள். படைத் தலைவன் எல்லா அடிமைகளையும் கூவி அழைத்தான். எல்லா அடிமைகளும் விரைந்து வந்து வரிசையாக நின்றனர்.

சாகா ஒரு ரதத்தில் கம்பீரத்துடன் நின்று கொண்டு அடிமைகளை ஒரு முறை பார்த்தான்.

"ஏய்! அடிமைகளே! இங்கு கொடுக்கும் ரொட்டித் துண்டுகளைத் தின்று விட்டு, அதோ பாருங்கள்! சிக்

நதியில் ஓடும் இனிய தண்ணீரைக் குடியுங்கள்" என்று சிக் நதியைச் சுட்டிக் காட்டினான் சாகா.

பிறகு சாகா படைத் தலைவனைப் பார்த்து, "அடிமைகளை நன்றாகப் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள். அடிமைகளின் ரத்தத்தைப் பிழிந்து வேலை வாங்குங்கள். நீங்கள் கருணை காட்டினால் பிறகு உங்கள் படைகளின் ரத்தத்தைச் சிந்த நேரிடும்" என்று கூறிவிட்டுப் படை வீரர்களைப் பார்த்து, "வீரர்களே! அடிமைகளிடம் கருணை காட்டினால் உங்கள் ரத்தத்தை நீங்கள் சிந்த நேரிடும் ஜாக்கிரதை. நீங்களும் அடிமையாக்கப் படுவீர்கள்" என்று கோபத்துடன் உறுமினான்.

இதற்கிடையில் அடிமைகளில் சிலர், "தளபதியாரே! தண்ணீர் தாகம்" என்று பணிவுடன் கூவினார்கள்.

இதைக் கேட்ட சாகா, "இவர்களைச் சிக் நதிக்கு அழைத்துச் செல்லுங்கள்" என்று படை வீரர்களுக்குக் கட்டளையிட்டவுடன், அடிமைகளைப் பார்த்து, "அடிமைகளே! யாராவது ஒரு அடிமை நதியில் தப்ப முயன்றாலும் நீங்கள் எல்லோரும் நதிக்கு இரையாகி விடுவீர்கள். ஏனென்றால் உங்கள் ஒவ்வொரு காலிலும் தொடர் சங்கிலி பிணைக்கப்பட்டுள்ளது. ஜாக்கிரதை!" என்று கோபத்துடன் எச்சரித்தான். படை வீரர்கள் அடிமைகளைச் சிக் நதிக்கு அழைத்துச் சென்றார்கள். எல்லா அடிமைகளும் தண்ணீர் அருந்தினார்கள். மீண்டும் தங்களுடைய வேலைகளைத் தொடர்ந்தார்கள்.

சாகா தன் படைத் தலைவனைப் பார்த்து, "மலை போல் குவிந்திருக்கின்ற இந்தக் கூடாரத் துணிகளை யெடுத்துக் கூடாரம் அமைக்கச் சொல்லுங்கள் என்றான். "ஆகட்டும் தளபதியாரே!" என்று கூறியவனாய்

அவ்விடத்தை விட்டு அகன்றான் படைத் தலைவன். அங்கு கூடாரங்கள் அமைப்பதற்கு துணிகள் மலையைப் போல் குவிந்து கிடந்தன. அடிமைகளெல்லோரும் கூடாரத் துணிகளை இழுத்துக்கொண்டு சென்றார்கள். கூடாரம் அமைப்பதற்கு வேலைகள் தொடங்கின.

படைத் தலைவன் தனது படை வீரர்களையும் அடிமைகளையும் கண்காணித்துக் கொண்டேயிருந்தான். சாகா படைத் தலைவனையும் வீரர்களையும் பார்த்து, "நாளே மறுநாள் மாணோன்டா கடவுள் - அதாவது நமது மன்னர் இங்கு வருவார். அப்போது வேலைகள் மிகவும் சுறுசுறுப்பாக நடைபெற வேண்டும். பாதி வேலைகளை முடித்திருக்க வேண்டும். நான் இப்போது அரண்மனைக்குச் செல்கிறேன்" என்று எச்சரித்தவாறு ஐந்து குதிரைகள் பூட்டிய தனது ரதத்தில் கம்பீரமாகத் தாவி ஏறினான். குதிரைகளின் கடிவாளத்தைப் பிடித்து இழுத்து சுண்டிவிட்டான். குதிரைகள் கிளம்பின.

ரதம் அரண்மனையை நோக்கி மின்னெனப் பறந்து சென்றது. அரண்மனையின் மேன்மாடக் கூடத்தில் மாணோன்டா உலாவிக் கொண்டிருந்தான். மெல்லிய பூங்காற்று அவனது உடலில் தவழ்ந்து சென்று கொண்டிருந்தது. சஞ்சலமுள்ள மனத்தோடு சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தான். இந்நிலையில் அங்கு சாமா வருகிறான். சாமாவைக் கண்ட மாணோன்டா, "வா சாமா வா!" என்று அழைத்தான்.

சாமா முதலில் தன் வணக்கத்தைத் தெரிவித்துக் கொண்டான். "என்ன விஷயம்?" என்றான் மாணோன்டா.

"மன்னா! இன்னும் சில நாட்களில் நான் ரோமா புரிக்குச் செல்ல வேண்டும். அதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைப்பற்றி பேச வந்தேன்" என்றான் சாமா.

“என்ன! நீயும் ரோமாபுரிக்குச் செல்கின்றாயா!”

“நான் சென்றால்தான் வேலைகளைச் சுலபமாக முடித்துக்கொண்டு வர முடியும்.”

“ஓ! அப்படியா! அதுவும் சரிதான்!”

“ஆகவே ஐந்து கப்பல்கள் தேவைப்படுகின்றது. ஐந்து கப்பல்களையும் இயக்குவதற்கு ஒரு கப்பலுக்கு ஆயிரம் வீதம் ஐயாயிரம் அடிமைகள் தேவைப்படுகின்றனர். அதோடு நமக்குத் துணையாக நமது படை வீரர்களில் சிலரையும் மூன்று தளபதிகளையும் அனுப்புங்கள்” என்றான் சாமா.

“உனக்கு இல்லாத கப்பல்களும் அடிமைகளுமா? தாராளமாகக் கொண்டு செல்” என்றான் மானோன்டா.

“சீக்கிரமே ரோமாபுரி செல்ல தயாராகின்றேன் மன்னா!” என்றான் சாமா.

“நல்லது!”

26937

“வேலை இருக்கின்றது. சென்று வருகிறேன் மன்னா!”

“சென்று வாரும்”

சாமா அங்கிருந்து விடைபெற்றுச் செல்கிறான். இரண்டு நாள் கழித்து மறுநாள் காலை மானோன்டா சோம்ஸ் மலையடிவாரத்திற்குச் செல்லத் தயாரானான். அரண்மனை முற்றத்தில் குறுக்கும் நெடுக்குமாக உலாவிக்கொண்டிருந்தான்.

‘சாமா’வின் வருகைக்காகக் காத்துக் கொண்டிருந்தான். இந்நிலையில் சாமா அங்கு வருகிறான்.

“மன்னா! தயாரா?” என்றான் சாமா.

“நான் தயார். நீ தயாரா?”

“உங்களை அழைக்கத்தான் வந்தேன்”.

“சரி வாறும்” என்று கூறியவாறே அவ்விடத் திலிருந்து அகன்றான் மானோன்டா. மானோன்டாவைத் தொடர்ந்து சாமாவும் சென்றான். இருவரும் அரண்மனையின் வாயிலை வந்தடைந்தார்கள். வாயிலில் இருவருக்கும் தனித்தனியாக இரண்டு வலிமை வாய்ந்த குதிரைகள் நிறுத்தி வைக்கப்பட்டிருந்தன. ஒரு குதிரையின்மீது மானோன்டா ஏறினான். மற்றொரு குதிரைமீது சாமா ஏறி அமர்ந்தான். குதிரையின் கடிவாளத்தைப் பிடித்து இழுத்து விட்டவாறு காலால் குதிரையின் வயிற்றில் ஒரு உதை உதைத்தான் மானோன்டா. குதிரை காற்றாகப் பறந்தது. அவனைப் பின் தொடர்ந்து சென்றான் சாமா.

ஸ்பார்ட்டா நாட்டின் எல்லையின் முடிவை அடைந்தார்கள். சோம்ஸ் மலையடிவாரத்தை நெருங்கினார்கள். அப்போது விரைந்து சென்று கொண்டிருந்த குதிரையின் கடிவாளத்தைச் சட்டென்று இழுத்து நிறுத்தினான் மானோன்டா. குதிரையும் நின்றது. அவனது பார்வை சோம்ஸ் மலையடிவாரத்தை நோக்கியது. கண்கள் வியப்பால் விரிந்தன. சிலையெனக் காணப்பட்டான். புழுதி வீசிக் கொண்டிருந்த போதிலும் அவனுடைய கண் இமைகள் ஒரு சிறிதும் இமைக்கவில்லை. தனக்குள், “ஆ...! ஒரு குட்டி நகரமே உருவாகிவிட்டதே!” என்று சொல்லிக் கொண்டான் மானோன்டா.

அவனுக்குச் சிறிது தூரத்தில் பின்னால் வந்து கொண்டிருந்த சாமா மானோன்டாவை நெருங்கியவுடன்

அவனுடைய நிலையைக் கண்டு சட்டென்று தன் குதிரையின் கடிவாளத்தை இழுத்து நிறுத்தினான். குதிரை நின்றது.

"மன்னா! என்ன ஆச்சரியத்துடன் நின்றாவிட்டீர்கள்" என்றான் சாமா. சாமாவின் குரல் மானோன்டாவைத் தெளிய வைத்தது.

"அங்கே ஒரு குட்டி நகரமே உருவாகியுள்ளதே! இது யார் செய்தது" என்று வியப்புடன் கேட்டான் மானோன்டா.

"ஸ்பார்ட்டா நாட்டு அடிமைகளென்றால் சும்மாவா? நம் அடிமைகள் என்றால் அடிமைகள்தான். போகப் போக இன்னும் ஆச்சரியமாகத்தான் இருக்கப் போகிறது. வாருங்கள் நெருங்கிச் செல்வோம்" என்று கூறிக்கொண்டே குதிரையைக் கிளப்பினான் சாமா. குதிரை விரைந்தது. மானோன்டா குதிரையும் விரைந்தது. மீண்டும் இவர்கள் செல்கின்ற பாதையெங்கும் புழுதி பறக்கத் தொடங்கியது.

இருவரும் சோம்ஸ் மலையடிவாரத்தை அடைந்தார்கள். சாகா மற்ற தளபதிகளோடும் கட்டட நிபுணர்களோடும் பேசிக் கொண்டிருந்தான்.

அடிமைகளெல்லோரும் மலைகளையும் பாறைகளையும் பெயர்த்தெடுத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

சில அடிமைகள் மலைகளை குடைந்து கொண்டிருந்தார்கள். இன்னும் சில அடிமைகள் பெரும் பெரும் குன்றுகளை சங்கிலியால் கட்டி இழுத்துக் கொண்டே சென்றார்கள்.

இன்னும் சில அடிமைகள் பெரும் குன்றுகளை தூண்களாக வடித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அங்கு மிங்கும்

குன்றுகளையும் பாறைகளையும் அடிமைகள் இழுத்துச் சென்ற காட்சி பார்ப்பதற்கு மிகவும் பரிதாபமாக இருந்தது.

மானோன்டா குதிரையில் வரும் சத்தம் கேட்ட சாகா தன்னருகில் பாறைகளை செதுக்கிக் கொண்டிருந்த அடிமைகளை சாட்டையால் அடித்துத் துன்புறுத்தத் தொடங்கினான்.

ஒவ்வொரு அடிமையின் உடலிலும் இரத்தக் காயங்கள் தென்பட்டன. ஒரு வலிமை வாய்ந்த அடிமை பெரும் பாறை ஒன்றை புரட்ட முடியாமல் தவித்தான். தன்னுடைய பலம் கொண்ட மட்டும் அப்பாறையைத் தள்ளிப் பார்த்தான் முடியவில்லை. அவனுடைய உடலில் வியர்வைத் துளிகளுக்குப் பதிலாக இரத்தத் துளிகளே காணப்பட்டன.

திடீரென்று அவ்வடிமை, "ஓ! கடவுளே!" என்று சொல்லிக்கொண்டே கீழே சாய்ந்தான். ஏனென்றால் அவனது முதுகில் அப்போது ஒரு ஈட்டி சொருகப்பட்டது. ஈட்டியின் மறு முனையை சாகா பிடித்திருந்தான்.

சாகா முகம் கோபத்தினால் சிவந்திருந்தது. ஈட்டியால் குத்தப்பட்டிருந்த அடிமையைப் பார்த்து, "ஏண்டா நாயே! நன்றாகத் தின்னத் தெரியுமா? என்று கோபம்தொனித்த குரலில் கூறிக்கொண்டே அவனது முதுகில் பாய்ச்சிய அதே ஈட்டியையெடுத்து மறுபடியும் அதே இடத்தில் சொருகினான்.

அந்த அடிமை, "ஆ! கடவுளே!" என்று மீண்டு மொருமுறை கத்திக்கொண்டே துடித்தான். அவனது முதுகில் இரத்தம் பீறிட்டு வெளிவந்தது. ஆனாலும் சாகாவின் கோபம் தணியவில்லை.

கையில் வைத்திருந்த சாட்டையால் அவ்வடிமையை மாறி மாறி அடித்தான். அவ்வடிமை உடலை நெளித்தவாறே துடிதுடித்தான். இதை மற்றொரு அடிமை பார்த்துக்கொண்டு கண்ணீர் சிந்தியவாறே தனது வேலையைச் செய்து கொண்டிருந்தான்.

இந்நிலையில் சாகாவை நோக்கி நெருங்கி வந்தான் மானோன்டா.

மானோன்டாவைக் கண்ட சாகா, மண்டியிட்டு வணங்கி வரவேற்றான்.

“வாருங்கள் மன்னா! கூடாரத்தின் உள்ளே வந்து இளைப்பாருங்கள்”. என்று அழைத்தான் சாகா.

மானோன்டாவும் சாமாவும் கூடாரத்தினுள் நுழைந்தார்கள். இருவரும் ஓர் இருக்கையில் அமர்ந்தார்கள்.

கூடாரங்கள் ஒவ்வொன்றும் அழகாகவும் மிகப் பெரியதாகவும் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. இதுபோல் ஆங்காங்கே பல கூடாரங்கள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன.

மானோன்டா இருக்கையில் அமர்ந்துகொண்டே ஏதோ சிந்திக்கலானான். அப்போது சாகா கூடாரத்தினுள் நுழைகிறான்.

“என்ன சாகா! மாம் எங்கே சென்று விட்டார்!” என்றான் மானோன்டா.

அவர் பக்கத்துக் கூடாரத்தில் கட்டட நிபுணர்களுடன் ஆலோசனை நடத்திக் கொண்டிருக்கிறார்” என்றான் சாகா.

சாகா கூடாரத்திற்கும் மாம் கூடாரத்திற்கும் வெகு தொலைவான இடைவெளி காணப்பட்டாலும் அவர்களுக்கு இக்கூடாரங்களெல்லாம் பக்கத்தில் இருப்பது போலவே தோன்றியது.

“ஓ! அப்படியா! சரி, இங்கு பெண்களுக்கெல்லாம் என்ன வேலை கொடுக்கப்பட்டுள்ளது?” என்றான் மானோன்டா.

“ஆண்களைப் போல் அவர்களுக்கும் கடினமான வேலைகளைத்தான் கொடுத்துள்ளேன்!” -சாகாவின் குரலில் பணிவு தொனித்திருந்தது.

“வெளியே வாருங்கள் சுற்றிப் பார்த்து விட்டு வருவோம்” என்றான் சாமா.

“வாருங்கள் போகலாம்! என்றான் மானோன்டா.

மூவரும் கூடாரத்தை விட்டு வெளியே வருகின்றனர்.

மானோன்டா சுற்றுமுற்றும் பார்த்த வண்ணம் நடக்கத் தொடங்கினான். அவனுடன் சாமாவும் சாகாவும் செல்கின்றார்கள்.

அடிமைகள் துரிதமாக வேலைகளைச் செய்து கொண்டிருந்தனர். ஒரு மாபெரும் குன்றை ஹெலட்டு அடிமைப் பெண்கள் சங்கிலியால் கட்டி இழுத்துக் கொண்டு வரும் காட்சி மிகவும் பரிதாபமாக இருந்தது.

ஒரு அடிமைப் பெண் தனது மார்பகத்தின் மீது கிழிந்த மேலாடையினை உடுத்தியிருந்தாள். மற்றொருத்தி வயிற்றுக்குக் கீழ் தனது உடல் தெரியும் வண்ணம் கிழிந்த கீழாடையை உடுத்தியிருந்தாள்.

இவை யாவற்றிற்கும் படைவீரர்களே காரணமாகி யிருந்தார்கள். ஏனென்றால் வேலை செய்யாத பெண்களின் உடலின் எந்தப் பாகத்திலும் தங்களுடைய கைகளை வைத்து வருடிய வண்ணம் அப்பெண்களின் ஆடைகளைக் கிழித்தார்கள். குறிப்பாக பெண்களின்

அந்தரங்க பாகத்தை மறைத்திருந்த ஆடையின் பாகத்திலேயே அவர்களது ஆடையை சிறிது சிறிதாக பிய்த்தெடுப்பது வீரர்கள் வழக்கம். இங்கே பெண்களின் வெட்கத்திற்கு இடமளிக்கவில்லை வீரர்கள். பெண்கள் ஒவ்வொருவரின் அந்தரங்கப் பகுதிகளிலும் காயங்களும் ரத்தக் கசிவும் காணப்பட்டன. இவை யாவற்றிற்கும் வீரர்களின் ஈட்டிகளும் அவர்களது கையுமே காரணமாகும்.

அரைகுறை ஆடையினால்தான் அடிமைப் பெண்கள் தங்கள் உடலை மூடியிருந்தனர். ஆனால் அவ்வாடைகள் மானத்தை காப்பாற்றியதாகத் தெரியவில்லை.

பெண்களின் உடல் தெரிந்த பாகமெல்லாம் இரத்தக் காயங்களாகவே காணப்பட்டது.

இது மட்டுமல்லாமல் ஒரு சில வீரர்கள் தங்களுடைய அறிவைப் பயன்படுத்தி புதுவிதமான தண்டனைகளை எல்லாம் அளித்தார்கள்.

சில படை வீரர்கள் நெருப்பில் வைத்த கம்பிகளையெடுத்து அடிமைப் பெண்களின் தொடைகளில் சூடு போட்டார்கள். இன்னும் சில வீரர்கள் பெண்களின் கொங்கைகள்மீது சூடு போட்டார்கள். இன்னும் சில வீரர்கள் பெண்களின் மர்ம இடங்களிலும் சூடு போட்டனர்.

இவ்வாறு அடிமைப் பெண்களை துன்புறுத்தும் போது பெண்கள் கதறி அழும் காட்சி மிகவும் நெஞ்சை உருக்கும் பரிதாபக் காட்சியாகக் காணப்பட்டது.

பிள்ளைகளை முதுகிலும் இடுப்பிலும் சுமந்து கொண்டு வேலை செய்யும் பெண்களின் கொங்கைகளில்

சூடு போட்டு பொசுக்கிவிடுவதால் அப்பெண்கள் குழந்தைகளுக்கு தாய்ப் பால் கொடுக்கும் வேலை தவிர்க்கப்படும் என்பதற்காகவே அவ்வாறு செய்தார்கள்.

வேலையின் களைப்பும் கொடுமையும் தெரியாமல் கடவுளின்மீது பாட்டுப் பாடும் பெண்களையெல்லாம் பிடித்து அவர்களுடைய கண்ணை ஈட்டியால் குத்தி நசுக்குவது மிகவும் சர்வ சாதாரணமாக நடந்தது.

சாகா அடிமைகளைப் பார்த்து, “மானோன்டா கடவுளே! என்றுதான் கீதம் பாட வேண்டும்” என்று முன்னமே சொல்லியிருந்தான்.

இதனால் அடிமைகள் கீதம் பாடுவதையே விட்டுவிட்டார்கள்.

இவ்வாறு ஒவ்வொன்றையும் மானோன்டாவும் சாமாவும், சாகாவும் பார்த்துக் கொண்டே வந்தார்கள்.

ஒரு பகுதியில் அடிமைப் பெண்கள் பெரும் பாறை ஒன்றை இழுத்துக் கொண்டே சென்றார்கள். அப் பெண்கள் கூட்டத்தில் ஒரு இளம்பெண் தன் குழந்தையை தன் முதுகுப் பாகத்தில் தொட்டியாக கட்டி சுமந்து கொண்டே வேலை செய்து கொண்டிருந்தாள். அப்போது மாம் தன் கூடாரத்தை விட்டு வெளியே வருகிறான். குழந்தையுடன் வேலை செய்து கொண்டிருந்த இளம் பெண் அவனுடைய பார்வையில் தென்படுகிறாள்.

மாம்மின் முகம் கோபத்தால் சிவக்கின்றது. உடனே அப்பெண்ணைப் பார்த்து, “யேய்! பெண்ணே! உன்னைத் தான் இங்கே வா!” என்று கோபக் குரலில் அழைத்தான். அப்பெண் நடுநடுங்கியவாறே மெள்ள மாம்மை நோக்கி வருகிறாள்.

அவளது உடல் அச்சத்தால் நடுங்கிற்று. அவளைப் பார்ப்பதற்கே பரிதாபமாக இருந்தது. அவள் தலைகுனிந்தவாறே அவன் முன் நின்றாள்.

ஆனால் மாம்மிற்கு இரக்கம் என்பதே ஒரு சிறிதும் தோன்றவில்லை. "திரும்பு" என்று அதட்டினான் மாம்.

அப்பெண் மெள்ள நடுங்கியவாறே திரும்பினாள். அவள் முதுகில் சுமந்திருந்த குழந்தையின் கால்களைத் திடீரென்று தன்னுடைய வலது கையால் பிடித்து உயரே தூக்கினான். அக்குழந்தை தலைகீழாகத் தொங்கியவாறே "லீல் லீல்" என்று கத்தியது. அக்குழந்தையின் கைகளும் கால்களும் துடித்தன. அப்பச்சிளங்குழந்தையின் அழு குரலை மாம் அலட்சியப்படுத்தினான்.

"யாரங்கே! இக்குழந்தையை, எரிந்து கொண்டிருக்கும் நெருப்பில் போடுங்கள்" என்று சிவந்த முகத்துடன் கூடிய கோபத்துடன் கட்டளையிட்டான் மாம்.

இந்நிலையில் அங்கு வந்து கொண்டிருந்த மானோன்டா இக்காட்சியைப் பார்த்தவுடன், "மாம்! அந்தக் குழந்தையை இங்கே கொடு!" என்று குதிரையில் அமர்ந்தவாறே கட்டளையிட்டான்.

குழந்தையின் கால்களைப் பிடித்து உயரத் தூக்கிக் கொண்டிருந்த மாம் மானோன்டாவைக் கண்டவுடன் திடுக்கிட்டு, "மன்னா! நீங்கள் வருவதை நான் பார்க்கவில்லை மன்னியுங்கள்" என்று கூறி வணங்கினான்.

"பரவாயில்லை! அந்தக் குழந்தையை இங்கே கொடு!" என்றான் மானோன்டா. மாம் குழந்தையை மானோன்டாவிடம் நீட்டினான். மானோன்டா அக்குழந்தையின் கால்களைப்பிடித்துத் தலைகீழாக உயரே தூக்கினான். சட்டென்று தன்னருகில் எரிந்து கொண்டிருந்த நெருப்பில் அக்குழந்தையை எறிந்தான்.

பச்சிளங் குழந்தை தீயில் கருகியது.

இதைக் கண்ட அக்குழந்தையின் தாய் கதறி அழுது துடி துடித்தாள். அவளைக் கண்ட மாம் கோப மடைந்தான். உடனே ஒரு படை வீரனைப் பார்த்து, “டேய்! இந்தப் பெண்ணை இழுத்துக் கொண்டுபோய் சித்திரவதைப்படுத்துங்கள்” என்று பயங்கரமாக உறுமினான் மாம். ஆனால் கண் இமைக்கும் நேரத் திற்குள் அந்தப் பெண் சட்டென்று சாமாவின் உடை வாளை உருவி மாம்மின் கையைத் துண்டித்து தன்னையும் அவ்வாளால் மாய்த்துக் கொண்டாள்.

“ஆ...! மன்னா...!” என்று அலறித் துடித்தான் மாம்.

இதைக் கண்ணுற்ற மானோன்டாவும் சாமாவும் அதிர்ச்சியில் ஆழ்ந்தார்கள்.

“டேய்! யாரங்கே! ‘மாம்’மை கூடாரத்திற்கு தூக்கிச் செல்லுங்கள்” என்று கத்தினான் மானோன்டா.

உடனே சில படை வீரர்கள் ஒடோடி வந்தனர்.

‘மாம்’மை கூடாரத்தினுள் தூக்கிச் சென்றார்கள்.

இந்நிகழ்ச்சி அவ்விடத்தில் மிகுந்த பரபரப்பை ஏற்படுத்தியது.

உடனே சாமா படைத் தளபதிகளையும் வீரர்களையும் பார்த்து, “எல்லோரும் எச்சரிக்கையாய் இருங்கள். அடிமைகளோடு சேர வீரர்களுக்கு இடம் கொடுக்காதீர்கள்” என்று கோபத்துடன் உறுமினான்.

இதைக்கேட்ட மானோன்டா புன்னகை புரிந்த வனாய், “சாமா! இப்படிப்பட்ட இடத்திலெல்லாம் ஆபத்து வருவது இயற்கைதான். நாம்தான் எச்சரிக்கை

யாக இருக்க வேண்டும்'' என்று அமைதியாகச் சொன்னான்.

''மன்னா! நீங்களும் தான் எச்சரிக்கையுடன் இருக்க வேண்டும். உங்கள் அருகில் ஹெலட்டு அடிமைகளை நெருங்கவிடாமல் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள்'' என்று எச்சரித்தான் சாமா.

''சாமா! நான் என்றும் எச்சரிக்கையோடுதான் இருப்பேன்'' என்று கம்பீரத்துடன் சொன்னான். மானோன்டா.

''சரி, வாருங்கள் அரண்மனைக்குச் செல்வோம்'' என்றான் சாமா.

''ஓ! செல்லலாமே!'' என்றான் மானோன்டா.

இருவரும் சாகாவின் கூடாரத்தை அடைந்தனர். சாகாவும் மற்ற தளபதிகளும் அங்கு இருந்தனர். எங்கும் சாட்டை அடியின் சத்தமும் அழுகுரலும் கேட்டுக் கொண்டேயிருந்தது.

மானோன்டா சாகாவைப் பார்த்து, ''சாகா! நாங்கள் வருகிறோம். நாளை மறுநாள் சாமா ரோமாபுரிக்கு செல்ல இருப்பதால் நாம் அவரை வழியனுப்பி வைக்க வேண்டும். அப்போது அரசாங்க மரியாதையும் அளிக்க வேண்டும். ஆகவே முக்கிய தளபதிகளும், நீங்களும் வந்து விடுங்கள்'' என்று சொன்னான் மானோன்டா.

''மிக்க மகிழ்ச்சி. அப்படியே செய்கிறேன் மன்னா!'' என்று கூறியவாறு மானோன்டாவை வணங்கினான்.

சாகாவோடு சேர்ந்து மற்ற தளபதிகளும் வணங்கினார்கள் உடனே மானோன்டாவும் சாமாவும் கிளம்பினார்கள். குதிரைகள் விரைந்து சென்றன.

மறுநாள் காலை -

அரண்மனை வீதியெங்கும் தோரணங்கள் கட்டப் பட்டிருந்தன. திருவிழாக்கோலம் போல் காட்சியளித்தது.

ஸ்பார்ட்டாவில் பாய்ந்தோடும் சிக் நதியின் கரையில் பெரும் மக்கள் கூட்டம் திரண்டு கொண்டே இருந்தது.

சிக் நதியில் மாபெரும் அழகிய ஐந்து கப்பல்கள் கம்பீரமாக நின்றன. ஒவ்வொரு கப்பலின் தோற்றமும் அன்னப்பறவையைப்போல் மிகவும் அழகாகவும் கம்பீரத் தோற்றத்துடனும் காட்சியளித்தன. அடித்தளத்தின் கீழ், வரிசையாக ஆயிரம் துடுப்புகள் அழகாகக் காட்சியளித்தன. கப்பலில் பாய்மர வசதியும் இணைக்கப்பட்டிருந்தது.

சிக் நதியின் கரையில் மானோன்டாவும், சாமாவும், சாகாவும் மற்றும் பல தளபதிகளும் போர் வீரர்களும் நின்றன.

கரையோரத்தில் முப்பது சிறிய படகுகள் நின்றன. கரையிலிருந்து கப்பல் வெகுதூரம் நிற்பதால் படகுகளின் மூலமாகத்தான் கப்பலை அடைய வேண்டும். சாமாவும், முக்கிய மூன்று தளபதிகளும் புறப்படுவதற்குத் தயாராக நின்றனர்.

இந்நிலையில் சாமா மானோன்டாவை நோக்கி -

“மன்னா! ஒவ்வொரு கப்பலுக்கும் ஆயிரம் அடிமைகள் வீதம் ஐயாயிரம் அடிமைகளை அனுப்புகள். அதோடு நமக்குத் துணையாகவும் பாதுகாப்பிற்

காகவும் ஆயிரம் போர் வீரர்களையும் மூன்று தளபதிகளையும் அனுப்புங்கள்" என்றான்.

"எல்லாவற்றையும் முன்னமே ஏற்பாடு செய்துவிட்டேன். ஐயாயிரம் அடிமைகளையும் நேற்று இரவே கப்பலில் ஏற்றி விட்டேன். நமது படை வீரர்களில் ஆயிரம் பேர்களையும் நேற்று இரவே ஏற்றி விட்டேன். இப்போது நீயும் மற்ற மூன்று தளபதிகளும் தான் பாக்கி" என்று கம்பீரத்துடன் சொன்னான் மானோன்டா.

இதைக் கேட்ட சாமா வியப்பில் ஆழ்ந்தான். தனக்குள், "இம்மன்னன் நாம் சொல்லியதை செய்து விட்டானே! பாவம்.. அப்பாவி... இல்லை! இல்லை!! இவன் அப்பாவி சுயநலக்காரன்" என்று கூறிக் கொண்டான் சாமா.

"சாமா! முதலில் கப்பலை பாய்மரத்தின் மூலம் ஓட்டிக்கொள். அதன் பிறகு அடிமைகளின் மூலம் துடுப்பை இயக்கி பயணம் செய். ஏனென்றால் ரோமாபுரிக்குச் சென்று வரும்வரையில் நீ பயணத்தை வெற்றிகரமாக முடிக்க வேண்டுமென்பதற்காகத்தான் இதைச் சொல்கின்றேன்" என்று எச்சரித்தான் மானோன்டா.

"மன்னா! இவற்றையெல்லாம் நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன்" என்றான் சாமா.

"சாமா! பயணம் எத்தனை நாட்களில் முடிந்து விடும்" என்று கேட்டான் மானோன்டா.

"கடல் நமக்கு தொந்தரவு செய்யாமல் இருந்தால் வருகிற முழுநிலவு அன்று ஸ்பார்ட்டா நாட்டை அடைந்துவிடுவேன்."

"சாமா, வேலைப்பாட்டில் கைதேர்ந்த ஆட்களை அழைத்து வாருங்கள்" என்றான் மானோன்டா.

“மன்னா! அறிவிலும் உடலிலும் வலிமை வாய்ந்த நிபுணர்களுடன் திரும்பி வருவேன்” என்று கம்பீரத்துடன் சொன்னான் சாமா.

“சாமா! அதோ பார்! அங்கே நிற்கின்ற கப்பலில் நீ ஏறிக்கொள். ஏனென்றால் அதில்தான் தங்க நாணயங்களும் செல்வக் குவியல்களும் நிரம்பியுள்ளன” என்று முன்னால் நின்ற கப்பலைச் சுட்டிக்காட்டினான் மானோன்டா.

“சரி மன்னா! நேரம் கழிகின்றது. நான் வருகிறேன்” என்று விடைபெற்றான் சாமா.

“சென்று வா சாமா! உனது பயணம் வெற்றிகரமாக முடியட்டும் என்று மகிழ்ச்சி பொங்கும் குரலில் வாழ்த்தினான் மானோன்டா. சாமாவும் மற்ற மூன்று தளபதிகளும் ஒரு படகில் ஏறுகின்றார்கள். படகு புறப்படுகின்றது. தண்ணீரைக் கிழித்துக்கொண்டு படகு விரைந்து செல்கின்றது.

சிறிது நேரத்தில் கப்பலைச் சென்றடைந்தார்கள். மொத்தத்தில் ரோமாபுரிக்கு செல்பவர்கள் அனைவரும் கப்பலில் ஏறி விட்டார்கள். கப்பல் புறப்படத் தயாராக இருந்தது.

ஒவ்வொரு கப்பலிலும் பல படைத்தலைவர்கள் இருந்தார்கள். சாமாவும் மற்ற மூன்று தளபதிகளும் கப்பலின் மேல் தளத்தில் நின்றனாண்டிருந்தார்கள்.

கரையிலிருப்பவர்கள் பிரியா விடை கொடுத்தார்கள். உடனே படைத்தலைவனைப் பார்த்து, “கப்பல் புறப்படட்டும்” என்று கட்டளையிட்டான்.

படைத்தலைவன் கீழ் தளத்திற்கு ஓடோடிச் செல்கிறான். சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் கப்பலின் கீழ்

தளத்திலுள்ள ஆயிரமாயிரம் ஹெலட்டு அடிமைகளும் துடுப்பை ஒரே சமயத்தில் இயக்குகிறார்கள்.

இக்காட்சி பார்ப்பதற்கு கண்கொள்ளாக் காட்சியாக இருந்தது. கப்பல் புறப்பட்டது. குளத்தில் அன்னப் பறவை ஊர்ந்து செல்வதுபோல் கடலில் ஐந்து கப்பல் களும் ஊர்ந்து சென்றன. கப்பலின் மேல் தளத்தில் சாமா நின்று கொண்டே சோம்ஸ் மலையை நோக்கினான். அவனருகில் கோல்டாஸ் என்ற படைத்தளபதி நின்று கொண்டிருந்தான்.

கப்பல் ஸ்பார்ட்டா நாட்டைவிட்டு வெகுதூரம் சென்றுவிட்டது.

“சாமா அவர்களே! கப்பல் ரோமாபுரிக்குப் போய்ச் சேருவதற்கு எத்தனை நாளாகும்” என்று சந்தேகம் தொனித்த குரலில் கேட்டான் கோல்டாஸ்.

“பதினான்கு நாட்களில் போய் சேர்ந்து விடும்” என்று கூறியவாறே கோல்டாஸை பார்த்தான் சாமா.

கோல்டாஸ் ஒன்றுமே புரியாமல் விழித்தான்.

“என்ன தளபதியாரே! அப்படி ஏன் என்னை பார்க்கின்றீர்கள்?” - என்றான் கோல்டாஸ்.

“இல்லை, நீ கேட்ட கேள்வியைப் பார்த்தால் ரோமாபுரிக்கு போய் சேருவோமோ இல்லையோ என்று கூறுவது போல் இருக்கிறது. -அதுதான் அப்படிப் பார்த்தேன்” என்றான் சாமா.

அப்படியொன்றுமில்லை. நம்முடைய ஆட்கள் ஆயிரம் பேர்தான் இருக்கின்றோம். ஆனால் ஹெலட்டு அடிமைகளோ மிகவும் அதிகமாக இருக்கின்றார்கள். நாம் ரோமாபுரிக்கு செல்வதற்குள் நம்மை தாக்கிவிட்டு

தப்பித்துச் சென்று விட்டார்களேயானால் நம்மால் என்ன செய்ய முடியும்? ஆகவே சீக்கிரத்திலேயே ரோமுக்கு சென்றுவிட வேண்டுமென்பதற்காகத்தான் அப்படிச் கேட்டேன்" என்றான் கோல்டாஸ். கோல்டாஸின் வார்த்தைகள் சாமாவைச் சிந்திக்க வைத்தது.

"நீ சொல்வது உண்மையாகவும் ஆகிவிடலாம். ஆகவே நீங்கள் ஒவ்வொருவரும் எச்சரிக்கையாகவே இருங்கள். கீழ்த்தளத்திற்குச் சென்று அடிக்கடி ஒவ்வொரு அடிமைகளின் கால்களிலும் போடப்பட்டுள்ள விலங்குச் சங்கிலிகள் நன்றாகக் கட்டப்பட்டுள்ளதா என்று எச்சரிக்கையுடன் பார்த்துக்கொள்ளுங்கள். யாராவது ஒருவன்மீது சந்தேகம் ஏற்பட்டாலும் அவனை விடாதீர்கள். இரத்தத்தைக் கசக்கிப் பிழிந்து எடுங்கள்."

"அதன்படியே நடந்துகொள்கிறேன் சாமா!" என்றான் கோல்டாஸ்.

"உனக்கு மட்டுமல்ல மற்ற இரண்டு தளபதிகளிடமும் சொல்லிவிடு. அதுமட்டுமல்ல ஐந்து கப்பல்களிலுமுள்ள நமது படைத்தலைவர்களிடமும் படைவீரர்களிடமும் இச்செய்தியை தெரிவித்துவிடு. எதற்கும் ரகசியமாகத் தெரிவி" என்று மெல்லிய குரலில் சொன்னான் சாமா.

"இதோ! உடனே தெரிவித்து விடுகிறேன்" என்று கூறிக்கொண்டே அவ்விடத்தை விட்டு அகன்றான் கோல்டாஸ்.

அடிமைகள் துடுப்புக்களை இயக்கும் கீழ்த்தளத்தை நோக்கிச் சென்றான் கோல்டாஸ்.

கீழ்த்தளத்தினுள் நுழைந்தான். அடிமைகள் துடுப்புக்களைப் போட்டு கப்பலை இயக்கிக்கொண்டி

ருந்தார்கள். கோல்டாஸ் ஒவ்வொரு அடிமையையும் கண் காணித்துக் கொண்டே அங்குமிங்கும் நடந்து கொண்டிருந்தான்.

அடிமைகள் சுறுசுறுப்புடன் கப்பலைச் செலுத்திக் கொண்டிருந்தார்கள். கோல்டாஸ் அடிமைகளைப் பார்த்து, "யேய்! அடிமைகளே! எவனும் ஒருவருக் கொருவர் பேசக்கூடாது. இதுமட்டுமல்லாமல் எங்கள் படைவீரர்களின் உத்திரவு இல்லாமல் எதையும் செய்யக் கூடாது. ஜாக்கிரதை!" என்று கோபத்துடன் அதட்டல் குரலோடு மிரட்டினான்.

ஹெலட்டு அடிமைகள் ஒன்றுமே பேசவில்லை. அமைதியுடன் தங்கள் வேலைகளைச் செய்து கொண்டிருந்தார்கள். உடனே கோல்டாஸ் கீழ்த் தளத்தைவிட்டு வெளியேறினான். தன்னுடைய படைகளை எச்சரிக்கையுடன் இருக்கும்படி ரகசியமாகச் செய்தியை வெளியிட்டான். நேரம் செல்லச் செல்ல கப்பல்களும் விரைந்து சென்று கொண்டிருந்தன.

இவ்வாறு கப்பல்கள் பல மைல்கள் கடந்து வந்தன.

பதிமூன்று நாட்கள் கழிந்தன.

பதினான்காவது நாள் விடியற்காலை கடற்பறவைகள் வானத்தில் வட்டமிட்டுக்கொண்டிருந்தன. கடலில் அங்குமிங்கும் சிறு சிறு படகுகள் சென்று கொண்டிருந்தன. கடலில் அங்குமிங்கும் நீர்த் தாவரங்கள் மிதந்துக் கொண்டிருந்தன. கப்பல்களிலுள்ளோர் மகிழ்ச்சியில் மூழ்கினார்கள். ஏனென்றால் கப்பல்கள் ரோமாபுரியின் நதியில் மிதந்துகொண்டிருந்தன.

கப்பலில் இருந்த வண்ணமே ரோமாபுரியின் அழகிய நகரத்தினைக் கண்டுக்களிக்க முடிந்தது. ரோமா

புரியின் அழகிய நகரம் சாமாவின் கண்ணை மிகவும் கவர்ந்தது. சொல்ல முடியாத மகிழ்ச்சியில் ஆழ்ந்தான்.

“கோல்டாஸ், அதோ! தெரிகின்றது பார். வான் உயர்ந்த கட்டடங்களும் அரண்மனைகளும், அதுதான் ரோமாபுரி” என்று மகிழ்ச்சி தொனித்த குரலில் கூறியவனாய் ரோமாபுரியைச் சுட்டிக்காட்டினான் சாமா.

கரையில் ரோமாபுரியின் மக்கள் கூட்டங்கூட்டமாக நிற்குகொண்டு அழகிய ஸ்பார்ட்டா நாட்டின் கப்பல் களைப் பார்த்த வண்ணம் இருந்தார்கள்.

சாமா கப்பலின் மேல்தளத்தில் இருந்தவாறே, “கப்பலை நிறுத்துங்கள். நங்கூரத்தை இறக்குங்கள்.” என்று கட்டளையிட்டான். கப்பல்கள் நின்றன. நங்கூரமும் இறக்கப்பட்டது. கப்பல்கள் மேலும் அசையாமல் நின்றன.

“ரோமாபுரியின் அரசாங்கம் அனுமதியளிக்கும் வரை சற்றுப் பொறுத்திருப்போம் என்று சாமா மூன்று தளபதிகளிடமும் சொன்னான். கப்பலிலுள்ளோர் ரோமா புரியின் அரசாங்க அனுமதிக்கு மிகவும் ஆவலுடன் காத்திருந்தார்கள்.

நதியில் ஸ்பார்ட்டா நாட்டு கப்பல்கள் மிதக்கும் செய்தி ரோம் நகரெங்கும் பரவியது. ரோமாபுரியின் மாமன்னனான சீஸருக்கு இச்செய்தி தெரியவந்தது. ரோமாபுரியின் அழகிய அரண்மனையில் சீஸரும் மற்ற தளபதிகளும் பேசிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

“நம் நாட்டின் நதியில் அந்நியக் கப்பல்கள் ஐந்து நிற்கின்றதே! இதன் காரணத்தையும் மற்ற செய்திகளையும் அறிந்துவர நமது தளபதியான “சோத்து”வை அனுப்புகிறேன் என்றார் சீஸர்.

உடனே சோத்து தன் இருக்கையைவிட்டு எழுந்து, "சக்கரவர்த்தியே! இதோ உடனே செல்கின்றேன்" என்றான்.

சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் சோத்துவும் அவனது ஐந்து வீரர்களும் அரண்மனையை விட்டு வெளியேறுகின்றார்கள். அரண்மனை வாயிலுக்கு வருகின்றார்கள். வாயிலில் நான்கு குதிரைகள் பூட்டப்பட்ட ரதம் ஒன்று கம்பீரத்துடன் நின்று கொண்டிருக்கிறது.

'சோத்து'ம் அவனது வீரர்கள் ஐவரும் ரதத்தில் ஏறுகின்றார்கள். ரதம் கிளம்பியது. நதியின் கரையை நோக்கி விரைந்து சென்றது.

சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் நதியின் கரையை அடைந்தனர். கரையில் இறங்கினார்கள்.

அங்கிருந்த ஒரு படகில் ஏறினார்கள். படகு ஸ்பார்ட்டா நாட்டு கப்பல்களை நோக்கி விரைந்து சென்றது. சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் கப்பல்களை நெருங்கினார்கள். சாமா கப்பலின் மேல் தளத்தில் நின்று கொண்டு படகிலிருந்த சோத்துவை ஆவலுடன் பார்த்தான்.

அவனது பார்வையே அவனைத் தளபதியென்று சொல்லியது. உடனே சோத்து சாமாவைப் பார்த்து, "நீங்கள் யார்? எங்கிருந்து வந்திருக்கின்றீர்கள்? எதற்காக வந்திருக்கின்றீர்கள்?" என்று உரத்த குரலில் கத்தினான்.

இதைக் கேட்ட சாமா, "நாங்கள் ஸ்பார்ட்டா நாட்டிலிருந்து வந்துள்ளோம். ஸ்பார்ட்டா நாட்டின் சக்கரவர்த்தியான மானோன்டாவின் ஆணைப்படி வந்துள்ளோம். எங்கள் நாட்டில் மிகப்பெரிய ஆலயம் கட்ட இருப்பதால் எங்களுக்கு ரோமாபுரியின் கட்டட

நிபுணர்கள் வேண்டும். ஆகவே உங்களுடைய நாட்டை நாடி வந்துள்ளோம்" என்று உரத்த குரலில் கத்தினான்.

"அப்படியா! சற்று நேரம் பொறுங்கள். எங்கள் சக்கரவர்த்தியின் அனுமதி பெற்ற பிறகே நீங்கள் ரோமில் இறங்க வேண்டும். ஆகவே இதை எங்கள் மன்னரிடம் தெரிவித்துவிட்டு வருகிறோம்" என்றான்.

"ஆகட்டும்! உங்கள் விருப்பப்படியே செய்யுங்கள்" என்று உரத்த குரலில் கத்தினான் சாமா. உடனே ரோம் படகு மீண்டும் கரையை நோக்கிப் புறப்பட்டது. வெகு நேரம் கழிந்தது. மீண்டும் சோத்து தனது ஆட்களுடன் படகில் ஸ்பார்ட்டா நாட்டு கப்பலை நோக்கிச் சென்றான். கப்பல்களை நெருங்கினான். கப்பலின் மேல்தளத்தில் நின்றுகொண்டிருந்த சாமா 'சோத்து'வை மிக ஆவலுடன் பார்த்தான்.

சாமா தனக்குள், "நல்ல செய்தியைச் சொன்னால் நன்றாகயிருக்கும். இவனைப் பார்த்தால் நல்ல செய்தி யைத்தான் கொண்டு வருகின்றான் போலிருக்கிறது" என்று கூறிக்கொண்டான்.

ரோம் படகில் நின்றுகொண்டிருந்த சோத்து சாமாவைப் பார்த்து, "எங்கள் சக்கரவர்த்தி உங்களை ரோமில் இறங்குவதற்கு அனுமதியளித்து விட்டார். நீங்கள் தாராளமாகக் கரையில் இறங்கலாம்" என்று உரக்கக் கத்தினான்.

இதைக்கேட்ட 'சாமா'வின் உள்ளம் குளிர்ந்தது. மகிழ்ச்சிக் கடலில் நீந்தினான். ஸ்பார்ட்டா நாட்டு கப்பல்களே மகிழ்ச்சிக் கடலில் மிதந்தன.

உடனே கப்பல்கள் டைபர் நதியின் கரையை நெருங்கி வந்து நின்றன. கரையில் ஏராளமான மக்கள்

கூடியிருந்தனர். கப்பல்களிலிருந்து சாமாவும் மற்ற மூன்று தளபதிகளும் சில படைத் தலைவர்கள் மட்டும் இறங்கினார்கள். மற்ற வீரர்கள் அடிமைகளைக் கண்காணித்துக்கொண்டனர்.

நதிக்கரையில் 'ரோம்'மின் அரண்மனை ரதங்கள் ஐந்து நின்றுகொண்டிருந்தன. சோத்து எல்லோரையும் வரவேற்றான். சாமாவும், கோல்டாஸும் ஒரு ரதத்தில் ஏறினார்கள். மற்ற தளபதிகளும் படைத்தலைவர்களும் மற்ற ரதங்களில் ஏறினார்கள். ரதங்கள் புறப்பட்டன. அரண்மனையை நோக்கி விரைந்துசென்றன. ரோமா புரியின் அகன்ற வீதியில் புழுதி பறக்க ரதங்கள் மின்ன லெனப் பறந்து சென்றன.

சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் அரண்மனையைச் சென்றடைந்தன. அரண்மனையின் தோற்றத்தைக் கண்ட சாமா வியப்பில் ஆழ்ந்தான். உடனே ரதங்களிலிருந்து ஒவ்வொருவராக இறங்கினார்கள். அரண்மனை வாயி லினுள் நுழைந்தார்கள். அரண்மனையின் உள் தோற்றம் மேலும் அவர்களை வியப்பில் ஆழ்த்தியது.

சாமா வியப்பினால் வாயைப்பிளந்தவாறே சுற்று முற்றும் பார்த்தவனாய் சென்றான். அவனைப் பின் தொடர்ந்து அவனது ஆட்களும் வந்தனர். எதிரே ஸீஸர் கல்லாலான அரியாசனத்தில் அமர்ந்திருந்தார். அவரது முகத்தில் புன்னகை அரும்பியது. சாமாவையும் அவனது ஆட்களையும் கண்ட சீஸர், "வரவேண்டும்! வர வேண்டும்!! ஸ்பார்ட்டா நாட்டுத் தோழர்களே!" என்று மகிழ்ச்சி தொனித்த குரலில் அழைத்தார்.

சீஸரை நெருங்கிய சாமாவும் அவனது ஆட்களும் சீஸரின் முன் மண்டியிட்டு வணங்கினார்கள். இதைப் பார்த்த சீஸர், "கடவுள் உங்களை ஆசிர்வதிப்பார்" என்று மகிழ்ச்சியுடன் வாழ்த்தினார்.

இதைக்கேட்ட சாமா திடுக்கிட்டு தனக்குள், "என்ன! இங்கு கடவுள் வழிபாடு உண்டுபோல் தெரிகின்றதே! நாம் ஏதாவது மீறிப் பேசினால் நம்மை ஸ்பார்ட்டாவுக்கு உயிரோடு அனுப்பமாட்டார்கள்போல் தெரிகின்றதே! ஆகவே நாம் இவர்களுக்கு எதிர்ப்பு தெரிவிக்காமல் அமைதியுடன் இந்நாட்டுக் கட்டடக் கலைஞர்களை எப்படியும் கொண்டு சென்றுவிட வேண்டும்" என்று சொல்லிக்கொண்டான். "என்ன விருந்தினர்களே திகைக்கின்றீர்கள்?" என்று சந்தேகந் தொனித்த குரலில் சீஸர் கேட்டார்.

உடனே சாமா சமாளித்தவனாய், "அதெல்லாம் ஒன்றுமில்லை சக்கரவர்த்தியாரே! உங்களுடைய கடவுளின் பக்தியைக் கண்டு மகிழ்ச்சியடைந்தேன். அவ்வளவுதான்" என்று போலி மகிழ்ச்சியோடு சொன்னான். இதைக் கேட்ட சீஸர் புன்னகை புரிந்தார்.

"அப்படியா! உங்கள் பெயர், இன்னும் மற்ற முழுவிபரங்களையும் தெரிவித்தால் நலமாக இருக்குமே!" என்றார் சீஸர்.

"ஸ்பார்ட்டா நாட்டின் மாமன்னனான மானோன்டாவின் ராஜதந்திரியும் தலைமைத் தளபதியும் நானே. என் பெயர் சாமா. இங்கு நிற்பவர் கோல்டாஸ். அவருக்கு அருகில் நிற்கின்ற இருவரும் தளபதிகள். மற்றவர்களெல்லோரும் படைத்தலைவர்கள். இன்னும் ஆயிரம் வீரர்கள் கப்பல்களில் இருக்கின்றார்கள்" என்றான் சாமா.

"ஓ! அப்படியா! என்ன காரியமாக வந்தீர்கள்?" என்றார் சீஸர்.

"எங்கள் ஸ்பார்ட்டா நாட்டில் உலகிலேயே மிகப்பெரிய ஆலயத்தை உருவாக்குகின்றோம். கட்டட

நிபுணர்கள் ரோமாபுரியில் அதிகமாக இருக்கின்றார்கள் என்று கேள்விப்பட்டோம். ஆகவே உங்கள் நாட்டிலிருந்து கட்டட வல்லுநர்களை அழைத்துப் போகலாமென்று வந்திருக்கின்றோம். இதற்காக உங்கள் உதவி தேவைப்படுகின்றது" என்று அமைதியோடும் பணிவோடும் தெரிவித்தான் சாமா. சீஸர் மகிழ்ச்சியடைந்தார்.

"கடவுளுக்காக எங்கள் நாட்டு மக்கள் எதையும் செய்யத் தயாராக இருப்பார்கள். நாளையே ஐந்நூறு கட்டட வல்லுநர்களைத் தயார் செய்து விடுகிறேன். என்றார் சீஸர்.

"மிக்க மகிழ்ச்சி சக்கரவர்த்தியாரே! நாங்கள் எங்கள் ஸ்பார்ட்டா நாட்டிலிருந்து மிகுந்த செல்வங்களைக் கொண்டு வந்துள்ளோம். அவற்றை நீங்கள் கட்டாயம் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும்" என்றான் சாமா.

"உங்களுடைய அன்புக்காக ஏற்றுக்கொள்கிறேன்" என்றார் சீஸர். உடனே சாமா கோல்டாஸை பார்த்து, "கோல்டாஸ்! நம்ம செல்வக் குவியல்களைக்கொண்டு வாரும்" என்று கட்டளையிட்டான்.

கோல்டாஸும் மற்ற மூன்று தளபதிகளும் உடனே அவ்விடத்தை விட்டுச் செல்கின்றார்கள்.

"சரி, நீங்கள் எல்லோரும் அந்த இருக்கையில் அமருங்கள்" என்று சாமாவிடம் கனிவு தொனித்த சூரலில் சொல்லி, அங்கு வரிசையாக அமைக்கப் பட்டிருந்த கல்லாலான இருக்கைகளைச் சுட்டிக் காட்டினார் சீஸர்.

சாமாவும் அவனது ஆட்களும் இருக்கைகளில் அமர்ந்தனர். பல விஷயங்களைக் கலந்து பேசினார்கள். சிறிது நேரம் கழித்து வெளியில் சென்ற கோல்டாஸும் மற்ற மூன்று படைத்தலைவர்களும் திரும்பி வந்தனர்.

அவர்களுக்குப் பின்னால் பதினோரு அடிமைகள் பெரும் பெரும் மூட்டைகளைச் சுமந்து வந்தனர். சீஸரை நெருங்கினார்கள். அடிமைகளே! மன்னரின் முன்னால் வைத்துவிட்டுப் போங்கள்" என்று கட்டளையிட்டான் கோல்டாஸ். அடிமைகள் பதினோரு மூட்டைகளையும் சீஸரின் முன்னால் வைத்தார்கள். உடனே ஒரு படைத் தலைவன் பதினோரு அடிமைகளையும் அழைத்துச் செல்கிறான். சாமா கோல்டாஸைப் பார்த்து, "கோல்டாஸ்! ஒவ்வொரு மூட்டையாக மன்னரின் முன்னால் அவிழ்த்துக் கொட்டு" என்று கட்டளையிட்டான். கோல்டாஸும் மற்ற தளபதிகளும் படைத்தலைவர்களும் ஒவ்வொரு மூட்டையாக அவிழ்த்து சீஸரின் முன்னால் கொட்டிக் குவித்தார்கள். கண்கள் கூசும் வண்ணம் பொன்மணிக் குவியல்கள் பளபளப்புடன் மின்னிக் கொண்டிருந்தன. விலை உயர்ந்த ஆபரணங்களும் மற்றப் பொருள்களும் கண்ணைக் கவர்ந்தன.

சீஸர் முன்னால் செல்வக் குவியல்கள் குவிந்திருப்பதைக் கண்டு எல்லோரும் மகிழ்ந்தனர். சீஸருக்குச் சொல்ல முடியாத மகிழ்ச்சியும் வியப்பும் மேலிட்டது. "ஆமாம், இவ்வளவு செல்வக் குவியல்களும் எனக்கா?" என்றார் சீஸர்.

"ஆம், சக்கரவர்த்தியாரே! என்றான் சாமா.

"உங்கள் அன்பை எப்படிப் பாராட்டுவதென்றே தெரியவில்லையே!" என்று கூறியவராய், தனது தளபதியாகிய சோத்துவைப் பார்த்து, இந்தச் செல்வக்குவியல்களை கஜானாவில் கொண்டுபோய் சேர்த்துவிடு" என்று கட்டளையிட்டார் சீஸர்.

"ஆகட்டும் மன்னா! என்றான் கோல்டாஸ். இந்நிலையில் ஒரு படைத்தலைவன் வருகிறான். சீஸரின்

முன் பணிந்து நின்று "சக்கரவர்த்தியே! விருந்து தயாராகி விட்டது" என்று பணிவு தொனித்த குரலில் சொன்னான். "சரி, நீ போகலாம்" என்றார் சீஸர். அப்படைத் தலைவனும் செல்கிறான். சீஸர் சாமாவைப் பார்த்து, "விருந்தினர்களே! விருந்து தயாராகி விட்டது வாருங்கள் செல்வோம்" என்றார்.

சாமாவும் கோல்டாஸும் மற்ற தளபதிகளும் விருந்துக்குத் தயாரானார்கள். விருந்தில் சீஸர், சோத்து, சாமா, கோல்டாஸ் மற்றும் பல படைத்தலைவர்களும் அமர்ந்திருந்தனர். விருந்து பரிமாறப்பட்டது. ரொட்டிகள், மாமிச வகைகள், பழங்கள், மதுரசங்கள் போன்ற உணவுப் பொருள்கள் பரிமாறப்பட்டன. எல்லோரும் சாப்பிடத் தொடங்கினார்கள்.

சீஸர் ரொட்டியை மென்று சாப்பிட்டுக்கொண்டே, "நீங்கள் கட்டவிருக்கும் ஆலயம் வெகு சீக்கிரத்தில் கட்டிமுடிக்க வேண்டுமென்று வாழ்த்துகிறேன்" என்று மகிழ்ச்சி தொனித்த குரலில் சொன்னார்.

"உங்கள் அன்புக்கு மிக்க மகிழ்ச்சி" என்று கூறிக்கொண்டே ஜாடியிலிருந்த மதுரசத்தைக் கோப்பையில் ஊற்றினான் சாமா.

"எப்போது நாடு திரும்புகின்றீர்கள்?" என்றார் சீஸர். சாமாவிற்குப் பதில் சொல்ல நேரமில்லை. ஏனென்றால் அப்போதுதான் மதுரசத்தை மொடமொடவென்று குடித்துக்கொண்டிருந்தான். ஆனால் சாமாவிற்குப் பதிலாக கோல்டாஸ் முந்திக் கொண்டவனாய், "நாளை மறுநாள் நாங்கள் நாடு திரும்ப வேண்டும். ஏனென்றால் கட்டட வேலைகள் நடந்து கொண்டிருக்கின்றன" என்று பதிலுரைத்தான்.

அப்போது சாமாவின் ஏப்பக் குரல் ஒலித்தது.

“அப்படியா! நாளைக்கே கட்டட வல்லுனர்களைத் தயார்படுத்தி விடுகிறேன்” என்றார் சீஸர்.

“ஆமாம், ஆலயத்தை எத்தனை நாட்களில் கட்டி முடிப்பீர்கள்?” என்று சந்தேகத்துடன் கேட்டான் சோத்து.

“சுமார் முப்பது ஆண்டுகள் ஆகலாம்” என்று கூறிக்கொண்டே மாமிசத்துண்டை எடுத்தான் கோல்டாஸ்.

“என்ன! முப்பது ஆண்டுகளா!” என்று வாயைப் பிளந்தான் சோத்து. இதைக் கேட்ட சீஸரும் வியப்பில் ஆழ்ந்தார்.

“ஆச்சரியப்படாதீர்கள். ஆலயம் கட்டி முடிக்க முப்பது ஆண்டுகள் ஆகும். ஆனால் உங்களுடைய கட்டட வல்லுனர்களோ இருபது ஆண்டுகளில் வந்து விடுவார்கள்” என்றான் சாமா.

“ஓ, அப்படியா! இருந்தாலும் பரவாயில்லை. கடவுளுக்காக நாங்கள் எதையும் செய்வோம். அழைத்துச் செல்லுங்கள்” என்று மகிழ்ச்சி தொனித்த குரலில் சொன்னார் சீஸர்.

“ஆகா! என்ன கருணை” என்று புகழ்ந்தான் சாமா. ஆனால் அவனது மனதில் வஞ்சம் நிறைந்திருந்தது. கோல்டாஸ் மாமிசத்துண்டை நன்கு சுவைத்து மென்று கொண்டிருந்தான்.

“நீங்கள் ரோமாபுரிக்கு வந்தது வந்தீர்கள் எங்கள் நாட்டைச் சுற்றிப் பார்த்து விட்டுச்செல்ல வேண்டியது தானே!

“அப்படியே செய்கிறோம்” என்றான் சாமா. இவ்வாறு பேசிக்கொண்டே சாப்பிட்டு முடித்தார்கள். எல்லோரும் முற்றத்திற்கு வந்தார்கள். முற்றத்தின்

நடுவில் கல்லாலான இருக்கைகள் வரிசையாக அமைக்கப் பட்டிருந்தன. இருக்கைகளில் அமர்ந்தனர். சற்று இளைப்பாறத் தொடங்கினார்கள். இந்நிலையில் ஒரு படைத்தலைவன் வருகிறான். சீஸரின் முன்னால் வந்து நின்று, "மன்னா! ரதங்கள் எல்லாம் தயாராகி விட்டன" என்று பணிவுடன் சொன்னான்.

"அப்படியா!" என்று கூறிச் சாமாவின் பக்கம் திரும்பி, "விருந்தினர்களே! நாட்டைச் சுற்றிப்பார்க்கப் புறப்படுங்கள். ரதங்கள் தயாராகிவிட்டன" என்றார் சீஸர்.

"இதோ! உடனே தயாராகிவிட்டோம்" என்று கூறியவனாய் தன் இருக்கையை விட்டு எழுந்தான் சாமா. சற்று நேரத்தில் ஸ்பார்ட்டா நாட்டு விருந்தினர்கள் நகரத்தைச் சுற்றிப் பார்க்கக் கிளம்பினார்கள். அரண்மனை வாயிலை வந்தடைந்தனர். வாயிலில் ரதங்கள் நின்று கொண்டிருந்தன. உடனே எல்லோரும் ரதங்களில் ஏறினார்கள். ரதங்கள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாகத் தொடர்ந்து சென்றன. அன்று ரோம் நகரின் சில பகுதிகளையும் கண்டு களித்தார்கள். மறுநாளும் ரோம் நகரை அலசினார்கள். வான் உயர்ந்த கட்டடங்கள் கண்ணைக் கவர்ந்தன. ஸ்பார்ட்டா நாட்டு விருந்தினர்களுக்கு இப்பயணம் உல்லாசப் பயணமாக இருந்தது.

அன்று மாலை அரண்மனையின் அத்தாணி மண்டபத்தில் ஸீஸரும் சாமாவும் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

"சக்கரவர்த்தியே! நாளைக் காலை எங்கள் தாய்நாட்டிற்குச் செல்கின்றோம்" என்றான் சாமா.

"ஆனால் ஒரு நிபந்தனை."

"என்ன நிபந்தனை?"

“உங்கள் ஆலயத்திற்காக நாங்களும் எங்கள் உதவியைச் செய்கின்றோம். ஆகவே நாங்கள் கொடுக்கும் பரிசை நீங்கள் கட்டாயம் ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டும். சாமாவிற்கு உள்ளம் குளிர்ந்தது. ஆனால் அதை வெளிக் காட்டிக்கொள்ளவில்லை.

“சக்கரவர்த்தியின் வார்த்தைக்கு மறுப்பு சொல்ல முடியுமா?” என்றான் சாமா. உடனே சீஸர், “யாரங்கே!” என்று கத்தினார். உடனே ஒரு படைத் தலைவன் வருகிறான். சீஸரின் முன்னால் வந்து நின்று, “கூப்பிட்டீர்களா?” என்றான்.

“ஆமாம்! இன்று எண்பது செல்வக் குவியல் மூட்டைகளைக் கட்டினோம் அல்லவா?”

“ஆம், சக்கரவர்த்தியாரே!”

“அதையெல்லாம் ஸ்பார்ட்டா கப்பலில் ஏற்றிவிடுங்கள்” என்று சீஸர் கட்டளையிட்டார். இதைக் கேட்ட சாமா வியப்பில் ஆழ்ந்தான்.

“அப்படியே செய்கிறேன் மன்னா! என்று பணிவுடன் கூறியவனாய் அவ்விடத்தை விட்டு அகன்றான் படைத்தலைவன்.

சீஸர் ஆலயத்திற்காக எண்பது மூட்டைகள் நிறைய விலையுயர்ந்த பொன்மணிகளைக் காணிக்கை கொடுத்தார். ஆனால் அவருக்குக் கட்டப்போகின்ற ஆலயம் மானோன்டா ஆலயம் என்று தெரியாது. ஏனென்றால் சாமா அதை சீஸரிடம் தெரிவிக்கவில்லை. எண்பது செல்வமூட்டைகளையும் ஸ்பார்ட்டா நாட்டு கப்பல்களில் ஏற்றினார்கள்.

மறுநாள் விடியற்காலை ரோமாபுரியின் கட்டட வல்லுநர்கள் ஐந்நூறு பேர்களைக் கொண்ட ஸ்பார்ட்டா

நாட்டு கப்பல்கள் ஐந்தும் கம்பீரமாக நின்று கொண்டிருந்தன. நதியின் கரையில் சாமாவும், கோல்டாஸும் மற்ற இரு தளபதிகளும் நின்று கொண்டிருந்தனர். அவர்களை வழியனுப்ப சீஸரும் கரையில் நின்று கொண்டிருந்தார். சீஸருக்கு பிரியா விடை கொடுக்கிறான் சாமா. சீஸரும் எல்லோரையும் வழியனுப்பி வைக்கின்றார்.

அவரது முகத்தில் புன்னகை அரும்பியது. சாமாவும் அவனது ஆட்களும் கப்பலில் ஏறுகின்றார்கள். கப்பல்களின் ஆயிரமாயிரம் துடுப்புகள் அசையத் தொடங்கின. கப்பல்கள் புறப்பட்டன. வெகுநேரம் கழித்து கரையில் நிற்குகொண்டிருந்த சீஸரின் பார்வையிலிருந்து கப்பல்கள் மறைந்து விட்டன.

கப்பல்கள் ஐந்தும் நடுக்கடலில் சென்று கொண்டிருந்தன. ரோம்நாட்டு கட்டட வல்லுநர்களுக்குத் துணையாக ரோம் நாட்டு படைகளில் சிலரும் அவர்களது தளபதியான ஜோவும் கப்பல்களில் பிரயாணம் செய்து கொண்டிருந்தனர்.

சாமா தனது கப்பலின் மேல் தளத்தில் நின்று கொண்டு கடலையே உற்றுப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். அவனருகில் ரோம் நாட்டின் தளபதி 'ஜோ' நின்று கொண்டிருந்தான். ஜோ சாமாவைப் பார்த்து, "சாமா! கடலையே அப்படி உற்று நோக்கிக்கொண்டிருக்கின்றாயே!" என்றான்.

"கடலில் எத்தனையோ வகையான உயிரினங்கள் வாழ்கின்றதே என்று எண்ணிதான் அப்படி உற்றுப் பார்க்கின்றேன்? என்றான் சாமா.

"கடலில் எத்தனையோ வகையான உயிரினங்கள் வாழ்வதற்குக் கடவுள்தான் காரணம்" என்றான் ஜோ.

இதைக் கேட்ட சாமா தனக்குள், “பாவம் அப்பாவி... ஏதேதோ உளறுகிறான். ஸ்பார்ட்டா நாட்டிற்கு வந்தால் உண்மையைத் தெரிந்துகொள்வான்” என்று கேலியாகச் சொல்லிக்கொண்டான். மீண்டும் ஜோ பேச்சைத் தொடங்குகிறான்.

“ஆமாம்! நீங்கள் ஆலயம் கட்டுகின்றீர்களே அந்த ஆலயத்தின் உருவத்தை எந்த வடிவத்தில் அமைக்க போகின்றீர்கள்?” என்றான் ஜோ.

“ஸ்பார்ட்டா நாட்டின் மாமன்னரான மானோன்டா வின் உருவமே எங்கள் நாட்டின் கடவுள் ஆவார்” என்று கம்பீரத்துடன் சொன்னான் சாமா. உடனே ஜோவிற்கு தூக்கி வாரிப்போட்டது. அதிர்ச்சி அவனை ஆட் கொண்டது. “என்ன! ஸ்பார்ட்டா நாட்டின் கடவுள் உங்கள் மன்னரா?” என்று பதற்றத்துடன் கேட்டான் ஜோ.

“ஆம், எங்கள் நாட்டின் வழக்கப்படி எங்கள் கடவுள் மானோன்டா மன்னனே! இதை எதிர்ப்ப வர்களோ அல்லது மானோன்டாவை வணங்காதவர்களோ யாராக இருந்தாலும் அவர்கள் கையில் சிலுவை வடிவில் குடு போட்டு வைத்தோமானால் அவர்களுடைய வாழ்நாள் முழுவதும் எங்கள் நாட்டின் அடிமைகளாகவே இருப்பார்கள்” என்று கம்பீரத்துடன் சொன்னான் சாமா.

‘ஜோவிற்கு மேலும் தூக்கி வாரிப்போட்டது. ஆவேசம் பொங்கியது. “ஃ! மனிதனைக் கடவுளாக மதிப்பதா? இப்படிப்பட்ட செயலுக்கு நாங்கள் ஒத்துழைக்க மாட்டோம். திரும்பவும் எங்கள் நாட்டிற்கு அழைத்துச் செல்லுங்கள்” என்று கோபத்தோடு கத்தினான் ஜோ.

“ஆனால் சாமா எந்தவிதப் பதற்றமும் அச்சமும் அடையவில்லை. அமைதியோடு நின்றான். இதைக் கண்ட ‘ஜோ’விற்கு முகமெல்லாம் கடுகடுத்தது. மேலும் கோபமடைந்தவனாய் “சாமா! ஏன் அமைதியுடன் இருக்கின்றாய்? மௌனம் சாதிப்பதற்கு இது நேர மில்லை. சீக்கிரம் கப்பலைத் திருப்பு” என்று பயங்கர மாகக் கத்தியவாறே சாமாவின் மார்பைப் பிடித்து உலுக்கினான். மௌனமுற்றிருந்த சாமா திடீரென்று, “ஆ... ஆ... ஓ... ஆ... ஆஅ... ஓஅ...” என்று சத்த மிட்டவாறு பயங்கரமாகச் சிரித்தான்.

கப்பலே நடுநடுங்கியது.

‘ஜோ’விற்கு நெற்றியெல்லாம் வியர்வைத் துளிகள் படர்ந்தன. சுற்றுமுற்றும் பார்த்தான். எங்கும் சாமாவின் ஆட்களே நின்றிருந்தார்கள். சிலையென நின்றான் ஜோ. ஆனால் கப்பல் அவனை அசைந்தாடச் செய்தது. சாமாவின் சிரிப்பொலி ஓய்ந்து பேசத் தொடங்கினான். ஆனால் ஜோவிடம் பேசவில்லை. தன்னருகில் வந்து நின்ற கோல்டாஸிடம் பேசினான்.

“கோல்டாஸ்! நாளைதானே பெளர்ணமி?” என்று சிரிப்பொலியுடன் கேட்டான் சாமா.

“ஆம், சாமா! நாளைதான் பெளர்ணமி. நாளை விடிந்தால் நாம் ஸ்பார்ட்டா நாட்டின் ‘சிக்’ நதியில் மிதந்துகொண்டிருப்போம்” என்று கம்பீரத்துடன் பதிலளித்தான் கோல்டாஸ். இதைக் கேட்ட ஜோ, “ஆகா! நாம் நன்றாக மாட்டிக்கொண்டோம். இப்போது நாம் தப்ப வேண்டும்” என்று தனக்குத்தானே கூறிக் கொண்டவனாய் கப்பலின் மேல்தளத்தை விட்டு நகர முயன்றான்.

இதை தன் ஓரக்கண்ணால் பார்த்த சாமா "ஜோ! நீ எங்கும் நகர முடியாது. உங்களுடைய ஆட்களுக்கு பாதுகாப்புப் போட்டுவிட்டோம். ஆகவே உங்கள் ஆட்களும் தப்ப முடியாது, நீங்களும் தப்ப முடியாது என்று கூறியவாறே, "ஆ... ஆ... ஆ... ஒ... அ... ஆ... அ... ஒஓஆ..." என்று மீண்டும் பயங்கரமாகச் சிரித்தான். ஜோ பேயறைஞ்சவன் போல் காணப்பட்டான். சட்டென்று சாமா அமைதியடைந்தான். கப்பலே அமைதியில் ஆழ்ந்தது.

சாமா 'ஜோ'வைப் பார்த்து புன்னகை புரிந்தான். அவனது புன்னகையில் கேலியும் வஞ்சமும் கலந்திருந்தது? ஜோ தன் பற்களை நர நரவென்று கடித்தான். ஆனால் சாமா அவனது கோபத்தை அலட்சியமாகக் கருதினான். சாமா சிறிது காலம் தாமதிக்காதவனாய் தன் ஆட்களைப் பார்த்து, "ஏன் சும்மா நிற்கின்றீர்கள்? ஜோவின் காலிலும் கையிலும் விலங்கை மாட்டுங்கள். அவனை நகர விடாதீர்கள். இன்றிலிருந்து இவர்க ளெல்லாம் நம்முடைய அடிமைகள்" என்று கட்டளை யிட்டான்.

உடனே இரண்டு வீரர்கள் விலங்குடன் ஜோவை நெருங்கினார்கள். அவனது காலிலும் கையிலும் விலங்கை மாட்டினார்கள். இப்போது ரோம சாம்ராஜ் யத்தின் கட்டட வல்லுநர்களும் மற்றும் அவர்களது சிறிய படைகளும் அடிமைகளாக்கப் பட்டார்கள். சாமாவினால் முன்னமே திட்டமிட்டு செய்த சதியினால் ரோமானியர்களால் ஒன்றுமே செய்ய முடியவில்லை. நேரம் செல்லச் செல்ல கப்பல்களின் வேகமும் அதிகரித்தது.

10

மறுநாள் ஸ்பார்ட்டாவின் ஐந்து கப்பல்களும் 'சிக்' நதியில் மிதக்கத் தொடங்கின. கப்பலிலுள்ளோர் சோம்ஸ் மலையை நன்றாகப் பார்க்கும் வண்ணம் அம்மலை உயர்ந்து காணப்பட்டது. சாமா கப்பலின் மேல் தளத்தில் நின்றுகொண்டே சோம்ஸ் மலையைக் கண்டுகளிக்கத் தொடங்கினான். தன்னையும் மறந்த நிலையில், "அதோ பாருங்கள் சோம்ஸ் மலைகள்" என்று சாமா மகிழ்ச்சியுடன் கத்தினான்.

கோல்டாஸும் சோம்ஸ் மலைகளைக் கண்ட வுடன், "ஆமாம்! சாமா சோம்ஸ் மலைகள்தான்" என்று மகிழ்ச்சி கலந்த குரலில் கூவினான். ஐந்து கப்பல்களிலுள்ள எல்லோரும் மகிழ்ச்சியில் ஆழ்ந்தார்கள். ஆனால் ரோமானியர்கள் வருந்தினார்கள்.

மாலை நேரம் நெருங்கியது. கப்பல்களும் 'சிக்' நதிக்கரையை வந்தடைந்தன. 'சிக்' நதிக்கரையில் மக்கள் ஆரவாரத்துடன் 'சாமாவை' வரவேற்கக் காத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

மானோன்டாவும் சாமாவை வரவேற்கக் காத்துக் கொண்டிருந்தான். கப்பல்கள் நங்கூரம் இட்டு நின்றதைக் கண்ட மானோன்டாவின் முகத்தில் மகிழ்ச்சி பொங்கியது. கப்பல்களிலிருந்து ஒவ்வொருவராகக் கரையில் இறங்கினார்கள். ஐயாயிரம் அடிமைகளும் கரையில் இறக்கப்பட்டார்கள். ரோமானியர்களும் கரையில் இறங்கினார்கள். ஆனால் அவர்களது கால்களில் விலங்குச் சங்கிலிகள் கட்டப்பட்டிருந்தன. இதைக் கண்ட மானோன்டா வியப்பில் ஆழ்ந்தான். சாமாவும் கரையில்

இறங்கி வந்தான். சாமாவைக் கண்ட மானோன்டா, "சாமா! வருக! வருக!" என்று மகிழ்ச்சியோடு வர வேற்றான்.

"மன்னா! ஒரு கல்லில் இரண்டு பழங்கள்" என்று மகிழ்ச்சியுடன் கூறிக்கொண்டே மானோன்டாவை நெருங்கினான் சாமா.

"என்ன சொல்கின்றாய்? புரியவில்லையே!"

"மன்னா! நான் கொண்டு சென்ற செல்வக் களஞ்சியமோ பதினோரு மூட்டைகள்தான். ஆனால் திரும்பக் கொண்டு வந்திருப்பதோ அதைவிடப் பன்மடங்கு. இதுமட்டுமா? என்னுடன் வந்துகொண்டிருந்த ரோமானிய கட்டட வல்லுநர்கள் எல்லோரும் என் சொல்லுக்குக் கட்டுப்படாததால் அவர்களையும் அடிமைகளாக மாற்றிவிட்டேன் பார்த்தீர்களா!" என்று பெருமையுடன் சொன்னான் சாமா.

"உன்னைப்போல ஆள் உண்டா சாமா" என்று புகழ்ந்தான் மானோன்டா.

"அதெல்லாம் இருக்கட்டும், இவ்விடத்தைப் பார்த்தால் இன்னும் சில ஆண்டுகளில் பாதி வேலை முடிந்துவிடும் போல் தெரிகின்றதே!" என்றான் சாமா.

"சாமா! இனிமேல்தான் வேலைகளையெல்லாம் மிகச் சுறுசுறுப்போடு செய்ய வேண்டும். ஆகவே ஸ்பார்ட்டா நாட்டிலுள்ள ஹெலட்டு அடிமைகள் எங்கு இருந்தாலும் அவர்களை விடக்கூடாது. ஒவ்வொரு அடிமையின் இரத்தத்தையும் சிந்தச் செய்யவேண்டும்." என்றான் மானோன்டா.

“ஒவ்வொரு அடிமையின் ரத்தத்தையும் உறிஞ்சி எடுப்பது என்னுடைய கடமையாகும்” என்று கம்பீரத்துடன் சொன்னான் சாமா.

“வாரும். அரண்மனைக்குச் செல்வோம்” என்றான் மானோன்டா.

“சற்றுப் பொறுங்கள் மன்னா!” என்று கூறி கோல்டாஸ் பக்கமாக திரும்பி, “கோல்டாஸ்! கோல்டாஸ்!!” என்று சத்தமிட்டான் சாமா. “இதோ வந்து விட்டேன்” என்று கூறிக்கொண்டே சாமாவை நோக்கி ஓடிவந்தான் கோல்டாஸ். சாமாவை நெருங்கினான்.

“என்ன சாமா?” என்றான் கோல்டாஸ்.

“ரோமாபுரியின் கட்டட வல்லுநர்களுக்குச் சற்று இரக்கம் காட்டுங்கள். தாராளமாகச் சத்துள்ள உணவுகளைத் தாருங்கள். வேலையை நன்கு வாங்குங்கள். அப்போது தான் ஆலயத்தை நன்கு கட்டத் திட்டம் வகுத்துத் தருவார்கள்” என்று சொன்னான் சாமா.

“ஆகட்டும் சாமா!” என்றான் கோல்டாஸ். உடனே சாமாவும் மானோன்டாவும் கிளம்பினார்கள். அங்கு மிங்கும் பல ரதங்கள் நின்றன.

ஒரு ரதத்தில் சாமாவும் மானோன்டாவும் ஏறினார்கள். ரதம் கிளம்பியது. அரண்மனையை நோக்கி விரைந்து சென்றது. வழியெங்கும் மக்கள் மகிழ்ச்சி ஆரவாரம் செய்தனர். சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் ரதம் அரண்மனையை அடைந்தது. இருவரும் அரண்மனை வாயிலுனுள் நுழைந்தனர். அரண்மனை மகிழ்ச்சியில் ஆழ்ந்தது. அன்று இரவு சாமா, தன் பிரயாணத்தின் அனுபவங்களையெல்லாம் சொல்லி முடித்தான்.

11

மறுநாள் சோம்ஸ் மலையடிவாரமெங்கும் ஹெலட்டு அடிமைகளாகவே காணப்பட்டார்கள். அவ்விடமே திருவிழாக் கோலம் போல் காட்சியளித்தது. மானோன்டாவின் படைவீரர்கள் அடிமைகளை அடித்து துன்புறுத்தியவாறு வேலை வாங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். அடிமைகளிடம் சுறுசுறுப்புக் காணப்பட்டது. உடம்பில் குருதி படியாத அடிமைகளே இல்லை. எங்கு பார்த்தாலும் பெரும் பெரும் குன்றுகள் நகர்த்தப்படும் சத்தம் காதைத் துளைத்தன. இதைவிட அடிமைகளை சாட்டையால் அடிக்கும் சத்தம் மிகுந்து ஒலித்தது. இதற்கிடையில் ரதம் ஒடி வரும் சத்தம் மெல்ல கேட்கத் தொடங்கியது. சிறிது நேரத்தில் அச்சத்தம் மிகுந்து ஒலிக்கத் தொடங்கியது. ரதம் மிக அருகில் வந்து கொண்டிருந்தது. ஆனால் ரதம் கண்ணுக்குத் தெரியாத வண்ணம் கருமை படிந்த மேகத்தைப்போல் புழுதி சூழ்ந்துகொண்டே வந்தது. ரதத்தின் ஒட்டச்சத்தமோ இடியைப்போல் ஒலிக்கத் தொடங்கியது.

சோம்ஸ் மலையை நெருங்க நெருங்க ரதத்தின் ஒட்டம் குறைந்து கொண்டே வந்தது.

ரதத்திலுள்ளோர்களின் தோற்றம் தெளிவாகத் தெரிந்தது. ரதத்தில் மானோன்டாவும் சாமாவும் காணப்பட்டார்கள். ரதத்தை மானோன்டாவே ஓட்டி வந்தான். அந்த ரதத்தில் பூட்டப்பட்டிருந்த ஆறு குதிரைகளும் புதிதாக வாங்கப்பட்ட குதிரைகளாகும். ஒவ்வொரு குதிரையும் மிகவும் வலிமை வாய்ந்த குதிரைகளாகவே காணப்பட்டன.

அங்குமிங்கும் அடிமைகள் வேலை செய்து கொண்டிருந்ததால் ரதம் மிகவும் மெதுவாகச் சென்றது. ரதத்தில் அமர்ந்தவாறே இருவரும் அவ்விடத்தைச் சுற்றிப்பார்க்கத் தொடங்கினார்கள். "சாமா! இந்தக் குதிரைகளெல்லாம் புதிதாக வாங்கிய குதிரைகள். மிகவும் வலிமை வாய்ந்த குதிரைகள், இவற்றை ஒட்டுவ தென்றால் இக்குதிரைகளுடன் முதலில் பழக்கப்படுத்திக் கொள்ளவேண்டும்" என்றான் மானோன்டா.

"ஓ! அப்படியா!" என்றான் சாமா.

அவ்விடத்தில் ஆங்காங்கே மிகவும் உயர்ந்து அமைக்கப்பட்டிருந்த கல்தூண்களின் பக்கமாக சாமாவின் பார்வை சென்றது. அக்கல்தூண்களின் உச்சியில் தீ புகைகள் புகைந்து கொண்டேயிருந்தது. ஒவ்வொரு தூணின் சுற்றளவும் ஒரு கிணற்றின் சுற்றளவைப்போல் காணப்பட்டன.

"மன்னா! அதோ பாருங்கள்! ஆங்காங்கேயுள்ள ஒவ்வொரு பகுதியிலும் நான்கு உயர்ந்த தூண்கள் இருக்கின்றதே, இவையெல்லாம் எதற்கு?" என்று கேட்டவாறு அங்கிருந்த உயர்ந்த கல்தூண்களைச் சுட்டிக் காட்டினான் சாமா.

"அதுவா, தூண்களின் உச்சியில் ஒரு அகன்ற குழி காணப்படும். ஒரு கிணற்றின் வாயின் குழி அளவுக்கு அந்தக் கற்குழிகள் காணப்படும். அக்குழியில் எண்ணையை ஊற்றி தீயை உண்டாக்குவார்கள். இரவு முழுவதும் தூண்களில் தீ நன்கு எரிந்து கொண்டிருக்கும். இதன் ஒளியைக் கொண்டு இரவு நேரங்களில் இவ்வாலயத்தைக் கட்டுகின்றார்கள். அதோ பார்! அக்கற் தூண்களுக்கருகில் மரங்களால் செய்த ஏணி போன்று படியுள்ளது அல்லவா, அதன்மீது ஏறித்தான் அக்கற் தூண்களின் குழிகளில்

எண்ணெய்யோ அல்லது எண்ணெய் போன்ற கொழுப்புப் பொருட்களையோ ஊற்றுவார்கள்'' என்றான் மானோன்டா.

''நல்ல திட்டம்தான்! அப்படியென்றால் மானோன்டா கடவுள் ஆலயத்தைச் சீக்கிரமே கட்டி முடித்துவிடலாம் அல்லவா!'' என்றான் சாமா.

''நிச்சயமாக முடித்துவிடலாம்'' என்று உறுதியோடு கூறினான் மானோன்டா.

இவ்வாறு இருவரும் பேசிக்கொண்டே ரதத்தில் சென்றார்கள். மானோன்டாவைக் கண்ட அடிமைகள் மிகவும் சுறுசுறுப்போடு வேலைகளைச் செய்தார்கள். ஒவ்வொரு பகுதியையும் கண்காணித்துக்கொண்டே வந்தான் மானோன்டா.

இந்நிலையில் மானோன்டாவை நோக்கி கோல்டாஸ் மிக வேகமாகக் குதிரையில் வருகிறான். மானோன்டாவின் ரதத்தை நெருங்கினான். ''மன்னா! சாப்பாடு தயாராகிவிட்டது வாருங்கள்'' என்று அழைத்தான் கோல்டாஸ்.

''அப்படியா!'' என்று கூறி சாமாவைப் பார்த்து, ''சாமா, சாப்பிட்டுவிட்டு சற்று இளைப்பாறுவோம். இன்று இரவு முழுவதும் இங்கேயே நாம் இருந்து வேலையைக் கவனிப்போம்'' என்றான் மானோன்டா.

''நல்லது மன்னா!'' என்றான் சாமா. உடனே ரதம் விரைந்து செல்லத் தொடங்கியது. மானோன்டாவிற்காக அமைக்கப்பட்டிருந்த கூடாரத்தை நோக்கி ரதம் மின்னலெனப் பறந்தது. தங்கள் கூடாரத்தை நெருங்கினார்கள். இரவு நேரம் நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது. சோம்ஸ் மலையடிவாரமெங்கும் இருளாகக் காட்சி

யளிக்கத் தொடங்கியது. சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் ஆங்காங்கே அமைக்கப்பட்டிருந்த கந்தூரண்களின் உச்சியின்மீது பெரும் சுவாலையுடன் தீ எரியத் தொடங்கியது. அவ் விடத்தைச் சுற்றிலும் ஒளி பிரகாசிக்கத் தொடங்கியது. அவ்வொளியில் அடிமைகள் தங்கள் வேலைகளைத் தொடர்ந்தார்கள்.

இரவும் பகலும் ஒவ்வொரு அடிமையும் அவர்களுக்கு வலிமையிருக்கும் வரையில் கடினமாக உழைத்தார்கள். அடிமைகளுக்கு ஓய்வு என்பதே கிடையாது. ஒவ்வொரு அடிமையும் சித்திரவதைப்பட்டு இறந்தால்தான் அவர்களுக்கு ஓய்வாகும். அவ்வளவு தூரத்துக்கு அடிமைகளின் வாழ்வு இருந்தது. தளபதிகளும் போர்வீரர்களும் அடிமைகளைத் துரும்பாகவே கருதினார்கள். படைத்தலைவர்களுக்கும் வீரர்களுக்கும் ஓய்வென்பதே கிடையாது. ஆனால் பசி என்பது இன்னதென்று அறியாதவர்கள். அவர்கள் நினைத்தால் ஓய்வெடுத்துக் கொள்ளலாம். ஆனால் அடிமைகளோ உணவென்பது இன்னதென்று அறியாதவர்கள். அவர்கள் கற்பனையிலும் ஓய்வெடுத்துக்கொள்ள முடியாது.

ஒரு படைத் தலைவன் ஒரு கையில் மிகப்பெரிய மாமிசத் துண்டுகளைக் கையில் ஏந்தித் தின்று கொண்டேயிருப்பான். மற்றொரு கையில் சாட்டையால் அடிமைகளை அடித்துத் துன்புறுத்திக்கொண்டேயிருப்பான். அவனருகில் ஒரு அடிமை தட்டில் மாமிசத்தையும் மற்ற உணவுப் பொருட்களையும் ஏந்திக்கொண்டிருப்பான். ஆனால் அவ்வடிமை பசியால் துடித்துக் கொண்டே யிருப்பான். ஆனால் அப்படைத் தலைவன் மகிழ்ச்சியால் துடித்துக்கொண்டேயிருப்பான்.

பெரும் பெரும் குன்றுகளை இழுத்துச் செல்லும் ஒவ்வொரு அடிமையும் படைத்தலைவன் உண்ணுகின்ற

உணவைப் பார்த்துப் பார்த்து ஏங்கிக்கொண்டே செல்வான். ஒரு சில அடிமைகள் இறைச்சி உண்ணும் படைத் தலைவனை உற்றுப் பார்த்துக்கொண்டே இருந்தால் அவ்வடிமைகளின் முதுகில் சாட்டையால் அடித்து இரத்தத்தை சிந்த வைப்பது படைவீரர்களின் பொறுப்பாக இருந்தது.

படைத்தலைவனைப்போல் படைவீரர்களும் பசி என்ற சொல்லுக்கு இடமளிக்காமல் நன்றாகத் தின்றார்கள். ஒரு அடிமையின் முதுகில் சாட்டையால் அடிக்கப்பட்டு இரத்தம் வருவதைக்கண்டு மற்றொரு அடிமை தன்னுடைய பசியின் கொடுமையால் அந்த ரத்தத்தை தன் நாக்கினால் நக்கி பசியைப் போக்கிக் கொள்வான். இவ்வாறு ஒவ்வொரு அடிமையின் உடலில் இருந்தும் சிந்தும் இரத்தம் மற்றொரு அடிமைக்கு உணவாகப் பயன்பட்டது. யாராவது ஒரு அடிமை இறந்து விட்டாலும் அந்த அடிமையின் உடலைக் காண முடியாது. ஏனென்றால் இறந்த அடிமைகளின் உடல் மற்ற அடிமைகளுக்கு சமைக்காத உணவாகப் பயன்பட்டது.

ஆனால் இப்போது அந்நிலையும் மாறிவிட்டது. ஏனென்றால் கல்தூண்களில் எரியும் நெருப்புக்கு எண்ணை போதவில்லையாதலால் அடிமைகளின் பிணங்களை அத்தீகற்குழியினுள் போடத் தொடங்கினார்கள். அடிமைகள் நெருப்புக்குக் கொழுப்பு சத்தாக பயன்பட்டனர். சில அடிமைகள் உயிரோடு நெருப்புக்குழியினுள் தூக்கிப்போடப்பட்டார்கள்.

இவ்வாறு வித விதமான சித்திரவதைக் கொடுமைகள் நடந்துகொண்டிருந்தன. இரவு நேரத்தில் வேலைகளைக் கண்காணிப்பதற்காக சாமாவும் மாணோன்டாவும் வெளியே புறப்படத் தயாரானார்கள்.

சிறிது நேரத்தில் இருவரும் கூடாரத்தை விட்டு வெளியேறினார்கள். வெளியில் தனித்தனியாக இரண்டு குதிரைகள் தயார் நிலையில் நிற்குகொண்டிருந்தன. ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு குதிரையில் தாவி ஏறினார்கள். குதிரைகள் புறப்பட்டன. சுற்றுமுற்றும் கண்காணித்துக்கொண்டே சென்றார்கள். குதிரைகள் மெல்ல நடந்துசென்றன. அடிமைகள் வேலை செய்து கொண்டிருந்தார்கள். ஸ்பார்ட்டா நகரின் குடிமக்களே அடிமையாக்கப்பட்டார்களென்றால் இதைவிடக் கொடுமை வேறெங்கும் இருக்கமுடியாது. அதிலும் கடவுளை மதித்து வணங்கும் மக்கள் அடிமையாக்கப் பட்டார்களென்றால் இக்கொடுமையை என்ன வென்று சொல்வது? பாவம் நல்லவர்கள் கல்தூண்களில் எரிந்து கொண்டிருக்கின்ற காட்சி பல இடங்களில் பல கதிரவன்கள் பிரகாசிப்பதைப்போல் தோன்றியது.

குதிரைகளில் மெல்லச் சென்றுகொண்டிருந்த இருவரும் பேசத் தொடங்கினார்கள். “மன்னா! இரவு நேரத்தில் இவ்விடங்களைச் சுற்றிப்பார்க்கும்போது எவ்வளவு அழகாக இருக்கின்றது. தெரியுமா!” என்றான் சாமா.

“நாம் இவ்விடத்தைச் சுற்றிப்பார்ப்பது ஒரு நகரத்தைச் சுற்றிப்பார்ப்பதுபோல் தெரியும். இரவு முழுவதும் சுற்றிப்பார்த்தாலும் இவ்விடத்தின் கால் பகுதியைக்கூட பார்க்க முடியாது.”

“நீங்கள் சொல்வது உண்மைதான்” இருவரும் பேசிக்கொண்டே சென்றார்கள். திடீரென்று “ஐய்யோ! ஐய்யோ!!” என்று பெருத்த சத்தத்துடன் கதறி அழும் சத்தம் கேட்டது. சட்டென்று சாமா சத்தம் வந்த திசையை நோக்கிப் பார்த்தான். அப்போது ஒரு படைவீரன் ஒரு

அடிமையைத் தூக்கி கல்தூணில் எரியும் நெருப்பில் போட்டான். திடீரென்று மற்றொரு திசையிலிருந்து “அம்மா! செத்தேன்!” என்று ஒரு அலறல் குரல் கேட்டது. சட்டென்று சாமா அத்திசையை நோக்கினான். அப்போது மற்றொரு கல்தூண் நெருப்பில் ஒருவன் எறிந்து கொண்டிருந்தான். திடீரென்று நான்கு திசையிலிருந்தும், “ஐய்யய்யோ! ஐய்யய்யோ!! கடவுளே! கடவுளே!! காப்பாற்றுங்களேனா! காப்பாற்றுங்களேன்!!” என்று அலறல் குரல் பயங்கரமாக ஒலித்தது.

சட்டென்று சாமா நான்கு திசைகளிலும் தன் பார்வையினால் வட்டமிட்டான்.

அப்போது நான்கு திசைகளிலும் ஆங்காங்கேயுள்ள கற்கூண்டுகளில் எறிந்துகொண்டிருந்த நெருப்பில் அடிமைகளை சரமாரியாகத் தூக்கி எறிந்து கொண்டிருந்தார்கள் படைவீரர்கள். இவ்வாறு நிமிடத்திற்கு நிமிடம் எங்கும் அடிமைகளின் கதறியமும் சத்தம் கேட்டுக்கொண்டே இருந்தது. பெரும்பாலும் பெண்களே அதிகமாக தீக்கிரை யாக்கப்பட்டார்கள். இதைக் கண்ட சாமா அதிர்ச்சி யடைந்தான். அவனது நெற்றியில் வியர்வைத் துளிகள் படர்ந்தன.

ஆனால் தனது அதிர்ச்சியை வெளிக்காட்டிக் கொள்ளாதவனாய், “மன்னா! தினமும் இவ்வாறு நடக்குமா?” என்று கேட்டான் சாமா.

“சாமா! இந்த நிகழ்ச்சி தினமும் வினாடிக்கு வினாடி நடந்துகொண்டேயிருக்கும்” என்றான் மானோன்டா.

“ஓ! அப்படியா!” என்றான் சாமா. இந்நிலையில் குதிரைகள் கட்டப்பட்டிருந்த குதிரை லாயக்கூடாரத்தி

லிருந்து குதிரைகள் ஓடும் சத்தம் கேட்டது. ஆனால் குதிரைகள் ஓடும் சத்தம் தெளிவாகக் கேட்கவில்லை. சாமாவின் காதில் குதிணைகள் ஓடும் சத்தம் மெல்ல கேட்கத் தொடங்கியது.* சட்டென்று சுற்றுமுற்றும் பார்த்தான். உடனே சந்தேகம் கொண்டவனாய், "மன்னா! அதோ பாருங்கள் குதிரைகள் லாயத்திலிருந்து குதிரைகள் ஓடும் சத்தம் கேட்கின்றதே வாருங்கள் சென்று பார்ப்போம்" என்று சந்தேகம் மிகுந்த குரலோடு சொன்னான் சாமா. இதைக்கேட்ட மானோன்டா சற்று அமைதியடைந்தவனாய் குதிரைகள் லாயத்தை நோக்கிக் காதைத் கொடுத்துக் கூர்ந்து கவனித்தான். மேலும் மேலும் குதிரைகள் ஓடும் சத்தம் கேட்டது. ஆனால் அவ்விடத்தில் இருளாகவே காட்சியளித்தது.

மானோன்டா அதிர்ச்சியடைந்தான்.

"யேய்! யாரங்கே?" என்று பலத்த குரலில் சத்த மிட்டான் மானோன்டா. ஆனால் மேலும் மேலும் குதிரைகள் ஓடும் சத்தம் கேட்டு கேட்டு நின்றது.

மானோன்டா மேலும் சந்தேகம் அடைந்தான். உடனே தனது உடையில் சொருகியிருந்த அபாயச் சங்கை எடுத்து ஊதினான். அபாயச் சங்கு ஒலியை எழுப்பியது. உடனே அருகிலிருந்த தளபதிகளும், படைத் தலைவர்களும், படை வீரர்கள் சிலரும் பதற்றத்துடன் விரைந்தோடி வந்தார்கள். மானோன்டா அவர்களைப் பார்த்து, "அதோ! அங்கே பாருங்கள் குதிரைகள் ஓடும் சத்தம் கேட்கின்றது" என்று சந்தேகக் குரலோடு கத்தினான். உடனே லாயத்தை அடைந்தான். சுற்று முற்றும் பார்த்தான். அங்கே கட்டப்பட்டிருந்த இருநூறு குதிரைகளைக் காணவில்லை. கோல்டாஸ் அதிர்ச்சியில் ஆழ்ந்

தான். அச்சம் அவனை ஆட்கொண்டது. என்ன செய்வ தென்று புரியாமல் பதற்றமடைந்தான்.

சட்டென்று குதிரை லர்யத்திலிருந்து சிறிது தூரம் சென்று பார்த்தான். ஆனால் அங்கு யாருமில்லை. அங்கு பலமுறை வட்டமிட்டான். சுற்றுமுற்றும் பார்த்தான். மீண்டும் குதிரை லாயத்தை நோக்கி வந்தான். குதிரை லாயத்தினருகில் வேலை செய்துகொண்டிருந்த இருநூறு அடிமைகளையும் காணவில்லை. இதைக்கண்ட கோல்டாஸ் மேலும் அதிர்ச்சியடைந்தான். ஏமாற்றத்துடன் திரும்பினான்.

மானோன்டாவை நோக்கி விரைந்து வந்தான்.

அச்சத்துடன் மானோன்டாவை நெருங்கினான்.

“கோல்டாஸ்” என்ன நடந்தது?” என்று பதற்றத் துடன் கேட்டான் மானோன்டா. “மன்னா” குதிரை லாயத்தில் கட்டப்பட்டிருந்த குதிரைகளில் இருநூறு குதிரைகளைக் காணவில்லை” என்று வருத்தத்துடன் சொன்னான் கோல்டாஸ். இதைக் கேட்ட மானோன்டா அதிர்ச்சியடைந்தான்.

“என்ன! குதிரைகளைக் காணவில்லையா! குதிரைகள் மட்டும்தான், காணவில்லையா? என்று அதிர்ச்சியுடன் கேட்டான் மானோன்டா.

“குதிரைகள் லாயத்தின் பக்கத்தில் வேலை செய்து கொண்டிருந்த இருநூறு அடிமைகளையும் காண வில்லை” என்று அச்சந்தொனித்த குரலில் சொன்னான் கோல்டாஸ். மானோன்டாவிற்கு தூக்கி வாரிப்போட்டது.

“என்ன! இருநூறு அடிமைகளும் தப்பித்து விட்டார்கள்!” என்று கோபத்துடன் கேட்டான் சாமா.

உடனே மானோன்டா கோல்டாஸைப் பார்த்து, “டேய்! கோல்டாஸ் நாயே! அடிமைகளை தப்ப வைத்து விட்டாயே!” என்று சிவந்த முகத்துடன் சீறி விழுந்தான். கோல்டாஸ் தலைகுனிந்தான்.

“மன்னா! மன்னியுங்கள். நான் அந்தப் பக்கத்தில் வேலைகளைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தேன். ஆகவே தப்பித்த அடிமைகளைப்பற்றி எனக்குத் தெரியாது” என்று அச்சத்துடன் மெல்லிய குரலில் சொன்னான் கோல்டாஸ்.

“தப்பிய அடிமைகளை கண்காணித்துக் கொண்டிருந்த வீரர்கள் எங்கே? என்று கோபக் குரலில் அதட்டினான் மானோன்டா. உடனே கோல்டாஸ் மீண்டும் குதிரை லாயத்தை நோக்கி விரைந்து சென்றான். குதிரை லாயத்தினருகில் சென்று சுற்றுமுற்றும் பார்த்தான். அங்கே இருபது படைவீரர்கள் மார்பில் கத்தியால் குத்தப்பட்டு மாண்டுகிடந்தார்கள்.

இதைக் கண்ணுற்ற கோல்டாஸ் மேலும் அதிர்ச்சியும் அச்சமும் அடைந்தான். உடனே மீண்டும் மானோன்டாவை நோக்கி விரைந்து சென்றான். மானோன்டாவை நெருங்கினான். “மன்னா! இருநூறு அடிமைகளையும் கண்காணித்துக்கொண்டிருந்த நமது படைவீரர்கள் இருபது பேரும் கொலையுண்டு கிடக்கின்றார்கள்” -என்றான் கோல்டாஸ்.

மானோன்டாவிற்கு மேலும் தூக்கிவாரிப் போட்டது. அவனது நெற்றியில் வியர்வைத் துளிகள் படர்ந்தன. கோபத்தினால் முகம் சிவந்தது.

“அப்படியா செய்தி! அந்த இருபது பிணங்களையும் கல்தூண்களில் எரிந்துகொண்டிருக்கும் நெருப்பில் வீசி எறியுங்கள்” என்று எரிச்சலோடு சீறிவிழுந்தான் சாமா.

“சாமா! தப்பித்த அடிமைகள் எங்கு சென்றிருப்பார்கள்?” என்று கேட்டான் மானோன்டா.

“இனிமேல் நாம் தப்பித்த அடிமைகளைப் பிடிக்க முடியாது. ஏனென்றால் ஹெலட்டு மலைக்காட்டில் அடிமைகளுக்கென்று குட்டி நகரமே இருக்கிறது. ஆகவே தப்பித்த அடிமைகள் அவர்களுடன் போய்ச் சேர்ந்திருப்பார்கள்” என்றான் சாமா. உடனே மானோன்டா தளபதிகளையும் படைவீரர்களையும் பார்த்து, “மடையர்களே! இனிமேலாவது எல்லோரும் எச்சரிக்கையாக இருங்கள். இன்னுமொரு முறை இவ்வாறு நடந்தால் நீங்கள் எல்லோரும் நெருப்பில் இடப்படுவீர்கள் ஜாக்கிரதை!” என்று எச்சரித்தான்.

“மன்னா! இனிமேலும் இவ்வாறு நேர்ந்தால் நாங்கள் பொறுப்பாளிகள்” என்று பணிவுடன் பதிலளித்தான் கோல்டாஸ்.

மானோன்டாவின் கோபம் சிறிது தணிந்தது.

“சரி, நாங்கள் வருகிறோம். நீங்களெல்லோரும் உங்கள் வேலைகளைப் போய் பாருங்கள்” என்று கட்டளையிட்டான் மானோன்டா.

எல்லோரும் அவரவர் வேலைகளைப் பார்க்கச் சென்றனர். சாமாவும், மானோன்டாவும் தங்கள் கூடாரத்தை நோக்கிச் சென்றார்கள்.

மறுநாள் விடியற்காலை -

சோம்ஸ் மலையடிவாரத்திலிருந்து இருநூறு குதிரைகளுடன் தப்பித்த ஹெலட்டு அடிமைகள் ஹெலட்டு மலைக்கோட்டையை நெருங்கிக்கொண்டிருந்தார்கள். ஹெலட்டு காட்டில் ஒரு சிறிய நகரமே உருவாகும் அளவுக்கு ஹெலட்டு அடிமைகளும் சோக்லியும் வசித்து வந்தார்கள். காட்டில் ஒவ்வொரு பகுதியிலும் சிறுசிறு குடிசைகளில் ஹெலட்டு அடிமைகள் குடும்பம் நடத்திக்கொண்டிருந்தார்கள். பெண்கள் உள்பட எல்லோரும் அக்காட்டில் போர் பயிற்சிபெற்று வந்தார்கள். ஒரு கண்ணை இழந்து கன்னத்தில் பெரிய தீ புண் காயத் தழும்புமுடைய சோக்லி பார்ப்பதற்குக் கோரமாக இருந்தான். ஆனால் அவனது மனதோ ஒரு விதக் குற்றமும் இல்லாமல் இருந்தது.

சோக்லி குடிசையினுள் அமர்ந்திருக்கின்றான். இந்நிலையில் சோக்லியின் குடிசைக்கு ஒரு ஹெலட்டு அடிமை வருகிறான். "சோக்லி! சோக்லி!! வெகு தொலைவில் குதிரைப் படைகள் வருகின்றன. வாருங்கள்" என்று பதற்றத்துடன் கூறியவாறே சோக்லியின் கையைப் பிடித்து இழுத்துக்கொண்டே குடிசைக்கு வெளியே ஓடிவந்தான். அடிமைகள் குதிரைகளில் வெகு தொலைவில் வந்துகொண்டிருந்ததால் அவர்களைச் சோக்லி யினால் அடையாளம் கண்டு கொள்ள முடியவில்லை. சோக்லி தனக்குள், "ஓ! மானோன்டா படைகள்தான் வருகின்றது" என்று சொல்லிக் கொண்டான்.

உடனே சோக்லி, "மானோன்டாவின் படைகள் போல் தெரிகின்றதே!" என்று சந்தேகக் குரலில்

கத்தினான். அங்குள்ள மக்களெல்லோரும் பதற்றத்துடன் வெகு தொலைவில் வந்துகொண்டிருந்த குதிரைப் படைகளை உற்றுப் பார்த்தார்கள். சோக்லியும் நன்கு உற்றுப் பார்த்தான். ஒரு அடிமை சோக்லியைப் பார்த்து, "தலைவரே! நாம் இப்போது என்ன செய்யலாம்? சீக்கிரம் சொல்லுங்கள்" என்று பதற்றத்துடன் கத்தினான்.

சோக்லி வந்துகொண்டிருந்த குதிரைப் படைகளையே உற்று நோக்கிக் கொண்டிருந்தான். குதிரைப் படைகள் நெருங்கி வந்துகொண்டேயிருந்தன. மேகங்கள் சூழ்ந்துகொண்டு வருவதுபோல் புழுதி சூழ்ந்து கொண்டு முன்னோக்கி வந்தது.

குதிரைகள் மிக அருகில் நெருங்கிவிட்டன. உற்று நோக்கிக் கொண்டிருந்த சோக்லியின் முகத்தில் மகிழ்ச்சி பொங்கியது.

"மக்களே! கவலைப்படாதீர்கள். வருகின்றவர்களெல்லோரும் நம் மக்களே! மானோன்டாவிடமிருந்து தப்பித்து வருகின்றார்கள்" என்று மகிழ்ச்சி பொங்கக் கத்தினான் சோக்லி.

இதைக் கேட்ட மக்கள் மகிழ்ச்சி ஆரவாரத்துடன் கூச்சலிட்டார்கள். குதிரைப் படைகளை ஆரவாரத்துடன் வரவேற்றார்கள். படைகள் ஹெலட்டு காட்டை வந்தடைந்தன. குதிரைப் படைகளின் அடிமைகளில் பத்து பத்துப் பேராகக் கூட்டமாக வந்தனர். ஒவ்வொருவரின் கால்களிலும் தொடர்ந்து விலங்குச் சங்கிலிகள் பூட்டப் பட்டிருந்தன.

இதைக் கண்ட சோக்லி தன் மக்களைப் பார்த்து, "மக்களே! அவர்களைப் பாருங்கள். அவர்கள் ஒருவரோடு

ஒருவர் தொடர்ந்து விலங்குச் சங்கிலியை மாட்டிக் கொண்டதோடு தப்பித்து வந்துள்ளார்கள். அவர்களின் விலங்கை உடைத்து எறியுங்கள்'' என்று சோக்லி கட்டளையிட்டான்.

குதிரையில் தப்பித்து வந்த அடிமைகளெல்லோரும் குதிரையிலிருந்து இறங்கினார்கள். சோக்லியின் ஆட்கள் தப்பித்து வந்த மக்களின் கால்களில் விலங்கிடப் பட்டிருந்த இரும்புச் சங்கிலியை உடைத்து எறிந்தார்கள்.

தப்பித்த ஹெலட்டு மக்களின் கண்களில் ஆனந்தக் கண்ணீர் ததும்பி நின்றது. முகமலர்ச்சி பெற்றார்கள்.

''சோக்லி தன் மக்களைப் பார்த்து, இவர்கள் பசியோடு இருக்கின்றார்கள். இவர்களுக்கு பழ வகைகளையும் தேனையும் கொடுங்கள்'' என்று கட்டளையிட்டான். சிறிது நேரத்தில் கூடை கூடையாக பழ வகைகள் கொண்டு வரப்பட்டன. குடுக்கைகளில் தேனையும் கொண்டு வந்தனர்.

தப்பி வந்த மக்கள் தங்கள் பசியைத் தீர்க்கும் வண்ணம் பழ வகைகளையும் தேனையும் ஆவலுடன் உண்டு மகிழ்ந்தார்கள்.

சோம்ஸ் மலையடிவாரத்தில் இருநூறு அடிமைகள் தப்பிச் சென்றதன் காரணமாக இனி எந்த அடிமைகளும் இவ்வாறு தப்பித்துச் செல்லாதவாறு தன் படை வீரர்களை வலிமையுடனும் எச்சரிக்கையுடனும் இருக்கும்படி செய்துவிட்டான் மானோன்டா.

இதனால் மேலும் அடிமைகளால் தப்பித்துச் செல்ல முடியவில்லை. மேலும் அடிமைகள் மானோன்டா படைகளினால் அதிக சித்திரவதைக்குள்ளாயினர். சில

அடிமைகள் வீரமிக்கவர்களாக இருப்பதைக் கண்ட மானோன்டா அஞ்சினான்.

அரண்மனையில் ஆலோசனைக் கூட்டம் நடந்து கொண்டிருந்தது. கல்லாசனத்தில் மானோன்டா வீற்றிருக்கின்றான். அவனைச் சுற்றி அமைக்கப்பட்டிருந்த கல்லாலான இருக்கையில் சாமாவும் ஈபார்ஸ் குழு தலைவனாகிய ராபுவும்' மற்றும் சில தளபதிகளும் வீற்றிருக்கின்றனர்.

மானோன்டா பேசத் தொடங்குகிறான்.

“சாமா! ஸ்பார்ட்டா நாட்டில் இன்னும் சிறந்த படை வீரர்களை உருவாக்க வேண்டும். அதற்கு ஏதாவது யோசனை தெரிவியும்” என்றான் மானோன்டா.

“மன்னா! நாம் புதிதாக ஒரு சட்டம் இயற்றினோமல்லவா, அதாவது, ஸ்பார்ட்டா நாட்டில் நமது பேச்சைக் கேட்கும் மக்களுக்கு மட்டும் பிறக்கும் குழந்தைகளை நம் அரசாங்கமே வளர்த்துப் போர் வீரர்களாக்குவது என்பதல்லவா? இதைச் சிறிது மாற்ற வேண்டும்” என்றான் சாமா.

மானோன்டாவிற்கு சாமாவின் வார்த்தைகள் புரியவில்லை.

“நன்றாகப் புரியும்படிதான் சொல்லேன்” என்றான் மானோன்டா.

“நம் நாட்டில் நாளுக்கு நாள் ஹெலட்டு அடிமைகள் அதிகமாகிக் கொண்டே வருகின்றார்கள். ஆனால் அவர்களெல்லோரும் ஸ்பார்ட்டா நாட்டு குடிமக்களே ஆவார்கள். ஆகவே ஹெலட்டு அடிமைகளுக்குப் பிறக்கும் குழந்தைகளையும் நன்கு பரிசோதித்து

அவர்களையும் போர் வீரர்களாக மாற்றுவோம். அக்குழந்தைகள் போர் வீரர்களாக முழு தேர்ச்சி பெற்ற பின்னர் அவர்களை அவர்களுடைய பெற்றோர்களிடம் அனுப்பாமல் நமது அரசாங்கத்திற்கே பயன்படுத்திக் கொள்வோம். அவர்களுடைய தாய், தந்தையர்கள் இன்னாரென்று அறிவிக்காமல் மறைத்துவிடுவோம். இதனால் நம் நாட்டில் போர் வீரர்கள் இன்னும் அதிக அளவில் உற்பத்தி ஆவார்கள். அடிமைகளின் குழந்தை வலிமையற்று காணப்பட்டாலோ அல்லது பிற்காலத்தில் வலிமையுடன் இல்லாமல் இருப்பா னென்று தெரிந்தாலோ அக்குழந்தைகளை மலைச்சரிவில் கிடத்தித் தானே இறந்து போக விட்டுவிடுவோம்.

ஆக, பழைய சட்டத்தை ஹெலட்டு அடிமை களுக்கும் உரியதாக வைத்து விடுவோம்'' என்று சாமா யோசனை தெரிவித்தான்.

''அது சரி, அந்த அடிமை வீரன் தான் யாரென்று உணர்ந்து நம்மையே தாக்க முற்பட்டால் என்ன செய்வது?'' என்றான் மானோன்டா.

''மன்னா! நான் சொல்வதை நன்றாகக் கேளுங்கள். நாம் வளர்க்கும் அடிமை வீரனை அடிமையென்றே நாம் கருதக்கூடாது. இப்படிச் செய்தால் அவனும் நம்மிடம் விசுவாசத்துடன் நடந்துகொள்வான். இவ்வீரர்களை வைத்துக்கொண்டே இவர்களுடைய முன்னாள் சந்ததியர்களை அழித்து விடுவோம்'' என்றான் சாமா. இதைக் கேட்ட மானோன்டா மகிழ்ச்சியடைந்தான்.

''ஆகா! இது நல்ல திட்டம்தான்'' என்று பெருமூச்சு விட்டவாறே 'ராபு'வைப் பார்த்து, ''ராபு! இனிமேல்

ஹெலட்டு அடிமைகளின் குழந்தைகளையும் போர் வீரர்களாக மாற்றுவது உங்கள் 'ஈபார்ஸ்' குழுவின் கடமையாகும்'' என்று கட்டளையிட்டான் மானோன்டா.

“ஆகட்டும் மன்னா!” என்று பணிவுடன் சொன்னான் ராபு.

உடனே இச்செய்தி ஸ்பார்ட்டா நாடெங்கும் பரவியது. இதனால் நாடே மிகுந்த பரபரப்பில் ஆழ்ந்தது.

இனி அடிமைப் பெண்கள் தங்கள் குழந்தைகளைக் கவனிக்க வேண்டிய அவசியமில்லாத நிலைக்கு வந்து விட்டது. ஒரு விதத்தில் அடிமைப் பெண்களுக்கு மகிழ்ச்சியாக இருந் தாலும் மற்றொரு விதத்தில் வருந்த வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. ஆனால் அரசாங்கச் சட்டத்தை மீறவும் முடியவில்லை.

ஆலயக் கட்டட வேலைகள் மிகத் தீவிரமாக நடந்துகொண்டேயிருந்தது.

13

ஒரு ஆண்டு உருண்டோடிச் சென்றது.

நாட்கள் உருண்டோட உருண்டோட ஆலயமும் உருவாகிக்கொண்டே வந்தது.

மானோன்டா ஆலயம் உருவாகும் சோம்ஸ் மலையடிவாரத்தில் 'ஸாபோ' என்ற ஹெலட்டு அடிமை ஒருத்திக்கு ஒரு ஆண் குழந்தை பிறந்தது. இதுபோல் இன்னும் சில அடிமைப் பெண்களுக்கும் குழந்தைகள் பிறந்தன.

குழந்தைகள் பிறந்த ஆறாவது மாதத்தில் 'ஈபார்ஸ்' குழுவின் குழந்தைகளை அரண்மனைக்கு தூக்கிச் சென்றனர்.

அங்கு ஒவ்வொரு குழந்தையையும் பரிசோதிக்கத் தொடங்கினார்கள். இந்நிலையில் 'ஈபார்ஸ்' குழு உறுப்பினன் ஒருவன் ராபுவிடம் ஒரு குழந்தையை நீட்டி, "தலைவரே! இந்தக் குழந்தையைப் பாருங்கள். இக்குழந்தை வலிமையில்லாமல் இருக்கின்றது" என்றான்.

"அப்படியா!" என்று கூறிக்கொண்டே அக்குழந்தையைக் கையில் வாங்கினான் ராபு. ராபு குழந்தையை நன்கு பரிசோதனை செய்தான். அக்குழந்தை எலும்பும் தோலுமாக இருந்தது. அக்குழந்தையின் தோற்றமே அக்குழந்தை வலிமையற்ற குழந்தை என்று கூறியது. அக்குழந்தை 'ஸாபோ' என்ற அடிமைப் பெண்ணுக்குப் பிறந்த குழந்தையாகும். அழகிய தோற்றத்தையுடைய அப்பெண்ணுக்கு இப்படியொரு வலிமையிழந்த குழந்தை பிறந்தது அதிசயமாகவே இருந்தது.

'ஸாபோவின்' குழந்தையைப் பரிசோதித்த 'ராபு' தன் ஆட்களைப் பார்த்து, "ஆமாம்! இந்தக் குழந்தை பார்ப்பதற்கே எலும்பும் தோலுமாகத்தான் இருக்கின்றது. மேலும் இக்குழந்தையின் உடலில் ஒரு சிறிதும் வலிமை காணப்படவில்லை. சரி, இக்குழந்தையைக்கொண்டு போய் மலைச்சரிவில் கிடத்திவிட்டு வாருங்கள். இக்குழந்தை தானாக மலைச்சரிவில் உருண்டு மடியட்டும்" என்றான்.

உடனே அக்குழந்தையை தனது பணியாளரிடம் நீட்டினான் ராபு. பணியாள் குழந்தையை வாங்கி ஒரு இடத்தில் படுக்க வைத்தான்.

பிறகு மற்ற குழந்தைகளை பரிசோதித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். சிறிது நேரத்தில் குழந்தைகளின் பரிசோதனை முடிவடைந்தது. சோதனையில் 'ஸாபோவின் குழந்தையைத் தவிர மற்ற எல்லா குழந்தைகளும் வலிமையுடன் காணப்பட்டதால் உடனே அக்குழந்தைகளை அரசாங்கப் பராமரிப்புக்குக் கொண்டு சென்றனர்.

ஆனால் 'ஸாபோ' குழந்தை மட்டும் மலைச் சரிவுக்குக் கொண்டுசெல்ல உத்திரவு அளிக்கப்பட்டது.

அரண்மனையிலிருந்து ஒரு ஈபார்ஸ் குழு உறுப்பினனும் அவனுடன் இரண்டு அரண்மனை வீரர்களும் 'ஸாபோவின் வலிமையிழந்த குழந்தையைத் தூக்கிச் செல்லத் தயாரானார்கள்.

ராபு 'ஈபார்ஸ்' குழு உறுப்பினனைப் பார்த்து, "இக்குழந்தையை சீக்கிரம் மலைச்சரிவில் கிடத்திவிட்டு வாருங்கள்" என்று கட்டளையிட்டான்.

"அப்படியே செய்கிறேன் தலைவரே!" என்று கூறிக் குழந்தையைத் தூக்கிக்கொண்டு புறப்பட்டான் 'ஈபார்ஸ்' குழு உறுப்பினன். அவனுடன் இரண்டு வீரர்களும் சென்றனர்.

மூவரும் குழந்தையைத் தூக்கிக் கொண்டு அரண்மனையை விட்டு வெளியே வந்தனர். அரண்மனை வாயிலில் இரண்டு குதிரைகள் பூட்டப்பட்ட ரதம் ஒன்று நின்றன. மூவரும் குழந்தையுடன் ரதத்தில் ஏறினார்கள். ரதம் புறப்பட்டது. ஹெலட்டு மலைக் காட்டிற்குப் பக்கத்திலுள்ள மலைக்காட்டை நோக்கி ரதம் விரைந்து சென்றது. சிறிது நேரத்தில் அம்மலைக் காட்டை நெருங்கினார்கள். ரதம் நின்றது. மூவரும் குழந்தையுடன்

ரதத்திலிருந்து இறங்கினார்கள். குழந்தையைத் தூக்கிக் கொண்டு மலையின் உச்சியை நோக்கி ஏறினார்கள்.

அம்மலை செங்குத்தான மலையாகக் காணப்படவில்லை. ஆனால் சற்றுச் சரிந்து காணப்பட்ட மலையாகத் தோற்றமளித்தது. மலைச்சரிவெங்கும் சிறுசிறு செடிகளும் சிறு மரங்களும் வளர்ந்திருந்தன.

மூவரும் மலை உச்சியைச் சென்றடைந்தனர். அக்குழந்தையை மலைச்சரிவின் உச்சியில் கிடத்தினார்கள். அக்குழந்தை வீறிட்டு அலறியது. மூவரும் சிறிது நேரம் அவ்விடத்திலேயே நின்றனர். அக்குழந்தை வீறிட்டு அலறியதே தவிர சிறிதும் அசையவில்லை. இதைக் கண்ட ஈபார்ஸ் குழு உறுப்பினன் இருவீரர்களையும் பார்த்து, "வாருங்கள் நாம் செல்வோம். அக்குழந்தை தானாகவே அசைந்து மலை உச்சியிலிருந்து விழுந்து விடும்" என்று கூறியவாறு அவ்விடத்தை விட்டு நகர்ந்தான். அவனைப் பின்தொடர்ந்து இருவீரர்களும் சென்றார்கள். மலைச்சரிவின் வழியாக மெல்ல இறங்கி வந்தனர். சிறிது நேரத்தில் மலைச்சரிவைக் கடந்தனர்.

ரதத்தில் ஏறினார்கள். ரதம் அரண்மனையை நோக்கி விரைந்துசென்றது. மூவரும் சென்றவுடன் மலை உச்சியில் கிடந்த குழந்தை அசைந்தது. அசைந்த மறுவினாடியே மலைச்சரிவிலிருந்து உருளத் தொடங்கியது. உருண்ட சிறிது நேரத்தில் அக்குழந்தை ஒரு பெரும் கருமையான கல்மீது மோதி அப்படியே நின்றது. கருமையான கல்மீது மோதியதால் அக்குழந்தைக்கு ஒரு சிறிதும் காயம் ஏற்படவில்லை. ஏனெனில் அந்தக் கருமையான பெரும் கல் அசையத்

தொடங்கியது. அப்போதுதான் அது கருமையான கல் அல்ல ஒரு பெண் கரடி என்பது தெரிந்தது.

பெண்கரடி மெதுவாக எழுந்தது. தன் மீது குழந்தை மோதிக் கிடப்பதைக் கண்ட அக்கரடி அக்குழந்தையை எடுத்தது.

உடனே அக்குழந்தைக்கு பால் ஊட்டியது. கரடிப் பால் அருந்திய குழந்தை அமைதியுற்றது. சற்று நேரத்திற் கெல்லாம் அக்கரடி குழந்தையைத் தூக்கிக்கொண்டு நடக்கத் தொடங்கியது. அருகிலிருந்த ஹெலட்டு மலைக்காட்டை நோக்கிச் சென்றது கரடி.

சிறிது நேரத்தில் ஹெலட்டு மலைக்காட்டில் வசிக்கும் அடிமைகளின் இருப்பிடத்தை அடைந்தது. பிறகு சோக்லியின் குடிசையை நோக்கிச் சென்றது. சோக்லியின் குடிசையை அடைந்து அக்குடிசைக்கருகில் குழந்தையைக் கிடத்திவிட்டு அவ்விடத்தை விட்டு அகன்றது. சற்று நேரத்தில் அக்குழந்தை வீறிட்டு அழத்தொடங்கியது. குழந்தையின் அழுகுரல் சத்தம் கேட்ட சோக்லி குடிசைக்கு வெளியே ஓடிவந்து பார்த்தான். கீழே குழந்தை அழுதுகொண்டிருந்தது. குழந்தையைக் கண்ட சோக்லி வியப்பில் ஆழ்ந்தான். உடனே சுற்றுமுற்றும் பார்த்தான். வெகு தொலைவில் ஒரு கரடி சென்றுகொண்டிருந்தது. கரடியைக்கண்ட சோக்லிக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை. விழித்தான். அழுது கொண்டிருந்த குழந்தையை கையில் எடுத்தான். குழந்தையின் அழுகுரல் நின்றது.

குழந்தையைப் பார்த்துச் சிரித்தான் சோக்லி. அக்குழந்தையும் மழலைச் சிரிப்புச் சிரித்தது.

அவனது பார்வை 'அக்குழந்தையின் உடலை நோக்கியது. குழந்தையின் கழுத்திலும் மார்பிலும் கரடியின் உரோமங்கள் சில உதிர்ந்துகிடந்தன. சோக்லி மேலும் வியப்பில் ஆழ்ந்தான். உதிர்ந்து கிடந்த ரோமங்கள் கரடியுடையதுதான் என்று ஊகித்துக்கொண்டான் சோக்லி.

அவனுக்குச் சொல்ல முடியாத மகிழ்ச்சி. "தோழர்களே! தோழர்களே! வாருங்கள்! ஓடி வாருங்கள்!!" என்று சுற்றிலுமுள்ள மக்களை மகிழ்ச்சி பொங்கக் கூவி அழைத்தான் சோக்லி.

அவனது குரல் கேட்டு சுற்றிலுமுள்ள மக்களெல்லோரும் மிக ஆவலோடு ஓடி வந்தார்கள். சோக்லியை நெருங்கினார்கள். "என்ன சோக்லி! கையில் குழந்தையுடன் மகிழ்ச்சி பொங்க நிற்கின்றாயே! ஏன் எங்களை அழைத்தாய்?" என்று வியப்புடன் கேட்டார்கள் மக்கள்.

ஒவ்வொருவரும் தங்களை அழைத்ததன் காரணத்தைக் கேட்டார்கள். "உங்கள் எல்லோருக்கும் ஒரு நல்ல காலம் பிறந்துவிட்டது. என் கையில் வைத்திருக்கின்ற குழந்தையைப் பாருங்கள். இக்குழந்தையை கடவுள் நமக்கு அளித்துள்ளார்" என்று குழந்தையை கையில் ஏந்தியவாறு மகிழ்ச்சி ஆரவாரம் பொங்கக் கத்தினான் சோக்லி.

உடனே எல்லோரும் வியப்பில் ஆழ்ந்தார்கள். "சோக்லி! இக்குழந்தை எப்படிக்கிடைத்தது என்று ஒரு முதியவர் ஆவலுடன் கேட்டார்.

"ஒரு பெண்கரடி இக்குழந்தையை என் குடிசைக்குப் பக்கத்தில் வைத்துவிட்டுச் சென்றுவிட்டது. பெரியவரே! பாருங்களேன் இக்குழந்தையின் மேல் கரடி

உரோமம் உதிர்ந்திருப்பதையும் கரடி இக்குழந்தைக்கு பால் கொடுத்து சிறிது சிந்தியிருப்பதையும் பாருங்கள்'' என்று கூறியவாறே அக்குழந்தையை முதியவரிடம் காட்டினான் சோக்லி.

அம்முதியவர் அக்குழந்தையை ஆவலுடன் பார்க்கின்றார். உடனே முதியவர் முகத்தில் புன்னகை அரும்பியது. ''ஆமாம்! நீ சொல்வது உண்மைதான்'' என்று மகிழ்ச்சி தொனித்த குரலில் சொன்னார் முதியவர். இதைக்கேட்ட எல்லோரும் மகிழ்ச்சியடைகின்றனர். ''பெரியவரே! இக்குழந்தைக்கு என்ன பெயர் வைக்கலாம்'' என்றான் -சோக்லி.

முதியவர் சற்று சிந்திக்கிறார். சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் ஏதோ சிந்தித்து முடித்தவராய், '' இக்குழந்தை கடவுளால் அனுப்பப்பட்டதால் இக்குழந்தைக்கு 'காயஸ்' என்று பெயர் இடுங்கள்'' என்று மகிழ்ச்சி தொனித்த குரலில் சொன்னார்.

நீங்கள் சொல்கிறபடியே வைக்கிறோம். ஆமாம் இக்குழந்தை வலிமையிழந்து இருக்கிறதே'' என்று கவலையுடன் சொன்னான் சோக்லி.

''சோக்லி! இக்குழந்தைக்கு கரடி பால் கொடுத்து இருப்பதால் இதற்கு இனிமேல் கேடு விளையாது. ஏனென்றால் கரடியின் பால் அவ்வளவு சத்து நிறைந்தது. மேலும் இக்குழந்தை இங்கு வந்து சேர வேண்டும் என்பதற்காகவே கடவுள் அக்குழந்தையின் வடிவத்தை அப்படி உண்டாக்கியுள்ளார். போகப் போக அக்குழந்தை நன்கு வலிமையுடன் திகழும்'' என்று முதியவர் மகிழ்ச்சி யான குரலில் சோக்லிக்கு தைரியத்தை ஊட்டினார்.

இதைக் கேட்ட சோக்லியின் முகத்தில் மகிழ்ச்சி பொங்கியது. ''நல்லது பெரியவரே! இன்றிலிருந்து

இக்குழந்தையை வளர்ப்பது என் கடமையாகும். அதிலும் எல்லாவகை போர் கலைகளையும் இவனுக்கு நன்கு கற்றுத் தருவேன். இது என் கடவுள்மீது ஆணை'' என்று அம்முதியவரிடம் உறுதி அளித்தான் சோக்லி.

அன்று பகல் முழுவதும் ஹெலட்டு காடே மகிழ்ச்சி வெள்ளத்தில் மூழ்கியது.

14

அன்று இரவு -

ஹெலட்டு காடே அமைதியில் ஆழ்ந்திருந்தது. எல்லோரும் அயர்ந்து உறங்கிக் கொண்டிருந்தனர். எங்கும் இருள் சூழ்ந்திருந்தது. ஆனால் ஆங்காங்கே ஒரு சில இடங்களில் மட்டும் தீ பந்தங்கள் மங்கலான ஒளியை வீசிக்கொண்டிருந்தன. இந்த அமைதியான இரவு வேளையில் ஒரு குதிரை ஓடிவரும் சத்தம் கேட்டது.

அயர்ந்து உறங்கிக்கொண்டிருந்த சோக்லியின் காதிற்கு குதிரை ஓடிவரும் சத்தம் மெல்லக் கேட்டது.

உடனே சோக்லி கண்ணைத் திறந்தான். தலையைத் தூக்கி சுற்றுமுற்றும் பார்த்தான். மீண்டும் தலையைத் தாழ்த்திக்கொண்டு படுத்தான். கண்ணைத் திறந்தவாறே கூர்ந்து காதைக்கொடுத்துக் கேட்பது போல் காணப் பட்டான்.

குதிரை ஓடி வரும் சத்தம் தெளிவாகக் கேட்கத் தொடங்கியது. ஒரு குதிரைதான் வருகின்றது என்று யூகித்துக்கொண்டான் சோக்லி. குதிரையின் ஓட்டச் சத்தம் அதிகரிக்க அதிகரிக்க குதிரை தன் இருப்பிடத்திற்கு

நெருங்கி வருவதை உணர்ந்தான். குதிரை தன் இருப் பிடத்தை அடைந்துவிட்டதென்று உணர்ந்த சோக்லி சட்டென்று தன் படுக்கையிலிருந்து எழுந்தான். குடிசைக்கு வெளியே வந்தான். குடிசைக்கு வெளியே தனது ஆட்கள் அயர்ந்து உறங்குவதை உணர்ந்தான் சோக்லி “உடனே பதுங்கிப் பதுங்கிச் சென்று தனது ஆட்களிடம் நெருங்கி, யேய்! எல்லோரும் எழுந்திருங்கள் யாரோ ஓர் அன்னியன் நம் எல்லையினுள் நுழைந்திருக்கின்றான்” என்று மெல்லிய குரலில் கூறி எல்லோரையும் தட்டி எழுப்பினான்.

ஒவ்வொருவரும் வாரிச்சுருட்டிக்கொண்டு எழுந்தனர். உடனே எல்லோரும் பதுங்கிப் பதுங்கி மறையத் தொடங்கினார்கள். ஒடி வந்த குதிரையின் வருகைக்காக காத்துக்கொண்டிருந்தனர். குதிரை நெருங்கி வந்தது. குதிரையில் ஒரு வலிமை வாய்ந்த வாலிபன் அமர்ந்திருந்தான். அவனது தோற்றமே அவனை அடிமை யென்று சொல்லியது. அவனுக்குப் பின்னால் ‘ஸாபோ’ என்ற பெண் அமர்ந்திருந்தாள். அவளது இரு கரங்களும் முன் அமர்ந்திருந்த வாலிபனின் இடையை வாரி யணைத்து இறுகப் பிடித்திருந்தது. அவளது கண்களில் நீர் ததும்பி நின்றிருந்தது. முகம் வாட்டத்துடன் காணப் பட்டது.

இவர்கள் இருவரையும் சுமந்து வந்த குதிரை நிற்கத் தொடங்கியது. குதிரையில் அமர்ந்திருந்த வாலிபன் சுற்றும்முற்றும் பார்த்தான். இவற்றையெல்லாம் மறைந்து நின்று பார்த்துக்கொண்டிருந்த சோக்லியும் அவனது ஆட்களும் திடீரென்று இருவரின் முன்னால் தோன்றி னார்கள். சட்டென்று இருவருக்கும் தூக்கிவாரிப் போட்டது. பிறகு சோக்லிதான் என்று தெரிந்தவுடன்

இருவரும் மனதைத் திடப்படுத்திக் கொண்டார்கள். சோக்லி அவ்வாலிபனின் கையைப் பார்க்கிறான். அவ்வாலிபனின் கையில் சிலுவைக் குறி தழும்பு காணப்பட்டது. இதைக் கண்ட சோக்லி மகிழ்ச்சியடைந்தான். ஹெலட்டு அடிமைகளில் அவ்வாலிபனும் ஒருவன் என்பதை அறிந்து கொண்ட அங்குள்ளவர்கள் மிகவும் மகிழ்ச்சியடைந்தார்கள்.

முதலில் 'ஸாபோ' குதிரையிலிருந்து இறங்கினாள். அதன்பிறகு வாலிபனும் இறங்கினான்.

"வாருங்கள்! குடிசைக்குப் போவோம்" என்று அழைத்தவாறு அவ்விடத்தை விட்டு அகன்றான் சோக்லி.

இருவரும் சோக்லியைப் பின் தொடர்ந்தனர். சுற்றியிருந்த சில ஆட்கள் இருவரையும் பின் தொடர்ந்தனர். எல்லோரும் சோக்லியின் குடிசையை அடைந்தார்கள். சோக்லி குடிசைக்குள் நுழைந்தான். சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் ஒரு தீபந்தத்துடன் வெளியே வந்தான்.

இருவரும் பசியால் வாடியிருப்பதை உணர்ந்தான் சோக்லி. உடனே தன் ஆட்களைப் பார்த்து, "இவர்களுக்கு வேண்டிய பழவகைகளைக் கொண்டு வாருங்கள்" என்று கட்டளையிட்டான் சோக்லி. இதைக் கேட்ட ஓரிரு ஆட்கள் தங்கள் குடிசைகளை நோக்கி ஓடினார்கள். சோக்லி இருவரையும் பார்த்து, "உட்காருங்கள்" என்று கட்டளையிட்டான்.

இருவரும் ஒரு கல்லின்மீது உட்கார்ந்தார்கள். சிறிது நேரத்தில் இருவருக்கும் பழவகைகள் கொண்டு வந்தார்கள் சோக்லியின் ஆட்கள். இருவருக்கும் பழவகைகள் பரிமாறப்பட்டன 'ஸாபோவும்' வாலிபனும் பழ

வகைகளை அவசர அவசரமாகத் தின்றார்கள். அவர்களுடைய பல நாள் பசியின் காரணமே அவர்கள் அவ்வாறு அவசர அவசரமாகத் தின்றார்கள். அவர்களால் கவைத்து உண்ண நேரமில்லை. "பசியின் அருமை ருசி அறியுமா?" என்ற பழமொழிக்கு ஏற்ப 'லபக் லபக்' என்று உண்டார்கள். சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் இருவரும் சாப்பிட்டு முடித்தார்கள். இருவருக்கும் பசி தணிந்தது.

சோக்லி இருவரிடமும் விசாரணை செய்ய முற்பட்டான்.

"ஆமாம், நீங்கள் எப்படி இங்கு வந்தீர்கள்? உங்களுடைய முழு விபரம் என்னவென்று சொல்ல முடியுமா? என்று அமைதியுடன் கேட்டான் சோக்லி. உடனே 'ஸாபோ' பேசத் தொடங்கினாள். "என் பெயர் 'ஸாபோ.' எனக்குத் திருமணம் ஆகிவிட்டது. ஆனால் என் கணவர் ஹெலட்டு அடிமையாக மாற்றப்பட்டு மானோன்டாவினால் கொல்லப்பட்டார். எனக்கு முதல் குழந்தை பிறந்து ஆறு மாத காலம்தான் ஆகிறது. ஆனால் அக்குழந்தை வலிமையற்ற குழந்தை என்று இன்று காலையில்தான் மானோன்டா இந்த மலை உச்சியில் என் குழந்தையை கிடத்திக்கொண்டு விட்டான். என் குழந்தையின் மீது உயிரையே வைத்திருந்தேன். ஆனால் என் ஆசையில் மண்ணைவாரி இரைத்துவிட்டான் மானோன்டா. என் குழந்தையின் பிணத்தையாவது காண வேண்டுமென்று எனக்கு ஆசை வந்தது. ஆனால் அங்கு எங்களை ஆலயம் கட்டுவதற்காக சித்திரவதை செய்தே சிறிது சிறிதாகக் கொன்றுகொண்டே வந்தார்கள். இதோ, இங்கு நிற்கும் வாலிபனே என்னைக் காப்பாற்றி இங்கு கொண்டு வந்தான்" என்று அவ்வாலிபனைச் சுட்டிக் காட்டி, கண்ணீர் விட்டாள் ஸாபோ.

“அம்மா! கவலைப்படாதீர்கள். உங்கள் குழந்தை என் பொறுப்பில்தான் இருக்கிறான்” என்று ஆறுதல் அளித்தான் சோக்லி. இதைக் கேட்ட ‘ஸாபோ’ வியப்பில் ஆழ்ந்தாள். “என்ன! என் குழந்தை உயிரோடு இருக்கின்றதா!” “ஆம், இதோ குழந்தையைக் கொண்டு வருகிறேன்” என்று கூறிக்கொண்டே தன் குடிசைக்குள் நுழைந்தான் சோக்லி. சென்ற சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் குழந்தையுடன் திரும்பி வந்தான் சோக்லி. ‘ஸாபோ’ விடம் குழந்தையைக் காட்டினான்.

“ஸாபோ” ஆவலுடன் அக்குழந்தையை உற்றுக் கவனித்தாள். உடனே ஆனந்தக் கண்ணீர் விட்டவளாய், “மகனே! நீ உயிரோடு இருக்கின்றாயா!” என்று கூறிக் கொண்டே தன் குழந்தையை மார்போடு அணைத்துக் கொண்டாள். உவளுடைய மகிழ்ச்சிக்கு அளவேயில்லை. அவள் ஆனந்தக் கண்ணீர் பெருகக் குழந்தையை கொஞ்சினாள். இந்நிலையில் சோக்லி அவ்வாலிபனைப் பார்த்து, “வாலிபனே! உன் பெயரென்ன?” என்று கேட்டான்.

“என் பெயர் கசு. நான் கடவுளை நினைத்து வணங்கிக்கொண்டு நின்றபோது என்னை அடிமையாக்கி விட்டார்கள்” என்று வருத்தத்துடன் சொன்னான் அவ்வாலிபன்.

“கசு! நீங்கள் எப்படி இங்கு தப்பித்து வந்தீர்கள்?” என்றான் சோக்லி.

“நான் சோம்ஸ் மலையடிவாரத்தில் ஆலயம் கட்டும் வேலையில் ஈடுபட்டிருந்தேன். இந்தத் தாயும் அங்கு வேலை செய்து கொண்டிருந்தாள். தன் குழந்தையின் பிரிவால் கதறி அழுதுகொண்டிருந்தாள். நான் பரிதாபப்பட்டு இத்தாய்க்கு ஒரு திட்டத்தை வகுத்துக்

கொடுத்தேன். அவளும் ஒத்துழைத்தாள். இதன் பயனாக நாங்கள் இருவரும் தப்பித்து வந்து விட்டோம்'' என்றான் கக.

''அது என்ன திட்டமென்றுதான் சொல்லுங்களேன்'' என்றான் சோக்லி.

''சொல்கிறேன் கேளுங்கள். சோம்ஸ் மலையடிவாரத்தில் ஆலய வேலைப்பாடுகள் நடந்துகொண்டிருக்கிறதல்லவா? அப்போது எங்கள் பகுதியில் வேலைகளைக் கண்காணித்துக் கொண்டிருந்த படைத் தளபதி 'ஸாபோ'வின்மீது ஆசை வைத்தான். அவளை எப்படியும் அடைய வேண்டுமென்று ஆவல் கொண்டான். ஆனால் அவளோ இதற்கு சம்மதம் தெரிவிக்காமல் அவனுடைய பார்வையிலிருந்து தப்பித்துக் கொண்டேயிருந்தாள். இந்நிலையில் 'ஸாபோ' தன் குழந்தையை இழந்து விட்டாள். உடனே அங்கிருந்து தப்பிக்க என்னிடம் யோசனை கேட்டாள். நானும் ஒரு நல்ல திட்டத்தை வகுத்துக் கொடுத்தேன். இதன்படி 'ஸாபோவின்' மீது மோகம் கொண்ட தளபதியின் இச்சைக்கு சம்மதம் தெரிவிப்பதுபோல் நடத்தாள் ஸாபோ. என்னை அவளுடைய தம்பி என்றும் சாப்பிட உணவு கொடுத்தால் போதும் நான் உன் இச்சைக்குக் கட்டுப் படுகிறேன் என்றும் படைத்தளபதியிடம் ஆசை வார்த்தை கூறினாள்.

அவளது வார்த்தையைக் கேட்ட தளபதியும் இதற்கு இசைந்தான். நேற்று இரவு நேரத்தில் நாங்கள் வேலை செய்துகொண்டிருந்தோம். அப்போது படைத்தளபதி அடிமைகள் வேலை செய்துகொண்டிருந்ததைக் கண்காணித்துக்கொண்டிருந்த ஒரு படைவீரனைப் பார்த்து,

“வீரனே! அதோ பார்! அந்த வாலிபனை விடுவித்து இங்கே அழைத்து வா!” என்று என்னைச் சுட்டிக் காட்டியவனாய் கட்டளையிட்டான்.

என்னை நெருங்கிய படைவீரன் என் கால் விலங்கை அவிழ்த்து விட்டான். நான் மகிழ்ச்சியடைந்தேன். மற்ற அடிமைகள் என்னை வியப்போடு பார்த்தார்கள்.

படைவீரன் என்னை அழைத்துச் சென்று படைத்தளபதியின் முன்னால் நிறுத்தினான். தளபதி படைவீரனைப் பார்த்து “சரி! நீ போகலாம். நான் கூப்பிடும்போது வா!” என்று கட்டளையிட்டான். படைவீரன் அவ்விடத்தை விட்டுச் செல்கிறான். தளபதி தன் முன்னால் நின்றிருந்த என்னை தலைமுதல் பாதம் வரை பார்த்தான். பிறகு என்னைப் பார்த்து “‘கசு’ கூடாரத் தினுள்ளே பழ வகைகளும் ரொட்டிகளும் மாமிசங்களும் இருக்கின்றன. அவற்றையெல்லாம் நன்கு வயிறு புடைக்கச் சாப்பிடு. சாப்பிட்டவுடன் என்னைக் கூப்பிடு. நான் பக்கத்துக் கூடார அறையில் இருப்பேன். திரும்ப வந்து உனக்கு விலங்கைப் பூட்டச் சொல்கிறேன். அது வரையில் இக்கூடாரத்தினுள்ளேயே இரு. வெளியே வந்தால் உன்னை மற்ற தளபதிகள் கொன்று போட்டு விடுவார்கள் ஜாக்கிரதை!” என்று மிரட்டலுடன் சொன்னான் தளபதி.

“உங்கள் கட்டளைபடியே செய்கிறேன்” என்று கூறியவாறே அருகிலிருந்த கூடாரத்தினுள் விரைந்து சென்றேன். அதன்பிறகு தளபதி மற்றொரு படை வீரனைப் பார்த்து, வீரனே! இங்கே வா!” என்று கூறி அழைத்தான். அவ்வீரனும் தளபதியின் முன்னால் வந்து பணிவுடன் நின்றான். தளபதி அவ்வீரனைப் பார்த்து, “அங்கு வேலை செய்துகொண்டிருக்கும் ‘ஸாபோ’

பெண்ணை அழைத்து வா!" என்று கட்டளையிட்டான். "ஆகட்டும் தளபதியாரே!" என்று கூறியவாறு அவ்விடத்தை விட்டு அகன்றான் படைவீரன். அடிமை களுடன் வேலை செய்துக்கொண்டிருந்த 'ஸாபோ'வை நெருங்கினான் படைவீரன். அவளது விலங்கை மட்டும் அவிழ்த்தான். இதன் காரணத்தை 'ஸாபோ' புரிந்து கொண்டாள். அதுமட்டுமல்லாமல் முன்னால் 'கசு'வை அழைத்து வந்ததையும் தனது ஓரக்கண்ணால் பார்த்திருந்தாள். ஸாபோ தனக்குள், "இன்றிரவே இவ்விடத்திலிருந்து எப்படியும் தப்பித்துவிட வேண்டும்" என்று சொல்லிக்கொண்டாள். படைவீரன் 'ஸாபோ'வை அழைத்துச் சென்றான். தளபதியின் முன்னால் அவளைக் கொண்டு வந்து நிறுத்தினான். உடனே தளபதி படைவீரனைப்பார்த்து, "நான் கூப்பிடும்போது வா! அதுவரையில் உன் வேலையைக் கவனி" என்று கட்டளையிட்டான்.

உடனே படைவீரன் அவ்விடத்தைவிட்டுச் செல்கிறான். தளபதி 'ஸாபோ'வை கால் முதல் தலைவரை உற்றுக் கவனித்தான். அவள் அச்சத்துடன் நின்றாள். ஆனால் தனது அச்சத்தை வெளிக்காட்டிக் கொள்ள வில்லை. தளபதி 'ஸாபோ'வைப் பார்த்து, "ஸாபோ! உன் தம்பி சுதந்திரமாகப் பக்கத்துக் கூடாரத்தில் நன்றாகச் சாப்பிடுகிறான். நாம் இருவரும் இந்தக் கூடாரத்தில் உல்லாசமாக இருப்போம் வா!" என்று கூறியவாறு சட்டென்று அவளது கையைப் பிடித்து இழுத்துக் கொண்டே அருகிலிருந்த கூடாரத்தினுள்ளே சென்றான். தளபதியிருந்த பக்கத்துக் கூடாரத்தினுள் 'கசு' பழங்களையும் இறைச்சிகளையும் அவசர அவசரமாகச் சாப்பிட்டுக்கொண்டிருந்தான். சிறிது நேரத்தில் தன் பசியை போக்கிக்கொண்டான். ஏதோ சிந்திக்கத் தொடங்

கினான். சிந்தித்துக்கொண்டேயிருந்தான். சட்டென்று அவனது பார்வை பழத் தட்டை நோக்கியது. உடனே அவனது முகத்தில் மகிழ்ச்சி பொங்கியது. அவனது மகிழ்ச்சிக்குக் காரணமில்லாமல் இல்லை. ஏனென்றால் பழத்தட்டில் பழத்தின்மீது ஒரு கத்தி சொருகியிருந்தது. கசு சிறிதும் காலம் தாமதிக்காதவனாய் சட்டென்று பழத்தில் சொருகியிருந்த கத்தியை எடுத்தான்.

காலடியோசை சிறிதும் கேட்காதவாறு அடிமேல் அடிவைத்து நடந்தான். உடனே தனது கூடாரத்தின் பின் பக்கம் துணியை மெல்லத் தூக்கினான். உடனே அவ்வழியே படுத்துக்கொண்டே ஊர்ந்துசென்றான். தளபதியும் ஸாபோவும் இருந்த பக்கத்துக் கூடாரத்தை நோக்கி ஊர்ந்து சென்றான். கூடாரத்தின் பின் பக்கமாக ஊர்ந்துசென்று கூடாரத் துணியைத் தூக்கி அவ்வழியே கூடாரத்தினுள் ஊர்ந்து சென்றான். அப்போது கூடாரத் தினுள் தளபதி 'ஸாபோ'வை நிற்க வைத்துக்கொண்டு அவளைத் தன் நெஞ்சோடு நெஞ்சாகக் கட்டிப் பிடித்துக் கொண்டு நின்றான்.

ஸாபோ தனக்குள், "முன்னமேயே என் கற்பு பறிபோய்விட்டது. இப்போது கற்பு பறி போனால் என்ன? அதுவும் பெற்ற பிள்ளைக்காகத்தானே இத் தவற்றைச் செய்கிறேன்" என்று சொல்லிக்கொண்டே சிலை போல் நின்றாள் ஸாபோ. ஆனால் தளபதி அவளைச் சிலை போல் நிற்க விடவில்லை. ஆனால் அவளது பார்வையோ சுற்றுமுற்றும் வட்டமிட்டது. அவளது பார்வையில் கசு தென்பட்டான். 'கசு'வைக் கண்ட 'ஸாபோ' தன் மனத்திற்குள்ளேயே மகிழ்ச்சி யடைந்தாள். ஆனால் அவள் தளபதியின் கவனத்தை மாற்ற எண்ணாதவளாய் அவன்முன் நின்று கொண் டிருந்தாள்.

அப்போது பதுங்கி ஊர்ந்து கொண்டிருந்த கசு தன்னுடைய கோபத்தையெல்லாம் பயன்படுத்தி தளபதியின் முதுகுப் புறத்தை நோக்கி கத்தியுடன் சர்ரென்று, மின்னலென ஒரே பாய்ச்சலாகப் பாய்ந்தான்.

ஸாபோமீது சாய்ந்துகொண்டிருந்த தளபதி அவளை முன்புறமாக தள்ளிக்கொண்டே கீழே விழுந்தான். தரையில் ஸாபோ மல்லாந்து படுத்துக்கிடக்க அவள்மீது தளபதி முதுகில் கத்தி பாய்ந்தவாறு குப்புறப்படுத்திருக்க இவர்கள் இருவரின்மீது கசு குப்புறச்சாய்ந்து கிடந்தான். கசுவின் ஒரு கை தளபதியின் வாயை இறுக மூடியிருந்தது. சிறிது நேரத்தில் தளபதியின் உயிர் பிரிந்தது. உடனே கசு எழுந்தான். பிறகு ஸாபோ மீது கொலையுண்டு கிடக்கும் தளபதியை தரையில் உருட்டிவிட்டான். கீழே விழுந்து கிடந்த 'ஸாபோவை' பார்த்து "தாயே! எழுந்திருங்கள். சீக்கிரம் யாராவது வருவதற்குள் இங்கிருந்து தப்பித்து விடுவோம்" என்று கூறியவாறே அவளுடைய கையைப் பிடித்து தூக்கி விட்டான் கசு.

ஸாபோ எழுந்து பதற்றத்துடன் தன்னுடைய அரைகுறை ஆடையை சரி செய்துகொண்டாள்.

உடனே அங்கிருந்து இருவரும் கூடாது நினைபின் பக்கமாக ஊர்ந்து சென்றனர். குதிரை லாயத்தை நோக்கி பதுங்கிச் சென்றனர். அங்கு கட்டப்பட்டிருந்த குதிரைகளில் ஒரு குதிரையை அவிழ்த்தான் கசு. அப்போது ஒரு குதிரை கணைக்க ஆரம்பித்தது. சட்டென்று இருவரும் அங்குள்ள புல்லு கட்டுகளில் மறைந்துகொண்டனர். குதிரை கணைக்கும் சத்தம் கேட்டு ஒரு படைவீரன் ஒடோடி வந்தான். குதிரைகளைப் பார்த்தான். குதிரைகள் அமைதியுடன் நின்று கொண்டிருந்தன. அப்படைவீரன் சுற்றுமுற்றும் பார்த்தான்.

யாருமே இல்லை. உடனே அங்கிருந்து சென்றான். புல்லுகட்டுகளில் மறைந்து கொண்டிருந்த ஸாபோவும், 'கசு'வும் புல்லுகளை விலக்கிக்கொண்டு மெல்ல வெளியே வந்தனர்.

முன்னமே அவிழ்த்த குதிரை பக்கமாகச் சென்றார்கள். சட்டென்று கசு குதிரையின்மீது தாவி ஏறினான். அதன் பின் 'ஸாபோவும்' தாவி ஏறினாள். குதிரையைக் கிளப்பினான் கசு. குதிரை மிக வேகமாக விரைந்து சென்றது. சோம்ஸ் மலையடிவாரத்தை விட்டு குதிரை வெகுதூரம் சென்று மறைந்துவிட்டது. இவ்வாறு 'ஸாபோ'வும் 'கசு'வும் தப்பித்து வந்ததைக் கசு சோக்லியிடம் தெரிவித்தான். இதைக்கேட்ட சோக்லி கசுவைப் பார்த்து, "ஆகா! நீங்கள் மிகவும் திறமை சாலிகள்" என்று புகழ்ந்தான். இந்நிலையில் 'ஸாபோ' சோக்லியைப் பார்த்து, "ஆமாம், இக்குழந்தையை எப்படிக் காப்பாற்றினீர்கள்?" என்று ஆனந்தக் கண்ணீரோடு கேட்டாள்.

"அரண்மனை வீரர்கள் குழந்தையை பக்கத்து காட்டின் மலையுச்சியில் கிடத்திவிட்டு சென்று விட்டார்கள் போலிருக்கிறது. உடனே ஒரு கரடி இக் குழந்தையைக் காப்பாற்றியது. அக்கரடி பெண் கரடியானதால் இக்குழந்தைக்கு பால் கொடுத்து என் குடிசைக்கருகில் கொண்டு வந்து போட்டுவிட்டுச் சென்றுவிட்டது" என்றான் சோக்லி.

இதைக் கேட்ட ஸாபோ மகிழ்ச்சியால் பூரிப்படைந்தாள் "கடவுளே! உன்னை நம்பியவர்கள் மோசம் போவதில்லை" என்று ஆனந்தக் கண்ணீர் விட்டவாறே வானத்தை நோக்கி வணங்கினாள் ஸாபோ. உடனே சோக்லி தனது ஆட்களைப் பார்த்து, "நீங்களெல்லாம்

போகலாம். விடிந்ததும் பார்த்துக் கொள்வோம்'' என்று கட்டளையிட்டான். உடனே அங்கிருந்த எல்லோரும் அவரவர் குடிசைக்குச் சென்றனர். சோக்லி 'ஸாபோ'வைப் பார்த்து, "இருவரும் வாருங்கள் குடிசைக்குச் செல்வோம்'' என்று அழைத்தவாறு தன் குடிசைக்குள் நுழைந்தான். ஸாபோவும், கசுவும் சோக்லியின் குடிசைக்குள் நுழைந்தனர். அன்றிரவு நெடுநேரம் சோக்லியின் குடிசையிலிருந்து மூவரும் பேசிக் கொண்டிருக்கும் குரல் ஒலித்துக் கொண்டே யிருந்தது.

அன்றிரவு கழிந்தது.

15

சில ஆண்டு காலம் உருண்டோடிச் சென்றன. ஒரு நாள் காலையில் அரண்மனையின் மென்மாடக்கூடத்தில் மானோன்டா உலாவிக்கொண்டிருந்தான். அவனது மனதில் பல சிந்தனைகள். அந்நிலையில் அங்கே சாமா வருகிறான். சாமாவைக் கண்ட மானோன்டாவிற்கு சிந்தனை கலைந்தது.

"வா சாமா வா!" என்று அழைத்தான் மானோன்டா.

"உங்கள் அன்புக்கு மிக்க நன்றி!" என்று கூறிக் கொண்டே மானோன்டாவை நெருங்கினான். மானோன்டா சாமாவைப் பார்த்து, "என்ன விஷயம்?" என்றான். "ஆலயக் கட்டட வேலைப்பாட்டிற்கு சிற்பக் கலைஞர்கள் தேவைப்படுகின்றார்கள். இதைக் குறித்து பேசவே வந்திருக்கின்றேன்" என்றான் சாமா.

“ஏதென்ஸ் நாட்டிலிருந்து சிற்பக் கலைஞர்களை அழைத்துவர ஏற்பாடு செய்ய வேண்டியதுதானே!” என்றான் மானோன்டா.

“மன்னா! அடுத்த மாதம் நானே ஏதென்ஸிற்கு செல்கிறேன். என்னுடன் ஆறு கப்பல்களையும் போதிய அடிமைகளையும் அனுப்பி வையுங்கள். ஏதென்ஸ் நாட்டு சிற்பக் கலைஞர்களையே அடிமையாக்கிக்கொண்டு வருகிறேன்” என்று சொன்னான் சாமா.

இதைக்கேட்ட மானோன்டா மகிழ்ச்சியினால் சிரித்தான். “சாமா! நீ சென்றால் எந்தக் காரியமும் வெற்றியாகத்தான் அமையும்” என்று பெருமையுடன் புகழ்ந்தான் மானோன்டா.

“மன்னா! ஏதென்ஸ் நாட்டிற்குச் சென்றால் அங்குள்ள மன்னன் நம் ஆலயத்திற்கு பொன்மணிகளைக் காணிக்கையாகக் கொடுத்தாலும் கொடுக்கலாம்” என்றான் சாமா.

ஆனால் ஒன்று சொல்கிறேன் கேள். ஏதென்ஸ் நாட்டிலிருக்கும் போது அவர்களிடம் எந்தவித கோபமும் வெறுப்பும் அடைந்து விடாதே!” என்று எச்சரித்தான் மானோன்டா.

“தங்கள் கட்டளைப்படியே செய்கிறேன் மன்னா!” என்று பணிவுடன் சொன்னான் சாமா.

“சரி, இதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைக் கவனியும்” என்றான் மானோன்டா.

“அப்படியே செய்கிறேன் மன்னா! நான் வருகிறேன் என்று விடைபெறுகிறான் சாமா.

“சென்று வா!” என்றான் மானோன்டா. உடனே அவ்விடத்தை விட்டு அகன்று செல்கின்றான் சாமா.

ஏதென்ஸ் நாட்டுப் பிரயாணத்திற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகள் தொடங்கியது.

சில நாட்கள் கழிந்தன.

சாமாவின் ஏதென்ஸ் பயணம் தொடங்கியது. 'சிக்' நதியில் மீண்டும் ஒரு பெரிய கப்பல் பயணம் தொடங்கியது.

முதலில் பயணம் சென்ற கப்பல்களைவிட இப்போது ஒவ்வொரு கப்பலும் மிகவும் அழகாகக் காட்சி யளித்தன. சிக் நதியின் கரையில் மானோன்டாவும் அவனது படைவீரர்களும் சாமாவை வழியனுப்பி வைக்க நிற்கின்றனர்.

நதியில் ஸ்பார்ட்டாவின் ஆறு கப்பல்கள் கம்பீரத் துடன் நிற்கின்றன. ஒரு கப்பலில் சாமாவும், கோல்டாஸும், மற்ற கப்பல்களில் மற்ற தளபதிகளும் ஏற்றப்பட்டனர். சாமா கப்பலில் இருந்தவாறே விடைபெறுகிறான். கரையிலுள்ளோர்கள் மகிழ்ச்சி ஆரவாரத்துடன் சாமாவை வழியனுப்பி வைக்கின்றார்கள். கப்பல்கள் புறப்பட்டன.

வெகு நேரத்திற்குப் பிறகு கப்பல்கள் 'சிக்' நதிக்கரையிலுள்ளோர்களின் பார்வையிலிருந்து மறைந்து விட்டன. நேரம் செல்ல செல்ல கப்பல்களின் வேகமும் அதிகரித்தது. கடலில் எந்தவித தொந்திரவும் ஏற்படாததால் சாமாவின் கப்பல் பயணம் மிகவும் இளகுவாகவே இருந்தது. இவ்வாறு கப்பல்கள் பல நாட்கள் வரை கடலில் மிதந்து சென்றன. ஏதென்ஸ் நாடு சிற்பக்கலையிலும் ஒலியத்திலும் மிகச் சிறந்த நாடாகத் திகழ்ந்துகொண்டிருந்தது. அந்நாட்டின் ஒவ்வொரு கட்டடங்களும் சிற்ப வேலைப்பாடுகள் நிறைந்து

திகழ்ந்துகொண்டிருந்தன. ஒரு உருவத்தைச் சிலையாக செதுக்கினார்களேயானால் அவ்வுருவம் உயிர்பெற்று வந்ததைப்போல் செதுக்கும் திறமை பெற்றவர்கள் ஏதென்ஸ் நாட்டுச் சிற்பிகள். அதிலும் பொன்னால் சிற்பம் செதுக்குவதில் மிகவும் வல்லவர்கள். இதை யெல்லாம் அறிந்தே சாமா ஏதென்ஸ் நாட்டிற்குச் சென்று கொண்டிருக்கின்றான்.

முன்னமே சென்று வந்த ரோமின் கப்பல் பயண அநுபவங்களினால் ஏதென்ஸ் பயணத்தில் சாமா ஒரு சிறிதும் அச்சமடையவில்லை. பல நாட்களுக்குப் பின் கப்பல்கள் ஏதென்ஸ் நாட்டை அடைந்தன. ஏதென்ஸ் நாட்டுக் கடற்கரையில் சாமாவும் கோல்டாஸும் மற்ற தளபதிகளும் இறங்கினார்கள். முன்னமே தங்கள் வருகையை ஏதென்ஸ் நாட்டு மன்னனான 'மிர்'க்கு தெரிவித்திருந்த காரணத்தினால் கடற்கரையில் ஏதென்ஸ் நாட்டு அரண்மனை ரதங்கள் சில தயாராக நின்று கொண்டிருந்தன. அவர்களை வரவேற்க ஏதென்ஸ் நாட்டு தளபதிகளும் காத்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.

ஆனால் அந்நாட்டு மன்னன் 'மிர்' வரவில்லை.

அரண்மனை ரதங்களைக் கண்ட சாமாவும் அவனது தளபதிகளும் மகிழ்ச்சியடைந்தார்கள். ஏதென்ஸ் நாட்டு தளபதிகளும் அவர்களை இன்னாரென்று முன்னமே அறிந்து கொண்டதால் சாமாவையும் அவனது தளபதிகளையும் மகிழ்ச்சியோடு வரவேற்றார்கள்.

ஏதென்ஸ் நாட்டு தளபதிகளும் சாமாவும் ஒருவரையொருவர் அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டனர். சிறிது நேரம் இரு தரப்பினர்களும் பேசினார்கள். உடனே

ஏதென்ஸ் நாட்டுத் தளபதி ஒருவன் சாமாவைப் பார்த்து ரதங்களில் ஏறுங்கள். அரண்மனைக்குச் செல்வோம்'' என்று அன்போடு அழைத்தான். ''இதோ வருகிறோம்'' என்று கூறி, தனது ஆட்கள் பக்கமாகத் திரும்பி, ''ம்... ரதங்களில் ஏறுங்கள்'' என்று கட்டளையிட்டான் சாமா. அங்கு தயாராக நின்றகொண்டிருந்த ரதங்களில் சாமாவின் ஆட்கள் ஏறினார்கள்.

சாமாவும் கோல்டாஸும் ஒரு ரதத்தில் ஏறினார்கள். ஏதென்ஸ் நாட்டு தளபதிகளும் ரதங்களில் ஏறினார்கள். ரதங்கள் கிளம்பின. அரண்மனையை நோக்கி ரதங்கள் விரைந்து சென்றன. மலையோடு மலை மோதிக் கொள்ளும் முழக்கத்தைப் போல் ரதங்கள் ஓடும் சத்தம் முழங்கியது. சிறிது நேரத்தில் ரதங்கள் ஏதென்ஸ் நகரத்தின் தெரு வீதிகளைக் கடந்து கொண்டிருந்தன. கரும் மேகங்கள் தெருவீதியினை சூழ்ந்து கொள்வது போல வீதியெங்கும் புழுதிமயமாகவே காணப்பட்டது. சிறிது நேரத்தில் ரதங்கள் அரண்மனையை வந்தடைந்தன. ரதங்களிலிருந்து ஒவ்வொருவராக இறங்கி வந்தனர். அரண்மனையின் வாயிலினுள் நுழைந்தார்கள். அரண்மனையினுள்ளே தன் பார்வையைச் சுற்றுமுற்றும் நோட்டமிட்டவனாய் சென்று கொண்டிருந்தான் சாமா. அங்குள்ள சிற்பங்கள் அவனது கண்களைக் கவர்ந்தன. கல்லாலான அரியாசனத்தில் மன்னன் 'மிர்' அமர்ந்திருக்கின்றான்.

'மிர்' மன்னன் எதிரே சாமாவும் அவனது ஆட்களும் ஏதென்ஸ் நாட்டு தளபதிகளும் வந்து கொண்டிருக்கின்றனர். சாமாவின் கம்பீரத் தோற்றத்தைக் கண்ட மிர் தனக்குள், இவனது தோற்றமே இவன்தான்

ஸ்பார்ட்டாவின் தலைவனென்று சொல்கின்றதே!" என்று சொல்லிக் கொண்டான்.

"வாருங்கள்! வாருங்கள்!! ஸ்பார்ட்டா நாட்டு தலைவர்களே!" என்று அழைத்தான் மிர்.

சாமாவும் அவனது ஆட்களும் 'மிர்'ரை நெருங்கினார்கள். "ஸ்பார்ட்டா" நாட்டு மக்கள் சார்பாகவும் எங்கள் மன்னன் மானோன்டாவின் சார்பிலும் நன்றி தெரிவிக்கிறோம்" என்று கூறி வணங்கினான் சாமா.

உடனே கோல்டாஸும் அவனது ஆட்களும் வணங்கினார்கள். இதைக் கண்ட மிர் மகிழ்ச்சியடைந்தவனாய், "அந்த இருக்கையில் அமருங்கள்" என்று கல்லாலான இருக்கைகளைச் சுட்டிக் காட்டினான்.

சாமாவும் அவனது ஆட்களும் இருக்கைகளில் அமருகின்றார்கள். 'மிர்' சாமாவைப் பார்த்து, "நீங்கள் ஏதென்ஸிற்கு வருவதாகச் சொன்னீர்களே தவிர என்ன காரணத்திற்கு வருகின்றீர்கள் என்று சொல்லவில்லையே!" என்றான்.

"ஓ அதுவா! அதை இங்கு வந்து பேசிக் கொள்ளலாமென்றுதான் சொல்லவில்லை" என்றான் சாமா.

"ஓ அப்படியா! சரி நீங்கள் இங்கு வந்ததன் காரணம் என்னவோ? என்றான் மிர்.

"எங்கள் ஸ்பார்ட்டா நாட்டில் கடவுளுக்காக மிகப்பெரிய ஆலயம் ஒன்றைக் கட்டிக்கொண்டிருக்கிறோம். அதற்காகப் பல கட்டட வல்லுநர்களும் சிற்பக் கலைஞர்களும் தேவைப்படுகிறார்கள். ஆகவே சிற்பக் கலைஞர்களை உங்கள் நாட்டிலிருந்து அழைத்துச்

செல்லலாமென்றுதான் உங்கள் நாட்டிற்கு வருகை புரிந்தோம்'' என்று பணிவுடன் சொன்னான் சாமா.

''ஓ! அப்படியா! மிக்க மகிழ்ச்சியான செய்திதான். நான் அதற்காக எதை வேண்டுமானாலும் செய்யத் தயாராக இருக்கிறேன். ஆமாம், உங்கள் ஆலயத்தின் கட்டட அமைப்புகள் எப்படி? எத்தனை நாளில் முடிப்பீர்கள்?'' என்றான் மிர்.

''மன்னா! எங்கள் ஸ்பார்ட்டா நாட்டில் இப்போது கட்டிக்கொண்டிருக்கும் ஆலயம்தான் உலகிலேயே மிகப்பெரிய ஆலயமாகும். அதிலும் உலகத்திலேயே மிகவும் அற்புதமானது என்று உலகமே வியக்கும் அளவுக்கு ஆலயத்தை எழுப்புகின்றோம்'' என்று குறுக்கிட்டான் கோல்டாஸ். இதைக் கேட்ட மிர் வியப்பில் ஆழ்ந்தான்.

''இது சரி, ஆலயத்தில் இருக்கும் சிலையின் வடிவம் எப்படியோ'' என்றான் மிர்.

''மன்னா, கடவுள் சிலையின் உயரம் 1500 அடியாகும், சிலை முழுவதுமே பொன்னால் செய்ய திட்டமிட்டுள்ளோம்'' என்றான் சாமா.

மேலும் மிர் வியப்பில் ஆழ்ந்தான். என்ன! 1500 அடி உயரமுள்ள சிலை செய்ய வேண்டுமானால் வெகு நாட்களாகுமே! அதிலும் சிலை முழுவதும் பொன்னென்றால் உங்கள் ஸ்பார்ட்டா நாட்டிலுள்ள பொன் மணிகளையெல்லாம் சேர்த்தால்கூட இவ்வளவு மாபெரும் சிலையைச் செய்ய முடியாதே!'' என்று ஆச்சரியந்தொனித்த குரலில் சொன்னான் மிர்.

''மன்னா! இருபத்தைந்து ஆண்டுகளில் ஆலயத்தைக் கட்டி முடித்துவிடுவோம். கடவுளின்

சிலையைக் கட்டிமுடிக்க ஐந்து ஆண்டுகளே போதும். சிலைகள் செய்யப் போதிய பொன்மணிகள் எங்கள் நாட்டில் கிடைத்துவிடும். அதுமட்டுமல்லாமல் சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் ரோமுக்குச் சென்று கட்டட வல்லுநர்களை அழைத்து வரும்போது ரோம சக்கரவர்த்தியான சீஸர் ஆலயக் கட்டட திருப்பணிக்காக விலைமதிப்பற்ற பொன்மணிகளை வாரி வழங்கி உதவினார்" என்று பெருமையுடன் சொன்னான் சாமா.

இதைக் கேட்ட 'மிர்' மேலும் வியப்பில் ஆழ்ந்தான். "அப்படியா! நீங்கள் உங்கள் நாட்டிற்குத் திரும்பும்போது ஸ்பார்ட்டா நாட்டின் ஆலயத் திருப்பணிக்காக நானும் ஏதென்ஸ் நாட்டின் சார்பாக விலைமதிப்பற்ற பொன்மணிகளை அளிக்கின்றேன்" என்று மகிழ்ச்சி தொனித்த குரலில் தெரிவித்தான் மிர். இதைக் கேட்ட சாமா மகிழ்ச்சியினால் பூரிப்படைந்தான்.

"மன்னா! உங்கள் கடவுள் பக்தியை என்ன வென்று சொல்வது? ஆகா! நீங்களல்லவோ மன்னர். என்றும் நீங்கள் ஏதென்ஸ் நாட்டு மன்னனாகவே வாழவேண்டுமென்று கடவுளிடம் பிரார்த்திக்கின்றோம்" என்று 'மிர்'ரை புகழ்ந்தான் சாமா.

சாமாவின் வார்த்தையில் இனிமையிருந்தாலும் அவனது மனத்தில் வஞ்சம் நிறைந்திருந்தது.

உடனே மிர் சாமாவைப் பார்த்து, "தோழர்களே! உங்கள் அன்புக்கு நன்றி" என்றான்.

இந்நிலையில் ஒரு காவலாளி வருகிறான். 'மிர்' நின் முன்னால் வந்து நின்று, "மன்னா! விருந்து தயாராகி விட்டது" என்று பணிவுடன் சொன்னான்.

"சரி, நீ போகலாம்" என்றான் மிர்.

காவலாளி திரும்பிச் சென்றான்.

பிறகு மிர் சாமாவை நோக்கி, “தோழர்களே! வாருங்கள் விருந்து உண்போம். விருந்து உண்டுவிட்டு ஏதென்ஸ் நாட்டு ஆலயங்களையும் அதன் சிற்பங்களையும், கலைக்கூடங்களையும் சுற்றிப் பார்க்கச் செல்வோம்” என்று கூறிக்கொண்டே தன் இருப்பிடத்தை விட்டு எழுந்தான் மிர்.

சாமாவும் அவனது ஆட்களும் தங்களது இருக்கையை விட்டு எழுந்தார்கள். எல்லோரும் விருந்து அறையை நோக்கிச் சென்றனர். விருந்து அறையில் மிர், சாமா, கோல்டாஸ் மற்ற தளபதிகள் ஆகிய எல்லோரும் அமர்ந்திருக்கின்றனர். நன்றாக வறுக்கப்பட்ட மாமிசத் துண்டுகளும், ரொட்டி வகைகளும், திராட்சை ரசமும், மதுரசமும் பரிமாறப்பட்டு எல்லோரும் சாப்பிடத் தொடங்கினார்கள். சாமா திராட்சை ரசத்தைக் கோப்பையில் ஊற்றி அருந்தினான். திராட்சை ரசம் அவன் நாவிற்கு மிகவும் இனிமையாகவும் சுவையாகவும் இருந்தது.

“ஆகா! திராட்சை ரசம் என்ன சுவை...! ஏதென்ஸ் நாட்டு மக்கள் எல்லா வகைகளிலும் திறமைசாலிகள் போல் தெரிகிறதே!” என்று புகழ்ந்தான் சாமா. அப்போது திராட்சை ரசத்தை அருந்திக்கொண்டிருந்த கோல்டாஸ், ஆமாம்! ஆமாம்!! ஏதென்ஸ் நாட்டு திராட்சை ரசம் மிகவும் சுவையாகவே இருக்கின்றது. இன்னும் கொஞ்சம் கோப்பையில் ஊற்றுங்கள்” என்று கோப்பையை கையில் ஏந்தினான். பணியாள் கோப்பையில் ரசத்தை ஊற்று கிறான். இதைக்கண்ட மிர் மிகவும் மகிழ்ந்தவனாய், “சாமாவிற்கு திராட்சை ரசத்தை ஊற்றுங்கள்” என்று கட்டளையிட்டான். உடனே பணியாள் சாமாவின் கோப்பையிலும் திராட்சை ரசத்தை ஜாடியிலிருந்து ஊற்றுகிறான்.

இதைக் கேட்ட சாமா மகிழ்ந்தவனாய், “விருந்து உண்பதற்காகவே மற்றொரு முறை உங்கள் நாட்டிற்கு வரவேண்டும்” என்றான். “அப்படியா! நீங்கள் சில நாட்கள் இங்கு இருந்துவிட்டுப் போகலாமே!” என்று கூறிக்கொண்டே ஒரு மாமிசத் துண்டை எடுத்து சுவைக்கத் தொடங்கினான் மிர்.

“மன்னா! மன்னிக்கவும். ஆலயத்தை வெகு சீக்கிரமாகக் கட்டி முடிக்க வேண்டும். ஆகவே நாளை மறுநாள் நாங்கள் ஸ்பார்ட்டாவிற்குச் செல்ல வேண்டும்” என்று பணிவுடன் சொன்னான் சாமா. மிர் மாமிசத்தை சுவைத்துத் தின்று முடித்தவனாய், “அப்படியா! நாளையே சிற்பக் கலைஞர்களை ஏற்பாடு செய்கிறேன் என்றான். இவ்வாறு பேசிக்கொண்டே விருந்து சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் விருந்து முடிந்தது. எல்லோரும் தன் இருக்கையை விட்டு எழுந்தனர். அரண்மனையின் முற்றத்தை நோக்கி நடந்தனர். முற்றத்தை அடைந்தனர். எல்லோரும் அங்கு அமைக்கப்பட்டிருந்த கல்லாலான இருக்கையில் அமர்ந்தனர். சற்றுநேரம் ஓய்வெடுக்கத் தொடங்கினார்கள். சாமா ஏதோ சொல்ல முயன்றான். “மன்னா! ஏதென்ஸ் நாட்டின் கலைக்கூடத்தை நாங்கள் காண ஆவலுடன் இருக்கின்றோம். ஆகவே முதலில் கலைக்கூடத்திற்குச் செல்வோம்” என்றான் சாமா. ஆகட்டும், அப்படியே செய்வோம்” என்றான் மிர். இந்நிலையில் ஒரு காவலாளி ஓடி வருகிறான். ‘மிர்’ரின் முன்னால் பணிவுடன் நின்று, “மன்னா! ரதம் தயாராகி விட்டது” என்று பணிவு தொனித்த குரலில் சொன்னான். “அப்படியா! சரி, நீ போகலாம்” என்றான் மிர். காவலாளி அவ்விடத்தை விட்டு அகன்றான். உடனே மிர் சாமாவைப் பார்த்து, “தோழர்களே! ரதம் தயாராகி விட்டதாம்.

வாருங்கள். கலைக்கூடத்திற்குச் செல்வோம். என்று கூறியவாறே தன் இருக்கையை விட்டு எழுந்தான்.

அவனைத் தொடர்ந்து எல்லோரும் தங்களது இருக்கைகளை விட்டு எழுந்தார்கள். எல்லோரும் அவ்விடத்தை விட்டு அகன்றார்கள். அரண்மனையின் வாயிலுக்கு வந்தனர். அரண்மனையின் வாயிலில் வலிமை வாய்ந்த அழகிய வெண்மையான எட்டுக் குதிரைகள் கம்பீரத்துடன் அழகிய தங்க ரதத்துடன் பூட்டப்பட்டு இருந்தன.

அந்த ரதம் முழுவதும் சுத்தத் தங்கத்தால் செய்யப் பட்டது. ரதத்தைக் கண்ட சாமாவும் கோல்டாஸும் ஆச்சரியத்தால் திடுக்கிட்டு நின்றார்கள். ரதத்தில் மதிநுட்பமான சிற்பவேலைப்பாடுகள் நிறைந்திருந்தன.

ரதத்திற்கேற்ற குதிரைகள்.

ஆகா! குதிரைகள் மிகவும் உயரமாகவே காணப் பட்டன. யானையைப்போன்ற பருத்த உடலையும், வலிமை வாய்ந்த பருத்த கால்களையும் பெற்றிருந்தன அக்குதிரைகள். குதிரைகளின் கால்களுக்கிடையில் ஒரு மனிதன் தாராளமாகப் புகுந்துசெல்லும் அளவுக்கு அக்குதிரைகள் உயர்ந்து காணப்பட்டன. கொக்குப் பறவையைப்போன்ற நீண்ட கழுத்தையும், கோவைப் பழத்தைப்போன்ற சிவந்த கண்களுடனும், கம்பீரத்துடன் கூடிய முகத்துடன் மிகவும் கவர்ச்சிகரமான தோற்ற முடையதாகவும் காட்சியளித்தன அக்குதிரைகள். அவைகளின் பிடரி உரோமங்களோ கோரைப் புற்களைப் போன்று நீண்டு வளர்ந்து காணப்பட்டன. அவை அழகாக ஒரே சீராக வெட்டப்பட்டிருந்தன. பெண்களின் கூந்தலை மடித்து சடையாகப் பின்னப்பட்டிருப்பது போல் குதிரைகளின் வால்பாகம் மிகவும் அழகாகவும்

கவர்ச்சியாகவும் பின்னப்பட்டிருந்தன. குதிரைகள் உடல்களின் தோல்களோ வெல்வெட் போன்று மினு மினுப்புடன் பிரகாசித்தன. இவ்வாறு ரதத்தில் பூட்டப் பட்டிருந்த குதிரைகள் கவர்ச்சியுடனும் கம்பீரத்துடனும் தோற்றமளித்தன.

குதிரைகளே இவ்வளவு சிறப்புடையதென்றால் அக்குதிரைகளுடன் பூட்டப்பட்டிருந்த தங்க ரதத்தைச் சொல்லவா வேண்டும்!

26737

தங்க ரதத்தின் நான்கு சக்கரங்களும் மிகவும் பளபளப்புடன் வட்ட வடிவமாக மின்னியது. அவை இரவில் ஒரே சமயத்தில் நான்கு முழுநிலவு தோன்றுவது போல் தோற்றமளிக்கும் அளவுக்குக் கவர்ச்சியுடன் காணப்பட்டன. ஒவ்வொரு சக்கரங்களின் மேற்புறத் திலும் சிற்ப வேலைப்பாடுகள் நிறைந்திருந்தன.

ஒரு கிரேக்க அழகிய மங்கையொருத்தி தன் மார்பகத்தில் மட்டும் எந்தவித ஆடையுமில்லாமல் ஆனால் தன் இடுப்பில் ஒரு சதுரமான துணியைக் கட்டிக் கொண்டு கால்கள் இரண்டையும் மடித்து ஒருபுறமாக நீட்டிக் கொண்டு தன் மடியில் ஒரு குழந்தைக்குப் பால் ஊட்டும் காட்சி மிகவும் கவர்ச்சியுடனும் அழகுடனும் காணப்பட்டது. குழந்தை தாயின் கொங்கையிலிருந்து பாலை உறிஞ்சும்போது தாயின் உடலில் ஏற்படும் உடல் சிலிர்ப்பும் கூச்சமும் ஏற்படும்போது தாயின் உடலில் ஏற்படும் நரம்புநெளிவுகளும், தாயின் முகத்தில் காணும் முகமலர்ச்சியும் அக்குழந்தையின் உடலின் நெளிவுத் தோற்றமும் இயற்கைக்கு மாறாமல் உயிர்பெற்ற உருவம் போலவும் காட்சியளித்தன.

குழந்தையுடன் கூடிய தாயின் சிற்பத்தைச் சுற்றிலும் கிரேக்க நாட்டுப் படைவீரர்களின் ஒவ்வொரு வகையான

போர் பயிற்சியின் முறைகளை வெளிப்படுத்தும் வண்ணம் சில சிற்பங்கள் மிகவும் மதிநுட்பமான வேலைப்பாடுகளுடன் காட்சியளித்தன. அதில் ஒரு கிரேக்கப் போர்வீரன் வில்லை கையில் ஏந்தி அம்பை எய்யும் காட்சி மிகவும் அழகாக இருந்தது. அவ்வீரன் வில்லுடன் கூடிய அம்பை பிடித்திருக்கும்போது அவன் உடலில் ஏற்படும் நரம்புகளின் நெளிவு சுளிவுகளும் உடல் அசைவுகளும், அதே வீரன் மறுசிற்பத்தில் கையிலிருந்து அம்பு பாதியில் பாய்ந்து செல்லும்போது வில்லுடன் நிற்கும் அவ்வீரனின் உடலில் ஏற்படும் நரம்புகளின் நெளிவுகளிவகளும் தசைகளின் அசைவும் இயற்கைக்கு மாறாமல் காட்சியளித்தது. அச்சிற்பத்தின் கீழ் மற்றொரு சிற்பம் காட்சியளித்தது. ஒரு படைவீரன் ஒரு ஈட்டியை கையில் பிடித்துக்கொண்டு வீசியெறியும் போது அவனது தோற்றம் எப்படியோ அப்படியே சித்தரிக்கப்பட்டும் அச்சிற்பத்துக்கருகில் அதே வீரன் கையிலிருந்து ஈட்டி சென்றவுடன் அவனுடைய உடல் தோற்றமும் உடல் அசைவும், முகத்தின் தோற்றமும், இயற்கைக்கு மீறிச்செல்லாமலும் இயற்கைக்கு கீழும் செல்லாமலும் அந்த சிற்பத்தில் வேலைப்பாடுகள் நிறைந்திருந்தன. அச்சிற்பத்தருகில் மற்றொரு சிற்பம் காணப்பட்டது. போர்க்காலத்தில் ஏதென்ஸ் நாட்டு வீரன் தனது பகைவனை ஈட்டியினால் குத்தி வீழ்த்தும் காட்சி உண்மையான போர்க்களத்தில் சென்று பார்வையிடுவது போல் காட்சியளித்தன. அச்சிற்பத்தின் சுற்று மேற்பக்கத்தில் மற்றொரு சிற்பம் காட்சியளித்தது.

அதில் மிகவும் வலிமைவாய்ந்த பதினாறு குதிரைகளையும் ஒரு வீரன் அடக்குவது போல காட்சி யளித்தது. அந்தத் தங்க ரதத்தில் கட்டப்பட்டிருந்த எட்டுக் குதிரைகளைப்போலவே அச்சிற்பத்தில் பதினாறு

குதிரைகள் செதுக்கப்பட்டிருந்தன. உண்மையான குதிரைகளே அச்சக்கரத்தில் துள்ளுகின்றனவா என்று ஆச்சரியமடையும் அளவுக்கு அக்குதிரைகள் காணப்பட்டன. அக்குதிரைகளின் பிடரியின் உரோமங்களின் நெளிவுத் தன்மையும் காற்றில் பறக்கும்போது உரோமங்களின் தன்மை எப்படியிருக்குமோ அதேபோல் அச்சிற்பத்தில் வடிக்கப்பட்டிருந்தது. பதினாறு குதிரைகள் ஒவ்வொன்றும் தங்களுடைய வலிமைக்கு ஏற்றவாறு துள்ளிக்குதித்து ஓடும் காட்சியின்போது ஒவ்வொரு குதிரைகளின் முகபாவங்களும், அக்குதிரைகளின் உடலில் ஓடும் நரம்புகளின் நெளிவு சுளிவு ஓட்டங்களும் தத்ரூபமாக இருந்தது. பதினாறு குதிரைகளையும் ஒரே சமயத்தில் அடக்கும் கிரேக்க வீரனின் உடலின் வலிமையும் அவனுடைய உடலின் ஒவ்வொரு பாகமும் நெளிந்து அசைவதும் அவனுடைய முகத்திலும் உடலிலும் தோன்றும் வியர்வைத் துளிகள் அப்படியே இயற்கைக்கு மாறாமல் கலை நுணுக்கத்துடன் வடிக்கப் பட்டிருந்த சிற்பங்கள் கவர்ச்சிகரமாகவும் அழகு வாய்ந்தவையாகவும் காணப்பட்டன.

தங்க ரதத்தின் ஒரு சக்கரத்தில் மட்டும் இவ்வளவு கலைச்சிற்பங்கள் வடிக்கப்பட்டிருந்தன. இதே போலவே மற்ற மூன்று சக்கரங்களிலும் சிற்ப வேலைப்பாடுகள் நிறைந்திருந்தன. ரதத்தின் மேல் பாகத்தின் விளிம்புகள் வில்வடிவத்தில் கூடிய சிற்பங்கள் நான்கு பக்கங்களிலும் மிகவும் அழகாகச் செதுக்கப்பட்டிருந்தன. ரதம் அழகிய தேரைப்போல் காட்சியளித்தது.

‘ரதத்தின் நான்கு மூலைகளின் விளிம்புகளிலும் நான்கு கிரேக்க வீரர்கள் தங்களது இடுப்பில் சிறிய கச்சைத் துணிகளைக் கட்டிக்கொண்டு இரண்டு

கைகளையும் மேல்தூக்கி மலர்ந்து கவிழ்ந்த தாமரை மலரைச் சுமந்து நிற்பதுபோல் நின்று கொண்டிருந்தார்கள்.

இவ்வாறு நான்கு மூலைகளிலும் நான்கு கிரேக்க வீரர்களின் சிலைகள் தூண்களைப் போல் நின்றிருந்தன. தேரின் மேல்தளம் தாமரை மலரைப் போன்று கவிழ்ந்து காணப்பட்டது. அந்தத் தாமரை மலர் போன்ற மேல் தளத்தைத்தான் நான்கு வீரர்களின் சிலைகள் சுமந்து கொண்டிருந்தன. நான்கு வீரர்களும் தங்கள் உடலில் எண்ணெய் பூசியது போல காட்சியளித்தார்கள். அச்சிலைகளின்மீது எண்ணெய் பூசியிருப்பார்கள் என்று நினைத்து அச்சிலைகளின்மீது கையை வைத்துப் பார்த்தாலும் அதில் ஒரு சிறிதும் எண்ணெய்ப் பசை ஒட்டாமல் இருப்பதைக் காணலாம். அந்த அளவுக்கு அந்த நான்கு கிரேக்க வீரர்களின் சிற்பங்கள் வழவழப்புத் தன்மையுடன் சித்தரிக்கப்பட்டிருந்தன. கவிழ்ந்த தாமரை மலர் போன்ற மேல் தளத்தின் மையத்தில் ஒரு கிரேக்க மங்கையொருத்தி நிர்வாண கோலத்துடன் ஒரு கையில் ஜோதியை ஏந்திக்கொண்டு நிற்கும் காட்சி அவள் உண்மையில் பெண்தானோ? என்று நினைக்கும் அளவுக்கு அம்மங்கையின் சிலை சித்தரிக்கப் பட்டிருந்தது. அப்போது அம்மங்கை உடலில் ஏற்படும் உடலசைவுகளும் நரம்பு நெளிவுகளும், முகபாவங்களும் இயற்கையாக தத்ரூபமாகத் சித்தரிக்கப்பட்டிருந்தன. இவ்வாறு ஏதென்ஸ் நாட்டு சிற்பக்கலைஞர்கள் தங்களுடைய கலைத்திறனை எல்லாம் 'மிர்' மன்னனின் தங்க ரதத்தின் மூலம் வெளிப்படுத்திவிட்டார்கள்.

இவற்றையெல்லாம் கண்ட சாமாவும் கோல்டாஸும் பிரமித்து நின்று விட்டார்கள். அவர்கள் பேயறைஞ்சது போல் காணப்பட்டார்கள். அவர்களது வியப்பைக் கண்ட

மிர், "என்ன! ரதத்தைப் பார்த்தவுடன் பிரமித்து நின்று விட்டீர்களே!" என்றான். அவர்கள் மீண்டும் தங்கள் சுயநினைவிற்கு வந்தார்கள்.

"மன்னா! உங்கள் தங்கரதமே இவ்வளவு கலை நுட்பத்துடன் இருக்கின்றதே? இன்னும் . கலைக் கூடத்திற்குச் சென்றால் எப்படியிருக்குமோ!" என்று ஆச்சரியந்தொனித்த குரலில் சொன்னான் சாமா.

இந்தத் தங்க ரதம் கட்டி முடிக்க மூன்று ஆண்டுகள் ஆயின" என்று கம்பீரத்துடன் சொன்னான் மிர்.

"என்ன! மூன்று ஆண்டுகள்தான் ஆகியதா!" என்றான் - ஆச்சரியத்தோடு கோல்டாஸ்.

"ஆமாம்! எண்பதாயிரம் கலை வல்லுநர்களைக் கொண்டு மூன்று ஆண்டுகளில் செய்து முடிக்கப்பட்டது" என்றான் மிர்.

"என்ன! எண்பதாயிரம் கலைஞர்களா!" என்றான் ஆச்சரியத்தோடு சாமா.

"ஆம், அதுவும் நான் உருவாக்கின ரதம் அல்ல. என்னுடைய பாட்டனார் செய்த தங்க ரதம்தான் இது." என்றான் மிர்.

"ஆகா! ஏதென்ஸ் நாட்டு கலைப்பொக்கிஷம் என்றால் பொக்கிஷம்தான்' என்று புகழ்ந்தான் கோல்டாஸ்.

"முதலில் கலைக்கூடத்திற்குச் செல்வோம். ஏறுங்கள் ரதத்தில்" என்று கட்டளையிட்டான் மிர். எல்லோரும் ரதத்தில் ஏறினார்கள். 'மிர்'ரும் ரதத்தில் ஏறினான். எட்டுக் குதிரைகளின் கடிவாளத்தையும் ஒன்றாகச் சேர்த்துப் பிடித்தான் மிர். குதிரைகளை விரட்டினான். குதிரைகள் விரைந்து சென்றன.

அகன்ற வீதியின் இரு பக்கங்களிலும் வலிமை வாய்ந்த கருங்கற்களால் கட்டப்பட்ட பிரமாண்டமான மாளிகைகளும் கட்டடங்களும் தென்பட்டன. சிறிது நேரத்தில் ரதம் ஒரு வான் உயர்ந்த மாளிகையை அடைந்தது. அம்மாளிகையின் வாயிலில் 'மிர்' முன்னனின் படைவீரர்கள் விருந்தினர்களை வரவேற்கக் காத்துக்கொண்டிருந்தனர். ரதம் அம்மாளிகை முன்கம்பீரத்துடன் நின்றவுடன் மிர் சாமாவைப் பார்த்து, "கீழே இறங்குங்கள். இதுதான் ஏதென்ஸ் நாட்டின் கலைக்கூடம்" என்று அம்மாளிகையைச் சுட்டிக் காட்டினான்.

உடனே ரதத்திலிருந்து ஒருவர் பின் ஒருவராக இறங்கினார்கள். 'மிர்'ரும் இறங்கினான். எல்லோரும் மாளிகையினுள்ளே நுழைந்தார்கள். அம்மாளிகையினுள்ளே பலவிதமான கலைப்பொருட்களும் சிற்பங்களும், அதிசயிக்கத்தக்க ஒவியங்களும் நிறைந்திருந்தன. இவற்றையெல்லாம் ஒருமுறை சுற்றிப் பார்த்தான் சாமா. சாமாவிற்கு வியப்பு மேலிட்டது. "கோல்டாஸ்! இது என்ன கலை பொக்கிஷமா அல்லது சொர்க்க லோகமா?" என்று ஆச்சரியம் ததும்பக் கேட்டான் சாமா.

"சாமா! இவ்வளவு அதிசயிக்கத்தக்க பொருள்களைக் காண்போமென்று எதிர்பார்க்கவில்லை. அப்படித் தானே!"

என்ன! ஸ்பார்ட்டா நாட்டுத் தளபதி ஏதோ புகழ்வதுபோல் தெரிகின்றதே!" என்று சிரிப்பொலியுடன் கேட்டார் மிர்.

"இவ்வளவு பொக்கிஷங்களையும் உங்களுடைய முன்னோர்கள் காத்து வந்துள்ளார்களே அதை நினைத்

தாலே உங்கள் ஏதென்ஸ் நாட்டு மக்களின் பெருமையைத் தெரிந்துகொள்ளலாமே'' என்றான் சாமா.

''ஓ! அப்படியா!'' என்றான் மிர்.

''ஏதென்ஸ் நாட்டில் ஒருவன் மன்னனாகத் திகழ வேண்டுமானால் அவன் முன் பிறவியில் புண்ணியம் செய்த மன்னனாக இருக்க வேண்டும்'' என்று 'மிர்' ரை புகழ்ந்தான் கோல்டாஸ்.

இவ்வாறு உரையாடிக்கொண்டே ஒவ்வொரு கலை பொக்கிஷங்களையும் பார்த்துக் கொண்டே வந்தார்கள்.

பலவிதமான ஓவியங்களும் காட்சியளித்தன. இயற்கைக் காட்சிகளின் உண்மை இயல்புகளையும் இன்னும் பலவிதமான தேவதைகளின் உருவங்களையும் தத்ருபமாக ஓவியங்களாகத் தீட்டியுள்ள காட்சி மிகவும் அழகாக இருந்தது.

ஒவ்வொரு பொருள்களையும் பார்த்துக்கொண்டே வந்தபோது திடீரென்று, ''சாமா தளபதியாரே! அதோ பாருங்கள் அந்தச் சிலைக்குப் பக்கத்தில் ஒரு அழகிய தேவதை நின்றுகொண்டிருக்கிறாள்'' என்று அங்கு நின்றிருந்த பெண்ணைச் சுட்டிக்காட்டினான் கோல்டாஸ். உடனே அப்பெண்ணைப் பார்த்து வியப்பில் ஆழ்ந்தான் சாமா.

''ஓ! ஆமாம் கோல்டாஸ்! யார் அந்த அழகி? நாம் இங்கு வருவதற்குள் இவள் எப்படி இந்த மாளிகையினுள் நுழைந்தாள்?'' என்று ஆச்சரியத்துடன் சொன்னான் சாமா. சாமா 'மிர்'ரைப் பார்த்து, ''மன்னா! உங்கள் அனுமதியில்லாமல் அந்த அழகி எப்படி உள்ளே நுழைந்தாள்?'' என்று கூறியவனாய் அப்பெண்ணை சுட்டிக் காட்டினான்.

'மிர்' கலகலவென்று சிரித்தான். 'மிர்'ரின் சிரிப்பைக் கண்ட சாமாவும் கோல்டாஸும் வியப்பில் ஆழ்ந்தார்கள். "மன்னா! ஏன் சிரிக்கின்றீர்கள்?" என்றான் சாமா. "அதுவா, நீங்கள் சொன்னீர்களே அந்தப் பெண் அது பெண்ணல்ல ஒரு தேவதையின் ஒவியம்" என்று சிரிப்பொலியுடன் சொன்னான் மிர். "என்ன! அது ஒவியமா?" என்று ஆச்சரியந்தொனித்த குரலில் கேட்டான் சாமா. இதற்கிடையில் கோல்டாஸ் குறுக்கிட்டவனாய், "ஆகா! அது ஒவியம்தானா அல்லது உண்மைத் தேவதைதானா? வாருங்கள் அதனருகே சென்றும் பார்ப்போம்" என்றான்.

"சரி! வாருங்கள் அந்த ஒவியத்தைச் சென்று பார்ப்போம்" என்றான் மிர்.

எல்லோரும் அந்த ஒவியத்தை - இல்லை இல்லை அந்த அழகிய தேவதையை நெருங்கினார்கள்.

"ஆகா! அந்த ஒவியத்திலிருக்கும் பெண் - பெண்தானா அல்லது தேவதைதானா என்று ஆச்சரியமடையும் அளவுக்கு அழகாகக் காட்சியளித்தாள். ரோஜா மலரின் வண்ணத்தைப்போல் அவள் மேனியின் நிறம் காட்சியளித்தது. இத்தேவதையின் இடையைக் கண்டுதான் உலகத்திலுள்ள பெண்களெல்லாம் தங்கள் இடையை அழகு செய்யத் தொடங்கினார்களா? என்று ஆச்சரியமடையும் அளவுக்கு அத்தேவதையின் இடை அமைந்திருந்தது. அதுமட்டுமல்லாமல் தனது இடையை நாலா திசையிலும் வளைத்துக் காட்ட முடியுமென்று கூறுவதுபோல் அத்தேவதையின் இடை அமைந்திருந்தது.

அவளது கூந்தலோ அடர்த்தியாகவும் அதன் நுனிகள் தரையில் உராய்வது போன்று அவளது கூந்தல் நீண்டு வளர்ந்திருந்தது. அவளது கண்களில் கருமணிகள்

உயிர்பெற்றுப் பேசுவது போலவே காட்சியளித்தது. அவள் தனது சிவந்த கைவிரல்களின் சுண்டுவிரலில் ஒரு அழகிய மோதிரத்தை அணிந்துகொண்டிருக்கும் காட்சி அழகாக இருந்தது.

அவளது தோற்றம் ஒரு தேவதை போலவே காட்சியளித்தது. இவ்வழகிய ஓவியத்தைக் கண்டு சாமாவும் அவனது ஆட்களும் வியப்பில் ஆழ்ந்தார்கள். "மன்னா! இவளது உருவத்தை எப்படி வரைந்தார்கள். இவள் உயிரோடு இருந்தாளா? அல்லது கற்பனையினால் வரையப்பட்ட உருவமா?" என்று வியப்புடன் கேட்டான் சாமா.

"இவள் ஒரு தேவதை, உண்மையிலே இவள் இருந்தவளென்று என் தந்தையார் கூறினார்" என்றான் மிர். "அப்படியா! அவளது வரலாற்றைத் தெரிந்து கொள்ளலாமா?" என்றான் கோல்டாஸ்.

"சொல்கிறேன் கேளுங்கள். என்னுடைய முப்பாட்டனார் ஒரு ஓவியராக இருந்தார். ஓவியங்களை தீட்டுவதில் மிகவும் திறமை வாய்ந்தவர். இவர் அப்போது ஏதென்ஸ் நாட்டு மன்னனாகத் திகழவில்லை. சாதாரண ஓவியராகவே இருந்தார். ஒரு சமயம் இவர் காட்டுப்பாதையில் பயணம் செய்துகொண்டிருந்தார். அவர் மிகவும் ஏழ்மையான நிலையில் இருந்ததால் அக்காட்டின் வழியே நடந்தே சென்று கொண்டிருந்தார். செல்லும் வழியில் இந்த ஓவியத்தில் தீட்டப்பட்ட தேவதை இவரிடம் வந்து தண்ணீர் கேட்டதாகவும் இவர் தனது கையில் வைத்திருந்த திராட்சை ரசத்தை கொடுத்ததாகவும் அதற்கு நன்றியாக அத்தேவதை அவரிடம் ஒரு மோதிரத்தைக் கொடுத்து," நீ இந்த மோதிரத்தை அணிந்துகொள். நீ சீக்கிரத்திலேயே

ஏதென்ஸ் நாட்டு மன்னனாகத் திகழ்வாய். உன்னைத் தவிர வேறு யாராவது இந்த மோதிரத்தை அணிந்து கொண்டார்களோயானால் அவர்களுக்கு மிகுந்த துன்பமும் மரணமும் ஏற்படும். உனக்குப் பிறகு இந்த மோதிரத்தை யாரும் உபயோகிக்கக் கூடாது. உனக்குப் பிறகு இந்த மோதிரத்தைக் கடலில் வீசி விடு. "என்று கூறி அத்தேவதை மறைந்துவிட்டது. மோதிரத்தைப் பெற்ற என் முப்பாட்டனார் சில நாட்களில் ஏதென்ஸ் நாட்டு மன்னனாக மாறிவிட்டார். அதன் நினைவாக அந்தத் தேவதையின் உருவத்தை இயற்கைக்கு மாறாமல் அப்படியே ஒவியமாகத் தீட்டிவிட்டார்" என்று தன் முப்பாட்டனாரின் கதையைக் கூறிமுடித்தான் மிர்.

"ஆகா! கேட்பதற்குச் சுவையாக இருக்கின்றதே!" என்றான் கோல்டாஸ்.

"ஆமாம், அந்தத் தேவதை கொடுத்த மோதிரம் இன்றும் இருக்கின்றதா? என்று 'மிர்'ரைப் பார்த்துக் கேட்டான் சாமா.

"அந்த மோதிரம் இன்றும் இருக்கின்றது. அதுவும் இங்கேயேதான் இருக்கின்றது" என்றான் மிர்.

"ஓ! அப்படியா! அந்த மோதிரத்தைப் பார்க்கலாமா?" என்றான் சாமா.

"ஓ! தாராளமாகப் பார்க்கலாம். வாருங்கள்" என்று கூறியவாறே ஓர் அறைக்கு அழைத்துச் சென்றான் மிர்.

எல்லோரும் அவ்வறைக்குச் சென்றார்கள்.

அந்த அறையில் பலவிதமான வைரக் கற்களும் பழங்கால ஆபரணங்களும் நிறைந்திருந்தன. ஒரு சிறு கண்ணாடி போன்ற ஒரு பெட்டியில் பச்சைக் கல் பதித்த

மோதிரம் ஒன்று பிரகாசித்துக்கொண்டிருந்தது. மிர் அந்தக் கண்ணாடிப் பெட்டியைத் திறந்து அம்மோதிரத்தை எடுத்தான். மோதிரத்தின் பச்சைக் கல் மிகவும் அழகாகக் காட்சியளித்தது. பச்சை நிறமான ஒளியும் பிரகாசித்தது.

அந்த மோதிரத்தைக் கையில் எடுத்த மிர் சாமாவின் கையில் கொடுத்தான். அம்மோதிரத்தின் பச்சையான ஒளி சாமாவின் மனதில் பிரதிபலிக்கத் தொடங்கியது. அதாவது மோதிரத்தின்மீது தனது மனதைப் பறி கொடுத்தான். அந்த மோதிரத்தைக் கவர்ந்துகொள்ளத் திட்டமிட்டான். அவனது மனதில் வஞ்சனை உருவாகியது. எல்லோரும் அம்மோதிரத்தைப் பார்த்தனர். பிறகு மிர் அந்த மோதிரத்தைக் கண்ணாடிப் பெட்டியிலேயே வைத்து விட்டான்.

பிறகு ஒவ்வொரு ஆபரணங்களையும் பார்த்துக் கொண்டே வந்தார்கள். சாமாவும் ஒவ்வொன்றாகப் பார்த்துக்கொண்டே வந்தான். ஆனால் அவனது மன மெல்லாம் அம்மோதிரத்தின்மீது சென்றது. இந்நிலையில் எல்லோரும் அவ்வறையைவிட்டு வெளியே வந்தார்கள். சாமா தனக்குள், "தேவதை கொடுத்த மோதிரத்தால் 'மிர்' மன்னனுடைய முப்பாட்டனார் ஏதென்ஸ் நாட்டு மன்னனாகத் திகழ்ந்தார். ஆனால் அவரைத் தவிர வேறு யாராவது வைத்திருந்தால் அவர்களுடைய உயிருக்கு ஆபத்தும் மரணமும் ஏற்படுமென்பது முட்டாள்தனமான பேச்சு. அந்த மோதிரம் இங்கு இருப்பதால்தான் 'மிர்' இன்றும் ஏதென்ஸ் நாட்டு மன்னனாகத் திகழ்கின்றான். ஆகவே நானும் ஸ்பார்ட்டா நாட்டு மன்னனாகத் திகழ்வதற்கு இந்த மோதிரத்தை எப்படிக் கடத்துவது?" என்று நினைத்தவனாய் திட்டம் தீட்டினான் சாமா.

இந்நிலையில் ஒவ்வொவரும் மெய்மறந்த நிலையில் ஒவ்வொரு கலைப்பொருட்களையும் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். மிர் ஒவ்வொரு பொருட்களையும் சுட்டிக்காட்டி விளக்கிக் கொண்டிருந்தான். அவனைச் சுற்றி சாமாவின் ஆட்கள் சூழ்ந்துகொண்டு ஆவலுடன் கேட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள்.

ஒரு சிலர் மற்ற பொருட்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். உடனே சாமா மெதுவாக கோல்டாஸின் காதினருகே சென்று, “கோல்டாஸ்! மிர்ரிடம் எப்படியாவது பேச்சுக் கொடுத்துக்கொண்டே அவனுடைய கவனத்தைத் திசைமாற்று. நான் ஒரே நொடியில் அந்த அறையிலிருக்கும் அதிசய மோதிரத்தைக் கவர்ந்துகொண்டு வருகிறேன். இம்மோதிரம் நம் மானோன்டாவிற்குப் பயன்படும்” என்று ரகசியமாக முணுமுணுத்தான். “சரி,” என்று சம்மதம் அளிப்பது போல் தலையசைத்தான் கோல்டாஸ். இந்நிலையில் மிர் மறு அறையில் நுழைகிறான். அவனைத் தொடர்ந்து கோல்டாஸும் மற்ற தளபதிகளும் செல்கின்றார்கள். ஆனால் சாமா மட்டும் அதிசய மோதிரமிருக்கும் அறையினுள் சட்டென்று நுழைந்தான். அங்கிருந்த கண்ணாடிப் பெட்டியை நெருங்கினான். அவசர அவசரமாகக் கண்ணாடிப் பெட்டியைத் திறந்து அதிலிருந்த அதிசய மோதிரத்தைத் தனது ஆடையினுள்ளே போட்டான். உடனே சட்டென்று அந்த அறையைக் கடந்து முற்றத்திற்கு வந்து விட்டான்.

முற்றத்திலுள்ள கலைப்பொருட்களைப் பார்ப்பது போல் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். கண் இமைக்கும் நேரத்திற்குள் தனது திட்டத்தை நிறைவேற்றி விட்டான்

சாமா. அவனுக்குச் சொல்ல முடியாத மகிழ்ச்சி. ஆனால் மகிழ்ச்சியை வெளிக்காட்டிக்கொள்ளவில்லை. இந் நிலையில் மற்றொரு அறையில் கலைப் பொருட்களைக் காட்டிக்கொண்டிருந்த 'மிர்' கோல்டாஸைப் பார்த்து, "ஆமாம்! சாமா எங்கே சென்று விட்டார்?" என்றான்.

கோல்டாஸ் சுற்றுமுற்றும் பார்த்தான். "ஓ! அவர் முற்றத்தில் ஒவியத்தைக் கண்டு அப்படியே பிரமித்து நின்று விட்டாலும் நின்றிருப்பார்" என்று வார்த்தைகளை மழுப்பினான் கோல்டாஸ்.

"ஒரே இடத்தில் பார்த்துக்கொண்டிருந்தால் என்ன ஆவது? 'சீக்கிரம் அவரை அழையுங்கள். மற்ற எல்லா வற்றையும் பார்க்க வேண்டுமே!" என்றான் மிர்.

இதைக் கேட்ட கோல்டாஸ் முற்றத்திற்கு ஓடினான். அங்கே சாமா ஒவியத்தைப் பார்ப்பது போல் நடித்துக் கொண்டிருந்தான்.

கோல்டாஸ் சாமாவைப் பார்த்து, "சாமா! ஒரே பொருளைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தால் மற்ற எல்லா வற்றையும் பார்க்க வேண்டாமா?" என்று சத்தமிட்டான் கோல்டாஸ்.

உடனே சாமா சுயநினைவிற்குத் திரும்பியவன் போல் நடித்தவனாய், "இதோ! வந்துவிட்டேன்" என்று கூறியவனாய் கோல்டாஸை நோக்கி விரைந்தான்.

"காரியம் வெற்றிதானே?" என்று கூறுவதுபோல் கண் இமைத்தான் கோல்டாஸ்.

"வெற்றிதான்" என்று கூறுவது போல தலையசைத்தான் சாமா. இருவரும் 'மிர்' இருக்கும் அறைக்கு

விரைந்தார்கள். மிர் சாமாவைப் பார்த்து, “என்ன, ஒரு பொருளைப் பார்த்தவுடனே பிரமித்து நின்று விட்டீர்களே!” என்றான்.

“ஆமா... ம்! ஆமா... ம்!!” என்று வாய் குளற பதிலளித்தான், சாமா.

“சற்று சீக்கிரமே பார்த்துவிட்டுச் செல்வோம்.” என்றான் மிர்.

“ஆமாம்! ஆமாம்!! சீக்கிரத்திலேயே பார்த்து விட்டுச் செல்வோம்” என்றான் சாமா. பிறகு எல்லோரும் ஒவ்வொரு கலைப்பொருட்களாகப் பார்த்துக் கொண்டே வந்தார்கள். சிறிது நேரத்தில் அக்கலைக்கூடத்திலுள்ள கலைப்பொருட்கள் எல்லாவற்றையும் கண்டு களித்தார்கள். பிறகு அக்கலைக்கூடத்தை விட்டு வெளியேறினார்கள். வாயிலின் வெளியே நிற்குகொண்டு பேசினார்கள். “மன்னா! மறுபடியும் இந்தக் கலைக் கூடத்தை எப்போது திறப்பீர்கள்?” என்றான் கோல்டாஸ்.

“இனிமேல் யாராவது வெளிநாட்டு மன்னர்களோ அல்லது விருந்தினர்களோ வந்தால்தான் திறக்கப்படும். அதுவரையில் இக்கலைக்கூடத்தின் கதவு மூடப்பட்டிருக்கும் என்றான் மிர்.

இதைக் கேட்ட சாமா பெருமூச்சு விட்டவாறே, “அப்பாடா நாம் பிழைத்தோம். நாளை மறுநாள் இந்நாட்டை விட்டு எப்படியும் சென்றுவிட வேண்டும்” என்று தனக்குத் தானே சொல்லிக்கொண்டான் சாமா.

“சரி, ரதத்தில் ஏறுங்கள்” என்றான் மிர். எல்லோரும் தங்க ரதத்தில் ஏறினார்கள்.

“மிர்”ரும் ரதத்தில் ஏறுகிறான். மிர் ரதத்தைச் செலுத்துகிறான். கலைக்கூடத்தை விட்டு ரதம் கிளம்பியது. சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் ரதம் மின்னலென பறந்து சென்றது. சிறிது நேரத்திற்குப் பிறகு ரதம் அரண்மனையை அடைந்தது. ரதத்திலிருந்து ஒவ்வொருவராக இறங்கினார்கள். அரண்மனைக்குள் நுழைந்தார்கள்.

அத்தாணி மண்டபத்திற்குச் சென்றார்கள்.

அங்கு அமைக்கப்பட்டிருந்த கல்லாலான இருக்கைகளில் அமர்ந்தார்கள். சற்று இளைப்பாறினார்கள். இந்நிலையில் ஒரு அரண்மனை வீரன் ‘மிர்’ரின் முன்னால் வந்து நின்று, “மன்னா! சாப்பாடு தயாராகி விட்டது” என்று பணிவுடன் சொன்னான்.

“அப்படியா!” என்று கூறிய மிர், ‘சாமாவைப் பார்த்து, “வாருங்கள் சாப்பிடச் செல்வோம்” என்றான். உடனே எல்லோரும் தங்கள் இருக்கைகளை விட்டு எழுந்தார்கள். விருந்திற்குத் தயாரானார்கள். எல்லோரும் விருந்து அறையை நோக்கிச் சென்றார்கள். இருக்கைகளில் அமர்ந்தனர்.

மாமிச வகைகளும், ரொட்டி வகைகளும், திராட்சை ரசமும், மதுவும் பழ வகைகளும் பரிமாறப்பட்டன. எல்லோரும் சாப்பிடத் தொடங்கினார்கள். அவர்கள் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கும் முறையே உணவுகள் சுவையாக இருக்கின்றது என்று சொல்லியது.

இந்நிலையில் ஒரு காவலாளி விருந்து அறைக்கு ஓடி வந்தான். அவனது கையில் ஒரு ஓலைச்சுருள் இருந்தது. அவ்வோலைச் சுருளுடன் ‘மிர்’ரை நெருங்கி,

“மன்னா நமது நாட்டு சரித்திர ஆசிரியர்களான லுபா குழுவினர்களிடமிருந்து ஒலை வந்துள்ளது” என்று பணிவுடன் கூறி கையில் வைத்திருந்த ஒலைச்சுருளை மிர் மன்னனிடம் நீட்டுகிறான். அதற்குள் ‘மிர்’ரின் தளபதி முந்திக்கொண்டவனாய் அவ்வோலைச்சுருளை வாங்குகிறான். மிர் காவலாளியைப் பார்த்து, “சரி, நீ போகலாம்” என்றான். காவலாளி அவ்விடத்தை விட்டுச் செல்கிறான். “தளபதியாரே! அவ்வோலையைப் படியும்” என்று மிர் தனது தளபதியாரிடம் கட்டளையிட்டான். ‘மிர்’ரின் தளபதி அவ்வோலைச் சுருளைப் பிரிக்கின்றான். அவ்வோலைச் சுருளில் -

ஏதென்ஸ் நாட்டு மாமன்னரே வாழ்க! புகோ, புபா, திந்சா, பிஸ்ந ஆகியோர்கள் நலம், நானும் நலமாகவே இருக்கிறேன். நாங்கள் சில நாடுகளைச் சுற்றிப்பார்த்து விட்டு வந்துவிட்டோம். நாங்கள் இப்போது ஏதென்ஸ் ‘லபக்ஸ்’ வீதியில் ஒரு பயணிகள் தங்கும் விடுதியில் தங்கியிருக்கின்றோம். நாளை அரசசபைக்கு வந்தாலும் வருவோம். பல செய்திகளை உங்களிடம் கூற வேண்டும். மீண்டும் நேரில் சந்திப்போம் நன்றி.

இப்படிக்கு

லுபா

என்று எழுதப்பட்டிருந்ததைத் தளபதி படித்து முடித்தான். இதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த சாமா வாயில் ரொட்டியைத் திணித்தவாறே வாயைப் பிளந்து திடுக்கிட்டான். பேயறைஞ்சவன் போல் முகம் வெளுத்துச் சிலையெனக் காணப்பட்டான். இதுபோல் திராட்சை ரஸம் குடித்துக்கொண்டிருந்த கோல்டாஸும் அதிர்ச்சி

யடைந்தவனாய் திராட்சை ரச ஜாடியை திடீரென்று நழுவவிட்டான்.

ஜாடி கீழே விழுந்து நாலு பக்கமும் சிதறியது. அவனது மனத்தில் இடி விழுந்ததுபோல் இருந்தது. உடல் நடுங்கிற்று. இதைக் கண்ணுற்ற மிர் - ரும் மற்ற தளபதிகளும் திகைத்தனர். ஒரே சமயத்தில் இருவருக்கும் தூக்கி வாரிப்போட்டதைக் கண்ட 'மிர்' அவர்கள்மீது எந்தவித சந்தேகமும் அடையவில்லை.

"என்ன! என்ன! உங்களுக்கு ஏன் இந்த நடுக்கம்?" என்று பதற்றத்துடன் கேட்டான் மிர்.

உடனே கோல்டாஸ் சமாளித்துக்கொண்டான். "சாமா" வாயைப் பிளந்தார் அல்லவா, அதை நான் கண்டவுடன் ஒரு வித பதற்ற உணர்ச்சி எனக்கு ஏற்பட்டு திராட்சை ரச ஜாடியை கை நழுவ விட்டு விட்டேன்." என்றான் கோல்டாஸ். எவரும் சந்தேகப்படாத அளவிற்குப் பதிலைச் சொல்லித் தப்பித்துக் கொண்டான். கோல்டாஸ்.

கோல்டாஸின் வார்த்தையைக் கேட்ட சாமா தானும் சமாளிக்க எண்ணியவனாய், "நான் ரொட்டியை அதிகமாக வாயில் திணித்து விட்டேன். இதனால் விக்கல் ஏற்படத் தொடங்கியது. ஆகையால் விக்கல் வராமலிருப் பதற்காக நான் சிறிது மூச்சை நிறுத்தி அப்படிச் செய்தேன்" என்றான்.

இதைக் கேட்ட 'மிர்', "அப்பாடா! நான் பயந்தே போய்விட்டேன்" என்று பெருமூச்சு விட்டான். சாமா மனதிற்குள்ளேயே மகிழ்ந்துகொண்டான். மீண்டும் சாப்பிடத் தொடங்கினார்கள். ஆனால் சாமாவிற்கும் அவனது ஆட்களுக்கும் ஏதோ ஒன்று மனதை வாட்டத் தொடங்கியது. விருந்து முடிந்தது. அறையை விட்டு

வெளியே வந்தார்கள். 'மிர்' சாமாவைப் பார்த்து, "நீங்களெல்லோரும் அவர்களவர்கள் அறைக்குச் சென்று ஒய்வெடுத்துக் கொள்ளுங்கள்" என்றான்.

"நல்லது மன்னா!" என்றான் சாமா. எல்லோரும் அவரவர்கள் அறைக்குச் சென்றார்கள்.

18

அன்று இரவு எங்கும் இருள் சூழ்ந்த நேரம்.

சாமாவின் அறையில் சாமாவும் கோல்டாஸும் பேசிக் கொண்டிருக்கின்றார்கள்.

"கோல்டாஸ்! என்ன செய்வது" என்றான் சாமா.

"அதுதானே எனக்கும் புரியவில்லை" என்று கூறியவாறே தன் தலையைச் சொரிந்தான் கோல்டாஸ். "நான் ஒரு திட்டம் தீட்டியுள்ளேன். அதன்படியே செயல்படுவோம். ஆனால் இன்னொரு முக்கியமான விஷயம் என்னவென்றால் அந்த ஐந்து சரித்திர ஆசிரியர்களையும் கொல்வதற்குத் திறமையான ஆட்கள் தேவைப்படுகின்றது. ஆகவே இதற்கு ஒரு திட்டம் போட வேண்டும்" என்றான் சாமா.

கோல்டாஸ் சற்று சிந்தித்தான். சிந்தித்து சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம், சாமா தளபதியாரே! ஒரு நல்ல திட்டம்" என்றான் கோல்டாஸ்.

"என்ன திட்டம்? சீக்கிரம் சொல்" என்று ஆவலுடன் கேட்டான் சாமா.

"நம்முடைய அடிமைகளில் நான்கு பேரை தேர்ந்து எடுப்போம். அவர்களோடு நானும் செல்கின்றேன். பிறகு

அந்த சரித்திர ஆசிரியர்களைக் கொன்று விடுகிறோம்.” என்றான் கோல்டாஸ்.

“இந்தச் சமயத்தை பயன்படுத்திக் கொண்டு நான்கு அடிமைகளும் தப்பித்துச் சென்று விட்டால் என்ன செய்வது?”

“அதற்கு நாம் அஞ்ச வேண்டாம். நான்கு அடிமைகளைத் தேர்ந்தெடுப்போம். அவர்களுக்கு, நல்ல உணவுகளை அளிப்போம். மேலும் பலவிதமான ஆசை வார்த்தைகளைக் கூறுவோம். இக்காரியத்தில் வெற்றி பெற்றுவிட்டால் ஸ்பார்ட்டா நாட்டு மன்னனான மானோன்டாவின் தளபதியாக மாற்றுகிறோம் என்று ஆசை வார்த்தைகள் சொன்னால் போதும். உடனே அவர்களும் இதற்குச் சம்மதித்துவிடுவார்கள். நம்மிடமிருந்து தப்பித்து இந்நாட்டில் சாதாரண மக்களைப்போல் வாழ்வதைவிட, ஸ்பார்ட்டா நாட்டின் தளபதியாக மாறலாமே என்ற ஆசையினால் அவர்கள் நம்மிடமிருந்து தப்பிக்க மாட்டார்கள்” என்றான் கோல்டாஸ்.

“ஆகா! நல்ல திட்டம்தான். இதை நிறைவேற்ற ஏற்பாடு செய்யுங்கள்” என்றான் சாமா.

இவர்கள் இருவரும் பேசி முடிந்த மறு வினாடியே ஸ்பார்ட்டா கப்பல்களிலிருந்து நான்கு அடிமைகள் வரவழைக்கப்பட்டார்கள். நான்கு அடிமைகளும் அரண்மனைக்கு வந்தார்கள். அவர்களை சாமாவின் அறைக்கு அழைத்து வந்தான் கோல்டாஸ்.

நான்கு அடிமைகளையும் கண்ட சாமா, “வாருங்கள் தோழர்களே! வாருங்கள்” என்று அழைத்தான். அடிமைகளின் முகத்தில் மகிழ்ச்சி பொங்கியது. “கோல்டாஸ்! இவர்களுக்கு சாப்பிட உணவு

கொண்டு வாருங்கள்'' என்று கட்டளையிட்டான் சாமா. ''ஆகட்டும் சாமா!'' என்று கூறி அவ்வறையைவிட்டு அகன்று சென்றான் கோல்டாஸ்.

சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் இறைச்சிகளுடனும், பழவகைகளுடனும், மது ரசமுடனும் வந்தான் கோல்டாஸ். இவற்றையெல்லாம் கண்ட அடிமைகளுக்கு நாவில் எச்சில் ஊறியது.

ஆவலுடன் அவ்வுணவு வகைகளையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். இதைக் கண்ட சாமா ''கோல்டாஸ்! அவர்கள் முன்னால் வையுங்கள். சீக்கிரம் சாப்பிடட்டும்'' என்றான்.

அடிமைகளின் முன்னால் எல்லா உணவு வகைகளையும் வைத்தான். ''சாப்பிடுங்கள் தோழர்களே!'' என்றான் கோல்டாஸ். அடிமைகள் சாப்பிடத் தொடங்கினார்கள். மாமிசங்களையே அதிக அளவில் சாப்பிட்டார்கள். மாமிசங்களுக்குப் பிறகு மதுரசத்தை அருந்தினார்கள். வயிறுபுடைக்கச் சாப்பிட்டார்கள்.

அவர்களிடத்தில் இப்போது ஒரு புத்துணர்ச்சியும், கம்பீரமும் காணப்பட்டது. சாப்பிட்டு முடித்த அடிமைகளில் ஒருவன் 'சாமா'வைப் பார்த்து ''தளபதியாரே! என்ன செய்ய வேண்டும்? கட்டளையிடுங்கள்''. என்று கம்பீரத்துடன் சொன்னான்.

சாமா அடிமைகளைப் பார்த்து, ''நீங்கள் இன்று முதல் அடிமைகள் இல்லை! ஸ்பார்ட்டா நாட்டின் தளபதிகள். ஆகவே நீங்கள் ஸ்பார்ட்டா நாட்டின் சார்பாக ஐந்து கொலைகள் செய்யவேண்டும். உங்கள் தாய்நாட்டிற்குச் செய்ய வேண்டிய கடமையைத்தான்

நீங்கள் செய்கின்றீர்கள். ஆகவே இது குற்றமாகக் கருதப்பட மாட்டாது. அதுமட்டுமல்ல நீங்கள் உங்கள் காரியத்தை வெற்றிகரமாக முடித்தால் அநேக பரிசுகளை வழங்குவோம்" என்று ஆசை வார்த்தைகளைக் கூறினான்.

இதைக் கேட்ட நான்கு அடிமைகளுக்கும் உள்ள மெல்லாம் பூரித்தது. சாமாவின் வார்த்தைகளில் மதிமயங்கினார்கள்.

"தளபதியாரே எதற்கும் தயாராக இருக்கிறோம். கட்டளையிடுங்கள்" என்றான் ஒரு அடிமை.

பிறகு மற்ற மூன்று அடிமைகளும், "ஆம் தளபதியாரே! கட்டளையிடுங்கள் உடனே செய்கிறோம்" என்று உற்சாகத்துடன் சொன்னார்கள்.

"சொல்கிறேன் கேளுங்கள். உங்களுடன் கோல்டாஸ் தளபதி வருவார். அவருடைய கட்டளைக் கேற்ப நீங்கள் செயல்பட வேண்டும். அரண்மனைக்குச் சற்று தூரத்தில் நான்கு குதிரைகள் நின்று கொண்டிருக்கும். நீங்கள் ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு குதிரைகளில் அமர்ந்துகொள்ளுங்கள். உங்களுக்கு முன்னால் கோல்டாஸ் ஒரு குதிரையில் வருவார். அவர் உங்களுக்கு எல்லா வழிகளையும் சொல்லித் தருவார். நீங்கள் உங்கள் வேலைகளை மிக எளிதில் முடித்து விடலாம்" என்றான் சாமா.

"அப்படியே செய்கிறோம் தளபதியாரே!" என்றான் ஒரு அடிமை. "நேரம் செல்கின்றது. சீக்கிரம் வாருங்கள்! என்றான் கோல்டாஸ். உடனே நான்கு அடிமைகளும் தங்களுக்கு வேண்டிய ஆயுதங்களுடன் அவ்வறையை விட்டு வெளியேறுகின்றனர். கோல்டாஸ் நான்கு அடிமைகளையும் அழைத்துச் செல்கின்றான். கோல்டாஸும்

அடிமைகளும் அரண்மனையின் முற்றத்தைக் கடந்து கொண்டிருக்கும்போது இதிரே 'மிர்' மன்னர் வருகிறான். கோல்டாஸைப் பார்த்து," என்ன, இன்னும் உறங்க வில்லையா? என்று கேட்டான் மிர்.

"தூக்கம் வரவில்லை. ஆகவே கப்பலைப் பார்வையிடச் செல்கின்றேன் என்று சமாளித்தான் கோல்டாஸ்.

"ஓ, அப்படியா! ஆமாம் உங்கள் அடிமைகள் எப்படி இங்கு வந்தார்கள்?" என்று சந்தேகக் குரலில் கேட்டான் மிர். கோல்டாஸ் இதற்கு பதில் சொல்லத் தடுமாறத் தொடங்கினான். பிறகு சமாளித்துக் கொண்டவனாய், "இந்த அடிமைகளா! இவர்களிடம் நாங்கள் அன்பாக இருப்போம். இவர்களும் எங்கள் மீது அன்பாக இருப்பார்கள். கப்பலில் சில பொறுப்புக்களை இவர்களிடம்தான் விட்டிருக்கின்றேன். ஆகவே இப்போது என்னைக் கப்பலுக்கு அழைத்துப்போக வந்துள்ளார்கள். சென்று விட்டு உடனே திரும்பி வந்துவிடுவேன்" என்றான்.

"சரி, சரி, சென்று வாருங்கள்" என்று சொல்லி விட்டு அவ்விடத்தை விட்டு அகன்றான் மிர். கோல்டாஸ் ஏதோ ஒரு விபத்திலிருந்து தப்பித்தது போல் பெருமூச்சுவிட்டவாறு, "அப்பா! தப்பித்துக் கொண்டோம்" என்று தனக்குத்தானே கூறிக்கொண்டான். உடனே அரண்மனையை விட்டு கோல்டாஸும் அவனது அடிமைகளும் மிகவும் விரைந்துசென்றார்கள். அரண்மனையிலிருந்து சிறிது தூரம் சென்றவுடன், ஒரு மரத்தினடியில் சாமாவின் படைவீரன் ஒருவன் நான்கு குதிரைகளை வைத்துக்கொண்டு நின்றான். கோல்டாஸிற் காக தனியாக ஒரு குதிரை நின்றனுகொண்டிருந்தது.

கோல்டாஸைக் கண்ட அவ்வீரன் மகிழ்ச்சியினால் கையசைத்தான். பதிலுக்கு கோல்டாஸும் கையசைத்தான். ஐவரும் அவ்வீரனை நெருங்கினார்கள்.

கோல்டாஸ் அவ்வீரனைப் பார்த்து, “லபக்ஸ்” வீதியைக் கண்டுபிடித்தீர்களா?” என்று மெல்லிய குரலில் கேட்டான். உடனே அவ்வீரன் கோல்டாஸின் காதினருகே சென்று, “தளபதியாரே! நீங்கள் இன்று கலைக் கூடத்திற்குச் சென்றீர்கள் அல்லவா, அதே வீதியின் நேர் பாதையில் மூன்று மைல் தூரம் செல்லுங்கள். மூன்று மைல் சென்றவுடன் ஒரு பெரிய விளையாட்டரங்கம் போல் ஒரு திறந்தவெளி மைதானம் இருக்கும். மைதானத்தின் தெற்குப் பக்கமிருக்கும் வீதிதான் ‘லபக்ஸ்’ வீதியாகும். அங்கு ஒரு பெரிய மாளிகை ஒன்று தென்படும். அங்குதான் ஏதென்ஸ் நாட்டு சரித்திர ஆசிரியர்கள் இருக்கின்றனர்” என்று மெதுவாகச் சொன்னான்.

“சரி, புரிந்துகொண்டேன். வெள்ளியுடன் திரும்பி வருகிறேனென்று சாமாவிடம் தெரிவித்து விட்டு நீ கப்பலுக்குச் சென்றுவிடு.” என்றான் கோல்டாஸ்.

“ஆகட்டும் தளபதியாரே!” என்று கூறியவனாய் அவ்விடத்தை விட்டு அகன்று இருளில் மறைந்து சென்றான். உடனே நான்கு அடிமைகளும் நான்கு குதிரைகளில் ஏறிக்கொண்டார்கள். மற்றொரு குதிரையில் கோல்டாஸும் ஏறிக்கொண்டான். கோல்டாஸின் குதிரை கிளம்பிற்று. அவனைத் தொடர்ந்து அடிமைகளும் கிளம்பினர்.

குதிரைகள் காற்றொனப் பறந்து சென்றன. ஒளியின் வேகத்தையும் மிஞ்சும் வண்ணம் குதிரைகள் பறந்து

சென்றன. அவ்வமைதியான இரவில் குதிரைகளின் ஒட்டச் சத்தம் இடியைப்போல் முழங்கிற்று. தோன்றி மறையும் மின்னலைப்போன்று ஒவ்வொரு வீதியிலும் குதிரைகள் தோன்றித் தோன்றி மறைந்தன.

சிறிது நேரத்தில் 'ஏதென்ஸ் நாட்டுக் கலைக்கூடம் அமைந்திருக்கும் அகன்ற வீதியையும் கடந்துசென்று கொண்டிருந்தன.

சட்டென்று கோல்டாஸின் குதிரை நின்றது. அவனைத் தொடர்ந்து அடிமைகளின் குதிரைகளும் நின்றன. கோல்டாஸ் குதிரையில் அமர்ந்தவாறே சுற்று முற்றும் பார்த்தான். அங்குமிங்கும் வீதியில் எரிந்து கொண்டிருந்த தீப்பந்தங்கள் ஒளியை வீசிக் கொண்டிருந்தன. அத்தீபங்களின் மங்கலான ஒளியில் வீதியின் கட்டடங்களை நன்றாகப் பார்க்க முடிந்தது.

மைதானத்தின் தெற்குப் பக்கமாகப் பார்வையைத் திருப்பினான் கோல்டாஸ். உடனே தனக்குள், "இதுதான் 'லபக்ஸ்' வீதி போலிருக்கிறது" என்று நினைத்தான் கோல்டாஸ்." அவனது பார்வை 'லபக்ஸ்' வீதியின் கட்டடங்களை நோக்கின. அவ்வீதியில் ஒரு பிரமாண்டமான மாளிகை காட்சியளித்தது. கோல்டாஸ் மகிழ்ச்சியடைந்தான். மீண்டும் குதிரை 'லபக்ஸ்' வீதியை நோக்கிச் சென்றது. அடிமைகளின் குதிரைகளும் 'லபக்ஸ்' வீதியை நோக்கிச் சென்றன. குதிரைகள் 'லபக்ஸ்' வீதியுள்ள பிரமாண்டமான மாளிகையின் முன்னால் நின்றன.

கோல்டாஸ் குதிரையில் அமர்ந்தவாறே அம் மாளிகையை அன்னாந்து பார்த்தான். உடனே தனக்குள் "இதுதான் பயணிகள் விடுதி போலிருக்கிறது" என்று சொல்லிக்கொண்டவனாய் குதிரையிலிருந்து

இறங்கினான் கோல்டாஸ். அவனைத் தொடர்ந்து நான்கு அடிமைகளும் குதிரைகளிலிருந்து இறங்கினார்கள். கோல்டாஸின் திட்டத்தின்படி நான்கு அடிமைகளும் தங்கள் குதிரைகளுடன் மாளிகையின் பக்கத்தில் மறைந்து கொண்டனர். கோல்டாஸ் மட்டும் தனியாக மாளிகையின் வாயிலை அடைந்தான். மாளிகையின் வாயிலில் ஒரு காவலாளி உறங்கிக்கொண்டிருந்தான்.

கோல்டாஸ் அக்காவலாளியை நெருங்கி, "அய்யா! அய்யா!!" என்று பணிவுடன் தட்டி எழுப்பினான். காவலாளி சட்டென்று விழித்துக்கொண்டு எழுந்து, "யாரது? உங்களுக்கு என்ன வேண்டும்?" என்று பதற்றத்துடன் கேட்டான்.

"அய்யா! ஏதென்ஸ் நாட்டு சரித்திர ஆசிரியர்கள் இங்குதான் தங்கியிருக்கின்றார்களா?" என்று பணிவுடன் கேட்டான் கோல்டாஸ்.

"ஆமாம்! இங்குதான் தங்கியிருக்கின்றார்கள். என்ன விஷயம்? உங்களுக்கு என்ன வேண்டும்?" என்று சந்தேகத்துடன் கேட்டான் காவலாளி. இதைக் கேட்ட கோல்டாஸ் மகிழ்ச்சியடைந்தான். ஆனால் தனது மகிழ்ச்சியை வெளிக்காட்டிக் கொள்ளவில்லை.

"நான் அவர்களுடைய உறவினன். அவர்களைப் பார்க்க வந்திருக்கின்றேன்" என்றான் பணிவுடன் கோல்டாஸ்.

"இப்போது அவர்கள் நன்கு உறங்கிக் கொண்டிருப்பார்கள். ஆகவே இப்போது நீங்கள் அவர்களைச் சந்திக்க முடியாது" என்று கண்டிப்புடன் சொன்னான் காவலாளி. இதைக் கேட்ட கோல்டாஸ் தன் பையிலிருந்து இரண்டாயிரம் தங்க நாணயங்களை எடுத்து

காவலாளியின் முன் நீட்டியவனாய், “ஐயா! இந்த நாணயங்களைப் பெற்றுக் கொள்ளுங்கள். இதில் இரண்டாயிரம் தங்க நாணயங்கள் இருக்கின்றன” என்று பணிவுடன் சொன்னான்.

தங்க நாணயங்களை ஆச்சரியத்தோடும் ஆவலோடும் நோக்கியவாறே தன் கரங்களை நீட்டி தங்க நாணயங்களை வாங்கியவனாய், “ஐயா! இந்த உதவிக்கு இன்னும் இதைவிட பெரிய காரியங்களே செய்யலாம்” என்று பணிவுடன் சொன்னான் காவலாளி.

இதைக் கேட்ட கோல்டாஸ் தனக்குள். “நாம் விரிக்கின்ற வலையில் நிச்சயம் இவன் அகப்படுவான். பொன்னைக்கொண்டே இவனை மயக்கிவிடலாம்” என்று சொல்லிக்கொண்டவனாய் காவலாளியைப் பார்த்து, “ஐயா! இன்னும் ஒரு காரியம் செய்தால் நீ வெகு சீக்கிரத்திலேயே பிரபுவாக மாறிவிடலாம்” என்று மெல்லிய குரலில் சொன்னான்.

“ஓ! அப்படியா சீக்கிரம் சொல்லுங்கள் செய்கிறேன்” ஆவலோடு சொன்னான் காவலாளி.

காவலாளியின் குரலில் அவசரமும் பதற்றமும் கலந்திருந்தது. “சற்று அருகே வா!” என்று மெல்லிய குரலில் அழைத்தான் கோல்டாஸ். காவலாளியும் கோல்டாஸை மிகவும் நெருங்கி நின்றான். “காதை மட்டும் கொடு” என்று மெல்லிய குரலில் சொன்னான் கோல்டாஸ். காவலாளி ஒன்றும் புரியாதவனாய் சந்தேகக் கண்ணுடன் தன் காதைக் கோல்டாஸ் பக்கமாகக் கொடுத்தான்.

கோல்டாஸ் காவலாளியின் காதுல், “ஐந்து சரித்திர ஆசிரியர்களையும் கொலை செய்ய வேண்டும்”

என்று மெல்லிய குரலில் சென்னான். திடீரென்று காவலாளிக்குத் தூக்கிவாரிப்போட்டது. அவன் தலையில் இடிவிழுந்தது போல் காணப்பட்டான். அவனுடைய முகத்தில் கோபக் கனல் வீசத் தொடங்கியது.

“என்ன! சரித்திர ஆசிரியர்களைக் கொல்வதா? வேண்டாம்! வேண்டாம்!! இவ்விடத்தை விட்டு போங்கள்!” என்று சீறி விழுந்தான் காவலாளி.

காவலாளியின் வார்த்தையைக் கேட்ட கோல்டாஸிற்குத் தூக்கி வாரிப்போட்டது. என்ன செய்வதென்று புரியாமல் திகைத்தான். எங்கே தன்னைக் காட்டிக்கொடுத்து விடுவானோ என்று பயந்தவாறு திடீரென்று தனது பையில் கையை விட்டான். பையிலிருந்து ஒரு சிறு மூட்டையை எடுத்தான். உடனே அச்சிறு மூட்டையை அவிழ்த்து அதிலிருந்து தங்க நாணயங்களையும் வைரங்களையும் காவலாளியின் மடியில் பொலபொலவென்று கொட்டினான் கோல்டாஸ். தன் மடியில் தங்க நாணயங்களும் வைரக் கற்களும் பளிச்சிடுவதைக் கண்ட காவலாளியினால் ஒன்றும் பேச முடியாமல் ஆச்சரியத்தால் வாயடைத்து உட்கார்ந்து விட்டான். அவனது பார்வையில் பேராசை கலந்திருப்பதை உணர்ந்தான் கோல்டாஸ். “இப்போது என்ன சொல்கிறாய்? இந்தச் சந்தர்ப்பத்தை விட்டால் இனி வேறு சந்தர்ப்பம் வராது” என்று மெல்லிய குரலில் சொன்னான் கோல்டாஸ்.

காவலாளி ஏதோ பேச முயன்றான். “ஐயா! நான் ஒருவன் மட்டும் ஐந்து பேரையும் கொலை செய்வ தென்றால் முடியாத காரியமாயிற்றே!” என்றான்.

“நீ ஒன்றும் செய்ய வேண்டாம். நான் ஆட்களுடன் வந்துள்ளேன். அவர்களே ஐந்து சரித்திர ஆசிரியர்

களையும் கொன்று விடுவார்கள். ஆகவே இதைப்பற்றி நீ ஒன்றும் வெளியில் சொல்லாமல் இருந்தால்போதும். நீ தப்பிக்க இன்னொரு வழி உள்ளது. என்னவென்றால் இப்போது இந்த இடத்தை விட்டு சென்று விடு. நாங்கள் ஐந்து பேரையும் கொலை செய்து விட்டு போய் விடுகிறோம்" என்று ரகசியமாகத் தனது திட்டத்தைச் சொன்னான் கோல்டாஸ்.

இதைக் கேட்ட காவலாளி, "சரி! நான் சமாளித்துக் கொள்கிறேன். நீங்கள் உங்கள் வேலையை முடித்துவிட்டு போங்கள்" என்று கூறியவாறே கோல்டாஸ் கொடுத்த மூட்டையுடன் அவ்விடத்தைவிட்டு அகன்றான்.

விரு விருவென்று நடந்து சென்றான் காவலாளி. காவலாளி சென்றவுடன் கோல்டாஸ் மாளிகையின் பக்கத்தில் மறைந்திருந்த அடிமைகளைப் பார்த்து, "நண்பர்களே! வாருங்கள்!" என்று மெல்லிய குரலில் அழைத்தான்.

நான்கு அடிமைகளும் ஒடோடி வந்தார்கள். பிறகு கோல்டாஸ் மாளிகையினுள் நுழைந்தான். அவனைத் தொடர்ந்து நான்கு அடிமைகளும் சென்றார்கள்.

ஐவரும் மாளிகையின் முற்றத்தை அடைந்தனர். கோல்டாஸ் சுற்றுமுற்றும் பார்த்தான். இரண்டு பக்கமும் வரிசையாக அறைகளாகவே காணப்பட்டன.

வலதுபுறமுள்ள முதல் அறையைப் பார்த்த கோல்டாஸ் தனக்குள், "இந்த அறையைத்தானே காவலாளி சொன்னான்" என்று சொல்லிக் கொண்டவனாய் தனது அடிமைகளைப் பார்த்து, "அதோ! பாருங்கள் அந்த அறையில்தான் சரித்திர ஆசிரியர்கள் உறங்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களது உறக்கத்தை

மீளாத உறக்கமாக மாற்றிவிடுங்கள். அந்த அறையில் யார் இருந்தாலும் கொன்று விடுங்கள். சீக்கிரம் போங்கள் நானும் உங்களருகில் வருகிறேன்'' என்று மெல்லிய குரலில் கட்டளையிட்டான் கோல்டாஸ்.

“தளபதியாரே! பக்கத்து அறையில் யாராவது இருந்தால் என்ன செய்வது?” என்று அச்சத்துடன் கேட்டான் ஒரு அடிமை.

“இந்த மாளிகையிலேயே இந்த நான்கு சரித்திர ஆசிரியர்களைத் தவிர வேறு யாருமேயில்லை. தைரியமாக உங்கள் வேலையைச் செய்யுங்கள்” என்று உற்சாக மூட்டினான்.

உடனே அடிமைகள் ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு பளபளப்பான பட்டைக் கத்தியுடன் அவ்வறைக்குள் செல்கின்றார்கள். அறையினுள் சரித்திர ஆசிரியர்கள் அயர்ந்து உறங்கிக்கொண்டிருந்தனர். ஆனால் ‘லுபா’ படுக்கையில் படுத்துக்கொண்டே ஏதோ சிந்தனையில் மூழ்கியிருந்தார். அவ்வறையே இருளில் அமிழ்ந்திருந்தது.

அறையினுள் யாரோ வரும் காலடி ஒசையைக் கேட்ட லுபா திடுக்கிட்டார். அக்காலடி ஒசைகளில் கோபமும் சூழ்ச்சியும் கலந்திருப்பதை உணர்ந்தார் லுபா. உடனே தனது படுக்கையிலிருந்து உருண்டுகொண்டே அவ்வறையின் மூலையில் மிகப்பெரிய திராட்சை ரச ஜாடிகள் அடுக்கப்பட்டிருந்த இடத்தை நோக்கி விரைந்தார். ஆனால் ஜாடிகளில் திராட்சை ரசங்கள் இல்லை. காலி ஜாடிகளாகவே இருந்தன. ஒவ்வொரு ஜாடிக்குள்ளும் ஒரு ஆள் நுழையும் அளவுக்கு இருந்தது.

லுபா ஓசையின்றி மெல்ல ஒரு ஜாடியில் புகுந்து மறைந்துகொண்டார். அறையினுள் புகுந்த நான்கு

அடிமைகளும் கைகளினால் துலாவிக்கொண்டே தேடினார்கள்.

சட்டென்று நான்கு அடிமைகளின் கைகளிலும் நான்கு சரித்திர ஆசிரியர்கள் அகப்பட்டார்கள். உடனே நான்கு அடிமைகளும் உறங்கிக்கொண்டிருந்த நான்கு சரித்திர ஆசிரியர்களையும் படுக்கையோடு படுக்கையாகவும் அவர்களுடைய கூச்சல் போடும் சத்தம் வெளிவராமலிருப்பதற்காக முகத்தைப் போர்வையோடு போர்வையாகவும் அழுத்தி தங்களுடைய பளபளப்பான பட்டைக் கத்தியினால் அவர்களுடைய வயிற்றிலும் மார்பிலும் சரமாரியாகக் குத்தி கொன்று விடுகின்றனர்.

'லுபா'வின் படுக்கையைத் தவிர மற்ற நான்கு படுக்கைகளும் துள்ளிக்குதித்தன. படுக்கைகளில் இரத்தம் ஊறிக்கொண்டேயிருந்தது. துள்ளும் உடல்களை அடிமைகள் அழுத்திப் பிடித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். சிறிது நேரத்தில் ஒவ்வொரு உடலும் துள்ளுவது சிறிது சிறிதாக நின்றുകொண்டே வந்தது. எல்லா உடல்களும் விறைத்தது. அப்போது கோல்டாஸ் தீப்பந்தத்துடன் அவ்வறையினுள் நுழைகிறான்.

நான்கு அடிமைகளும் கைகளில் ரத்தக் கறையுடன் நின்றുകொண்டிருந்தார்கள். தரையில் நான்கு பிணங்கள் போர்வையினால் மூடப்பட்டிருந்தன. ஒவ்வொரு பிணமும் ரத்த வெள்ளத்தில் மிதந்துகொண்டிருந்தன. இதைக் கண்ணுற்ற கோல்டாஸ் அதிர்ச்சியடைந்தான். "நண்பர்களே! நான்கு பிணங்கள்தானே இருக்கின்றன. மற்றொரு ஆள் தப்பித்து விட்டான் போலிருக்கின்றதே! ஒவ்வொருவருடைய முகத்தையும் திறந்துகாட்டுங்கள்" என்று கோபத்துடன் கட்டளையிட்டான் கோல்டாஸ்.

அடிமைகள் ஒவ்வொரு பிணத்தின் மீதிருந்த போர்வையையும் விலக்கி விடுகின்றார்கள். கோல்டாஸ் தீப்பந்தத்தின் மூலம் ஒவ்வொரு பிணத்தின் முகத்தையும் பார்க்கின்றான்.

சரித்திர ஆசிரியர்கள் நால்வரும் கோரமான முகத்தோடு பிணமாகக் காட்சியளித்தார்கள்.

கோல்டாஸ் ஒவ்வொரு பிணத்தையும் அடையாளம் கண்டுகொண்டான். லுபா காணாததைக் கண்டு துடுக்கிட்டான்.

“ஆ! லுபா தப்பித்துவிட்டான் போலிருக்கின்றதே! இந்த அறையில் நன்கு தேடுவோம்” என்று பதற்றத்துடன் கத்தினான் கோல்டாஸ்.

கோல்டாஸ் கையில் வைத்திருந்த தீப்பந்தத்தின் உதவியால் அவ்வறை முழுவதும் தேடத் தொடங்கினான். அடிமைகளும் தேடினார்கள். ஒரு துப்பும் கிடைக்கவில்லை. மூலையில் கிடந்த ஜாடிகளில் சிலவற்றை உருட்டிவிட்டுத் தேடினார்கள். பல ஜாடிகளை கீழே தள்ளி விட்டுத் தேடினார்கள். மேலேயிருந்த ஜாடிகளைத் தள்ளி விட்டதால் அலட்சியத்துடன் கீழ்ஜாடிகளை ஒன்றும் செய்யவில்லை. கீழிருந்து ஜாடிகளை அங்குமிங்கும் உருட்டி விட்டார்கள். உருட்டிய ஜாடிகளில் ஒரு ஜாடியில் லுபா மறைந்திருந்தார். ஜாடி உருள உருள ‘லுபா’வும் உருண்டு கொண்டேயிருந்தார்.

“லுபா’ மறைந்திருந்த ஜாடி உருண்டுகொண்டே வந்து கோல்டாஸின் காலடியில் நின்றது. கோல்டாஸ் அந்தச் ஜாடியின் மீது அமர்ந்தான். கால்மேல் கால் போட்டு தீப்பந்தத்தை ஏந்தியவனாய், “ஒவ்வொரு ஜாடியிலும் பாருங்கள் எதிலாவது மறைந்திருப்பான்” என்று கோபந்தொனித்த குரலில் கட்டளையிட்டான்.

அடிமைகள் ஒவ்வொரு ஜாடிகளையும் துலாவித்துலாவித் தேடினார்கள். 'லுபா' ஒளிந்துகொண்டிருந்த ஜாடியின் மீது கோல்டாஸ் அமர்ந்திருந்ததால் அந்தச் ஜாடியை எவரும் துலாவித் தேடவில்லை.

லுபா ஜாடியில் ஒளிந்துகொண்டே எல்லா வற்றையும் உற்றுக் கவனித்துக் கொண்டேயிருந்தார். அவரது உடல் நடுங்கிற்று. நெற்றியில் வியர்வைத் துளிகள் படர்ந்திருந்தன. அச்சம் அவரை ஆட்கொண்டது. பேயறைஞ்சதுபோல் காணப்பட்டார். உடல் தளர்ந்தது. நா வறண்டது. இந்நிலையிலும் அமைதியுடன் இருந்தார் 'லுபா.' அடிமைகள் வெகு நேரம் அவ்வறையைத் தேடிப் பார்த்தார்கள். ஆனால் லுபா அகப்படவில்லை. உடனே ஓர் அடிமை கோல்டாஸைப் பார்த்து "தளபதியாரே! லுபா தப்பிவிட்டான். இனிமேல் இவ்வறையை துலாவுவதில் பிரயோஜனமில்லை" என்றான்.

கோல்டாஸின் முகம் கோபத்தினால் சிவந்தது.

"சரி! நாம் நாளை மறுநாள்தானே ஸ்பார்ட்டாவிற்கு திரும்புகிறோம். அதுவரையில் லுபாவை நகரத்திலுள்ளே நுழைய விடாமல் பார்த்துக் கொள்ளலாம். நாளை பகல் முழுவதும் வீதிகளில் நம்முடைய ஆட்களை அலைய விடுவோம். அரண்மனையைச் சுற்றி நம் ஆட்களை ரகசியமாக காவல் நிற்க வைத்து விடுவோம். நாளை பகல் அரண்மனைக்கு லுபா வந்தாலும் வருவான். வரும் வழியிலேயே அவனைக் கொன்றுவிடுவோம். வாருங்கள் அரண்மனைக்குச் செல்வோம்" என்றான் கோல்டாஸ்

இதை லுபா காதுகொடுத்துக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார். உடனே எல்லோரும் அவ்வறையை விட்டு வெளியேறத் தொடங்கினார்கள். கோல்டாஸ் கையில் வைத்திருந்த தீ பந்தத்தை அவ்விடத்திலேயே

போட்டான். உடனே ஐவரும் அவ்வறையை விட்டு வெளியேறினார்கள். மாளிகையின் வாயிலை வந்தடைந்தார்கள். சுற்றுமுற்றும் பார்த்தார்கள். எங்கும் அமைதியே நிலவியது. வாயிலில் அவர்களுடைய குதிரைகள் நின்றுகொண்டிருந்தன. எல்லோரும் குதிரைகளை நெருங்கினார்கள். ஒவ்வொருவரும் தங்கள் தங்கள் குதிரையில் தாவி ஏறினார்கள். குதிரைகள் கிளம்பியது. சிறிது நேரத்தில் அரண்மனையை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். அப்போது சட்டென்று கோல்டாஸின் குதிரை நின்றது. அதைத் தொடர்ந்து மற்ற குதிரைகளும் நின்றன.

உடனே கோல்டாஸ் அடிமைகளைப் பார்த்து “தோழர்களே! நீங்களெல்லாம் அரண்மனைக்கு வர வேண்டாம். ஏனென்றால் ‘மிர்’ரின் ஆட்கள் சந்தேகப் படுவார்கள். ஆகவே நீங்களெல்லாம் கப்பலுக்குச் செல்லுங்கள். ‘சாமா’விடம் எல்லா விபரங்களையும் நான் சொல்லிவிடுகிறேன்” என்றான்.

“சரி, தளபதியாரே! நாங்கள் வருகிறோம்” என்றான் ஒரு அடிமை. “சென்று வாருங்கள்” என்றான் கோல்டாஸ். குதிரைகள் கிளம்புகின்றன.

ஸ்பார்ட்டா நாட்டு கப்பல்களை நோக்கி மின்ன லெனப் பறந்து சென்றன. கோல்டாஸின் பார்வையிலிருந்து குதிரைகள் மறைந்தன. பிறகு கோல்டாஸின் குதிரை அரண்மனையை நோக்கி விரைந்து சென்றது. குதிரையிலிருந்து இறங்கினான் கோல்டாஸ்” அரண்மனையினுள் நுழைந்தான். ஸ்பார்ட்டா நாட்டு விருந்தினர்கள் எந்த நேரமும் அரண்மனையிலிருந்து சென்றுவர உரிமையிருந்ததால் கோல்டாஸை அரண்மனை காவலாளிகள் தடுக்க வில்லை.

கோல்டாஸ் 'சாமா'வின் அறையை நோக்கி விரைந்தான். 'சாமா'வின் அறையினுள் நுழைந்தான். சாமா கோல்டாஸின் வருகைக்காக ஆவலுடன் காத்துக் கொண்டிருந்தான். கோல்டாஸை கண்டவுடன் மகிழ்ச்சியடைந்தான் சாமா. கோல்டாஸின் முகத்தில் வியர்வைத் துளிகள் படர்ந்திருந்தன. களைப்பில் பெருமூச்சு விட்டவனாய் அங்கிருந்த கல்லாலான இருக்கையில் அமர்ந்தான்.

உடனே சாமா தண்ணீர் ஜாடியை கோல்டாஸின் கையில் கொடுத்தான். கோல்டாஸ் தண்ணீர் ஜாடியை வாங்கினான். தண்ணீரை மொடமொடவென்று குடித்தான். தாகம் தீர்ந்தது. தண்ணீர் ஜாடியை கீழே வைத்தான். கோல்டாஸிற்கு ஒரு புத்துணர்ச்சி ஏற்பட்டது போல் இருந்தது. சாமா தனது பேச்சைத் தொடர்ந்தான். "என்ன! கோல்டாஸ், காரியம் வெற்றிதானே?" என்றான் சாமா.

"சாமா! நான்கு பேர்களைக் கொன்றுவிட்டோம். மீதி ஒருவனைக் கொல்ல முடியவில்லை.

-கோல்டாஸின் குரலில் ஏமாற்றமும் பதற்றமும் காணப்பட்டது. சாமா திடுக்கிட்டான்.

"என்ன! ஒருவனை தப்ப வைத்துவிட்டீர்களா? அடிமைகள் நான்கு பேரும் என்ன செய்தார்கள்?" என்று பதற்றத்துடன் கேட்டான் சாமா. "அடிமைகள் மீது எந்தவிதக் குற்றமும் இல்லை. ஏனென்றால் அந்த விடுதியின் அறையில் நான்கு சரித்திர ஆசிரியர்கள்தான் இருந்தார்கள். மற்றவர் யாரும் அங்கு இல்லை. நமது நான்கு அடிமைகளும் நான்கு சரித்திர ஆசிரியர்களையும்

கொன்று விட்டார்கள்'' என்று மெல்லிய குரலில் சொன்னான் கோல்டாஸ் ''அப்படியா! இனிமேல்தான் நாம் எச்சரிக்கையுடன் இருக்கவேண்டும். ஏனென்றால் அந்த ஆசிரியர்களில் ஒருவன் தப்பித்தாலும் நாம் கூண்டோடு அகப்பட்டுக் கொள்வோம்'' என்று பதற்றத்துடன் சொன்னான் சாமா. ''இப்போது ஒன்றும் குடிமூழ்கிப் போகவில்லை. அரண்மனையைச் சுற்றி கண்ணோட்டம் செலுத்திக் கொண்டேயிருப்போம். ஏனென்றால் தப்பியவன் இங்கு வந்து தூது சொல்லக் கூடும் என்றான் கோல்டாஸ்.'' ''நீ சொல்வதும் நல்ல திட்டம்தான். ஆமாம் ஐந்து ஆசிரியர்களில் தப்பியவன் யார்?'' என்றான் சாமா. ''லுபா''தான் தப்பித்து விட்டார்.''

இதைக் கேட்ட சாமா மேலும் திடுக்கிட்டான்.

''ஓ! அவரா! மிகவும் எச்சரிக்கையுடன் இருக்க வேண்டும். ஏனென்றால் அவர் சிறந்த அறிவாளி. எந்த நேரமும் அவர் இங்கு வரலாம். ஆகவே நாம் ஜாக்கிரதையாக இருக்க வேண்டும்'' என்று எச்சரித்தான் சாமா. ''அப்படியா! இனிமேல் ஆகவேண்டியதைப் பார்ப்போம்'' என்றான் பதற்றத்துடன் கோல்டாஸ்.

''நான் சொல்கிறேன் கேள். நாளை மறுநாள் நாம் ஸ்பார்ட்டா நாட்டிற்குத் திரும்புவதால் நாளை ஏதென்ஸ் நாட்டு மன்னன் மிர் எல்லா ஏற்பாடுகளையும் செய்து விடுவான். கப்பலில் எல்லாவகையான பொன்மணி குவியல்களையும், சிற்பக் கலைஞர்களையும் நாளையே ஏற்றிவைத்து விடுவான். ஆனால் நாம் புறப்படுவதோ நாளை மறுநாள்தான். இதைத் தெரிந்து கொண்ட லுபா நாளை பகலில் இங்கு வராவிட்டாலும் நாளை இரவு

இங்கு வந்து தூது சொல்ல வந்தாலும் வருவான். அவன் இங்கு தூது சொல்லி விட்டானேயானால் நம் பயணத்தை கெடுத்துவிடுவான். அதோடு மட்டுமல்லாமல் நம் எல்லோருடைய உயிரும் பறி போய்விடும். ஆகவே எச்சரிக்கையுடன் இருக்க வேண்டும்” - என்று ரகசியமாகச் சொன்னான் சாமா.

“இதற்கு ஒரு வழி சொல்லுங்களேன்!” என்று யோசனை கேட்டான் கோல்டாஸ். “இதற்கு சிறந்த வழி என்னவென்றால் நாளை இரவே நாம் ஏதென்ஸ் நாட்டை விட்டு சென்று விடுவதுதான்” என்றான் சாமா.

“மிர், மன்னன் நாளை மறுநாள்தானே ஸ்பார்ட்டாவுக்கு செல்ல அனுமதிப்பான். அவனுடைய அனுமதியில்லாமல் எப்படிச் செல்லமுடியும்?” என்றான் கோல்டாஸ். அவன் நாளை மறுநாள்தான் நம்மை ஸ்பார்ட்டாவுக்குச் செல்ல அனுமதிப்பான். ஆனால் நாம் நாளை இரவே ரகசியமாகக் கப்பலில் புறப்பட்டுவிட வேண்டும். இதை நம் ஆட்கள் எல்லோரிடமும் தெரியப்படுத்திவிடு. ஆனால் இன்னொரு செய்தி என்னவென்றால் நாளை இரவு நீயும் கப்பலுக்குச் சென்றுவிடு. ஆனால் நான் மட்டும் அரண்மனையிலேயே தங்கியிருப்பேன். ஏனென்றால் நானும் உங்களுடன் வந்துவிட்டால் நாளை இரவு லுபா இங்கு வந்து விடுவான். இதனால் காரியம் கெட்டுவிடும். பிறகு ஏதென்ஸ் நாட்டுப் படைகள் நம்மைப் பின் தொடர்ந்து வந்து வெகு எளிதில் நம்மைப் பிடித்துவிடுவார்கள். ஆனால் லுபா நாளை மறுநாள் இங்கு வந்து தூது சொல்லி கொலைச் செய்தி ஏதென்ஸ் முழுவதும் பரவி விட்டாலும் நம்மை யாராலும் பிடிக்க முடியாது. ஏதென்ஸ் படைகள்

நம்மைப் பின் தொடர்வதற்குள் நாம் பல மைல் தூரம் கடந்து சென்றுவிடுவோம்.

நாளை இரவு நீயும் அரண்மனையில் இருப்பதாகவே 'மிர்'ரிடம் சொல்லிக்கொள்வேன். ஏனென்றால் நீ அரண்மனையில் இல்லையென்றால் 'மிர்' சந்தேகப்படுவான். ஆனால் உண்மையில் நீ ஸ்பார்ட்டா கப்பல்களில்தான் இருக்க வேண்டும்.

நீங்கள் கப்பலுக்குச் சென்ற சிறிது நேரத்தில் நானும் வந்துவிடுவேன். ஆகவே எனக்காக நீ அரண்மனைக்குப் பின்புறம் ஓடும் நதியின் ஓரத்தில் யாரும் அறியாதவாறு சிறு மரக்கலத்தை நிறுத்தி வைத்துவிடு. அந்த மரக்கலத்தின் மூலம் தப்பித்து கப்பல்களை அடைந்து விடுகிறேன்" என்று சொன்னான் சாமா.

"நீங்கள் சொல்வது நல்ல திட்டம்தான். ஆனால் அரண்மனைக்குப் பின்னால் உள்ள நதியில் வந்தால் காலதாமதம் ஆகுமே" என்று சந்தேகத்துடன் கேட்டான் கோல்டாஸ்.

"குதிரை மூலம் கடற்கரைக்கு வந்தால் யாராவது பார்த்து விடுவார்கள். ஆகவே அரண்மனையின் மேன் மாடக்கூடத்திலிருந்து குதித்தால் போதும். நதியில் நீந்தி மரக்கலத்தைப் பிடித்து அதன் மூலம் உங்கள் கப்பலைப் பிடித்துவிடுவேன்" என்றான் சாமா.

"ஆகா! அருமையான யோசனைதான். ஆமாம். ஏதென்ஸ் நாட்டுச் சிற்பக் கலைஞர்களின் கப்பல்கள் இரவில் செல்வதைத் தடுத்தால் என்ன செய்வது?" என்று கேட்டான் கோல்டாஸ். நாளை சிற்பக்கலைஞர்கள் கப்பலில் ஏறியவுடன் கப்பல்கள் இரவில் புறப்படும்

சிறிது நேரத்திற்கு முன்னால் சிற்பக்கலைஞர்களுக்குத் திராட்சை ரசத்தை கொடுங்கள்.”

“என்ன! திராட்சை ரசமா?”

“சாதாரண திராட்சை ரசம் அல்ல, மயக்க மூலிகைச் சாறு கலந்த திராட்சை ரசம்.”

“ஓ! அதுவா! நல்ல யோசனைதான். மயக்க மூலிகைச்சாறு கலந்த திராட்சை ரசத்தைக் குடித்த சிற்பக்கலைஞர்கள் தூங்கி விட்டார்களேயானால் ஒரு நாள் கழித்துதான் எழுந்திருப்பார்கள்.”

- கோல்டாஸின் குரலில் மகிழ்ச்சி மிகுந்திருந்தது. “ஆனால் உங்கள் கப்பல்கள் இரவாகி விட்டதுமே கிளம்பி விடவேண்டும். நான் பிறகு மரக்கலத்தில் வருவேன்” - என்றான் சாமா.

“சரி, சாமா! நீ மரக்கலத்தில் வருவதை எதிர்நோக்கிக் கொண்டேயிருப்போம். அப்போது உங்கள் வருகையை எப்படி நான் அறிந்துகொள்வது?” என்றான் கோல்டாஸ். “சொல்கிறேன் கேள். நீங்கள் நாளை இரவு கப்பலை கிளப்புவதற்கு முன் கப்பலிலுள்ள தீப்பந்தங்களை யெல்லாம் அணைத்து விடுங்கள். நாளை இரவு முழுவதும் கப்பல்களில் ஒரு சிறிதும் வெளிச்சமே தெரியக்கூடாது. நான் உங்கள் கப்பலை நெருங்கி வரும்போது பறவையைப்போல் கூவுவேன். அதன் மூலம் நீங்கள் என்னை அடையாளம் கண்டு கொள்ளலாம்.” என்று மெல்லிய குரலில் சொன்னான் சாமா.

“ஆகட்டும் சாமா!” என்றான் கோல்டாஸ்.

“சரி, இப்போது தூங்கச் செல்வோம். நான் சொன்னதெல்லாம் ஞாபகம் இருக்கட்டும்” என்றான் சாமா.

உடனே இருவரும் உறங்கச் செல்கின்றார்கள். அன்று இரவு கழிந்தது.

மறுநாள் -

ஏதென்ஸ் நாட்டுக் கடல் கரையில் ஸ்பார்ட்டா கப்பல்கள் கம்பீரத்துடன் நின்று கொண்டிருந்தன.

ஸ்பார்ட்டா நாட்டின் ஆலயத்தின் கட்டட நிதிக்காக ஏதென்ஸ் நாட்டின் சார்பாக இரண்டு ஸ்பார்ட்டா நாட்டு கப்பல்கள் நிறைய விலைமதிக்க முடியாத பொன்மணிகளையும் வைரங்களையும் ஏற்றினார்கள். அதோடு ஏதென்ஸ் நாட்டு சிற்பக் கலைஞர்கள் ஆயிரம் பேர்களும் ஏற்றப்பட்டார்கள். அரண்மனையின் முற்றத்தில் அமைக்கப்பட்டிருந்த கல்லாலான இருக்கைகளில் மன்னன் மிர், சாமா, கோல்டாஸ், மற்ற தளபதிகளும் அமர்ந்திருக்கின்றனர்.

எல்லோரும் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

“ஸ்பார்ட்டா நாட்டு தளபதியாரே! எங்கள் நாட்டின் சார்பாக இரண்டு கப்பல்கள் நிறையப் பொன்மணிகளையும் வைரங்களையும் நிரப்பியுள்ளோம். அதோடு சிற்பக் கலைஞர்கள் ஆயிரம் பேர்களைக் கப்பலில் ஏற்றியிருக்கின்றோம். ஆகவே எங்கள் கடமை முடிந்து விட்டது. நீங்கள் நாளைக்கு தாராளமாக ஸ்பார்ட்டாவுக்குப் புறப்படலாம்” என்றான் மிர்.

“மிகவும் நன்றி மன்னா! ஸ்பார்ட்டா நாடு உங்களுக்குப் பல விதத்திலும் நன்மை செய்யக் காத்துக் கொண்டிருக்கிறது” என்றான் சாமா.

“அது இருக்கட்டும், எங்கள் நாட்டு சிற்பக் கலைஞர்கள் எப்போது ஏதென்ஸிற்குத் திரும்புவார்கள்?” என்றான் மிர்.

“ஐந்து ஆண்டுக்குள் உங்கள் சிற்ப கலைஞர்கள் ஏதென்ஸிற்கு திரும்பி விடுவார்கள்” என்றான் சாமா.

“அப்படியா! அப்படியானால், உங்களது மற்ற தளபதிகளெல்லாம் இப்போது கப்பல்களுக்குச் செல்லட்டும். நாளைக்கு விருந்தின்போது மட்டும் இங்கு வரட்டும்” என்றான் மிர். சாமா சற்று சிந்தித்தான். மெல்ல ஓரக்கண்ணால் கோல்டாஸைப் பார்த்தான் சாமா. “சரி, ஒப்புக்கொள்” என்று கூறுவது போல் சாமாவைப் பார்த்து கண் இமைத்தான் கோல்டர்ஸ். உடனே சாமா ‘மிர்’ரைப் பார்த்து, “மன்னா! உங்கள் விருப்பப்படியே செய்கிறோம்” என்றான். “மிக்க மகிழ்ச்சி! உங்களுடைய மற்ற தளபதிகளைக் கப்பல்களுக்கு அனுப்பிவிடுங்கள். நாளை விருந்தில் எல்லா விஷயத்தையும் பேசிக் கொள்ளலாம்” என்றான் மிர்.

“அப்படியே செய்கிறோம் மன்னா!” என்றான் சாமா.

உடனே சாமா, கோல்டாஸை தவிர மற்ற ஸ்பார்ட்டா நாட்டு ஆட்களெல்லாம் தங்கள் கப்பலுக்குச் செல்ல தயாரானார்கள். சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் தங்கள் கப்பலை அடைந்தார்கள்.

சாமாவின் திட்டப்படியே எல்லாம் நடந்து கொண்டிருந்தன.

19

அன்று இரவு -

சாமாவும், கோல்டாஸும் அரண்மனையில் தங்கள் அறையில் தங்கியிருக்கின்றார்கள். "கோல்டாஸ்! மரக்கலம் தயாரா? என்றான் சாமா. "எல்லாம் தயாராகி விட்டது. வாருங்கள் அரண்மனையின் மேன்மாடக் கூடத்திற்குச் செல்வோம். அங்கிருந்து மரக்கலத்தைப் பார்க்கலாம்" என்று கூறிக்கொண்டே தன் இருப்பிடத்தை விட்டு எழுந்தான் கோல்டாஸ். சாமாவும் தன் இருப்பிடத்தைவிட்டு எழுந்தான். இருவரும் அவ்வறையை விட்டு வெளியேறினார்கள். யாருடைய கண்ணிலும் தென்படாமல் அரண்மனையின் மேல் மாடக்கூடத்தை நோக்கிச் சென்றார்கள். சிறிதும் காலடியோசையில்லாமல் விரைந்து சென்றார்கள். மேன்மாடக்கூடத்தை அடைந்தனர். எங்கும் இருள் மயமாகவே காணப்பட்டது. வானத்தில் விண்மீன்கள் மின்னிக்கொண்டிருந்தன. மேல்மாடக் கூடத்தின் பின் பக்கமாகச் செல்கின்றார்கள். அங்கு நின்றுகொண்டு கீழே பார்க்கின்றார்கள். அரண்மனையின் பின்பக்க கருங்கற்கள் சுவரினை ஒட்டினார்போல் ஒரு சிறிய நதி ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

அந்நதியைப் பார்க்கின்றார்கள். இவ்விரவு காரிருளாக இல்லாததால் சற்று முன்னால் உள்ள பொருட்களை மட்டும் பார்க்க முடிந்தது. அரண்மனையிலிருந்து சிறிது தூரத்தில் அந்நதியின் கரையோரத்தில் மறைவான இடத்தில் ஒரு சிறிய மரக்கலம் தெரிந்தது. அம்மரக்கலத்தின்மீது இலைகளைப் போட்டு மூடப்பட்டிருந்தது. கோல்டாஸ் மரக்கலம் இருக்குமிடத்தை சுட்டிக்காட்ட

எண்ணியவனாய்," சாமா, அதோ! தெரிகின்றது பாருங்கள் மரக்கலம்" என்று சுட்டிக் காட்டினான்.

சாமா அவ்விடத்தை நோக்கிப் பார்த்தான். கண்ணுக்கு ஒன்றுமே தெரியவில்லை. உடனே கோல்டாஸைப் பார்த்து, "கோல்டாஸ்! கண்ணுக்கு ஒன்றுமே தெரியவில்லையே!" என்றான். "உனக்குத் தெரியவில்லையா? இப்போது பாருங்கள் தெரியும்" என்று கூறிக்கொண்டே, "கூ... கூ... கூ..." என்று சத்த மிட்டான். உடனே மரக்கலத்தருகில் தீபத்தை ஏந்திக் கொண்டிருந்த ஸ்பார்ட்டா வீரன் அவ்விடத்திலிருந்து மறைந்தான். சாமா கோல்டாஸைப் பார்த்து, "திறமையான ஆள்தான் நீ" என்று புகழ்ந்தான்.

"உங்களுடைய அறிவுதான் இதற்கெல்லாம் காரணம்" என்று சாமாவைப் புகழ்ந்தான் கோல்டாஸ்.

"அதெல்லாம் இருக்கட்டும். இன்று முழுவதும் லுபா வரவில்லை. அதனால் கட்டாயம் இன்றிரவு வருவான். ஆகவே நான் இங்கு நின்று கொண்டே அரண்மனையின் வீதியை கண்காணித்துக் கொள்கிறேன். சிறிது நேரம் வரை 'லுபா'வின் வருகைக்காக காத்துக் கொண்டிருப்பேன். அதன் பிறகு நான் மரக்கலத்தின் மூலம் தப்பித்து விடுகிறேன். ஏனென்றால் ஒரு வேளை லுபா வராமலிருந்தாலும் இருக்கலாம். ஆகவே சிறிது நேரம் காத்திருந்து, உடனே மரக்கலத்தின் மூலம் உங்கள் கப்பல்களை வந்தடைகிறேன். முதலில் நீ இங்கிருந்து தப்பித்து செல்" என்றான் சாமா.

"செல்கிறேன் சாமா! இதோ, கொடிய விஷ மூலிகைச் சாறு தடவிய பட்டைக் கத்தி" என்று

கூறியவாறே தனது இடுப்பில் சொருகியிருந்த பட்டைக் கத்தியை எடுத்து சாமாவிடம் நீட்டினான்.

அக்கத்தியை வாங்கினான் சாமா.

அக்கத்தி பார்ப்பதற்கு அச்சம் தருவதாகக் காணப்பட்டது. ஒரு முழங்கை நீளமும், பட்டையாகவும், பளபளப்பாகவும் காணப்பட்டது. அதன்மீது பச்சை நிறமான முலிகைச்சாறு பூசப்பட்டிருந்தது. அம்முலிகைச் சாறு மிகவும் கொடுமையான விஷச் சாறாகும். உடலின் எந்தப் பாகத்திலும் ஒரு சிறு காயத்தினால் இச்சாறு இம்மியளவு பட்டாலும் உடனே உடல் முழுவதும் விஷமாக ஏறி மறுவினாடியே ஆளைக் கொல்லும் சக்தி வாய்ந்த விஷ மூலிகையாகும். இத்தகைய ஆபத்தான கத்தியை சாமா வைத்திருந்தான். உடனே 'சாமா' மட்டும் மேல்மாடக் கூடத்தை விட்டு அகன்று சென்றான்.

தன் அறையை நோக்கி விரைந்து சென்றான். 'சாமா'வைக் கண்காணிக்க அங்கே யாருமேயில்லை. மீண்டும் சாமா தன் அறையை விட்டு வெளியே வந்தான். அவனது கையில் ஒரு நீளமான கயிறு ஒன்று இருந்தது. அக்கயிற்றுடன் மேன்மாடக் கூடத்தை நோக்கி விரைந்து சென்றான். கோல்டாஸ் புறப்படுவதற்குத் தயாராக நின்றான். கயிற்றை கோல்டாஸிடம் கொடுத்தான் சாமா. கோல்டாஸ் அக்கயிற்றை அரண்மனைக்கு வலது பக்கத்தில் தொங்கவிட்டான். உடனே சாமாவிடம் விடைபெற்றவனாய் அக்கயிற்றின் வழியாகச் சரசர வென்று கீழேயிறங்கினான் கோல்டாஸ். கீழே தயாராக ஒரு குதிரை நின்று கொண்டிருந்தது. சட்டென்று அக்குதிரையில் ஏறி அமர்ந்தான் கோல்டாஸ். உடனே

குதிரை கிளம்பியது. விரைந்துச் சென்றது. காற்றெனப் பறந்துச் சென்றது. மேல்மாடக் கூடத்தில் நின்று கொண்டிருந்த சாமாவின் பார்வையிலிருந்து மறைந்து விட்டான் கோல்டாஸ். உடனே சாமா மேல்மாடக் கூடத்திலிருந்து கீழே இறங்கி கோல்டாஸின் அறையினுள் நுழைந்தான். உடனே கோல்டாஸின் படுக்கையில் பல பொருள்களை வைத்து போர்வையினால் மூடினான்.

இக்காட்சி கோல்டாஸ் போர்வையினால் மூடிக்கொண்டு தூங்குவதுபோல் காட்சியளித்தது. சாமா மகிழ்ச்சியடைந்தான். இந்நிலையில் முற்றத்தில் யாரோ நடந்துவரும் ஓசை கேட்டது. இதைக்கேட்ட சாமா பதற்றத்துடன் அவ்வறையை விட்டு வெளியே வந்தான்.

முற்றத்தில் வந்து அங்குமிங்கும் அலையத் தொடங்கினான். இந்நிலையில் 'மிர்' சாமாவைப் பார்த்து, "என்ன தளபதியாரே! இன்னும் தூங்கவில்லையா?" என்று சிரிப்பொலியுடன் கேட்டான். "மன்னா! எனக்கு தூக்கம் வரவில்லை. ஆனால் கோல்டாஸ் அயர்ந்து தூங்குகிறான் பாருங்கள்" என்று கோல்டாஸின் அறையைச் சுட்டிக்காட்டினான் சாமா. 'மிர்' முற்றத்தில் நின்று கொண்டே கோல்டாஸின் அறையின் ஜன்னல் வழியே உள்ளே பார்க்கிறான்.

கோல்டாஸ் படுக்கையில் போர்வையால் போர்த்திக் கொண்டு தூங்குவது போல் 'மிர்' ரின் கண்ணுக்குக் காட்சியளித்தது. 'மிர்' புன்னகை புரிந்தான். 'மிர்' சாமாவைப் பார்த்து, "கோல்டாஸ் அயர்ந்து தூங்குகிறார் போலிருக்கிறது. நீங்களும் அயர்ந்து தூங்குங்கள். ஏனென்றால் ஏதென்ஸ் நாட்டில் இன்று ஒரு

இரவுதான் இருக்கப் போகின்றீர்கள். ஆகவே இவ்விரவை நன்றாகத் தூக்கத்திலேயே கழியுங்கள்'' என்று சிரிப் பொலியுடன் கூறிக்கெண்டே முற்றத்தைவிட்டு நகர்ந்து செல்லத் தொடங்கினான். இதைக் கேட்ட சாமா, ''நன்றி மன்னா!'' என்று கூறியவறே தன் அறைக்குச் சென்று கதவை உள்பக்கமாகத் தாழ்ப்பாள் போட்டுக் கொண்டான். 'மிர்' அவ்விடத்திலிருந்து மறைந்தான்.

20

சுற்று நேரம் கழிந்தது. எங்கும் அமைதி நிலவியது.

அமைதி நிலவுவதைக் கண்ட சாமா தன் படுக்கையில் சில பொருள்களை வைத்து போர்வை யினால் மூடினான். தான் படுக்கையில் படுத்திருப்பது போன்ற ஒரு காட்சியை உருவாக்கினான். உடனே சிறிதும் காலடியோசையில்லாமல் அவ்வறையை விட்டு வெளியே வந்தான். சுற்று முற்றும் பார்த்தான். எந்தவித ஆள்நடமாட்டமும் இல்லை, அமைதியாகவே இருந்தது. தனது அறையின் கதவோரமாக உள்ள ஜன்னலின் வழியே கையை விட்டுக் கதவைத் தாளிட்டு உட்புறமாகத் தாழ்ப்பாள் போட்டான். உடனே மேல்மாடக்கூடத்தை நோக்கிச் சென்றான். மேல்மாடக்கூடத்தை அடைந்தான்.

அங்கிருந்து கொண்டே அரண்மனை வீதியை நோக்கத் தொடங்கினான். நோக்கிக் கொண்டே இருந்தான். கையில் விஷ மூலிகைச் சாறு பூசிய பட்டைக் கத்தியை வைத்திருந்தான். வீதியெங்கும் அமைதி நிலவியது. சாமாவின் கண்களோ லுபாவின் வருகைக்காக

மிக் ஆவலுடன் காத்துக் கொண்டிருந்தன. வெகு நேரம் கழிந்தது. வீதிமீது விழியை வைத்து நோக்கிக் கொண்டிருந்த சாமாவிற்கு அலுப்பும், வெறுப்பும் தட்டியது. அவனுடைய கண்களும் சோர்வடைந்து விட்டது. கண்களைக் கசக்கிக் கொண்டான். மீண்டும் வீதியை நோக்கத் தொடங்கினான். மேலும் அலுப்பு அடைந்தான். பொறுமை இழந்தான். வீதியைப் பார்த்துக் கொண்டே குறுக்கும் நெடுக்குமாக மெல்ல நடக்கத் தொடங்கினான். நடந்துகொண்டே சிந்தித்தான். சிந்தனையும் ஓடவில்லை. சட்டென்று நின்றான். வீதியை நோக்கினான். வீதியெங்கும் அமைதி நிலவியது. ஆனால் அவனது மனதில் அமைதியில்லை. ஒரே குழப்பம். உடனே தனக்குள், "என்ன! வெகு நேரம் காத்திருந்தும் லுபா வரவில்லையே! ஒரு வேளை நாளை வரலாமென்று எண்ணியிருப்பான் போலிருக்கிறது. நாம் இனிமேலும் தாமதிக்கக் கூடாது. உடனே நதியில் குதிக்க வேண்டியதுதான்" என்று சொல்லிக் கொண்டான் சாமா. மீண்டும் சுற்றுமுற்றும் பார்த்தான். மீண்டும் அமைதியே நிலவியது. உடனே தனக்குள், "சரி, இந்தக் கத்தியை இங்கேயே போட்டுவிட்டு நதியில் குதித்துவிட வேண்டியதுதான்" என்று கூறியவனாய் கையில் வைத்திருந்த கத்தியை கீழே வைப்பதற்காகக் குனிந்தான் சாமா. திடீரென்று குதிரை ஓடிவரும் சத்தம் மெல்ல ஒலிக்கத் தொடங்கியது. கத்தியை கீழே வைக்க முயன்ற சாமா திடுக்கிட்டான். உடனே கத்தியுடன் நிமிர்ந்தான்.

பதற்றத்துடன் வீதியை நோக்கினான். ஆனால் கண்ணுக்கு ஒன்றுமே புலப்படவில்லை. நன்றாக உற்று நோக்கினான். அப்போதும் கண்ணுக்கு ஒன்றும் புலப்படவில்லை. ஆனால் குதிரை ஓடி வரும் சத்தமோ தெளிவாகக் கேட்கத் தொடங்கியது. சாமா பதற்றத்துடன்

கண்ணைக் கசக்கிக்கொண்டான். மீண்டும் வீதியை நோக்கினான். ஆனால் கண்ணுக்கு ஒன்றுமே புலப்படவில்லை. ஆனால் குதிரை ஓடிவரும் சத்தமோ வர வர அதிகமாகிக் கொண்டே வந்தது. குதிரை அரண்மனையை நெருங்கி வருவதை உணர்ந்தான் சாமா. நேரம் செல்லச் செல்ல குதிரை ஓடி வரும் சத்தமும் அதிகரித்தது. ஒரு குதிரைதான் வருகின்றது என்பதையும் நன்றாக உணர்ந்தான். வெகுதூரத்தில் ஒரு குதிரையில் ஒருவன் வந்துகொண்டிருந்தான். ஆனால் அவன் யாரென்று தெரியாத அளவுக்கு இருள் அவனுடைய முகத்தை மறைத்திருந்தது. அவன் மீண்டும் வீதியை உற்று நோக்கினான்.

“லுபா” தான் வருகின்றானென்பதை உணர்ந்து கொண்டான். குதிரை வர வர அருகில் நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது. மின்னலெனப் பாய்ந்து சென்று லுபாவின் மார்பை கிழித்தது சாமாவின் கத்தி. லுபா சிறிது வயதானதால் கத்தியின் வலிமையைத் தாங்காமல் பின்புறமாக மல்லாந்து விழுந்தார்.

தரையில் விழுந்த ‘லுபா’ சிறிது நேரம் துடிதுடித்தார். அவர் உடலிலிருந்து ரத்தம் பெருக் கெடுத்தது. உடனே தன் விரல்களால் மண்தரையில் ஏதோ எழுத முயன்றார். கை விரல் தளர்ந்தது. அப்போதும் அவர் தனது முயற்சியை தளர விடவில்லை.

உடனே தளர்ந்த விரல்களினால் “ஸ்பார்ட்டா சாமா என்று எழுதினார். லுபாவின் குதிரை பயங்கரமாக கணைத்துக் கொண்டே அரண்மனையை நோக்கி ஓடியது.

லுபாவின் உயிர் பிரிந்தது. மேன்மாடக் கூடத்திலிருந்த ‘சாமா’ திடீரென்று நதியில் குதித்தான். இந்நிலையில் குதிரையின் பயங்கரமான ஒலியைக்

கேட்டு அங்கு சுற்றித் தூங்கிக் கொண்டிருந்தவர்கள் திடுக்கிட்டு விழித்துக்கொண்டு பதற்றத்துடன் ஓடி வந்தார்கள். வீதியின் மத்தியில் மார்பில் கத்தி குத்தியவாறு மல்லாந்து பிணமாகக் காட்சியளித்தார் லுபா. அவரைக் காண அவருகில் வந்தவர்கள் லுபா தரையில் எழுதிய எழுத்துக்களில் அவர்களது காலடிகள் பட்டுக் கலைந்தது.

'லுபா'வின் கொலையுண்ட செய்தியைக் கேட்ட மிர் திடுக்கிட்டான். உடனே கொலையாளியைக் கண்டு பிடிக்கும்படி தனது ஆட்களை ஏவுகிறான். அரண்மனை வீரர்கள் ஒவ்வொருவரும் தங்கள் கையில் தீபந்தங்களை ஏந்திக்கொண்டு நான்கு பக்கமும் விரைந்து சென்றார்கள்.

"கொலை செய்தவன் அரண்மனையிலேயே புகுந்தாலும் புகுந்திருக்கலாம்" என்று எண்ணியவனாய் தனது வீரர்களைப் பார்த்து, "வீரர்களே! கொலையாளி அரண்மனையில் மறைந்திருந்தாலும் மறைந்திருப்பான். ஆகவே அரண்மனையிலும் தேடுங்கள்" என்று கட்டளை இட்டான். வீரர்கள் தீபந்தங்களுடன் அரண்மனையில் நான்கு பக்கமும் தேடத் தொடங்கினார்கள்.

ஒவ்வொரு இடமாகத் தேடிக்கொண்டே வந்தார்கள். அரண்மனையின் முற்றத்திற்கும் வந்து தேடினார்கள். சாமாவின் அறைக்கு வந்தார்கள். அறையின் கதவைத் தட்டினார்கள். கதவு திறக்கப்படவில்லை. ஆனால் கதவின் உட்பக்கம் தாழ்ப்பாள் போடப்பட்டிருந்தது. சிறிது நேரம் கதவைத் தட்டிப்பார்த்தார்கள்.

உடனே ஒரு படைத்தலைவன் அருகிலிருந்த ஜன்னல் வழியாக அறையினுள்ளே எட்டிப் பார்த்தான். படுக்கை யில் சாமா போர்வையைப் போர்த்திக்கொண்டு உறங்குவதுபோல் கண்ட படைத்தலைவன், "அவர்

அயர்ந்து தூங்குகிறார் போலிருக்கிறது. ஆகவே அவருடைய தூக்கத்தைக் கெடுக்க வேண்டாம். வாருங்கள் பக்கத்து அறைக்குச் செல்வோம்'' என்று தன் வீரர்களிடம் சொன்னான். உடனே மற்றொரு வீரன், ''ஆமாம்! அவரைத் தொந்திரவு செய்ய வேண்டாம் வாருங்கள்'' என்றான். உடனே வீரர்கள் அவ்விடத்தை விட்டு அகன்றார்கள்.

பக்கத்து அறைக்குச் சென்றார்கள். பக்கத்து அறை கோல்டாஸின் அறையாதலால் கதவைத் தட்டிப்பார்த்தும் கதவு திறக்கவில்லை. உடனே ஒரு வீரன், ''இந்த அறை கோல்டாஸின் அறை. இவரையும் ஏன் தொந்திரவு செய்யவேண்டும்? வாருங்கள்'' என்றான்.

படைத்தலைவன் அவ்வறையின் ஜன்னல் வழியே பார்க்கிறான். அங்கே கோல்டாஸும் படுக்கையில் போர்வையைப் போர்த்திக் கொண்டு உறங்குவதுபோல் கண்ட படைத்தலைவன் ''இவரும் அயர்ந்து தூங்குகிறார். இவரையும் ஏன் தொந்திரவு செய்ய வேண்டும் வாருங்கள்'' என்று தன் வீரர்களைப் பார்த்துக் கூறினான்.

உடனே வீரர்கள் அவ்விடத்தை விட்டு அகன்றார்கள். இவ்வாறு ஒவ்வொரு அறையையும் தேடித்தேடிப் பார்த்தார்கள். ஆனால் எந்தவித துப்பும் கிடைக்கவில்லை. அரண்மனையின் மேல்மாடக் கூடத்திற்குச் சென்றார்கள். கையில் தீப்பந்தத்துடன் மேல் மாடக் கூடத்தைச் சோதனையிட்டார்கள். ஒரு மூலையில் நீண்ட கயிறு தொங்குவதைக் கண்ட காவலாளி, ''ஓடி வாருங்கள்! ஓடி வாருங்கள்!'' என்று பதற்றத்துடன் கத்தினான். எல்லோரும் அக்காவலாளியைச் சூழ்ந்து கொண்டனர். ''என்ன! என்ன!'' என்று பதற்றத்துடன் கேட்டார்கள் மற்ற வீரர்கள்.

“இதோ! இந்தக் கயிறு வழியாகக் கொலையாளி தப்பித்துச் சென்றிருக்கிறான்” என்று பதற்றத்துடன் கத்தினார்கள். கயிற்றைக் கண்ட எல்லோரும் திடுக்கிட்டனர். சுற்றுமுற்றும் பார்த்தார்கள். மேல்மாடக் கூடத்தைத் துலாவித் துலாவித் தேடினார்கள். எந்தவிதத் துப்பும் கிடைக்கவில்லை. எல்லோரும் நதியை நோட்டமிடத் தொடங்கினார்கள்.

இந்நிலையில் சாமா நதியில் நீந்திக் கொண்டே சென்றான். சட்டென்று அரண்மனையின் மேல்மாடக் கூடத்தைத் திரும்பிப் பார்த்தான். மேல்மாடக் கூடத்தில் தீபந்தங்கள் எரிந்து கொண்டிருந்தன. இதைக் கண்ட சாமா பதற்றமடைந் தவனாய் சட்டென்று தண்ணீரில் மூழ்கிக் கொண்டே நீந்தினான். மரக்கலம் இருக்கும் பகுதியை நோக்கி நீந்திச் சென்றான். மேல்மாடக்கூடத்திலிருந்து பார்த்த வீரர்களின் கண்களுக்கு ஒன்றுமே புலப்பட வில்லை.

ஆனால் ‘சாமா’ வோ நதியில் நீந்திச் சிறிது நேரத்தில் தனது மரக்கலத்தை நெருங்கினான். கைகள் சோர்வினால் தளர்ந்தது. ஆனாலும் முயன்று மரக் கலத்தில் ஏறி அமர்ந்தான்.

கரையிலுள்ள ஒரு மரத்தின் கிளையில் கட்டப் பட்டிருந்த நீண்ட கயிற்றின் மறு நுனியில் மரக்கலம் கட்டப்பட்டிருந்தது. சாமா பதற்றத்துடன் மரக்கலத்தில் கட்டப்பட்டிருந்த கயிற்றை அவிழ்த்தான். மரக்கலத் திலிருந்த துடுப்பையெடுத்தான். அவசர அவசரமாக துடுப்பினால் மரக்கலத்தைச் செலுத்தினான். தண்ணீரில் மரக்கலம் அசைந்தாடிக் கொண்டே புறப்பட்டது. சாமா

துடுப்பை விரைந்து இயக்கினான். மரக்கலமும் விரைந்து சென்றது. நதியின் நீரோட்டமும் காற்றும் அவனுக்கு சாதகமாகவே இருந்தது.

சாமாவின் முகத்தில் அச்சமும் பதற்றமும் காணப்பட்டது. அவனது பார்வை அங்கு மிங்கும் வட்டமிட்டது. எங்கும் அமைதியே காணப்பட்டது. இவனது மரக்கலம் விரைந்து செல்லச் செல்ல ஸ்பார்ட்டா நாட்டு கப்பல்களும் விரைந்து சென்று கொண்டிருந்தன. அக்கரிய இருளில் ஸ்பார்ட்டா கப்பல்கள் செல்வதே தெரியவில்லை. ஸ்பார்ட்டா கப்பல்களை அடைவதற்காக சாமா தனது மரக்கலத்தை மிக விரைவாகச் செலுத்திக் கொண்டிருந்தான்.

"ஏதென்ஸ் படைகள் நான்தான் கொலையாளி யென்று கண்டு பிடித்த விட்டார்களா? ஸ்பார்ட்டா கப்பல்களின் பயணத்தை தடுத்துவிட்டார்களா?... கோல்டாஸை கைது செய்துவிட்டார்களா? அல்லது ஸ்பார்ட்டா கப்பல்கள் தப்பித்து சென்று விட்டனவா? நான் கப்பல்களை அடைந்து விடுவேனா? இல்லை என்னை இங்கேயே விட்டு விட்டு கப்பல்கள் சென்று விடுமா?... நான் களைப்பு அடைந்து சோர்ந்து விழுந்து விடுவேனோ... இப்போது என்னை ஏதென்ஸ் படைவீரர்கள் பிடித்தால் எப்படி மரண தண்டனை அளிப்பார்களோ? இல்லா விட்டால் நான் இந்நதியிலேயே விழுந்து தற்கொலை செய்து கொள்ளலாமா? கூடாது...! கூடாது...!! ஏன் மரணத்தைக் கண்டு அஞ்ச வேண்டும்? நம்மால் முடிந்த அளவு முயற்சி செய்து பார்ப்போம். எனது சக்திக்கு மீறி ஏதாவது நடந்தால் பார்த்துக் கொள்ளலாம். அதுவரையில் துடுப்பை போட்டு மரக்கலத்தை இயக்கிக் கொண்டே இருப்போம்" என்று

கடலின் அலைகள் கரையில் வந்து மோதுவது போல தனது எண்ண அலைகளை மனதில் மோதவிட்டுக் கொண்டிருந்தான் சாமா.

சாமாவின் கைகள் துடுப்பை மிக விரைவாக இயக்கிக் கொண்டிருந்தன. சாமா எவ்வளவு வேகத்தில் முன்னேற வேண்டுமென்ற ஆசையோடு உழைத்தானோ அதற்கேற்ப மரக்கலமும் விரைந்து சென்றது.

மரக்கலம் பரந்த கடலில் சென்று கொண்டிருப்பதை உணர்ந்தான் சாமா. அவனது கைகள் சோர்வினால் தளர்ந்தது. மனதும் தளர்ந்தது. கண்களும் சோர்ந்து தளர்ந்தது. இதனால் மரக்கலம் விரைந்து செல்வது தடைப்பட்டது. அவனது உடலின்மீது கடல்நீரை விட வியர்வை நீரே அதிகம் வழிந்தோடியது. துடுப்பு செயல்படுவது குறைந்தது. சாமா மிகவும் களைப்படைந்தான். "ஏதென்ஸ் நாட்டை விட்டு வெகுதூரம் வந்துவிட்டோம். இனி ஓய்வெடுக்க வேண்டியதுதான் என்று மனதில் எண்ணியவாறே துடுப்பை இயக்குவதை நிறுத்தினான். துடுப்பை மரக்கலத்திலேயே போட்டான். காலைப் பிரித்து நீட்டிப்படுத்தான். இனி கடலில்தான் நமக்கு மரணம் என்று பெருமூச்சு விட்டான்.

"ஆ...! ஆ...!... ஆ..." என்று மாறி மாறி பெருமூச்சு விடும் சத்தம் மிகவும் பரிதாபமாக இருந்தது. சிறிது நேரத்தில் களைப்பை போக்கிக் கொண்டான். மீண்டும் எழுந்தான். "இந்தப் பக்கம் நமது கப்பல்கள் மிதந்தாலும் மிதக்கும்" என்று சந்தேகத்துடன் நினைத்து எழுந்தான். தனது வாயின் ஒரு பக்கமாக கை விரல்களினால் மூடிக் கொண்டு "கூ...! கூ...! கூ... கூ..." என்று கடல் பறவையைப் போல் கூவினான்.

ஆனால் எந்தவித எதிர்விளைவும் ஏற்படவில்லை. சாமாவிற்கு பெருத்த ஏமாற்றம் ஏற்பட்டது. மரக்கலத்தில் உட்கார்ந்தான். மீண்டும் துடுப்பை எடுத்தான். துடுப்பை இயக்கினான். மரக்கலம் சென்றது. சென்று கொண்டே யிருந்தது. சிறிது தூரம் சென்றவுடன் துடுப்பை இயக்குவதை நிறுத்தினான். எழுந்தான். மீண்டும், "கூ...! கூ...! கூ... கூ..." என்று கூவினான். எந்தவித எதிர் விளைவும் ஏற்படவில்லை. மீண்டும் பெருத்த ஏமாற்ற மடைந்தான். உடனே தனக்குள், "ஸ்பார்ட்டா கப்பல்கள் ஏதென்ஸில் மாட்டிக்கொண்டுவிட்டது போலிருக்கிறதே! இனி நாம் எங்கும் செல்லவும் முடியாதே! ஸ்பார்ட்டாவிற்குச் செல்ல முடியாதே! அப்படித் தனியாகச் சென்றாலும் மானோன்டா நம்மை கம்மா விட மாட்டானே!" என்று கூறிக்கொண்டான். அவனது உடல் நடுங்கிற்று. அச்சம் அவனை ஆட்கொண்டது. அவனது பார்வையே அவனது அச்சத்தை வெளிப் படுத்தியது.

ஆனால் முயற்சியை தளரவிடவில்லை மீண்டும் துடுப்பைப் போட்டு இயக்கத் தொடங்கினான். இயக்கிக் கொண்டேயிருந்தான். மரக்கலம் சென்று கொண்டே இருந்தது. அவனது மனதில் ஏதேதோ ஒலிக்கத் தொடங்கியது. உலக வாழ்வை வெறுத்தவன் போல் துடுப்பை இயக்கிக் கொண்டிருந்தான்.

கோபமடையத் தொடங்கினான். கோபத்தினால் அவனது கண்கள் சிவந்தன. கோபம் அவனது உடலை முறுக்கியெடுத்தது. முகத்தில் கோபக்கனல் வீச துடுப்பை இயக்கிக் கொண்டிருந்தபோது திடீரென்று துடுப்பு இரண்டாக ஒடிந்தது. மேலும் அவனது முகத்தில் அனல் பறக்கும் கோபம் வீசியது. தீப்பற்றி எரியும் வீட்டில் எண்ணை ஊற்றினால் எப்படி இருக்குமோ அதுபோலக்

காணப்பட்டான். உயிரையே வெறுக்கும் அளவுக்கு வெறுப்படைந்தான். ஒடிந்த துடுப்பை கடலில் வீசியெறிந்தான். கோபத்துடன் கூடிய கவலையோடும் கவலையுடன் கூடிய சோர்வோடும் காலை விரித்து நீட்டி கைகளைப் பின்னால் ஊன்றிக் கொண்டு உட்கார்ந்தான். அவனது மனதில் எண்ணங்கள் தொடரவில்லை. இனி நாம் தற்கொலை செய்துகொள்வதுதான் மேலென்று நினைத்தான். "தற்கொலை! தற்கொலை! தற்கொலை! தற்கொலை" என்ற ஒரே சொல்லைத் தவிர வேறு சொற்கள் சாமாவின் மனதில் தோன்றவில்லை. தனது உயிரை வெறுக்கத் துணிந்தான். மரக்கலத்திலிருந்து எழுந்தான். "கடைசி முறையாக சத்தமிடலாம்" என்று எண்ணியவனாய், தன் வாயின் ஒரு பக்கமாக கை விரல்களினால் மூடிக்கொண்டு, "கூ... கூ...! கூ... கூ... கூ" என்று பயங்கரமாகக் கூவினான். அவனது ஒலி எங்கும் பரவியது.

திடீரென்று சிறிது தூரத்தில் தீப்பந்தத்தின் ஒளி தெரிந்தது. அக்கரிய இருளில் தீப்பந்தத்தின் ஒளி பளிச்சென்று தெரிந்தது. உடனே அத்தீப ஒளி அங்கு மிங்கும் மாறி மாறி அசைந்தது. இதைக் கண்ட சாமா மகிழ்ச்சியில் ஆழ்ந்தான். அளவில்லா மகிழ்ச்சி அவனை ஆட்கொண்டது. தீப்பந்தத்தை யாரோ அசைக்கின்றார்கள் என்பதை உணர்ந்தான். உடனே தனது இரு கைகளையும் துடுப்பாகக் கொண்டு இயக்கினான். மரக்கலம் புறப் பட்டது. தீ ஒளியை நோக்கி மரக்கலம் சென்றது. கைகளை மிகச் சுறுசுறுப்போடு இயக்கினான். மரத் துடுப்பை இயக்கும்போது மரக்கலம் சென்ற வேகத்தை விட இப்போது மரக்கலம் மிக விரைவாகச் சென்றது.

அதற்கேற்றாற்போல் தீப ஒளியும் மரக்கலத்தை நோக்கி வருவதைக் கண்டு மகிழ்ச்சியடைந்தான். தீப ஒளி

மரக்கலத்தை நெருங்கியது. உடனே தனது அருகில் மாபெரும் ஸ்பார்ட்டா கப்பல் ஒன்று வந்திருப்பதைக் கண்டான்.

“ஆ! நமது கப்பல்தான்” என்று ஆனந்த மடைந்தான். கப்பலிலிருந்து மரக்கலத்திற்கு ஒரு நீண்ட கயிறு தொங்கவிடப்பட்டது. கப்பலின் மேல் தளத்தில் கோல்டாஸ் நின்றுகொண்டிருந்தான். மரக்கலத்திலிருந்த சாமாவைப் பார்த்து மகிழ்ச்சியடைந்தான். உடனே சாமாவைப் பார்த்து, “சாமா! இந்தக் கயிற்றில் ஏறுங்கள்” என்று கத்தினான். சாமா அக்கயிற்றில் ஏறத் தொடங்கினான். கயிற்றின் வழியாக ஏறிக் கப்பலை அடைந்தான். “யாரங்கே! திராட்சை ரசம் கொண்டு வாருங்கள் என்று கோல்டாஸ் கட்டளையிட்டான். சிறிது நேரத்தில் ஒரு வீரன். திராட்சை ரசக் கோப்பையுடன் வந்தான். கோப்பையுடன் சாமாவை நெருங்கினான். சாமாவின் முன் கோப்பையை நீட்டினான். சாமா வாங்கினான். திராட்சை ரசத்தைக் குடித்தான். காலிக் கோப்பையைக் கடலில் தூக்கியெறிந்தான். “சாமா! வாருங்கள் முதலில் உணவு உண்போம்” என்றான் கோல்டாஸ். “அதெல்லாம் இருக்கட்டும், முதலில் கப்பல்களை வேகமாக ஓட்டச் சொல். பகைவர்கள் வந்தாலும் வந்து விடுவார்கள்” என்று பதற்றத்துடன் கட்டளையிட்டான் சாமா. உடனே கோல்டாஸ் மற்ற தளபதிகளைப் பார்த்து, “கப்பல்களை வேகமாக ஓட்டச் செய்யுங்கள்” என்று கத்தினான். ஒரு தளபதி கீழ்த்தளத்தை நோக்கி ஓடினான். சிறிது நேரத்தில் கப்பல் மிக வேகமாகச் செல்லத் தொடங்கியது.

“கோல்டாஸ்! மற்ற கப்பல்கள் எங்கே” என்றான் சாமா.

அதோ மிக விரைவாகச் சென்று கொண்டிருக்கின்றன. என்று சுட்டிக்காட்டினான் கோல்டாஸ். சிறிது தூரத்தில் சென்று கொண்டிருந்த ஸ்பார்ட்டா கப்பல்களை சாமா பார்க்கிறான். "கோல்டாஸ் கப்பல்களை விரைவாக ஓட்டச் சொல்லும்படி ஒவ்வொரு கப்பலிலிருக்கும் தளபதிகளுக்கும் கட்டளையிடுங்கள். அடிமைகளை மிக விரைவாக துடுப்புக்களை இயக்க சொல்லுங்கள்" என்று கட்டளையிட்டான் சாமா.

இச்செய்தி எல்லா கப்பல்களுக்கும் எட்டியது. உடனே எல்லா கப்பல்களும் தண்ணீரை கிழித்துக் கொண்டு மிக வேகமாக முன்னேறியது.

"கோல்டாஸ்! ஏதென்ஸ் சிற்பக் கலைஞர்கள் என்ன செய்கின்றார்கள்?" என்றான் சாமா.

"அவர்கள் திராட்சை ரசத்தை குடித்துவிட்டு மயங்கிய நிலையில் கிடக்கிறார்கள்" என்றான் கோல்டாஸ். சாமாவின் மனத்தில் மகிழ்ச்சி பொங்கியது. "அப்படியா! அவர்கள் மயக்கம் தெளியும் முன் அவர்களுடைய கால்களிலும் கைகளிலும் விலங்குச் சங்கிலியைக் கட்டி அவர்களை அடிமையாக்கிவிடுங்கள். ஏனென்றால் அவர்கள் மயக்கம் தெளிந்துவிட்டால் அவர்களால் நமக்குப் பல ஆபத்துக்கள் நேரிடும்" என்று எச்சரித்தான் சாமா. உடனே சாமாவின் திட்டத்திற்கு ஏற்ப கோல்டாஸ் செயல்பட்டான். ஏதென்ஸ் நாட்டு சிற்பக் கலைஞர்கள் மயங்கிய நிலையில் காணப்பட்டார்கள். அவர்களுடைய கால்களிலும் கைகளிலும் விலங்கைப் பூட்டினார்கள். அடிமையாக்கப்பட்டார்கள். கப்பல்கள் மிக விரைந்து சென்று கொண்டிருந்தன.

21

மறுநாள் விடியற் காலை -

ஏதென்ஸ் நாடு முழுவதும் சரித்திர ஆசிரியர்களின் படுகொலை தெரியவந்தது. இச்செய்தி ஏதென்ஸ் நாடெங்கும் ஒரே பரபரப்பாக இருந்தது. அசிரியர்களின் கொலைகளும் ஸ்பார்ட்டா நாட்டு விருந்தினர்கள் தப்பிச் சென்ற செய்திகளும் ஏதென்ஸ் நாடெங்கும் பீதியையும் அச்சத்தையும் உண்டுபண்ணியது. ஏதென்ஸ் நாட்டு அரண்மனையின் முற்றத்தில் 'மிர்' குறுக்கும் நெடுக்கு மாக உலாவிக் கொண்டிருந்தான். அவனது முகத்தில் கோபக்கனல் வீசிக்கொண்டிருந்தது. இந்நிலையில் அங்கு ஏதென்ஸ் நாட்டுத் தளபதிகள் திமுதிமு வென்று ஓடி வருகின்றார்கள். 'மிர்'ரிடம் பணிவுடன் நிற்கின்றார்கள். மிர் அவர்களைப் பார்த்து, "என்ன! தேடிப் பார்த்தீர்களா?" என்று கோபந்தொனித்த குரலில் கேட்டான்.

"ஸ்பார்ட்டாவின் ஆட்கள் ஒருவருமே இல்லை மன்னா!" என்று பணிவுடன் சொன்னான் ஒரு தளபதி.

இதைக்கேட்ட மிர் நரநரவென்று பல்லைக் கடித்துக் கொண்டான். "போங்கள்! நமது பதினைந்து கப்பல்களையும் போர்வீரர்களையும். அழைத்துச் செல்லுங்கள். ஸ்பார்ட்டா நாட்டு கப்பல்களை பிடித்து வாருங்கள் அல்லது அழித்து வாருங்கள்" என்று கோபத்துடன் கட்டளையிட்டான் மிர். உடனே தளபதிகள், "சென்று வருகிறோம் மன்னா!" என்று பணிவுடன் கூறியவாறே அவ்விடத்தை விட்டு அகன்றார்கள்.

சிறிது நேரத்தில் ஏதென்ஸின் பதினைந்து கப்பல்களும் ஆயுதம் தாங்கிய வீரர்களுடன் கடலில்

மிதந்து சென்றன. கப்பல்கள் மிகவும் உறுதி வாய்ந்தவை யாகக் காணப்பட்டன. தண்ணீரை கிழித்துக் கொண்டு விரைந்து சென்றன. ஸ்பார்ட்டா நாட்டு கப்பல்களை விட மிகவேகமாக தண்ணீரைக் கிழித்துக்கொண்டு சீறிச் சென்றன.

ஏதென்ஸ் நாட்டு கப்பல்களில் படைத்தளபதிகள் மிகவும் கோபத்துடன் காணப்பட்டார்கள். "ஸ்பார்ட்டா நாட்டு கப்பல்களை நாளைக்குள் நெருங்கிவிட வேண்டும். சீக்கிரம் கப்பல்களை விரட்டுங்கள்" என்று படைத் தளபதி ஒருவன் கத்தினான்.

ஏதென்ஸ் கப்பல்களிலிருந்த ஒவ்வொரு போர் வீரனும், கப்பலை இயக்கும் ஒவ்வொருவனும் மிகவும் உற்சாகத்துடனும் பரபரப்புடனும் காணப்பட்டார்கள்.

கப்பல்களில் முழுவதும் ஒரே பரபரப்பும் கப்பல்களின் வேகமும் அதிகரித்துக் கொண்டே சென்றது. அன்று இரவு முழுவதும் ஏதென்ஸ் கப்பல்கள் மிக விரைவாகச் சென்றன. மறுநாள் கப்பல்களிலுள்ளோர் அனைவரும் சோர்வடைந்தார்கள். இதனால் கப்பல்களின் வேகம் குறைந்தது. மிகவும் வெகுதூரத்தில் ஸ்பார்ட்டா நாட்டு கப்பல்களின் மேல்தளம் மிகச் சிறியதாகத் தெரிவதைக் கண்டார்கள்.

ஸ்பார்ட்டா நாட்டு கப்பல்களிலுள்ளோர் வெகுதூரத்தில் ஏதென்ஸ் நாட்டு கப்பல்கள் வருகிற தென்று உணர்ந்தவுடன் பரபரப்பு அடைகின்றார்கள். சாமாவிற்குத் தூக்கி வாரிப்போட்டது. மேலும் பதற்ற மடைந்தான்.

பாம்பு தன்தோலை உரித்துக் கொள்வது போல ஸ்பார்ட்டா கப்பல்களின் துடுப்புக்களை இயக்கிக் கொண்டிருக்கும் ஸ்பார்ட்டா நாட்டின் அடிமைகளின் தோல்களை சாட்டையால் அடித்து உரித்தார்கள் படைவீரர்கள். இதனால் கப்பல்களின் வேகம் மேலும் அதிகரித்தன. அடிமைகளின் இரத்தம் சொட்ட சொட்ட ஸ்பார்ட்டா நாட்டு கப்பல்கள் மிக விரைவாகச் சென்று கொண்டிருந்தன. இவ்வாறு அடிமைகள் ரத்த வெள்ளத்தில் கப்பல்களை செலுத்திக் கொண்டிருந்தார்கள்.

ஏதென்ஸின் போர்க் கப்பல்களின் வேகத்தைவிட இப்போது ஸ்பார்ட்டா கப்பல்கள் மிக விரைவாகச் சென்று கொண்டிருந்தன. இதுவரையில் ஸ்பார்ட்டாவின் வரலாற்றிலே ஸ்பார்ட்டா கப்பல்கள் இவ்வளவு விரைவாகச் சென்றதில்லை. வெகுநேரம் கழிந்தது. அதன்பிறகு ஏதென்ஸின் கப்பல்கள் தென்படவே யில்லை.

“கோல்டாஸ்! மூன்று நாட்கள் வரையிலும் கப்பல்கள் மிக வேகமாகச் செல்ல வேண்டும். மூன்று நாட்கள் கழிந்த பின் கப்பல்கள் மெதுவாகச் செல்லட்டும் என்று கட்டளையிட்டான் சாமா.

சோர்வடைந்த ஏதென்ஸ் நாட்டு போர் கப்பல்களோ சற்று மெதுவாகவே சென்றன. ஏதென்ஸ் நாட்டு கப்பலிலிருந்த தலைமைப் படைத் தளபதி மற்ற தளபதிகளைப் பார்த்து, ஸ்பார்ட்டா நாட்டுக் கப்பல்கள் தப்பிவிட்டன. இனி அவைகளைப் பிடிக்க முடியாது. ஆகவே நம் கப்பல்களை ஏதென்ஸ் நாட்டிற்கே திருப்புங்கள் என்றான்.

மேலும் ஏதென்ஸ் கப்பல்கள் பின் தொடராததால் ஸ்பார்ட்டா நாட்டு கப்பல்கள் மெதுவாகச் சென்றன. அதற்குள் நூறு அடிமைகள் சித்திரவதையால் கொல்லப்பட்டு கடலில் வாழும் மீன்களுக்கு இரையானார்கள்.

நூற்றுக்கணக்கான அடிமைகள் சித்திரவதைக்குள்ளானார்கள். கப்பல்களில் ஸ்பார்ட்டா படைவீரர்கள் மகிழ்ச்சியடைந்தார்கள்.

“கோல்டாஸ்! இனிமேல் கப்பல் மெதுவாகச் செல்லட்டும். இல்லாவிட்டால் அடிமைகளெல்லாம் இறந்துவிடுவார்கள். பிறகு நம் கப்பல்களை நகர்த்த முடியாமல் திண்டாடுவோம்” என்றான் சாமா.

“சரி, சாமா! உங்கள் கட்டளைப்படியே செய்வோம்” என்றான் கோல்டாஸ்.

ஸ்பார்ட்டா கப்பல்கள் மெதுவாகவே சென்றன. “சாமா! அந்தத் தேவதையின் மோதிரம் பத்திரமாக இருக்கின்றதா?” என்று கேட்டான் கோல்டாஸ்.

“அதுவா! இதோ பாரேன்” என்று கூறியவாறே தன் ஆடையின் ரகசியமான இடத்திலிருந்து அம்மோதிரத்தை எடுத்து கோல்டாஸிடம் நீட்டினான். கோல்டாஸ் அம்மோதிரத்தை வாங்கினான். அம்மோதிரத்தை பார்க்கிறான். அம்மோதிரம் கண்ணைப் பறித்தது. “ஆகா! பச்சைக் கல் என்ன அழகாகப் பளிச்சிடுகிறது பார்த்தீர்களா!” என்று புகழ்ந்தான் கோல்டாஸ்.

“ஆமாம்! அழகாகத்தான் இருக்கின்றது!” என்றான் சாமா.

“இந்த மோதிரம் மானோன்டாவிற்குதானே!” என்றான் கோல்டாஸ்.

“ஆமாம், மானோன்டாவிற்ருதான். ஆனால் இந்த மோதிரத்தை நான் ரகசியமாகவே மானோன்டாவிடம் தருகிறேன். அதுவரையில் இதைப்பற்றி யாரிடமும் தெரியப்படுத்தாதே!” என்று ரகசியமாகச் சொன்னான் சாமா.

“சரி சாமா!” என்று கூறியவனாய் அம்மோதிரத்தை சாமாவிடம் நீட்டுகிறான் கோல்டாஸ். சாமா மோதிரத்தை வாங்கி தன் பையினுள் போட்டுக் கொள்கிறான். “ஆமாம், இந்த மோதிரம் வைத்திருப்பவர்களுக்கு ஆபத்தும் மரணமும் ஏற்படுமென்று ‘மிர்’ சொன்னாரே!” என்றான் கோல்டாஸ்.

சாமா கலகலவென்று சிரிக்கிறான்.

சாமாவின் சிரிப்பைக் கண்ட கோல்டாஸ் வியப்படைந்தான். “சாமா! ஏன் சிரிக்கின்றீர்கள்?” என்றான் கோல்டாஸ். “இந்த மோதிரம் ஏதென்ஸ் நாட்டை விட்டு வந்து விட்டதால்தான் ஏதென்ஸ் நாட்டிற்கே ஆபத்து வந்துள்ளது. இது தெரியாதா உனக்கு?” என்று சிரிப்பொலியுடன் சொன்னான் சாமா.

“நீங்கள் கூறுவதும் உண்மைதான்” என்றான் கோல்டாஸ்.

ஸ்பார்ட்டா நாட்டு கப்பல்கள் பல நாட்கள் கடலில் மிதந்து சென்றன. சாமா தனது கப்பலின் மேல் தளத்தில் நின்று கொண்டிருக்கிறான். அவனருகில் கோல்டாஸும் நிற்கின்றான்.

“சாமா! நாளைக் காலை நாம் ஸ்பார்ட்டா நாட்டின் எல்லையை அடைந்து விடுவோம்” என்றான் கோல்டாஸ்.

“அப்படியா! நல்லது. சரித்திர ஆசிரியர்களைக் கொலை செய்தார்களே நமது நான்கு அடிமைகள். அவர்களெல்லாம் எங்கே?” என்று கேட்டான் சாமா. “அவர்கள் அதோ அந்தக் கப்பலில் நலமாக இருக்கின்றார்கள். ஆனால் அடிமைகளாக இல்லை” என்று முன்னால் சென்று கொண்டிருந்த கப்பல்களைச் சுட்டிக் காட்டினான் கோல்டாஸ்.

இதைக் கேட்ட சாமா திடுக்கிட்டான்.

“என்ன காரியம் செய்தாய்! அடிமை என்றால் அடிமைதான். அவர்களுக்கும் இரும்பு சங்கிலிகளால் விலங்கிடுங்கள்” என்று கோபத்துடன் சீறி விழுந்தான் சாமா.

“அப்படியே செய்கிறேன்” என்று கூறி அவ் விடத்தை விட்டு அகன்றான்.

இச்செய்தி நான்கு அடிமைகளுக்கும் எட்டியது. இச்செய்தியைக் கேட்ட நான்கு அடிமைகளுக்கும் தூக்கி வாரிப்போட்டது. ஆனாலும் அவர்களால் தப்பிக்க முடியவில்லை. பக்கத்து கப்பலிலிருந்த நான்கு அடிமைகளுக்கும் விலங்கிட்டு சாமாவின் கப்பலுக்குக் கொண்டுவரப்பட்டார்கள். நான்கு அடிமைகளையும் சாமாவின் முன்னால் நிறுத்தினார்கள். சாமா நான்கு அடிமைகளையும் பார்த்தான்.

நான்கு அடிமைகளும் பரிதாபத்துடன் காணப்பட்டார்கள். அவர்களுடைய மனதில் கோபக்கனல் வீசியது. ஆனால் கோபத்தை வெளிக்காட்டிக் கொள்ள வில்லை. அமைதியுடன் நின்றனர். ஒரு அடிமை சாமாவைப் பார்த்து, “தளபதியாரே! நாங்கள் செய்த உதவிக்கு இதுதான் நீங்கள் செய்யும் நன்றியா? என்று பணிவுடன் கேட்டான்.

“அடிமைகளே! நீங்கள் செய்த உதவியை மறக்க மாட்டோம். ஆனால் நீங்கள் அடிமைகள் அடிமைகள் தான். ஆகவே ஸ்பார்ட்டா நாட்டில் நீங்கள் அடிமைகளைப் போல்தான் நடத்தப்படுவீர்கள்” என்று சொன்னான் சாமா. அடிமைகள் திடுக்கிட்டனர். அடிமைகளில் ஒருவன் சாமாவைப் பார்த்து, “தளபதியாரே ஸ்பார்ட்டா நாட்டில் வந்து இறங்கியவுடன் எங்களுக்கு விலங்கிடுங்கள். அதுவரையில் கப்பலில் சிறிது சுதந்திரமாக இருக்கிறோம். நாங்கள் எங்கும் தப்பித்து செல்லமாட்டோமென்று உறுதியளிக்கிறோம். தயவு செய்து எங்கள் மீது இரக்கம் காட்டுங்கள்” என்று கெஞ்சிக் கேட்டான்.

அடிமையின் குரலில் பணிவு தொனித்திருந்தது. ஆனால் மனதில் வஞ்சமும் சூழ்ச்சியும் நிறைந்திருந்தது. அடிமைகளின் மீது சாமாவிற்கு இரக்கம் வந்தது. “சரி, போனால் போகட்டும். ‘ஸ்பார்ட்டா நாட்டில் காலடி யெடுத்து வைக்கும்வரை நீங்கள் சுதந்திரமாக இருக்கலாம்” என்று கம்பீரத்துடன் கட்டளையிட்டான்.

அடிமைகள் நால்வரும் மகிழ்ச்சியடைந்தனர்.

கோல்டாஸ்! இவர்களுடைய விலங்குகளை அவிழ்த்து விடுங்கள்” என்று கட்டளையிட்டான் சாமா. அடிமைகளின் விலங்குகளை அவிழ்த்துவிட்டான் கோல்டாஸ். அடிமைகளின் முகத்தில் மேலும் மகிழ்ச்சி பொங்கியது. உடனே சாமா கோல்டாஸைப் பார்த்து, “கோல்டாஸ் செல்வக் குவியல்களும், ஏதென்ஸ் நாட்டு சிற்பக் கலைஞர்களும் நம் கப்பலில் இல்லையே?” என்று கேட்டான்.

“இல்லை நம் கப்பலில் நமது ஆட்கள்தான் சில பேர் இருக்கின்றார்கள். செல்வக் குவியல்களும்,

ஏதென்ஸ் நாட்டு சிற்பக் கலைஞர்களும் மற்ற கப்பல்களில் இருக்கின்றார்கள். நமது தளபதிகள் மிகுந்த எச்சரிக்கையுடன் அவற்றையெல்லாம் பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்றார்கள்" என்று சொன்னான் கோல்டாஸ்.

"ஓ! அப்படியா! கோல்டாஸ், எதற்கும் நீ அந்தக் கப்பல்களிலேயே ஏதாவது ஓர் கப்பலில் ஏறிக் கொள். நான் இந்தக் கப்பலிலேயே இருக்கிறேன்" என்றான் சாமா. "ஆகட்டும் சாமா!" என்றான் கோல்டாஸ்.

உடனே கோல்டாஸ் மற்ற ஒரு கப்பலில் ஏறிக்கொண்டான். கப்பல்கள் விரைவாகச் செல்லத் தொடங்கின.

மறுநாள் கப்பல்கள் ஸ்பார்ட்டாவின் எல்லைக்கு வந்துகொண்டிருந்தன. கப்பலில் இருந்தவர்களெல்லாம் சோம்ஸ் மலையைப் பார்த்தார்கள். "சோம்ஸ் மலையைக் காணவில்லையே! மலைக்குப் பதிலாக வான் உயர்ந்த தூண்கள் இருக்கின்றதே! இம்மாபெரும் தூணின் உச்சிப்பாகம் தெரியாவண்ணம் மேகங்கள் சூழ்ந்து கொண்டுள்ளதே! ஓ! சோம்ஸ் மலையையே இப்படி மாபெரும் தூண்களாக வடித்துவிட்டார்கள் போலிருக்கிறதே!" என்று கப்பல்களில் உள்ளவர்கள் வியப்படைந்தார்கள். சாமா சோம்ஸ் மலைகளின் தூண்களைப் பார்க்கிறான்.

வாயைப் பிளந்தவாறு வியப்படைந்தவனாய் "ஆகா! இது உலக அற்புதம் என்ற சொல்லை விட மிஞ்சி விட்டதே!" என்று ஆச்சரியந்தொனித்த குரலில் தனக்குத் தானே கூறிக்கொண்டான் சாமா.

சோம்ஸ் மலைத் தூண்களைக் கண்டு ரசித்த வண்ணம் ஸ்பார்ட்டா கப்பல்கள் ஸ்பார்ட்டாவை

நோக்கி முன்னேறின. கப்பல்கள் ஸ்பார்ட்டாவை நெருங்க நெருங்க கப்பலிலுள்ள ஸ்பார்ட்டாப் படைவீரர்கள் மகிழ்ச்சியும் கம்பீரமும் அடைந்தார்கள்.

ஐந்து கப்பல்கள் பொன் மணிகளையும், வைரங்களையும் ஏதென்ஸ் சிற்பக் கலைஞர்களையும் சுமந்து கொண்டு முன்னோக்கிச் செல்ல கடைசி ஆறாவது கப்பலில் சாமாவும் அவனது ஆட்களும், வரலாற்று ஆசிரியர்களைக் கொன்ற நான்கு அடிமைகளும் இருந்தனர்.

மாலை நேரம் நெருங்கியது. ஸ்பார்ட்டாவின் 'சிக்' நதிக் கரையில் நின்றுகொண்டிருந்த மக்கள் கப்பலிலுள்ளவர்களுக்கு மிகவும் சிறு உருவங்களாகக் காணப்பட்டார்கள். கப்பல்கள் ஸ்பார்ட்டாவை நெருங்க நெருங்க கரையில் நின்று கொண்டிருந்த மக்களை கப்பலிலுள்ளவர்கள் தெளிவாகப் பார்த்தனர். கரையில் மானோன்டாவும் அவனது ஆட்களும் நின்று கொண்டிருந்தார்கள். வெகுதூரத்தில் வரும் கப்பல்களைக் கண்டு கரையிலுள்ளவர்கள் மகிழ்ச்சி ஆரவாரம் செய்தார்கள். சாமா கப்பல் சற்று பின்னால் வர மற்ற ஐந்து கப்பல்களும் முன்னால் சென்று கொண்டிருந்தன. சாமாவின் கப்பலில் நான்கு அடிமைகளும் மிகவும் கவலையோடு இருந்தார்கள்.

அவர்களது முகம் வெளுத்து வாடியிருந்தது. அவர்கள் நான்கு பேரும் மீண்டும் ஸ்பார்ட்டாவின் அடிமைகளாகப் போகிறோம் என்பதை உணர்ந்தார்கள். நான்கு அடிமைகளில் ஒருவன் ஏதோ சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தான். சிந்தித்து முடித்தவனாய் மற்ற மூன்று அடிமைகளிடமும் ஏதோ ரகசியமாகச் சொல்கிறான். மூன்று அடிமைகளும் உற்றுக் கவனிக்கிறார்கள். "நாம் இனி

அடிமையாய் வாழ மாட்டோமென்று எண்ணினோம். ஆனால் சாமாவோ நம்மை ஏமாற்றி விட்டான். ஆகவே நாம் ஸ்பார்ட்டாவில் உயிர் வாழ்வதை விட இக் கப்பலிலேயே தற்கொலை செய்து கொள்ளலாம்'' என்றான் ஒரு அடிமை. இதைக் கேட்ட மற்றொரு அடிமை, ''அது மட்டுமல்ல, சாமாவையும் உயிரோடு விட்டு வைக்கக்கூடாது. அவனும் சாக வேண்டும். நாமும் சாக வேண்டும்'' என்றான்.

''நல்ல திட்டம்தான்'' என்றான் மற்றொரு அடிமை. உடனே மற்றொரு அடிமை மூன்று அடிமைகளையும் தன் பக்கம் அழைக்கிறான். மூன்று அடிமைகளும் அவ் வடிமையிடம் காதைக் கொடுக்கின்றார்கள். மூவரின் காதுலேயும் ஏதோ முணு முணுத்தான். மூன்று அடிமைகளும் திட்டத்திற்கு ஒப்புக் கொள்வது போல் தலையை அசைத்தார்கள்.

உடனே அவர்களது திட்டத்தின்படி நான்கு அடிமைகளும் செயல்படுகின்றார்கள். கப்பல்கள் சென்று கொண்டேயிருக்கின்றன. கப்பலின் மேல்தளத்தில் நின்று கொண்டிருந்த அடிமைகள் நால்வரும் மெல்ல மெல்ல நகர்ந்தனர்.

கீழ்த் தளத்தை நோக்கிச் சென்றனர். கீழ்த்தளத்தின் அறையில் தீப்பந்தம் ஒன்று எரிந்து கொண்டிருந்தது. அடிமைகள் நால்வரும் அவ் வறையினுள் புகுந்தார்கள். அறையில் யாருமேயில்லை. சட்டென்று அங்கு எரிந்து கொண்டிருந்த தீப்பந்தத்தையெடுத்து தங்கள் உடல்களில் தீப்பற்றிக் கொள்ளும்படி செய்தார்கள். நான்கு அடிமைகளின் உடலிலும் தீ பற்றிக் கொண்டது. உடனே தீபந்தத்தை அவ்வறையின் கீழே போட்டார்கள். அவ்வறை தீப்பற்றிக்கொள்ளத் , தொடங்கியது. சற்று

நேரத்தில் எரிந்துகொண்டிருந்த உடலோடு கப்பலின் நான்கு திசைகளிலும் அடிமைகள் ஓடினார்கள். கப்பலின் நான்கு பக்கமும் தீ பரவும்படி செய்தார்கள்.

கப்பல் தீப்பற்றிக் கொண்டது. திடீரென்று நடந்த சம்பவத்தைக் கண்ட பலர் திடுக்கிட்டு பதற்றத்துடன் கடலில் குதிக்கத் தொடங்கினார்கள். தீ கப்பலின் கீழ்த்தளத்தில் நன்கு பரவியதால் கப்பலின் பல பாகங்களிலும் தீ கொழுந்துவிட்டு எரியத் தொடங்கியது. தீ உடலோடு எரிந்து கொண்டிருந்த நான்கு அடிமைகளும் தீயின் துன்பத்தையும் சமாளித்தவாறே முகத்தில் துன்பம் கலந்த மலர்ச்சியுடன் "எங்கள் வேலை முடிந்தது" என்று கூச்சலிட்டுக் கொண்டே கப்பலின் மூலைமுடுக் கெல்லாம் ஓடினார்கள்.

தீ அதிகம் பரவியதால் கப்பலிலிருந்தவர்கள் அவர்களவர்கள் உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொள்வதற்காக கடலில் குதித்தார்கள். அடிமைகள் நால்வரும் எரிந்து கொண்டிருக்கும் உடலோடு கப்பலின் மேல் தளத்திற்கு வந்தார்கள். எல்லோரும் அஞ்சி, நடுங்கி கடலில் குதித்தார்கள். இதைக்கண்ட சாமாவிற்கு என்ன செய்வ தென்றே புரியாமல் திடுக்கிட்டான். கப்பல் எரிவது போல சாமாவின் முகத்திலும் கோபக்கனல் எரிந்து கொண்டிருந்தது.

"வீரர்களே! நான்கு பேர்களையும் பிடியுங்கள்" என்று கோபத்துடன் கத்தினான் சாமா. ஆனால் சாமாவின் கட்டளைக்கு எவரும் செவி சாய்க்காமல் தப்பித்தால் போதுமென்று கடலில் குதித்தனர். கப்பலின் பாது பாகம் எரிந்துகொண்டிருந்தது. தீக்கொழுந்து விட்டு எரிந்தது. எங்கும் புகை மயமாகவே காணப்பட்டது. இதைக்கண்ட சாமா இனிமேல் ஒன்றும் செய்யமுடியாதென்று

எண்ணியவனாய் கடலில் குதிப்பதற்காகத் தயாரானான் - குதிக்க முயன்றான். சட்டென்று தீயோடு கூடிய ஒரு அடிமை சாமாவை வாரியணைத்துக் கொண்டான். அடிமையின் உடல் முழுவதும் தீ கொழுந்துவிட்டு எரிந்து கொண்டிருந்தது.

அவனது பிடியிலிருந்து சாமா தப்பிக்க முயற்சிப் பதற்குள் 'சாமா'வின் ஆடையும் தீயில் சிக்கிக்கொண்டது. மறுநொடியே இன்னொரு தீயோடு கூடிய அடிமை ஒடிவந்து 'சாமா'வை கட்டிப் பிடிக்க சாமாவின் உடலும் தீயில் சிக்கிக் கொண்டது. சிறிது நேரத்தில் 'சாமா'வின் உடலும் கொழுந்துவிட்டு எரிந்து கொண்டிருந்தது. சாமா துடிதுடித்தான். எரிந்துகொண்டிருந்த உடலோடு கூடிய இரண்டு அடிமைகளும் 'சாமா'வை இறுகப் பிடித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். 'சாமா'வினால் கடலிலும் குதிக்க முடியவில்லை. ஆக மூன்று பேரும் தீயில் வெந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

“ஐயய்யோ! ஐய்யோ!! ஐய்யோ!!! கடவுளே!” என்று கதறித் துடித்தான் சாமா. தீயோடு எரிந்து கொண்டிருந்த அடிமைகளின் பிடியிலிருந்து தீயோடு எரிந்துகொண்டிருந்த சாமாவினால் தப்பிக்க முடிய வில்லை. தீயின் குடு தாங்காமல் சாமா எரிந்து கொண்டிருந்த உடலோடு மயங்கி விழுந்தான். தீயோடு எரிந்து கொண்டிருந்த அடிமைகள் நால்வரும் தீயில் கருகி இறந்தனர். சற்று நேரத்தில் கப்பல் முழுவதும் தீ பிடித்து கொழுந்து விட்டு எரிந்தது. அக்கப்பல் கடலில் நெருப்புத் தீவைப்போல் எரிந்து கொண்டிருந்தது. கப்பல் கண்ணுக்குத் தெரியவில்லை. நெருப்பு மயமாகவே காணப்பட்டது. இதைக்கண்ணுற்ற மற்ற கப்பல்கள் வெகு விரைவில் முன்னோக்கிச் சென்றுவிட்டன.

எரிந்துகொண்டிருந்த கப்பலோடு சாமாவும் எரிந்து சாம்பலாகிக் கடல் நீரில் கரைந்தான். ஏதென்ஸ் கலைக்கூடத்திலிருந்து திருடிக் கொண்டு வந்த மோதிரம் கடலுக்கே இரையாகிவிட்டது. 'சாமா'வின் உயிரைக் குடித்து விட்டது. அம்மோதிரம் தேவதையின் வாக்குப் படியே அம்மோதிரம் கடலுக்கே சென்றுவிட்டது. கப்பல் எரிந்த கடல் பகுதியெங்கும் கரிய மேகத்தைப் போன்று புகை மயமாகவே காணப்பட்டது. 'சாமா'வின் முடிவைக் கண்ட கோல்டாஸும் மற்றவர்களும் மனம் கலங்கினார்கள்.

கடலில் கப்பல் எரிந்ததைக் கண்ட மானோன்டா "ஐய்யோ! என் பொக்கிஷமெல்லாம் போய்விட்டதா? புரியவில்லையே!" என்று கதறித் துடித்தான்.

கரையில் நின்றிருந்த எல்லோரும் சாமாவின் முடிவைக்கண்டு வருத்தமுற்றனர். ஆனால் அடிமைகளுக் கெல்லாம் ஒரே மகிழ்ச்சி. அடிமைகளால் தங்களது மகிழ்ச்சியை வெளிக்காட்டிக் கொள்ள முடியவில்லை. ஸ்பார்ட்டாவின் ஐந்து கப்பல்களும் கரையை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தன. சிறிது நேரத்திற் கெல்லாம் கப்பல்கள் கரையை அடைந்தன. கரையில் நின்று கொண்டிருந்த மானோன்டாவிற்கு கவன மெல்லாம் கப்பலிலுள்ள பொக்கிஷத்தின் மீதே சென்றது. கப்பலிலிருந்து முதலில் கோல்டாஸே இறங்கி வந்தான். கோல்டாஸைக் கண்ட மானோன்டா கோல்டாஸை நோக்கி விரைந்தோடினான். கோல்டாஸும் மானோன்டாவை நோக்கி விரைந்தோடி வந்தான். கோல்டாஸை நெருங்கிய மானோன்டா, "கோல்டாஸ்! எரிந்த கப்பலில் பொற்குவியல்கள் இருந்ததா?" என்று பதற்றத்துடன் கேட்டான்.

“இல்லை மன்னா! பொற்குவியல்களும் ஏதென்ஸ் நாட்டு சிற்பக் கலைஞர்களும் பத்திரமாக இருக்கின்றார்கள். ஆனால் சாமாவும் நமது ஆட்களில் சிலருமே பலியானார்கள்” என்றான் கோல்டாஸ். இதைக்கேட்ட மானோன்டா, “என்ன!, பொற்குவியல்களும் ஏதென்ஸ் நாட்டு சிற்பக் கலைஞர்களும் தப்பித்து விட்டார்களா?” என்று மகிழ்ச்சி தொனித்த குரலில் கூறி கோல்டாஸை வாரியணைத்துக் கொண்டான். மகிழ்ச்சியினால் துள்ளிக் குதித்தான் மானோன்டா. அளவில்லா மகிழ்ச்சியில் ஆழ்ந்தான். இந்நிலையில் மானோன்டா ‘சாமா’வைப் பற்றி நினைக்கவில்லை. கப்பல்களிலிருந்து ஒவ்வொரு வராக இறங்கி வந்தனர். ஏதென்ஸ் நாட்டு சிற்பக் கலைஞர்களும் இறங்கி வந்தனர். ஆனால் ஒவ்வொரு வரின் கால்களிலும் கைகளிலும் விலங்குச் சங்கிலிகளால் பூட்டப்பட்டிருந்தார்கள். ஏதென்ஸ் சிற்பக் கலைஞர்கள் வாடிய முகத்துடன் காணப்பட்டார்கள். இவர்களைக் கண்டவுடன் மானோன்டா மகிழ்ச்சியடைந்தான்.

கப்பல்களிலிருந்து பொன்மணிகளும் வைரங்களும் விலை மதிக்கமுடியாத பொற்குவியல்களையும் கப்பல்களிலிருந்து இறக்கினார்கள். இதைக் கண்ட மானோன்டா மேலும் மகிழ்ச்சியடைந்தான். “நல்லவேளை பொக்கிஷ கப்பல்கள் எரியாமல் போனதே!” என்று தனக்குத் தானே சொல்லிக் கொண்டு பெருமூச்சு விட்டான் மானோன்டா. ஏதென்ஸ் நாடு சென்றிருந்த அடிமைகளும் ஸ்பார்ட்டாவிற்கு திரும்பியதால் ஆலயம் வெகு சீக்கிரம் கட்டி முடிக்கப்பட்டு விடுமென்று உணர்ந்தான் மானோன்டா.

கப்பல்களிலிருந்து எல்லாம் இறக்கப்பட்டுக் கொண்டிருந்தன. கோல்டாஸும் மானோன்டாவும் கண்காணித்துக்

கொண்டிருந்தனர். ஏதென்ஸ் சிற்பக் கலைஞர்கள் கரையில் நின்றுகொண்டு மானோன்டாவையே வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர். இந்நிலையில் மானோன்டா கோல்டாஸைப் பார்த்து, "கோல்டாஸ்! வாரும் அரண்மனைக்குச் செல்வோம்" என்று அழைத்தான். "ஆகட்டும் மன்னா!" என்றான் கோல்டாஸ். அங்கு பல ரதங்கள் நின்று கொண்டிருந்தன. ஒரு அழகிய ரதம் மானோன்டாவிற்காகத் தயாராக நின்று கொண்டிருந்தது. மானோன்டாவும் கோல்டாஸும் புறப்பட்டார்கள். அழகிய ரதத்தில் ஏறினார்கள். ரதம் புறப்பட்டது. அரண்மனையை நோக்கி விரைந்து சென்றது. அங்குமிங்கும் அடிமைகள் வேலை செய்து கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களையெல்லாம் கடந்து ரதம் மின்ன லெனப் பறந்து சென்றது. ரதம் அரண்மனையை அடைந்தது. ரதத்திலிருந்து இறங்கினார்கள். அரண்மனையினுள் நுழைந்தார்கள். அங்கு கோல்டாஸிற்கு சிறப்பான வரவேற்பு அளிக்கப்பட்டது. கோல்டாஸ் அரண்மனையின் முற்றத்திற்கு அழைத்துச் செல்லப் பட்டான். முற்றத்தில் அமைக்கப்பட்டிருந்த கல்லாலான இருக்கை ஒன்றில் மானோன்டா அமருகிறான். அவனைத் தொடர்ந்து கோல்டாஸும் அமருகிறான். மானோன்டாவின் முகத்தில் மகிழ்ச்சி பொங்கியது.

கோல்டாஸிடம் ஏதோ கூற முயல்கிறான். "கோல்டாஸ்! நான் சாமாவிற்கு, அளித்த மதிப்பைப் போலவே உனக்கும் அளிக்கிறேன். நமது தளபதி களிலேயே உன்னை மிகவும் நேசிப்பேன். சாமாவிற்கு என்னென்ன பதவிகளையளித்தேனோ அவை யாவும்

உனக்கும் அளிக்கிறேன். ஆகவே என்மீது நீ மிகுந்த விகவாசம் வைக்க வேண்டும்'' என்றான் மானோன்டா.

இதைக் கேட்ட கோல்டாஸிற்கு உள்ளம் பூரித்தது. அளவில்லா மகிழ்ச்சி அவனை ஆட்கொண்டது. ''மிக்க மகிழ்ச்சி மன்னா! உங்களை எப்படிப் புகழ்வதென்றே தெரியவில்லை'' என்று மகிழ்ச்சி தொனித்த குரலில் சொன்னான் கோல்டாஸ்.

''அதெல்லாம் இருக்கட்டும். அப்புறம் பார்த்துக்கு வோம். உங்கள் பயணத்தைப்பற்றி சொல் கேட்போம்.'' என்றான் மானோன்டா. கோல்டாஸ் ஏதென்ஸ் பயணத்தைச் சொல்ல ஆரம்பித்தான். மானோன்டா கூர்ந்து கவனித்தான். கோல்டாஸ் சொல்லிக் கொண்டே இருந்தான். ஏதென்ஸிற்கு சென்றதும் அங்கு நடந்த தையும் பிறகு தேவதையின் மோதிரத்தைப் பற்றியும் அதனால் வந்த விளைவு முதலியவற்றையும் சாமாவின் உயிர் பரிதாபமாகச் சென்றதையும் சொன்னான் கோல்டாஸ். இதைக்கேட்ட மானோன்டாவிற்கு மெய் சிலிர்த்தது. உடனே மானோன்டா கோல்டாஸைப் பார்த்து'' நல்ல வேளை அந்தத் தேவதை மோதிரம் இங்கு வராதது நல்லதாய்போயிற்று. இல்லாவிட்டால் என் உயிரல்லவா போயிருக்கும். அந்த மோதிரம் சாமாவின் உயிரைக் குடித்ததே போதும்'' என்று பெருமூச்சு விட்டான்.

இவ்வாறு இருவரும் பேசிக் கொண்டிருக்கும் போதே வெகுநேரம் கழிந்துவிட்டது. 'சாமாவின்' மரணம் மானோன்டாவிற்கு துக்கத்தைத் தரவில்லை

யென்றாலும் சிறிது அனுதாபம் தெரிவித்தான். அன்றைய பொழுது கழிந்தது. உலகத்திலேயே மிகவும் அதிசயமான மானோன்டா ஆலயத்தின் வேலைகள் வெகு தீவிரமாக நடந்து வந்தது. காலங்கள் உருள உருள மானோன்டாவின் ஆலயமும் உருப்பெற்றுக் கொண்டே வந்தது.

மானோன்டாவிற்கு காலங்கள் செல்வதே தெரியவில்லை. ஆனால் அடிமைகள் ஒவ்வொரு வருக்கும் ஒருநாள் கழிவது ஒரு யுகம் கழிவதுபோல் இருந்தது. இவ்வாறு முப்பது ஆண்டுகள் கழிந்தன.

22

ஹெலட்டு மலையடிவாரக் காட்டில் ஒரு சிறு நகரமே உருவாகி விட்டது. ஏனென்றால் முப்பது ஆண்டுகள் கடந்து விட்டதல்லவா! ஆகவே முப்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்னாலிருந்த குழந்தைகளும் சிறுவர்களும் இன்று சிறந்த போர்வீரர்களாகக் காட்சியளித்தார்கள்.

அக்காட்டில் வாழும் எல்லோருக்கும் சோக்லியே தலைவனாகவும் குருவாகவும் திகழ்ந்தான். மேலும் அக்காட்டில் வாழும் ஹெலட்டு போர்வீரர்களுக் கெல்லாம் சோக்லியே தலைவனாகத் திகழ்ந்தான்.

சோக்லி வயதானாலும் உறுதியான உடற் கட்டையும், உடல்வலிமையையும் பெற்றிருந்தான். அவனது தலையில் நரைத்திருக்கும் ஒரு சில முடிகளே அவனை வயதானவனென்று சொல்லுமே தவிர மற்ற

அவனது தோற்றமெல்லாம் அவனை வாலிபனென்றே சொல்லும். ஹெலட்டு காடே சோக்லியின் மீது அன்பு மழையைப் பொழிந்தது. சோக்லியும் தன் மக்கள் மீது மிகுந்த அன்பையே வைத்திருந்தான். சோக்லிக்கு வயதாகி யிருந்தாலும் அவனிடத்தில் தீயகுணங்கள் ஒரு சிறிதும் ஏற்படவில்லை. நல்லெண்ணங்களே வளர்ந்திருந்தது. சோக்லியைப் போல் மானோன்டாவும் சம வயதுடையவனாக இருந்தான். மானோன்டாவும் உறுதியான உடல்கட்டையும், உடல் வலிமையையும் கருமையான முடியையும் பெற்றிருந்தான். ஏனென்றால் அவன் உண்ணும் உணவு அப்படி. ஆனால் அவனது மனதில் தீய எண்ணங்களும் கொடுமைகளும் மிக அதிகமாக கொழுந்து விட்டு எரிந்துகொண்டிருந்தன. ஆனால் மானோன்டாவின் படைவீரர்களைவிட ஹெலட்டு போர்வீரர்கள் நல்ல உடல் வலிமையும், உடற்கட்டையும் பெற்றிருந்தார்கள். ஏனென்றால் காட்டு வாழ்க்கை அவர்களை அவ்வாறு உருவாக்கியது.

மலையேறும். பயிற்சி, குதிரையேற்றப் பயிற்சி, வில் வித்தை, ஈட்டியெறிதல் போன்ற கலைகளில் வல்லவர்களாகத் திகழ்ந்தார்கள் ஹெலட்டு வீரர்கள்.

இக்காட்டில் வாழும் இளைஞர்கள் சோக்லியின் பயிற்சியினால் சிறந்த போர் வீரர்களானாலும் கடவுளின் வரப்பிரசாதமாகிய 'காயஸ்' என்பவன் எல்லாப் போர் வீரர்களையும் விட சிறந்து விளங்கினான். சோக்லியின் அன்புக்கும் பண்புக்கும் உரியவனாகக் காயஸ் விளங்கினான். ஸாபோவின் மகனாக இருந்த போதிலும் தனது மகனைப் போலவே சோக்லி காயஸ்ஸை வளர்த்து வந்தான். காட்டில் வாழும் போர்வீரர்களுக்குப் படைத் தளபதிபோல் காயஸ் விளங்கினான்.

சுருண்ட தலை முடியையும் பளபளப்பான தோலையும் வலிமை வாய்ந்த பருத்த உடல் வலிமையையும் பெற்றிருந்தான். அவனது முகத்தில் ராஜகம்பீரப் பார்வை என்றும் நிறைந்திருந்தது. ஹெலட்டு காட்டில் ஒருநாள் காட்டில் வாழும் அனைவரும் சோக்லியின் குடிசை முன் கூடினார்கள். அவர்களுடன் காயஸும் சோக்லியும் நின்றிருந்தார்கள். சோக்லி ஓர் உயரமான கல்லின்மீது ஏறி நிற்கிறான். தன் முன்னால் நிற்கும் ஹெலட்டு மக்களிடம் ஏதோ பேச முயல்கிறான்.

“இந்தப் புனித இடமான ஹெலட்டுக் காட்டில் வாழும் மக்களே! போர்வீரர்களே! உங்களுக்கோர் மகிழ்ச்சியான செய்தியைச் சொல்லப் போகிறேன். என்னவென்றால் இன்னும் கொஞ்ச நாட்களில் நாம் எல்லோரும் ஸ்பார்ட்டா நாட்டின் சுதந்திரப் பறவைகளாக வாழப்போகிறோம். உங்களுடைய முன்னோர் செய்த தொண்டினால் நீங்கள் இப்போது வீரர்களாகத் திகழ்கின்றீர்கள். இதுவரையிலும் நாம் விலங்குகளின் தோல்களை ஆடையாகப் போர்த்தியிருந்த காலம் மாறப் போகின்றது. இன்னும் சில நாட்களில் நமக்குக் கடவுள் கனவில் தோன்றி ஸ்பார்ட்டா நாட்டை முற்றுகையிடும் நாளைக் குறிப்பிடுவார். அதன்பிறகு நாம் ஸ்பார்ட்டா நாட்டை முற்றுகையிடுவோம். ஆகவே எந்த நேரமும் நீங்கள் போருக்குத் தயாராக இருக்கவேண்டும்.

“இதோ! இங்கு நின்றுகொண்டிருக்கும் காயஸைப் பாருங்கள். காயஸ்தான் உங்களுக்கெல்லாம் தலைவன். நாளை ஸ்பார்ட்டா நாட்டின் மன்னனும் காயஸ்தான். இதை நீங்கள் முன்னமே அறிந்திருப்பீர்கள் என்றே எண்ணுகிறேன். எச்சரிக்கையோடு இருங்கள். கடவுள் நம்மைக் கைவிடமாட்டார். காப்பாற்றுவார்” என்று மக்கள் முன்னால் வீரமுழக்கம் செய்தான் சோக்லி.

இதைக் கேட்ட மக்களெல்லோரும், “காயஸ் வாழ்க! காயஸ் வாழ்க!” என்று கோஷ மிட்டார்கள். சிறிது நேரத்தில் கூட்டம் கலைந்து சென்று கொண்டிருந்தது. காயஸும் அவ்விடத்தை விட்டு அகன்று சென்று கொண்டிருந்தான்.

“காயஸ்! காயஸ்!” என்று யாரோ கூப்பிடும் ஒலி கேட்டது. சட்டென்று காயஸ் திரும்பிப் பார்த்தான். சோக்லிதான் தன்னைக் கூப்பிடுகிறார் என்று உணர்ந்தான். “இதோ வந்து விட்டேனய்யா!” என்று சத்தமிட்டவாறு சோக்லியை நோக்கி ஓடி வந்தான். சோக்லியை நெருங்கினான். “ஏனய்யா அழைத்தீர்கள்?” என்று பணிவு தொனித்த குரலில் கேட்டான் காயஸ்.

“காயஸ்! இன்று உன் தாயாரின் நினைவு நாளென்று உனக்கு தெரியாதா?” என்றான் சோக்லி. “தெரியுமய்யா! இதோ இன்னும் சிறிது நேரத்திற்குள் என் தாயாரின் சமாதிக்குச் சென்று மரியாதை செலுத்திவிட்டு வருகிறேன்” என்றான் பணிவோடு காயஸ்.

“சீக்கிரம் சென்று வா! லீபா பெண்ணிடம் பொழுதைப்போக்கி விட்டு நேரம் கழித்து வராதே!” என்று எச்சரித்தான் சோக்லி.

“அப்படியெல்லாம் நேரம் கழித்து வரமாட் டேனய்யா! லீபாவும் என்னுடன் வருகிறேனென்று சொன்னாள். ஆகவே அவளையும் அழைத்துக்கொண்டு போகிறேனய்யா” என்றான் காயஸ்.

இதைக் கேட்ட சோக்லியின் மனது சிறிது சஞ்சல மடைந்தது.

“காயஸ்! நீ லீபா பெண்ணிடம் பழகுவது அவளுடைய தாய் தந்தைக்கு பிடிக்கவில்லையாம்.

மேலும் இங்குள்ள சிலர் உங்கள் இருவரைப்பற்றியும் ஏதேதோ பேசிக் கொள்கின்றார்கள். ஆகவே ஜாக்கிரதையாக இருப்பது மிகவும் நல்லது. ஏனென்றால் நான் இங்குள்ள மக்களுக்கெல்லாம் தலைவன். ஆகவே நம்மீது மக்கள் வெறுப்படையாதவாறு பார்த்துக்கொள்வது நம் கடமை" என்று கண்டிப்புடன் சொன்னான் சோக்லி.

"ஐயா! நீங்கள் சொல்வதெல்லாம் உண்மையே! ஆனால் லீபாவை என்னால் மறக்கமுடியவில்லையே! எனது உடலும் உள்ளமும் லீபாவை மறந்தாலும் எனது ஆத்மா அவளையே நினைத்துக் கொண்டிருக்கின்றது. மேலும் அவளை நான் கண்டவுடன் அவள் எனது ஆண்மையைப் பறித்து விடுவது போல் உணர்கிறேன்" என்று தனது மனதில் உள்ளவைகளைச் சொற்களாகக் கொட்டினான் காயஸ். அவனது வார்த்தையில் ஏக்கம் கலந்திருந்தது.

"காயஸ்! ஒவ்வொரு வாலிபனும் காதல் உணர்ச்சியினால் இப்படியெல்லாம் பேசுவது உண்மைதான். ஆனால் ஒரு பெண்ணின் மனதை உன்னால் அறிய முடியாது. லீபா உன்மீது உயிரையே வைத்திருக்கின்றாள் என்பது என்ன நிச்சயம்?" என்று கேள்விக் குறியை விடுத்தான் சோக்லி.

"ஐயா! தன்னையே அறிந்துகொள்ள முடியாதவர்கள் பெண்களை எப்படி அறிந்து கொள்ள முடியும்? ஆகவே பெண்களின் மனதை அறிந்துகொள்ள முடியாதென்று பெண்களைக் குறை கூறுவது நமது அறியாமையே ஆகும். நான் அறிந்தவரையில் லீபா கள்ளம் கபடமற்றவள். மொத்தத்தில் அவளுடைய உடல் அசைவதே என்னால்தான் என்று அவளே கூறுகிறாள். ஏன் ஒரு உண்மைச் சம்பவத்தை சொல்கிறேனே -

“ஒரு நாள் நானும் லீபாவும் கூழாங்கற்களின் மீது சலசலப்புடன் ஓடும் தெளிந்த நீரோடைக்கருகிலுள்ள ஒரு மரத்தின் கீழ் பேசிக்கொண்டிருந்தோம். அப்போது மேலிருந்து ஒரு பறவை எச்சமிட்டது. அந்த எச்சம் மரக்கிளையில் பட்டுச் சிதறி எங்கள் இருவர்மீதும் விழுந்தது. உடனே அவள் காய்ந்த இலைகளையெடுத்து அவள் மீதிருந்த எச்சத்தை துடைத்துக் கொண்டாள். நானும் என் மார்பில் விழுந்த எச்சத்தைப் போக்கக் காய்ந்த இலைகளையெடுத்து என் மார்பைத் துடைக்க முயன்றேன். இதைக் கண்ணுற்ற அவள் சட்டென்று என் கையை தடுத்துப்பிடித்து என் கையிலிருந்த காய்ந்த இலைகளைப் பிடுங்கிக் கீழே போட்டு, “உங்களுடைய அழகு வாய்ந்த இவ்வுடலின்மீது இக்காய்ந்த இலை களைக்கொண்டு தேய்த்து அசுத்தமாக்க விடமாட்டேன். ஏனென்றால் இக்காய்ந்த இலைகள் உங்கள் உடலுக்குத் துன்பம் விளைவிக்குமோ என்று எனக்கு அச்சமாக இருக்கின்றது” என்று கூறியவாறே அவளுடைய மலர் போன்ற கைகளில் என் மீதிருந்த எச்சத்தைத் துடைத்தெடுத்து அவளுடைய மிருதுவான நீண்ட கூந்தலினால் எனது மார்பைச் சுத்தம் செய்தாள். இதிலிருந்து லீபாவின் மனது எவ்வளவு மென்மை யானதென்று தெரிந்து கொண்டேன்” என்று லீபாவைப் புகழ்ந்தான் காயஸ்.

இதைக்கேட்ட சோக்லி வியப்பில் ஆழ்ந்தான்.

“ஓ! லீபா அவ்வளவு உயர்ந்தவளா! நீ லீபாவை புகழ்கின்றாய். அவளோ உன்னைப் புகழ்கின்றாள்” என்று வியப்பு தொனித்த குரலில் சொன்னான் சோக்லி.

“ஐயா! லீபாவை எப்போது சந்தித்தீர்கள்?” என்று ஆவலுடன் கேட்டான் காயஸ்.

“நேற்று மாலையில்தான் அவளை நான் சந்தித்தேன். அப்போது உன்னைப்பற்றி விசாரித்தேன். அதற்கு அவள் என்ன சொன்னாள் தெரியுமா? “நாங்கள் இருவரும் ஒருநாள் நீரோடைக் கருகில் பேசிக் கொண்டிருந்த போது இளந்தென்றல் காற்று வீசியது. அப்போது திடீரென்று காயஸ் பதற்றத்துடன் தன்னுடைய மேலாடையை கழற்றி என்மீது போர்த்தி விட்டார். உடனே எனக்கு ஒன்றும் புரியாமல் விழித்தேன். உடனே நான் காயஸைப் பார்த்து, “தென்றல் காற்றுதானே வீசியது. ஏன் என் மீது ஆடையை போர்த்தினீர்கள்?” என்று கேட்டேன். அதற்கு காயஸ் “இளந்தென்றல் காற்றைவிட மிருதுவானது உன் அழகு மேனி, வீசுகின்ற தென்றல் காற்றினால் வாடிவிடுமோ என்று அஞ்சி விட்டேன்.” என்று மழலைச் சொற்களினால் சொன்னாள்.

இதைக்கேட்ட காயஸ் நாணமடைந்து புன்னகை புரிந்தவனாய், “ஐயா! இதிலிருந்தாவது எங்களது காதலைத் தெரிந்து கொள்ளுங்கள்” என்று அமைதியுடன் சொன்னான் காயஸ்.

இதைக் கேட்ட சோக்லி, “காயஸ்! உங்களைப் பற்றி நன்றாகப் புரிந்து கொண்டேன். ஆனால் உன் கடமையை மறந்துவிடாதே!” என்று எச்சரித்தான்.

“சரி, ஐயா, நான் வருகிறேன்” என்றான் காயஸ். “சென்று வா!” என்று சோக்லி விடையளித்தான். காயஸ் அவ்விடத்தை விட்டுச் செல்கின்றான். தனது இறந்த தாயான ஸாபோவின் சமாதிக்கு அஞ்சலி செலுத்தச் சென்றான்.

அன்று ‘ஸாபோ’வின் நினைவு நாளாகையால் அவளுக்கு அஞ்சலி செலுத்தும் வண்ணம் அவளது

சமாதியை நோக்கிச் சென்றான் காயஸ். தன்னுடன் 'லீபா'வையும் அழைத்துச் செல்வதற்காக முதலில் அவளது குடிசையை நோக்கிச் சென்றான்.

லீபாவின் குடிசையை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தான். அவளோ காயஸின் வருகைக்காக தன் குடிசைக்கு வெளியே காத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

காயஸைக் கண்ட லீபா மகிழ்ச்சியினால் துள்ளிக் குதித்தாள். லீபா என்பவள் யார்? அவள் அழகுக் கன்னி. மென்மையான நீண்ட கூந்தலையுடைய பொன்நிற மேனியள். புருவத்தை வானவில்லாகக் கொண்டு ஏழு வண்ணங்களால் தன் முகத்தினைப் பிரதிபலிக்கச் செய்கின்றவளாகிய இவளுடைய தந்தை 'ஹிச்' என்ற பெயருடைய ஹெலட்டு காட்டில் வாழும் மக்களில் ஒருவன். இவளுடைய தாயும் காட்டில் வாழும் சுதந்திர மக்களில் ஒருத்தியாவாள்.

இவர்கள் இருவருக்கும் 'லீபா' ஒருத்தியைத் தவிர வேறு பிள்ளைகள் இல்லை. ஆகவே அவளுடைய பெற்றோர்களுக்கு லீபாவின் செயல்கள் பிடிக்கா விட்டாலும் அவள்மீது மிகுந்த அன்பு காட்டினார்கள்.

தன் மகள் காயஸை காதலிப்பதைக் கண்டும் காணாததைப் போலும் இருப்பார்கள். ஆனாலும் காயஸ் மீது அவர்களுக்கு சிறிது வெறுப்புதான் இருந்தது. இதை வெளிக்காட்டிக் கொள்ளாது தம் மனத்திற்குள்ளேயே மறைத்து வைத்திருந்தார்கள். இத்தகைய பெற்றோர்களைப் பெற்றவள்தான் லீபா. இந்த லீபாதான் காயஸ் என்ற மாவீரனை உயிருக்கு உயிராகக் காதலிக்கின்றாள்.

காயஸும் அவளை உயிருக்கு உயிராக நேசித்தான். ஆனால் காயஸ் லீபாவை காதலிப்பது அவனுடைய தாய்

ஸாபோவுக்கு தெரியாமல் நோய்வாய்ப்பட்டு மரணமடைந்து விட்டாள். காயஸிற்கு தாயும் தந்தையும் சோக்லி.

காயஸ் லீபாவை காதலிப்பதால் அவன் தன் கடமையை மறந்துவிட்டு எங்கேயாவது தீய வழியில் சென்று விடுவானோ என்ற அச்சத்தினாலேயே சில நேரங்களில் காயஸை கண்டித்தான் சோக்லி. ஆனாலும் ஸ்பார்ட்டா நாட்டின் சுதந்திரம் லீபாவின் அழகில் சிக்கித் தவிக்கும் காலம் நெருங்கிக்கொண்டிருந்தது. சோக்லி நினைத்தது வீண் போகவில்லை. ஒரு நாள் காலை மறைவான இடத்தில் ஒரு மரத்தினடியில் காயஸ் காலை நீட்டியவாறு சாய்ந்து உட்கார்ந்திருந்தான். அவனது மடியின்மீது லீபா தலைவிரி கோலத்துடன் தலை வைத்துப் படுத்திருக்கின்றாள்.

லீபாவின் மென்மையான கூந்தலை காயஸ் வருடிவிட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

அதில் அவளுக்கொரு இன்பம். வருடிவிடுவதில் அவனுக்கொரு தனி இன்பம். அவள் ஏதோ பேச முயன்றாள்.

“இந்தாங்க! நாம் எப்போது ஊர் அறிய உல்லாசமாகச் சுற்றி பொழுதைப் போக்குவது?” என்று ஆவலுடன் கேட்டாள் லீபா.

“அதுவா, ஸ்பார்ட்டா நாடு விடுதலை பெறும் காலம் வந்துவிட்டது. ஆகவே இதில் ஏற்படயிருக்கும் மாபெரும் போரில் நாம் வெற்றி பெற்றவுடன் நாம் ஊர் அறிய ஒன்று சேருவோம்” என்று சொன்னான் காயஸ்.

இதைக் கேட்ட லீபாவிற்கு தூக்கி வாரிப்போட்டது. திடுக்கிட்டாள். “என்ன! நீங்கள் போரில் கலந்துகொள்ளப்

போகிறீர்களா?" என்று பதற்றத்துடன் கேட்டாள் லீபா. "நான் இல்லாமல் போர் இல்லை. ஆகவே எனது உயிரைக் கொடுத்தாவது நான் போர்க்களத்திற்குத் தலைமை தாங்குவேன். என் போர்க் கலைகளை மிக வீரத்துடன் செயல்படுத்தப் போகிறேன் லீபா?" என்று கம்பீரத்துடன் சொன்னான் காயஸ்.

லீபா மேலும் துடுக்கிட்டவளாய் சட்டென்று எழுந்து உட்கார்ந்தாள். "முடியாது! முடியாது!! முடியாது!!! நீங்கள் போர் செய்வதை நான் விரும்பவில்லை. நாம் நகரத்தில் வாழாவிட்டாலும் பரவாயில்லை. இந்தக் காட்டிலேயே நமது வாழ்நாட்களை கழிப்போம். அப்படியொருக்கால் நீங்கள் என் அனுமதியில்லாமல் போருக்குச் சென்றால் என் உயிரையே மாய்த்துக் கொள்வேன்" என்று வருத்தந்தொனித்த குரலில் கண்டிப்புடன் சொன்னாள் லீபா.

காயஸிற்கு தூக்கி வாரிப்போட்டது. "என்ன! லீபா! இப்படி சொல்கின்றாய்? ஸ்பார்ட்டா நாட்டு மக்களுக்காக நான் போருக்குச் செல்லக் கூடாதா?" என்று பதற்றத்துடன் கேட்டான் காயஸ்.

"உங்கள் மீது ஒரு சிறு துரும்பு பட்டாலும் என் இதயமே வெடித்துவிடும். என் பலவீனமான மனதை நீங்கள் அறிவீர்கள். அப்படிப்பட்டவளாகிய நான், நீங்கள் போர்க்களத்தில் காயமடைந்தால் என்னால் எப்படிப் பொறுத்துக் கொள்ள முடியும்? நீங்கள் போர்க்களத்தில் ஆயிரக்கணக்கான பகைவர்களை வீழ்த்தும் முன் முதலில் என்னை உங்கள் உடை வாளினால் பலியிட்ட பிறகே நீங்கள் போருக்குச் செல்லவேண்டும்" லீபாவின் குரல் கரகரத்தது. கண்களில் நீர் பெருகியது. காயஸ் திகைக்கிறான். அவளுக்கு ஆறுதல் கூற முடியாமல் தவிக்கிறான்.

என்ன செய்வதென்று புரியாமல் விழிக்கிறான். அமைதியுடன் அவளது கண்ணீரைத் துடைக்கிறான். அவனுக்கு வாய் விட்டு அழவேண்டும் போலிருந்தது. ஆனால் அமைதியே உற்றான்.

“அப்படியா! எனது வீரம் உன் அழகில் சிக்கியுள்ள தென்று அறிந்துகொண்டாய் போலும். சரி இப்போது என்ன செய்யவேண்டும்?”

- காயஸின் குரலில் வருத்தந்தொனித்த அமைதி கலந்திருந்தது. “என் அனுமதியில்லாமல் போருக்குச் செல்லமாட்டேனென்று எனக்குச் சத்தியம் செய்து கொடுக்க வேண்டும்” - லீபாவின் குரல் கர கரத்தது.

காயஸின் தலையில் இடிவிழுந்ததுபோல் திகிலடைந்தான். “என்ன! சத்தியம் செய்ய வேண்டுமா?” என்றான் காயஸ். “இப்போது நீங்கள் எதையும் சிந்திக்காமல் சத்தியம் செய்ய வேண்டும். இல்லா விட்டால் இவ்விடத்திலேயே நான் தற்கொலை செய்து கொள்வேன்.”

காயஸ் மேலும் மேலும் அதிர்ச்சியே அடைந்தான். என்ன செய்வதென்று புரியாமல் தவித்தான். “லீபா இல்லாமல் நான் வாழ முடியாதே! ஆகவே முதலில் லீபாவுக்கு சத்தியம் செய்து கொடுப்போம்” என்று தனக்குத்தானே சொல்லிக் கொண்டவனாய் லீபாவைப் பார்த்து, “லீபா! உன் அனுமதியில்லாமல் நான் போர்க்களத்திற்கு செல்லமாட்டேன். இது சத்தியம்” என்று உறுதிமொழியளித்தான்.

காயஸின் உறுதி மொழியைக் கேட்ட லீபா மகிழ்ச்சியினால் பெருமூச்சு விட்டவாறே, “இனிமேல் நான் எதற்குமே அஞ்ச வேண்டியதில்லை” என்றாள்.

அவளது வருத்தந்தொனித்த கண்ணீர் ஆனந்தக் கண்ணீராகப் பெருக்கெடுத்தது. காயஸ் ஏதோ சிந்தித்த வனாய் திடீரென்று எழுந்தான். “ஐய்யோ! மறந்தே போய் விட்டேன். இன்று சோக்லி சீக்கிரம் வீடு திரும்பும்படி சொல்லியிருந்தார்” என்று சொல்லிக்கொண்டவனாய் லீபாவைப் பார்த்து, “லீபா! நாம் மீண்டும் நாளை சந்திப்போம். கொஞ்சம் வேலையிருக்கின்றது. வா போகலாம்” என்றான்.

லீபா எழுந்தாள். லீபாவின் தோள்மீது கை போட்டுக் கொண்டவனாய் அவளை அழைத்துச் சென்றான் காயஸ்.

லீபாவின் குடிசை நோக்கிச் சென்றார்கள். லீபாவின் குடிசைக்குச் சிறிது தூரத்திற்கு முன்னாலேயே அவளை அனுப்புகிறான்.

அவள் தன் குடிசையை நோக்கிச் செல்கின்றாள். “பிறகு காயஸ் தன் குடிசையை நோக்கிச் செல்கிறான். மிகவும் விரைந்து செல்கிறான். தன் குடிசை முன்னால் சோக்லியைக் கண்டவுடன் சோக்லியை நோக்கி ஓடுகிறான். அவனிடத்தில் பதற்றம் காணப்பட்டது. சோக்லியை நெருங்கினான்.

சோக்லியின் முன்னால் பணிவுடன் நின்றான். அவனிடத்தில் அச்சத்தால் சிறு நடுக்கம் காணப்பட்டது.

சோக்லி காயஸை வெறித்துப் பார்க்கிறான்.

காயஸ் தனக்குள், “இவர் பார்க்கிற பார்வையே பயமாக இருக்கின்றதே!” என்று சொல்லிக் கொண்டான்.

காயஸின் மனநிலையைப் புரிந்து கொண்ட சோக்லி கோபத்தை வெளிக்காட்ட விரும்பவில்லை. உடனே சோக்லியின் முகம் மாறியது.

சோக்லி எதையோ இழந்தவனைப்போல் தலையை குனிந்தவாறு கைகள் இரண்டையும் பின்னால் கட்டிக் கொண்டு குறுக்கும் நெடுக்குமாக நடக்கத் தொடங்கினான்.

அவன் குறுக்கும் நெடுக்குமாக நடக்க நடக்க அவன் முகத்தில் வீசிக் கொண்டிருந்த கோபக்கனல் தணிந்து கொண்டே வந்தது.

தனக்குள், "ஃ! காரியத்தை கெடுத்து விடுவான் போலிருக்கிறதே! முட்டாள் பயல். இல்லை, இல்லை மிருகப் பயல்" என்று தனக்குத்தானே முணு முணுத்துக் கொண்டான் சோக்லி.

இவ்வாறு மனத்திற்குள்ளேயே காயை வன்சொற்களால் திட்டித் தன் கோபத்தைத் தணித்துக் கொண்டே வந்தான்.

சோக்லிக்கருகில் ஐந்து ஹெலட்டு போர்வீரர்கள் தயாராக குதிரைகளில் அமர்ந்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் ஐவரும் எங்கேயோ புறப்படுவதற்குத் தயாராக இருக்கின்றார்கள் என்பதை உணர்ந்தான் காயஸ். தன் ஓரக் கண்ணால் அவர்களைப் பார்த்தான்.

"அங்கே என்ன பார்வை வேண்டியிருக்கு?" என்று ஒரு குரல் ஒலித்தது.

அக்குரல் சோக்லியின் குரல் என்பதை உணர்ந்த காயஸ் நடுக்கத்துடன் சோக்லியைப் பார்த்தான்.

நடந்து கொண்டிருந்த சோக்லி சட்டென்று நின்றான். காயைப் பார்த்து, "போகும்போதே என்ன சொன்னேன்? சீக்கிரம் வந்துவிடு என்று சொன்னேனல்லவா" என்று மிரட்டினான்.

காயஸ் தலையைக் குனிந்தவாறே, "மன்னியுங்கள் அய்யா! சிறிது காலம் தாமதமாகி விட்டது" என்று பணிவுடன் சொன்னான்.

"காயஸ்! நீ செல்லும் பாதை உனக்கும் ஆபத்து ஸ்பார்ட்டா நாட்டிற்கும் ஆபத்து. ஆகவே இனியும் தீய வழியில் செல்லாமல் நான் சொல்கிறபடி நட. இன்று மாணோன்டா கட்டிய மாபெரும் ஆலயத்தைக் காணச் செல்ல வேண்டுமென்று சொல்லியிருந்தும் நீ எங்கேயோ சென்றுவிட்டு தாமதித்து வருகின்றாயே! இப்போது அதிகம் பேச நேரமில்லை. சீக்கிரம் குதிரையில் ஏறு" என்று கோபத்துடன் கூறுவது போல் நடித்தான் சோக்லி.

"அய்யா! நான் ஒன்று கூறட்டுமா?" என்றான் பணிவோடு காயஸ்.

"என்ன கூறுகிறாய்?"

இங்கிருந்து பார்க்கும் போதே மாணோன்டாவின் பிரமாண்டமான ஆலயம் தெரிகின்றதே! ஏன் அங்கு போய்ப் பார்க்க வேண்டும்?" என்று பணிவோடு கேட்டான் காயஸ்.

சோக்லியின் மனத்தில் சுறுக்கென்றது.

"காயஸ்! உலகத்தின் எந்த மூலையிலிருந்து பார்த்தாலும் நிலவைப் பார்க்கலாம். ஆனால் நாம் அதோடு சும்மாவிட்டு விடுகிறோமா? அந்நிலவை நெருங்கிப் பார்க்க வேண்டுமென்றும் அதில் என்ன தான் இருக்கிறதென்பதை அறிய ஆவல் கொள்கி ரோமல்லவா! அதுபோலத்தான் அந்நிய நாட்டிலிருந்து பார்த்தாலும் மாணோன்டாவின் பிரமாண்டமான ஆலயத்தைப் பார்க்க முடியும். ஆனால் அதன் அமைப்பு எப்படியிருக்கிறதென்பதைப் பார்க்க வேண்டுமானால்

சற்று அதன் அருகே செல்லத்தானே வேண்டும்'' என்றான் சோக்லி. இதைக் கேட்ட காயஸ் வாயடைத்து நின்றான்.

''சரி, சீக்கிரம் குதிரையில் ஏறு'' என்றான் சோக்லி.

காயஸ் ஒன்றும் பேசாமல் தன் குதிரை அருகே சென்றான். குதிரையில் ஏறி அமர்ந்தான்.

சோக்லியும் தனது குதிரைமீது ஏறி அமர்ந்தான்.

ஏழு குதிரைகளும் கிளம்பின. புழுதியைக் கிளப்பிக் கொண்டு மின்னலெனப் பறந்து சென்றன. குதிரைகள் பறந்து சென்ற பாதையெங்கும் கரும் மேகங்களைப் போன்று புழுதி சூழ்ந்து கொண்டே சென்றது.

மின்னலெனப் பறந்து சென்ற குதிரைகள் சிறிது தூரம் சென்றவுடன் மெதுவாகச் செல்லத் தொடங்கின.

ஏனென்றால் மானோன்டாவின் ஆலயம் பிரமாண்டமாக காட்சியளிக்கத் தொடங்கியது. ஆலயத்தின் சிறு பாகத்தைக் கண்டவுடனேயே எல்லோரும் பிரமித்து குதிரைகளில் சென்று கொண்டிருந்த வீரர்களில் ஒருவன் ''அடேயப்பா! ஆலயத்தின் கோபுரங்கள் மேகத்தையும் தாண்டிச் செல்கின்றதே!'' என்று வியப்புடன் சொன்னான்.

''இக்கோபுரத்தை மட்டும் கட்டுவதற்குள் ஸ்பார்ட்டா நாட்டின் குடி மக்களில் பாதிக்குமேல் இறந்துவிட்டார்கள்'' என்றான் சோக்லி.

''ஸ்பார்ட்டா நாடு மிகவும் பாவம் செய்த நாடு போலிருக்கிறது'' என்று பரிதாபத்துடன் சொன்னான் காயஸ்.

''இன்னும் கொஞ்ச நாளில் ஸ்பார்ட்டா மக்கள் சுதந்திர மக்களாக வாழப் போகிறார்கள் பாருங்களேன்''

என்று சொன்னான் சோக்லி. இவ்வாறு பேசிக் கொண்டே ஸ்பார்ட்டா நகரத்தின் எல்லையை அடைந்தார்கள்.

இப்போது மானோன்டா ஆலயத்தின் முழுத் தோற்றமும் தெரிந்தது. ஆனால் ஆலயத்தின் கோபுர உச்சியை மட்டும் கண்ணால் காண முடியவில்லை. அவ்வளவு உயரத்தில் கோபுர உச்சி உயர்ந்திருந்தது. ஆகா! அது ஆலயம்தானா? அல்லது புதிய நகரமா? என்று ஆச்சரியமடையும் அளவிற்கு அவ்வாலயம் காணப்பட்டது.

மேகத்தை முட்டும் உயரமான மலைகளைச் செதுக்கி ஆலயத்தின் தூண்களாக வடித்திருக்கும் காட்சி மிகவும் கண்கவர் ஒவியமாகக் காட்சியளித்தது. அதைச் சுற்றி எழுப்பப்பட்டிருக்கும் மதிற்சுவர்களோ பல மைல்கள் நீண்டு கொண்டே சென்றது.

ஆலயத்தின் கோட்டை வாயிலோ அரைமைல் தூரம் அகன்று காணப்பட்டது. இதுபோல் ஆலயத்தை விட்டு வெளியேறும் வாயிலும் அரைமைல் தூரம் அகன்று காணப்பட்டது. ஆலயத்தின் தோரண வாயிலோ ஒரு மைல் தூரத்திற்கு அகன்று காணப்பட்டது. ஆலயத்தினுள் இருக்கும் தீபக் கற்களோ மிகவும் உயர்ந்து காணப்பட்டது. ஆலயத்தினுள் மேகங்கள் தவழ்ந்து செல்லும் அளவுக்கு அவ்வாலயத்தின் வாயில் உயர்ந்து காணப்பட்டது.

வான் உயர்ந்த சோம்ஸ் மலையைச் செதுக்கி ஆறு தூணாக வடித்து மண்டபத்தினுள்ளே ஆயிரத்தி ஐந்நூறு அடி உயரமும், ஐந்நூறு அடி சுற்றளவுமுள்ள பொன்னால் செய்யப்பட்ட மானோன்டாவின் உருவம் பிரமாண்டமாக காட்சியளித்தது. சுருள் குறுந்தாடியுடனும் மீசையுடனும் மானோன்டா கம்பீரமான தோற்றத்துடன் நின்று கொண்டிருப்பது போலவே சிலை வடிக்கப்பட்டிருந்தது.

அவனது கம்பீரத் தோற்றத்தின் போதுள்ள முகச்சாயலையும் உடலின் தசை நரம்புகளின் நெளிவுகளிவுகளையும் அப்படியே தத்ரூபமாக தன் சிற்ப வேலையில் சித்தரித்துக் காட்டி விட்டார்கள் ஏதென்ஸ் நாட்டுச் சிற்பக் கலைஞர்கள்.

அவன் அணிந்திருக்கும் கவச உடைகள் பார்ப்பதற்கு உண்மைக் கவச உடைபோல் காட்சியளித்தன. ஒரு கையில் ஈட்டியை வீசி எறிவது போல் காட்சியளித்தது மானோன்டாவின் பொன்னாலான சிலை.

காலையில் உதயமாகும் சூரியனின் ஒளிக்கதிர்கள் மானோன்டா சிலையின் முன்புறத்தில் வீசுவதற்கேற்ப அவ்வாலயத்தை திறமையுடன் கட்டியுள்ளார்கள் ரோமானியக் கட்டட வல்லுநர்கள். பொன்னால் செய்யப் பட்ட பிரமாண்டமான மானோன்டா சிலைமீது வீசுகின்ற காலை சூரியக் கதிர்கள் திரும்பவும் பொன்சிலையினால் பிரதிபலித்து பொன்னொளிக் கதிர்களை ஆலய வாயிலின் வெளியே வீசும் காட்சியின் அழகே ஒரு தனி அழகே யாகும்.

இவ்வளவு சிறப்புடன் ஆலயத்தைக் கட்டி முடித்தான் மானோன்டா. உலகமே வியப்படையும் அளவிற்கு ஆலயத்தைக் கட்டி முடித்திருந்தாலும் ஆலயத் தினுள்ளே பிண நாற்றமும் இரத்த நாற்றமும் வீசிக் கொண்டிருந்தது.

ஆலயத்தினுள்ளே எங்கு பார்த்தாலும் இரத்தங்கள் உறைந்து காணப்பட்டது. ஆலயமே அரண்மனையின் முற்றத்தில் அமைக்கப்பட்டிருந்த கல்லாலான இருக்கைகளில் மானோன்டா, கோல்டாஸ், மற்ற தளபதிகளெல்லாம் அமர்ந்திருந்தார்கள்.

எல்லோரும் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

“கோல்டாஸ்! ஆலயத்தினுள் ஒரே இரத்த வெள்ளமாகக் காட்சியளிக்கின்றது. அதுமட்டுமல்லாமல் இரத்த நாற்றமும் பிண நாற்றமும் வீசுகின்றன. ஆகவே அடிமைகளைக் கொண்டே சுத்தப்படுத்த ஏற்பாடு செய்” என்றான் மானோன்டா.

“ஆகட்டும் மன்னா! அப்படியே செய்கிறேன்” என்று பணிவோடு சொன்னான் கோல்டாஸ்.

“ஆனால் ஒரு முக்கிய விஷயம்” என்றான் மானோன்டா.

“என்ன விஷயம்?” என்றான் கோல்டாஸ்.

“ஆலயத்தினுள் அடிமைகளை சித்திரவதைப் படுத்தாதே! ஏனென்றால் ஆலயத்தினுள் மேலும் இரத்த நாற்றம் பரவாமலிருக்க வேண்டுமென்பதற்காகத் தான் சொல்கிறேன். ஆனால் ஆலயத்தின் வெளியே அவர்களை சித்திரவதைப்படுத்திக் கொல்லு” என்றான் மானோன்டா.

“சரி, மன்னா!” என்றான் கோல்டாஸ்.

இந்நிலையில் சாகா குறுக்கிட்டவனாய், “மன்னா! ஆலயத்தின் முதல் திருநாள் எப்போது கொண்டாடுவோம்” என்று கேட்டான்.

“வருகிற முழு நிலவு தோன்றி மறுநாள் மாபெரும் முதல் திருநாள் கொண்டாடுவோம். அப்போது நம் அரண்மனையில் சிறை வைத்திருக்கும் ஹெலட்டு அடிமைகளில் இருநூறு பேர்களை அவ்வாலயத்தின் பொன் சிலைக்கு முன்னால் பலியிடுங்கள். நம் சொல்படி நடந்த மக்கள் எல்லோரையும் அழையுங்கள்.

அவர்களுக்கு திராட்சை ரசமும், மது பானமும், மாமிசங்களும் அளியுங்கள். ஸ்பார்ட்டா நாடே இன்பக் களியாட்டத்தில் மூழ்க வேண்டும். நமது படை வீரர்கள் முக்கால் பாகம் ஆலயத்தினுள் காவல் காக்க வேண்டும். திருவிழா நடப்பதை நம் மக்களுக்குத் தெரிவியுங்கள்'' என்று கம்பீரத்துடன் சொன்னான் மானோன்டா.

“அப்படியே செய்கிறேன் மன்னா!” என்றான் சாகா.

“கோல்டாஸ்! நீ என்றும் எச்சரிக்கையுடன் இரு. உன்னைச் சுற்றி நம் படைகளில் சிலரை பாதுகாவலர்களாக வைத்துக்கொள். ஏனென்றால் திருவிழா அன்று யாராவது எதுவும் செய்ய நேரிடலாம். அதோ சாகாவைப் பார். அவன் ஆலயம் கட்டுமிடத்தில் சற்று கவன குறைவாக இருந்ததால் அடிமை ஒருத்தி அவனுடைய வாளை யெடுத்தே அவனது கையைத் துண்டித்துவிட்டாள் பார்த்தாயா!” என்று ‘சாகா’வைச் சுட்டிக் காட்டினான் மானோன்டா.

“ஆகட்டும் மன்னா!” என்றான் கோல்டாஸ்.

இவ்வாறு மானோன்டாவும் அவனது ஆட்களும் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

மானோன்டா ஆலயத்தின் திருவிழா ஏற்பாடுகள் மிகத் தீவிரமாக நடந்து கொண்டிருந்தன.

முழு நிலவு தோன்றுவதற்கு இரண்டு நாட்களுக்கு முன்னால் சோக்லி ஒரு கனவு காண்கிறான்.

முழு நிலவு தோன்றி மறைந்துவிடுகிறது. அதன் பிறகு மறுநாள் கார்மேகங்கள் முழு நிலவை வந்து மூடுவது போலவும் திடீரென்று ஒளியுடன் கூடிய மின்னல் மானோன்டாவின் ஆலயத்தை தாக்குவது

போலவும், ஆலயம் இடிந்துவிழுவது போலவும், சோக்லி மானோன்டாவை கொல்ல முயற்சிப்பது போலவும் ஆனால் மானோன்டாவைக் கொல்ல முடியாமல் தவித்த பிறகு காயஸ் மானோன்டாவை கொன்றுவிட்டு காயஸ் ராஜபீடத்தில் அமருவது போலவும் கனவு கண்டான் சோக்லி.

மறுநாள் இக்கனவைப் பற்றி காட்டில் வாழும் ஹெலட்டு மக்களிடம் தெரிவித்தான் சோக்லி.

இச்செய்தி ஹெலட்டு மக்கள் அனைவருக்கும் தெரிந்தது.

அன்று -

காட்டில் வாழும் ஹெலட்டு மக்களெல்லோரும் சோக்லியின் குடிசையின் முன்னால் ஒன்று கூடுகின்றனர்.

சோக்லி ஒரு கல்லின்மீது ஏறி நிற்கின்றான். தனது மக்களைப் பார்த்து ஏதோ கூற முயல்கிறான்.

“காட்டில் வாழும் என் உடன்பிறப்புக்களே! உங்களுக்கு சுதந்திரம் நெருங்கிவிட்டது. நான் கண்ட கனவுக் கடவுள் நமக்கு தீர்க்கதரிசனமாகத் தெரிவித்த செய்தியாகும். ஆகவே நமது ஆயிரக்கணக்கான படை வீரர்கள் மிகவும் எச்சரிக்கையுடன் இருக்க வேண்டும். நான் கண்ட கனவு, முழு நிலவு தோன்றி மறுநாள் உண்மையாகவே நடந்துவிடும்.

ஸ்பார்ட்டாவில் கம்பீரத்துடன் நிற்கும் மானோன்டா ஆலயத்திற்கு அழிவு வந்தவுடன் நாம் மானோன்டாவின் அரண்மனையை நோக்கிச் செல்வோம். பிறகு இங்கு வாழும் எல்லோருமே இந்தக் காட்டை காலி செய்துவிட்டு எங்கள் பின்னாலேயே வந்து

விடுங்கள். இதோ உங்கள் முன்னால் நிற்கும் காயஸ்தான் உங்கள் தலைவன். அதாவது நாளை ஸ்பார்ட்டா நாட்டின் மாமன்னன்'' என்று மகிழ்ச்சியோடு தெரிவித்தான் சோக்லி.

இதைக் கேட்ட மக்களெல்லோரும் மகிழ்ச்சியில் ஆரவாரம் செய்தார்கள். அளவில்லா மகிழ்ச்சி அவர்களை ஆட்கொண்டது.

26937

''சோக்லி வாழ்க! காயஸ் வாழ்க!'' என்று மகிழ்ச்சியால் கோசமிட்டார்கள். அக்காடே மகிழ்ச்சிக் கடலில் ஆழ்ந்தது. ஆனால் காயஸ் வாட்டத்துடன் காணப்பட்டான். அமைதியோடு நின்று கொண்டிருந்தான்.

மகிழ்ச்சி வெள்ளத்தில் மிதந்து கொண்டிருந்த சோக்லி காயஸின் நிலையைக் கண்டவுடன் திடுக்கிட்டான். உடனே காயஸை நெருங்கினான்.

''காயஸ்! உனக்கு என்ன வந்தது? ஏன் இப்படி இருக்கின்றாய்?'' என்று. பதற்றத்துடன் காயஸின் தோள் பட்டைகளை குழுக்கினான் சோக்லி...

''அய்யா! சிறிது இந்தப் பக்கம் வாருங்கள்'' என்று சோக்லியை அமைதியோடு அழைத்துச் சென்றான் காயஸ். இருவரும் தனியான இடத்திற்குச் சென்றார்கள். சோக்லிக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை.

''என்ன! காயஸ் சீக்கிரம் சொல்'' என்று பதற்றத்துடன் கேட்டான் சோக்லி.

''அய்யா! நான் போர் செய்ய விரும்பவில்லை. ஸ்பார்ட்டாவின் மன்னனாகவும் விரும்பவில்லை'' என்று பணிவுடன் சொன்னான் காயஸ். சோக்லிக்கு தூக்கிவாரிப் போட்டது. திகிலடைந்தான். தயிரைக் கடைந்து

வெண்ணெய் வரும்போது தயிர்ச் சட்டி உடைந்தது போல் இருந்தது.

“காயஸ்! என்ன சொன்னாய்?” என்று பதற்றத்துடனும் அதிர்ச்சியுடனும் கேட்டான் சோக்லி.

“அய்யா! நான் போர் செய்வது லீபாவுக்கு பிடிக்கவில்லையாம். அதனால் நான் இனி அவள் அனுமதியில்லாமல் போருக்குச் செல்ல மாட்டேனென்று சத்தியம் செய்து கொடுத்துவிட்டேன்.”

காயஸின் குரல் அச்சத்தால் கரகரத்தது.

மேலும் சோக்லிக்கு தூக்கி வாரிப்போட்டது. அவனது இதயமே வெடித்துவிடும் போலிருந்தது. மனம் கொதித்தது. அவனது ஒற்றைக் கண் சிவந்து கொந்தளித்தது. முன்னமேயே கோரமாகக் காட்சியளித்த அவனது முகம் கடுஞ்சினத்தினால் மேலும் கோரமாகக் காட்சியளித்தது. பற்களை நரநரவென்று கடித்தான்.

“என்ன! லீபாவுக்கு சத்தியம் செய்து கொடுத்து விட்டாயா? •

நீயெல்லாம் ஒரு மனிதனென்று வாழ்கின்றாயே!” என்று கோபத்துடன் கர்ஜித்தான் சோக்லி.

காயஸ் அமைதியுடன் தலை குனிந்து நின்றான். அச்சம் அவனை ஆட்கொண்டது.

சோக்லி சற்று நேரம் அமைதியோடு சிந்தித்தான். அவனது முகத்தில் கோபக் கனல் வீசிக்கொண்டே இருந்தது. சிறிது நேரத்தில் கோபந் தணிந்து நிதானத்திற்கு வந்தான். உடனே காயஸைப் பார்த்து, “காயஸ்! நீ இந்தப் போரில் கலந்து கொண்டால்தான் ஸ்பார்ட்டா சுதந்திர மடையும். இல்லாவிட்டால் ஸ்பார்ட்டாவிற்கு இனிச் சுதந்திரம் என்பதேயில்லை. நன்றாகச் சிந்தித்துப் பார்!

ஸ்பார்ட்டா , நாட்டின் கண்ணீரை லீபாவின் அழகு மறைக்கின்றதா? சொல்.

ஒரு மனிதன் தன் கடமையை செய்ய உலகில் பிறக்கின்றான். ஆனால் அவன் இவ்வுலகில் பிறந்தவுடன் தன் தூய பரிசுத்தமான ஆத்மாவை மறந்து விடுகின்றான். ஏன் மறந்துவிடுகிறானென்று தெரியுமா?

உலகின் மீதுள்ள அற்ப ஆசையினால்தான் இன்னா ரென்று அறியாமல் தனது கடமையை மறந்துவிடு கின்றான். அப்படிப்பட்ட சுயநலவாதிகளில் நீயும் ஒருவன். நீ பிறந்ததே ஸ்பார்ட்டாவின் விடுதலைக் காகத்தான். ஆனால் நீயோ ஒரு பெண்ணுக்காக உன் கடமையை மறக்கின்றாய் காயஸ். நீ இல்லாமல் நாங்கள் போருக்குச் செல்ல மாட்டோம். அது மட்டுமல்லாமல் உன் கையால்தான் மானோன்டாவை கொல்ல வேண்டும். மேலும் நீ மானோன்டாவை கொல்லும் போது உனக்குத் தெரியாத ஒரு புதிரை அங்கு வெளியிடுவேன். சீக்கிரம் உன் முடிவைச் சொல்'' என்றான் சோக்லி.

சோக்லியின் வார்த்தைகள் காயஸை திகிலடையச் செய்தது. ''என்ன! எனக்குத் தெரியாத புதிரா?'' என்று தனக்குத் தானே சொல்லிக் கொண்டான் காயஸ், என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் தவித்தான்.

உடனே சோக்லியைப் பார்த்து, ''அய்யா! நான் 'லீபா' விடம் சத்தியம் செய்துவிட்டேன். ஆகவே, அவளுடைய அனுமதியைக் கேளுங்கள். அவள் சம்மதம் தெரிவித்த மறுவினாடியே நான் போருக்குச் செல்கிறேன். அவளிடம் சத்தியம் செய்து கொடுத்ததற்கு மன்னியுங்கள்'' என்று பணிவுடன் சொன்னான் காயஸ்.

சோக்லி தன் கோபத்தை மேலும் வெளிக் காட்ட விரும்பவில்லை.

“காயஸ்! நேற்றுவரை ஸ்பார்ட்டா மக்களின் இரத்தத்தை மானோன்டா குடித்து வந்தான். ஆனால் இன்றோ ஸ்பார்ட்டா நகர மக்களின் இரத்தத்தை அதோ லீபா என்ற ஓர் அழகிய தேவதை குடிக்கின்றாள். அவளிடம் எப்படியும் அனுமதி பெற்றே வருவேன் காயஸ்! இல்லாவிட்டால் என் ரத்தத்தை அவளுக்கு விருந்தாகப் ப்டைப்பேன். நான் வருகிறேன்” என்று உறுதியளித்தவனாய் அவ்விடத்தை விட்டு அகன்றான் சோக்லி.

காயஸ் சிலையென நின்றான்.

சோக்லி லீபாவின் குடிசையை நோக்கி விரைந்து சென்றான். அவளுடைய குடிசை வாயிலை அடைந்தான். தன் கோபத்தை அடக்கிக் கொண்டான். குடிசைக்குள் நுழைந்தான்.

“லீபா! லீபா!” என்று கூப்பிட்டான் சோக்லி

“வாருங்கள் அய்யா!” என்று பணிவுடன் வரவேற்றாள் லீபா.

“லீபா! உன் பெற்றோர்கள் எங்கே?”

“வெளியே சென்றிருக்கின்றார்கள்.”

“அப்படியா! உன்னிடம் ஒரு விஷயம் கேட்க வந்தேன்.”

“என்ன விஷயமய்யா?”

“உன் அனுமதியில்லாமல் காயஸை போருக்கு செல்ல வேண்டாமென்று சொன்னியா?” என்றான் சோக்லி.

“ஆமாங்கய்யா” நிதானமாகப் பதிலளித்தாள்.

“நாளை மறுநாள் ஸ்பார்ட்டா மீது படையெடுக்க வேண்டும். காயஸ் இல்லாமல் போர் இல்லை. ஸ்பார்ட்டாவின் சுதந்திரம் இனி உன் கையில்தான் இருக்கின்றது. ஆகவே காயஸிற்கு நீ அனுமதியளிக்க வேண்டும்” என்றான் சோக்லி.

லீபாவிற்கு தூக்கி வாரிப்போட்டது. இதயத்தில் முள் குத்தியதுபோல் சுறுக்கென்று இருந்தது. அவளுடைய முகம் வாடியது. ஆனால் சற்று நிதான மடையத் தொடங்கினாள்.

“அய்யா! காயஸ் மீது ஒரு துரும்பு பட்டாலும் என் இதயம் தாங்காது. போர்க்களத்தில் ஒரு வீரன் சிறு காயமும் படாமல் இருக்க முடியுமா? ஆகவே காயஸ் போர்க்களத்திற்கு சென்றால் நான் தற்கொலை செய்து கொள்வேன்” லீபாவின் குரல் கரகரத்து, கண்களில் நீர் நிறைந்தது.

சோக்லி நிதானத்துடன் லீபாவைப் பார்த்து, “லீபா! நீ உன் அறியாமையினால் கண்ணீர் விடுகிறாய். ஆகவே நீ நினைப்பது தவறு. மனிதன் என்றாவது ஒரு நாள் அழிவது நிச்சயம். நீ செய்யும் தியாகத்தினால்தான் ஸ்பார்ட்டா சுதந்திரம் அடையும். நீ செய்யும் தியாகமே மாபெரும் தியாகமாகும். ஆகவே காயஸை போருக்கு அனுப்பு. உன் கயாஸிற்கு போரில் ஏதாவது ஆபத்து ஏற்பட்டால் என் உயிரைக் கொடுத்து அவனைக் காப்பாற்றுகிறேன். நீ கயாஸை போருக்கு அனுப்பா விட்டால் நான் இங்கேயே என் ரத்தத்தை சிந்தி உயிரை விடுவேன். நீ என்னைக் கால்வது மட்டுமல்லாமல் ஸ்பார்ட்டா நாட்டின் மக்களுடைய எல்லா உயிர்களையும் கொல்லுகின்றாய்

என்பதையும் தெரிந்துகொள். நீ இல்லாதபோது காயஸிற்கு ஏதாவது மிருகங்களினால் ஆபத்து ஏற்பட்டால் உன்னால் என்ன செய்ய முடியும்?

ஒன்றுமே செய்யமுடியாது. அதுபோல் எண்ணியே காயஸை போர்க்களத்திற்கு அனுப்பு'' என்றான் சோக்லி.

இதைக் கேட்ட லீபா சற்று அமைதியடைந்தாள். என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் தவித்தாள்.

உடனே சோக்லி லீபாவின் கையைப் பிடித்து இழுத்துக்கொண்டு வெளியே வந்தான்.

குடிசைக்கு வெளியே ஹெலட்டு மக்கள் கூடியிருந்தார்கள். ஆனால் ஒவ்வொருவரின் முகமும் வாடியிருந்தது. கூடியிருந்த மக்களின் முன்னால் லீபாவை நிறுத்தினான் சோக்லி.

''பார்! இங்கு எத்தனையோ தாய்மார்களும் தோழர்களும் தங்கள் உற்றார் உறவினர்களை இழந்து தவிக்கின்றார்கள். இந்தப் பக்கம் பார்! ஒவ்வொருவரும் தங்கள் பிள்ளைகளையும் கணவன்மார்களையும் பிரிந்திருக்கின்றார்கள். இதுமட்டுமா? இன்னும் நகரத்தில் வாழும் மக்கள் எத்தனையோ பேர் துன்பத்தில் தவிக்கின்றார்கள். மானோன்டா எல்லோரையும் துரும்பாக மதிக்கின்றானே இது உனக்குத் தெரிய வில்லையா?'' என்று கெஞ்சினான் சோக்லி.

இதைக் கேட்ட அங்கு கூடியிருந்த மக்களின் கண்களில் கண்ணீர் வழிந்தோடியது.

அவனது வார்த்தைகள் அவளது மனதை இளகச் செய்தது. ஒவ்வொருவரின் கண்களிலும் கண்ணீர் நிரம்பி

வழிவதைக் கண்ட லீபா கண் கலங்கி நின்றாள். ஆனால் ஒன்றும் பேசாமல் நின்றாள்.

இதைக் கண்ட காயஸ், "லீபா! நீ கண் இமைத்தால் போதும் ஸ்பார்ட்டா நாட்டின் அடிமை விலங்கை ஒடிக்கிறேன்" என்று கெஞ்சிக் கேட்டான்.

லீபாவின் கண்களில் மேலும் நீர் மல்கியது. "லட்சக்கணக்கான ஈட்டிகள் ஸ்பார்ட்டாவை முற்றுகையிட்டாலும் இந்த முகம் கண் இமைக்காமல் ஸ்பார்ட்டாவிற்கு சுதந்திரம் என்பதே இல்லை" என்று உணர்ந்தாள் லீபா.

உடனே தன் கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டாள்.

"காயஸ்! நீங்கள் போருக்குச் செல்லுங்கள்" என்று மகிழ்ச்சி தொனித்த குரலில் சொன்னாள் லீபா.

இதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த சோக்லியும் காயஸும் மற்ற ஹெலட்டு மக்களும் மகிழ்ச்சி ஆரவாரம் செய்தார்கள். காடே மகிழ்ச்சிக் கடலில் ஆழ்ந்தது.

இந்த முகம் கண் இமைக்கப்பட்டவுடன் ஆயிரக் கணக்கான ஈட்டிகள் போரை எதிர் நோக்குகின்றன. ஆயிரக்கணக்கான வீரர்களின் வலிமையை தன் இமைக்குள் அடக்கிய முகம் எதுவோ? அது ஒரு அற்புத சக்தியோ? அல்லது மாய சக்தியோ? இல்லை, இல்லை ஒரு பெண்ணின் அழகு சக்தியே ஆகும்.

ஹெலட்டு காட்டில் எல்லோரும் போருக்குத் தங்களை தயார் செய்து கொண்டிருந்தார்கள்.

முழு நிலவு வானத்தில் பிரகாசிக்கத் தொடங்கியது.

“ஓ! ஸ்பார்ட்டா நகரமே! நீ இரத்தம் சிந்திக் கட்டிய இந்த மானோன்டா ஆலயத்தை மண்விழுங்கப் போகின்றதே! இந்த ஆலயத்தின் கதி இப்படித்தான் ஆகவேண்டுமா?” என்று பரிதாபத்துடன் சொல்வது போல் முழு நிலவு வானத்தில் பிரகாசித்தது.

முழு நிலவு தோன்றிய மறுநாள்.

மானோன்டா ஆலயத்தில் ஸ்பார்ட்டா நாட்டின் மக்கள் எல்லோரும் திரண்டு எழுந்தார்கள்.

மானோன்டாவிற்கு வேண்டிய உற்றார்களும் உறவினர்களும் அவனுடைய கொள்கைகளை ஏற்றுக் கொண்ட மக்களுமே ஆலயத்தினுள் காணப்பட்டார்கள். மானோன்டாவின் படைகள் முக்கால் பாகம் ஆலயத் தினுள் திரண்டு இருந்தார்கள்.

ஹெலட்டு அடிமைகளோ உண்மைக் கடவுள் பக்தியுடையவர்களோ ஆலயத்தினுள் காணப்பட வில்லை. மதியிழந்த அறியாமை மக்களே ஆலயத்தினுள் காணப்பட்டார்கள். ஆலயத்தினுள் கூடியிருப்பவர்களில் நீதிமான்கள் ஒருவர்கூடக் காணப்படவில்லை. கடவுளால் மன்னிக்க முடியாத பாவிகளே கூடியிருந்தார்கள்.

நீதிமான்கள் ஹெலட்டு அடிமைகளாக ஆலயத்தின் வெளியேயும் அரண்மனையில் சிறு கைதிகளாகவும் காணப்பட்டார்கள். ஆலயத்தின் மக்களைவிட மானோன்டா வின் போர்வீரர்களே அதிகம் காணப் பட்டார்கள்.

ஆலயத்தினுள் மானோன்டாவின் பொன் சிலைக்கு முன்னால் பெரிய பலிபீடம் இருந்தது.

கோல்டாஸும் மற்ற தளபதிகளும் ஆலயத்தினுள் கூடியிருக்கின்றார்கள்.

கோல்டாஸ் தனது படைத் தலைவன் ஒருவனைப் பார்த்து, “சிறையில் இருக்கும் இருநூறு ஹெலட்டு அடிமைகளை இழுத்து வாருங்கள், முதலில் அவர்களைப் பலியிடுவோம். அதன் பிறகு நமது மன்னரை ஆலயத்திற்கு அழைத்து வருவோம். சீக்கிரம் போங்கள். அடிமைகளை இழுத்து வாருங்கள்” என்று கம்பீரத்துடன் கட்டளையிட்டான்.

“ஆகட்டும் தளபதியாரே!” என்று பணிவுடன் கூறியவனாய் அவ்விடத்தை விட்டு அகன்றான் படைத் தலைவன். படைத் தலைவன் தனது ரதத்தை நோக்கிச் சென்றான். ரதத்தை நெருங்கினான். ரதத்தில் ஏறினான். ரதம் புறப்பட்டது. ரதம் அரண்மனையை நோக்கி மின்னலெனப் பறந்து சென்றது.

இந்நிலையில் ஹெலட்டு காட்டில் சோக்லியும் காயஸும் ஹெலட்டுப் படை வீரர்களும் தங்கள் போர் ஆயுதங்களான ஈட்டி, வில் போன்றவைகளுடன் தயாராகக் குதிரையில் அமர்ந்தவாறே வானத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

ஒவ்வொருவரும் கண் இமைக்காமல் வானத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். ஆனால் எந்தவித மாறுதலும் ஏற்படவில்லை.

அவர்களது கண்களில் ஒரு ஆவல் உணர்ச்சி தோன்றியது. வெகு நேரம் பார்த்துக் கொண்டே இருந்தார்கள்.

எல்லோரையும்விட சோக்லியே மிக ஆவலுடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

வானத்தில் கதிரவன் ஒளி வீசிக் கொண்டிருந்தான்.

இதைக் கண்ட ஹெலட்டு படைகள் ஏமாற்ற மடைந்தன. சோக்லி கடுஞ்சினத்திற்குள்ளானான். சூரியனைவிட சோக்லியின் கண்ணில் தீப்பொறி பறக்கும் வண்ணம் கோபத்துடன் காணப்பட்டான்.

ஹெலட்டுப் படைகள் அனைவரும் சோக்லியை ஏமாற்றத்துடன் பார்த்தார்கள்.

சோக்லிக்கு என்ன செய்வதென்று தெரியவில்லை. மீண்டும் ஒருமுறை வானத்தைப் பார்த்தான்.

சூரியனின் ஒளிக்கதிர்கள் சிறிது சிறிதாக மறையத் தொடங்கின. வெண்மேகங்கள் சூரியனை சூழ்ந்து வந்தன. திடீரென்று வெகுதூரத்திலிருந்து கரிய மேகங்கள் சூரியனை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தன.

இதைக் கண்ட சோக்லி மகிழ்ச்சியால் துள்ளிக் குதித்து, "அதோ பாருங்கள்! அதோ பாருங்கள்!! கரிய மேகங்கள் சூழ்ந்து வருகின்றன" என்று பயங்கரச் சத்தத்துடன் மகிழ்ச்சி பொங்கக் கத்தினான்.

சட்டென்று எல்லோரும் வானத்தை சுற்றுமுற்றும் பார்த்தார்கள். வானத்தின் நான்கு பக்கங்களிலிருந்தும் கரிய மேகங்கள் சூழ்ந்து கொண்டே வந்தது.

எங்கும் இருள் சூழத் தொடங்கியது. இதைக் கண்ட ஹெலட்டு மக்கள் மகிழ்ச்சியில் ஆழ்ந்தார்கள்.

"ஓ... ஆ... அ... ஓ... ஆ... அ... அஅ" என்று பயங்கரமாகச் சிரித்தான் சோக்லி.

ஹெலட்டு காதே நடுநடுங்கியது.

ஹெலட்டுப் படைகள் அனைவருமே பயங்கரமாகச் சிரித்தார்கள். இவர்களுடன் காயஸும் சேர்த்து சிரித்தான்.

வானமே இருண்டது.

சிறிது நேரம் வரை வானத்தை நோக்கிக் கடவுளை வணங்கிவிட்டு கண்ணைத் திறந்தார்கள். புறப்படத் தயாரானார்கள்.

காயஸ் குதிரையில் அமர்ந்தவாறே சோக்லியைப் பார்த்து, அய்யா! புறப்படலாமா? என்றான்.

“சற்றுப் பொறு காயஸ்! இன்னும் சிறிது நேரம் காத்திருந்து பார்!” என்றான் சோக்லி.

வானமெங்கும் கரு மேகங்கள் சூழ்ந்து கொண்டதால் ஸ்பார்ட்டா நாடே இருளடைந்தது.

திடீரென்று பயங்கரமான இடியோசை ஒன்று கேட்டது. எல்லோருக்கும் தூக்கி வாரிப்போட்டது. காதுகள் செவிடாகும்படி இடியோசை பயங்கரமாக ஒலித்தது. வானத்தில் பளிச் பளிச்சென்று மின்னல் மாறி மாறி மின்னியது.

இடியோசை தொடர்ந்து ஒலித்ததால் ஸ்பார்ட்டா நாடே அலரும்படியாக ஆனது. மக்கள் அச்சமுற்றனர்.

கிரகங்கள் ஒன்றோடு ஒன்று மோதிக் கொள்வது போல இடியோசை பலமாக முழங்கியது.

“படார்! படார்! படார்!” என்று இடியோசை தொடர்ந்து ஒலித்தது. விண்ணிலுள்ள கிரகங்களும் விண்மீன்களும் பூமியில் வந்து மோதுவதுபோல் இடியோசை முழங்கியது. மேலும் ஸ்பார்ட்டா நாடே இருளில் ஆழ்ந்தது.

“அய்யோ! உலகம் அழியப் போகின்றதே!” என்று மக்கள் பயந்து நடுங்கினார்கள்.

அரண்மனையினுள்ளிருந்த மானோன்டா மேன் மாடக் கூடத்தை நோக்கி விரைந்தான். மேன்மாடக் கூடத்தை யடைந்தான். இடிமுழக்கம் அவனை பீதியில் ஆழ்த்தியது. சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் மழைத் துளிகள் பொழிந்தன. சட்டென்று மானோன்டா மேன்மாடக் கூடத்தை விட்டு அகன்றான்.

திடீரென்று வானத்திலிருந்து விண்மீன்கள் விழுந்தது போல் “படார்” என்று பயங்கரமான இடியோசையுடனும் அதோடு சூரியனைப் போல் பல கோடி மடங்கு போரொளியுடன் பளிச் பளிச்சென்ற மின்னல் வெட்டும் மாறி மாறி வீசியது.

காட்டிலுள்ள ஹெலட்டுப் படைகளோ காதில் கையை வைத்து அடைத்துக் கொண்டும், குனிந்து கொண்டும், கண்ணை மூடிக்கொண்டார்கள். வானத்தில் தோன்றிய பேரொளி மின்னலினால் மானோன்டாவின் ஆலயம் நடுநடுங்கிற்று.

திடீரென்று மாபெரும் அவ்வாலயத்தை தீ பற்றத் தொடங்கியது. வானத்தில் தோன்றிய பேரொளி மின்னலினால் ஆலயத்தினுள்ளிருந்த மக்களெல்லாம் எரிந்து கருகினார்கள். உடனே சில படை வீரர்களும் கோல்டாஸும் மற்ற தளபதிகளும் பதற்றத்துடன் தப்பிக்க முயன்றார்கள். ஆனால் அதற்குள் ஆலயத்தின் தரை இரண்டாகப் பிளந்து அதிர்ச்சிக்குள் ஆழ்ந்தது.

அதோ விண்ணை முட்டும் ஆலயம் கீழே சரிந்து கொண்டே வந்தது.

அதோ பொன்னாலான மானோன்டாவின் மாபெரும் சிலை தீயினால் உருகி பொன்னாறாக ஓடியது. பொன்னாறு தகதகவென்று ஜொலித்தது.

ஸ்பார்ட்டா மக்களின் சிவப்பு இரத்தமாக ஓடிய அதே இடத்தில் பொன் திரவ ஆறு வழிந்தோடியது.

பொன் உலோக திரவ ஆற்றில் கோல்டாஸும் அவனது ஆட்களும் பிணமாக மிதந்து சென்றார்கள்.

"அய்யோ! கடவுள் தன் கோபத்தை இப்படியா வெளிக்காட்ட வேண்டும்" என்று நடு நடுங்குமளவுக்கு மானோன்டா ஆலயம் அழிந்தது.

அதோ, ஸ்பார்ட்டாவின் போர்ப்படை முக்கால் பாகம் அழிந்து விட்டது.

ஒவ்வொருவரும் சித்திரவதையினால் அழிந்தார்கள். அதோ மானோன்டா ஆலயம் சரிந்து பூமிக்குள் புதைந்து கொண்டே செல்கிறது.

பயங்கரச் சத்தத்துடன் ஆலயமிருக்கும் தரை இரண்டாகப் பிளந்தது. அரண்மனையிலிருந்து மானோன்டா தன்னையும் மறந்தவனாய் மேன்மாடக் கூடத்தை நோக்கி ஓடினான். அச்சத்தினால் அவனது உடல் நடுநடுங்கிற்று. மேன்மாடக் கூடத்தை அடைந்தான்.

மேன்மாடக் கூடத்தில் நின்று கொண்டே தன் ஆலயமிருக்கும் பகுதியை நோக்கிப் பார்த்தான். விண்ணை முட்டிக் கொண்டிருந்த ஆலயம் தரையினுள் புதைந்து கொண்டே சென்றது.

திடீரென்று பெருத்த பூமியதிர்ச்சியுடன் ஆலயம் பூமியில் புதைந்து தரையோடு தரை மட்டமாகியது.

ஆலயமிருந்த அடிச்சுவடே தெரியாமல் போயிற்று. இதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த மானோன்டா கண்ணீர் விட்டுக் கதறி அழுதான். மீளாத துக்கம் அவனை ஆட்கொண்டது.

“அய்யோ! என் ஆலயம் அழிந்து விட்டதே! இனி நான் என்ன செய்வேன்? எனது தளபதிகளெல்லாம் அழிந்து விட்டார்களே!” என்று பரிதாபத்துடனும், பதற்றத்துடனும் கதறி அலறியவனாய் தன் தலைமுடியை பிய்த்துக் கொண்டான்.

அவனருகில் நின்று கொண்டிருந்த சாகா என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் தவித்தான்.

அவனது உடல் அச்சத்தால் நடு நடுங்கிற்று. சுற்றுமுற்றும் பார்த்தான். அரண்மனை நடுங்குவதை உணர்ந்தான். அவனது நடு நடுங்கிய பார்வை வீதியை நோக்கியது.

மிகுந்த துன்பத்திலும் தூக்கி வாரிப்போட்டது சாகாவுக்கு. இதயமே வெடித்துவிடும் போலிருந்தது. மேலும் பதற்றமடைந்தவனாய் திகிலடைந்தான். பேச முயன்றான் ஆனால் நா எழவில்லை. வாயசைத்தான் குரல் வெளிவரவில்லை. மீண்டும் முயற்சி செய்து வாயசைத்துப் பேச முயன்றான்.

“மன்னா! அதோ பாருங்கள். தூரத்தில் விலங்குகளின் தோலை ஆடையாகக் கொண்ட குதிரை நம் அரண்மனையை நோக்கி வருகின்றது” என்று பதற்றத்துடன் கத்தினான் சாகா.

மிகுந்த துன்பத்திலும் மானோன்டாவிற்கு தூக்கி வாரிப்போட்டது. பதற்றத்துடன் வீதியைப் பார்க்கிறான்.

சோக்லியின் படைகள்தானென்று உணர்ந்து கொண்ட மானோன்டா மேலும் பதற்றமடைந்தான். மிகுந்த துன்பத்திலும் அச்சத்தால் அவனது உடல் நடுங்கிற்று. இந்நிலையிலும் மானோன்டா தன் வீரத்தை விட்டு கொடுக்க விரும்பாதவனாய், “சாகா! சோக்லியும் அவனது படைகளும் நம்மைத் தாக்க வருகின்றனர்.

ஆகவே நமது அரண்மனையிலுள்ள படை வீரர்களைப் போர் செய்யச் சொல். நானும் நீயும் குதிரையில் தப்பித்து விடுவோம்" என்று பதற்றத்துடன் சொன்னான் மானோன்டா.

"ஆகட்டும் மன்னா!" என்று பதற்றத்துடன் சொன்னான் சாகா. உடனே இருவரும் மேல் மாடக் கூடத்திலிருந்து பதற்றத்துடன் விரைந்து சென்றார்கள்.

மானோன்டா எல்லாவற்றையும் ஒரே நொடியில் மறந்தான். தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள முயற்சி செய்தான்.

சோக்லியின் குதிரைப் படைகள் கரிய மேகத்தைப் போல மண் புழுதியைக் கிளப்பிக் கொண்டும் இடி முழங்குவது போல சத்தத்தை எழுப்பிக் கொண்டும் மின்னலைப் போல தீப்பொறிகளைப் பறக்கவிட்டுக் கொண்டும் காற்றாகப் பறந்து வந்தன.

அரண்மனையைக் குதிரைப் படைகள் நெருங்கின. ஒவ்வொரு குதிரையின் முகத்திலும் கோபக் கனலின் தீப்பொறி வீசியது.

கண்முடி கண் திறப்பதற்குள் சோக்லியின் படைகள் மானோன்டாவின் அரண்மனையை முற்றுகையிட்டனர். மானோன்டாவின் படைகள் அதிகமில்லாததால் சோக்லியின் படைகள் சிரமமின்றி போர் செய்து கொண்டே சிறையிலிருந்த எல்லோரையும் விடுவித்தனர். இதனால் சோக்லியின் படை வீரர் அதிகரித்தனர்.

அரண்மனை வீரர்களுக்கும் சோக்லியின் படைகளுக்கும் கடும் போர் நடந்தது.

சோக்லி அரண்மனை படைகளின்மீது அம்பு மழைகளை சரமாறியாகப் பொழிந்தான். ஈட்டிகளையும் சரமாறியாகப் பொழிந்தான். தீப்பொறிகள் பறக்கும்

வண்ணம் இரு தரப்பினர்களின் ஈட்டிகளும் ஒன்றை யொன்று மோதிக் கொண்டன.

காயஸ் வாளினால் ஒவ்வொரு பகைவனையும் வெட்டி வீழ்த்தினான். மானோன்டாவின் தளபதிகளில் எஞ்சிய ஒருவனான சாகா தன் ஒரு கை மூலமாகப் போர் செய்தான்.

ஒரு கை இழந்தும் 'சாகா' பயங்கரமாகப் போர் செய்வது எல்லோரையும் மெய் சிலிர்க்கச் செய்தது. ஆனாலும் 'சாகா' வினால் ஒரு கையைக் கொண்டு சோக்லியின் பெரும்படைகளை சமாளிக்க முடிய வில்லை. தப்பி ஓட திட்டமிட்டவனாய் சட்டென்று கையில் வைத்திருந்த ஈட்டியைக் கீழே போட்டான்.

ரதத்திலிருந்தவாறே தப்பிக்க முயன்றவனாய் ரதத்தை மிக விரைவாகச் செலுத்தினான்.

'சாகா'வின் ரதம் மின்னலெனப் பறந்தது. தனது வாயில் குதிரைகளின் கடிவாளத்தை கவ்விக் கொண்டும் ஒரு கையில் சாட்டையைப் பிடித்துக் கொண்டும் குதிரைகளை அடித்து விரட்டினான். ஒரு கை இழந்ததால் 'சாகா' இவ்வாறு துன்பப்பட வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது.

ரதம் விரைந்து சென்றது.

போர் செய்து கொண்டிருந்த சோக்லி இதைக் கண்ணுற்றவுடன் சட்டென்று ஒரு ஈட்டியையெடுத்து சாகாவின் முதுகை நோக்கி வீசியெறிந்தான். போர்க் களத்தை விட்டு கடந்து கொண்டிருந்த சாகாவின் முதுகில் ஈட்டி பாய்ந்தது.

சாகா தூக்கியெறியப்பட்டான். கீழே தூக்கி யெறியப்பட்ட சாகா துடிதுடித்து இறந்தான்.

படைவலிமையில்லாத மானோன்டா போரில் தோல்வியடைந்தான். சோக்லியின் படைகள் வெகு எளிதில் அரண்மனையைக் கைப்பற்றினார்கள். அரண்மனையினுள் சோக்லியின் படைகள் திழுதிழு வென்று நுழைந்தனர். அரண்மனையின் பின்னால் குதிரை ஒன்று தயாராக நின்று கொண்டிருந்தது.

மேன்மாடக் கூடத்திலிருந்து மானோன்டா அக்குதிரை மீது குதித்தான். மானோன்டா குதிரையில் மின்னலெனப் பறந்தான். குதிரையில் தப்பியோட முயற்சித்த மானோன்டாவை சட்டென்று காயஸ் பார்த்துவிடுகிறான். கண் இமைக்கும் நேரத்திற்குள் காயஸின் ஈட்டி மானோன்டாவின் காலைப் பதம் பார்க்க, மானோன்டா குதிரையிலிருந்து கீழே விழுந்தான்.

24

சிறிது நேரத்தில் -

அரண்மனைக்கு அருகிலுள்ள விளையாட்டு மைதானத்தில் பீலா மகானை சிலுவையில் கட்டிக் கொன்றார்களல்லவா அதே மைதானத்தைச் சுற்றி இன்று மக்களின் வெள்ளம் திரண்டு இருந்தது.

மழை பெய்த காரணத்தினால் மைதானமெங்கும் சேறும் சகதியுமாகக் காணப்பட்டது.

மைதானத்தின் நடுவில் மூன்று ஆள் உயரமுள்ள மரத்தினாலாகிய சிலுவை ஒன்று நிறுத்தப்பட்டிருந்தது.

சிலுவையினருகில் ஒரு நீண்ட தாங்கியின் மீது மிகப் பெரிய இரும்புச் சட்டியில் நெருப்புச் சுவாலை கொழுந்து விட்டு எரிந்து கொண்டிருந்தது.

சட்டியில் எரிந்து கொண்டிருக்கும் நெருப்புச் சுவாலையைவிட அதில் காய்ந்து கொண்டிருந்த ஈட்டிகள் மிகவும் சிவந்து காணப்பட்டன.

“அடுத்த வினாடி என்ன நடைபெற போகின்ற தோ?” என்று மிக ஆவலோடு தங்கள் பார்வையை மைதானத்தின் நடுவிலிருக்கும் சிலுவையின்மீது செலுத்தினார்கள் மக்கள்.

வலிமை வாய்ந்த ஐந்து குதிரைகள் பூட்டிய ஒரு ரதம் கம்பீரத்துடன் சேறு சகதிகளை வாரி தெளித்துக் கொண்டு விரைந்து வந்தது. அந்த ரதத்தில் பூட்டப்பட்ட ஐந்து குதிரைகளின் கடிவாளத்தை மிகவும் வலிமை யோடு பிடித்துக் கொண்டவனாய் குதிரைகளை அடித்து விரட்டினான் காயஸ்.

அவனது முகத்தில் கோபக்கனல் வீசியது. அந்த ரதத்தின் சக்கரத்தில் இரும்பு சங்கலியினால் மானோன்டா கட்டி இழுத்து வரப்பட்டான். தரையோடு தரையாக இழுத்து வரப்பட்டான். அவனது உடல் முழுவதும் சேறும் சகதியும் நிரம்பியிருந்தது. ரதத்தில் பூட்டப் பட்டிருந்த ஐந்து குதிரைகளும் மின்னலென பறந்து சென்றன.

இவ்வாறு மூன்று முறை மைதானத்தைச் சுற்றி வட்டமிட்டது. முப்பது வருடங்களுக்கு முன்னால் பீலா மகானை சிலுவையிலடித்து கொன்றபோது மக்கள் எவ்வாறு கோசமிட்டார்களோ அதைவிட இன்று மானோன்டாவை சிலுவையிலடிக்கும்போது மக்களின் கோசம் மிகுந்து காணப்பட்டது.

மக்களின் மகிழ்ச்சிக் கோசம் மைதானத்தை அதிரச் செய்தது. பரிதாபத்துடன் காணப்பட்ட மானோன்டாவின் மீது எவருக்கும் இரக்கமே தோன்றவில்லை.

மானோன்டாவைக் கண்ட எல்லோருடைய முகத்திலும் கோபக் கனலே வீசியது.

மானோன்டாவின் உடல் முழுவதும் சேறாகவே காணப்பட்டது. காயஸின் ரதம் மைதானத்தின் நடுவில் நின்றது. காயஸ் ரதத்தில் நின்றவாறே தொலைவில் நின்றிருந்த தனது ஆட்களைப் பார்த்து, "வீரர்களே! விரைந்து வாருங்கள்" என்று கூறி அழைத்தான்.

உடனே சில படை வீரர்கள் ரதத்தை நோக்கி ஓடோடி வந்தார்கள். ரதத்தை நெருங்கினார்கள்.

காயஸ் அவர்களைப் பார்த்து, "வீரர்களே! இவனை சங்கிலியினால் சிலுவையில் கட்டி தொங்க விடுங்கள்" என்று கோபத்துடன் தரையில் கிடந்த மானோன்டாவை சுட்டிக் காட்டினான்.

வீரர்கள் தங்களது வேலையைத் தொடர்ந்தார்கள். ரதத்தின் சக்கரத்தில் இரும்புச் சங்கிலியினால் கட்டப் பட்டிருந்த மானோன்டாவை நெருங்கினார்கள்.

அவனது கையில் கட்டப்பட்டிருந்த சங்கிலியை அவிழ்த்தார்கள். அவன் சிறிது மயக்க நிலையில் காணப்பட்டான். வீரர்கள் அவனை தூக்கினார்கள். மீண்டும் அவனைச் சங்கிலியினால் கட்டி சிலுவையில் தொங்க விட்டனர்.

மானோன்டா மயங்கிய நிலையில் தலையை தாழ்த்திக் கொண்டிருந்தான். அவனது மயக்க நிலையைப் போக்க எண்ணிய காயஸ், ரதத்திலிருந்தவாறே குனிந்து சேறோடு கலந்த நீரைத் தனது இரு கைகளாலும் வாரியள்ளி மானோன்டாவின் முகத்தில் மிக வேகமாக வீசித் தெளித்தான்.

மானோன்டாவிற்கு சுளீரென்று இருந்தது. மெல்ல கண்ணை விழித்துப் பார்த்தான். தலையை ஒரு முறை

நிமிர்த்திப் பார்த்தான். அவனைச் சுற்றி மக்கள் கூட்டம் காணப்பட்டது. அவனது முகத்தைக் கண்ட மக்கள் கூட்டத்தினிடையே மேலும் ஆவேசக் குரல் முழங்கியது. சட்டென்று மானோன்டா தலையை தாழ்த்திக் கொண்டான். அவனது தோற்றமே பரிதாபமாக இருந்தது.

காயஸ் மானோன்டாவை ஒரு தரம் பார்த்தான். சட்டென்று நெருப்பில் சிவக்கக் காய்ந்து கொண்டிருந்த ஈட்டியை யெடுத்தான் காயஸ்.

மானோன்டாவின் கால் தொடையில் சர்ரென்று சொருகினான். “அய்யோ!. அய்யோ!!” என்று அலறித் துடித்தான் மானோன்டா. சட்டென்று மற்றொரு சிவந்த ஈட்டியையெடுத்து மானோன்டாவின் மற்றொரு கால் தொடையில் செருகினான் காயஸ். எரிச்சலின் துன்பம் தாங்க முடியாமல் புழுவைப் போல் துள்ளி அலறித் துடித்தான். “அய்யோ! அய்யோ!!” என்று கதறி அழுதான். மானோன்டாவின் அலறல் மைதானமெங்கும் எதிரொலித்தது.

அப்போதும் அவனால் எரிச்சல் தாங்க முடிய வில்லை. பற்களை நரநரவென்று கடித்துக் கொண்டே துள்ளினான். அவனது கைகளில் கட்டப்பட்ட இரும்புச் சங்கிலி பியத்துக் கொண்டு வருவது போல் துள்ளிக் கதறினான்.

இதை மக்கள் சகித்துக் கொண்டே பார்த்தார்கள். காயஸிற்கு கோபம் தணியவில்லை.

“ஏய்! மானோன்டா! ஆயிரக்கணக்கான ஸ்பார்ட்டா மக்களை எப்படி சித்திரவதைப் படுத்திக் கொன்றாய்? நீ இப்போது நெருப்பில் விழுந்த புழுவைப்போல் துடித்துக்கின்றாயே நாயே! துடிதுடித்தே சாவு நாயே!” என்று ஆவேசம் பொங்கக் கர்ஜித்தவனாய் நெருப்பில் காய்ந்து

கொண்டிருந்த மற்றொரு சிவந்த ஈட்டியையெடுத்து மானோன்டாவின் கண்ணருகே கொண்டு சென்றான் காயஸ். சிவந்த ஈட்டியின் நுனி தன் கண்ணருகே நெருங்கி வருவதைக் கண்ட மானோன்டா மிகுந்த துன்பத்திலும் அச்சமடைந்தவனாய் தன் இரு கண்களையும் மூடிக்கொண்டு பற்களை நரநரவென்று கடித்தான்.

சிவந்த ஈட்டியின் நுனி மானோன்டாவின் கண்ணை மிகவும் நெருங்கிவிட்டது.

ஈட்டியின் நுனி தன் கண்ணை நெருங்கி விட்டதென்று உணர்ந்தான் மானோன்டா. ஈட்டியின் அனல் அவனது முகத்தில் வீசியது. அப்போது திடீரென்று “காயஸ்! காயஸ்!! நிறுத்து! நிறுத்து!! சுட்டுவிடாதே!” என்று பயங்கரச் சத்தம் கேட்டது. அச்சத்தம் மைதான மெங்கும் எதிரொலித்தது. சோக்லிதான் அவ்வாறு கட்டளையிடுகின்றார் என்பதை அறிந்து கொண்டான் காயஸ்.

சட்டென்று சிவந்த ஈட்டியை கீழே போட்டான். தரையின் ஈரம் காரணமாக கீழே விழுந்த ஈட்டி “புஸ்... ஸ்... ஸ்...ஸ்” என்ற சத்தத்துடன் ஈட்டியின் சூடு தணிந்தது. மானோன்டா கண்ணைத் திறந்தான்.

உடனே காயஸ் திரும்பிப் பார்க்கிறான். காயஸை நோக்கி சோக்லி குதிரையில் விரைந்து வந்தான். சேற்று நீர் சிதறும் வண்ணம் குதிரை மின்னலென பறந்து வந்தது.

இதைக் கண்ட காயஸிற்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை. விழித்தான். சோக்லி காயஸை நெருங்கினான்.

காயஸைப் பார்த்து, “காயஸ்! சிறிது பொறு” என்று கூறினான் சோக்லி. காயஸிற்கு மேலும் புதிராகவே இருந்தது.

சோக்லி குதிரையில் அமர்ந்தவாறே சிலுவையில் தொங்கிய மானோன்டாவை நெருங்கினான்.

உடனே மானோன்டாவைப் பார்த்து, “மானோன்டா! நீ இப்போது சாகப் போகின்றாய். ஆகவே கடவுள் ஒருவர் இருக்கிறார் என்பதை இப்போதாவது உணர்கின்றாயா?” என்றான்.

மானோன்டா மெல்ல வாயைத் திறந்தான்.

“சோக்லி! நான் சாகப் போவது உண்மைதான். ஆனால் நான் கடவுள் ஒருவர் இருக்கிறார் என்பதை மட்டும் ஒப்புக்கொள்ள மாட்டேன்” என்று மெல்லிய குரலில் சொன்னான் மானோன்டா.

“மானோன்டா! இதோ உன்னுடைய இரண்டு கால் தொடைகளையும் ஈட்டியால் துளையிட்டானே இவ்வீரன். இவ்வீரனை யாரென்று தெரிகின்றதா?” என்றான் சோக்லி.

“தெரியாது” என்று கூறுவதுபோல் உதட்டைப் பிதுக்கித் தலையசைத்தான் மானோன்டா

“நான் கூறுகிறேன் கேள். முப்பது வருடத்திற்கு முன்னால் பீலா என்ற மகானை இதே மைதானத்தின் நடுவே சிலுவையில் வைத்து சித்ரவதை செய்து கொன்றாய் அல்லவா அப்போது அவர் உனக்கொரு சாபமிட்டார் தெரியுமா?

“நீ உன் மகனாலேயே சித்திரவதைப்பட்டு கொல்லப்படுவாய். மேலும் நீ உனது இறுதி மூச்சு நிற்பதற்குள் கடவுளின் பெயரைச் சொல்வாய்” என்று பீலா கூறினார் அல்லவா? அது உனக்கு ஞாபகம் இருக்கின்றதா?” என்றான் சோக்லி.

மிகுந்த துன்பத்திலும் கோபமடையத் தொடங்கி
நான் மானோன்டா.

“அந்த முட்டாள் சொன்ன கருத்திற்கும் இதற்கும்
நின் சம்பந்தம்” என்று மெல்லிய குரலில் கேட்டான்
மானோன்டா.

“அதைத்தான் சொல்கிறேன் கேள். நீ மாபெரும்
ஆலயம் கட்டினாய் அல்லவா! ஆலயம் கட்டத்
தொடங்கும் போது அவ்விடத்தை சுத்தப்படுத்தும்படி
அடிமைகளுக்கு ஆணையிட்டாய் அல்லவா! அப்போது
நீயும் உனது ஆட்களும் இருப்பதற்காக கூடாரமும்
அமைத்தீர்கள் அல்லவா! அப்போது ஒருநாள்
கூடாரத்தினுள் நீ அமர்ந்திருந்தாய் அல்லவா! அப்போது
உன் கூடாரத்தினருகே தரையைச் சுத்தம் செய்து
கொண்டிருந்த ‘ஸாவோ’ என்ற அடிமைப் பெண்ணின்
அழகில் மயங்கி அவள்மீது காமம் கொண்டு அவளை
உன் கூடாரத்திலேயே பலவந்தமாக கற்பழித்தாய்
அல்லவா! அவளை நீ கெடுத்த நாளிலிருந்து அவளுடைய
வயிற்றில் கரு வளரத் தொடங்கிவிட்டது. முப்பது
ஆண்டுகளுக்கு முன் வளர ஆரம்பித்த கருதான் இன்று
உன் முன் மாபெரும் வீரனாக உருவெடுத்து நிற்பவன்.
உன் மகனாலேயே நீ இப்போது மரணத்தோடு
ஊசலாடுகிறாய். இப்படிப்பட்ட உன் மகனையே
மலைச்சரிவில் கிடத்தி கொன்றுவிட நினைத்தாய்.
ஆனால் கடவுளின் சித்தத்தால் ஒரு கரடியினால்
காப்பாற்றப்பட்டான் காயஸ்” என்று கம்பீரத்துடன்
கர்ஜித்தான் சோக்லி.

மானோன்டாவிற்கு தூக்கி வாரிப்போட்டது.
பெரும் துன்பத்திலும் திகிலடைந்தான். அச்சத்தால்
அவனது உடல் நடுங்கிற்று. மானோன்டாவை விட
காயஸிற்குத்தான் அதிகமாகத் தூக்கி வாரிப்போட்டது.

திகிலடைந்தான். ஆனால் சினம் தணியவில்லை. கடுஞ்சினத்தினால் பற்களை நரநரவென்று கடித்தான்.

முப்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் ஆவேலை தொடங்கும்போது கூடாரத்திலே 'ஸாட' பலவந்தமாகக் கற்பழித்த நிகழ்ச்சியை நினைத்துப் பார்க்கிறான் மானோன்டா. ஸாபோவை கற்பழித்த நிகழ்ச்சி மானோன்டாவின் கண் முன்னால் காட்சி யளித்தது.

உடனே தனக்குள், "அய்யோ! பீலாவின் சாபத்திலிருந்து எப்படியோ தப்பித்துவிடலாமென்று நினைத்தேனே! ஆனால் முடியவில்லையே!" என்று சொல்லிக் கொண்டு கண்ணீர் விட்டான் மானோன்டா.

சோக்லி காயஸைப் பார்த்து, "காயஸே! முன்னமே தன் கற்பை இழந்து விட்ட உன் தாய் உனக்காக ஒரு சிறு தவறு செய்தால் என்ன? என்று நினைத்து ஒரு தளபதியின் காம இச்சைக்கு இணங்குவது போல் நடித்து அத்தளபதியை கொன்றுவிட்டு ஹெலட்டு காட்டுக்குத் தப்பித்து வந்தாள். உன்னிடம் சொல்லாத ஆபத்திர்களை இப்போது சொல்லிவிட்டேன். இனிமேல் உன் வேலையை நீ தொடரலாம்" என்று கவலை தாய்ந்த குரலில் சொன்னான். காயஸிற்கு மேலும் கடுஞ்சினம் ஏற்பட்டது.

"ஆ! பீலா தீர்க்கதரிசி சொன்னது போலவே நடந்துவிட்டதே! நான் இவ்வளவு நாளும் அறியாமையினால் மக்களுக்குக் கொடுமையளித்து விட்டேனே!" என்று மனம் வருந்திக் கண்ணீர் விட்டான் மானோன்டா. உடனே தன் எதிரிலேயுள்ள காயஸின் முகத்தை நன்றாக உற்றுக் கவனிக்கின்றான் மானோன்டா.

அவனது பார்வையில் ஒரு பாச உணர்ச்சி தோன்றியது. மிகுந்த துன்பத்திலும் காயஸை ஆவலுடன் பார்க்கிறான் மானோன்டா.

மானோன்டால் காயஸோ கடுஞ்சினத்துடன் மானோன்டாவை வெறித்துப் பார்க்கிறான். கண்கள் கோபத்தினால் சிவந்து கொந்தளித்தது. பற்களை நரநரவென்று கடித்தான்

அவனையும் அறியாத கடுஞ்சினம் ஏற்பட்ட வுடனே,

“என் தாயைக் கொன்ற பாவி!” என்று உரக்கச் சத்தமிட்டு வாரே நெருப்பில் காய்ந்து கொண்டிருந்த ஈட்டி ஒன்றை எடுத்து மானோன்டாவின் இரண்டு கண்களிலும் மாறி மாறி குத்தினான் காயஸ்.

“அய்யோ! அய்யோ!” என்று கதறி அழுதான் மானோன்டா. அவனது கண்கள் பொசுங்கியது.

சிலுவையே ஆடும் வண்ணம் துடித்தான், ஸ்பார்ட்டாவே நடுங்கும் வண்ணம் கூச்சலிட்டுக் கதறினான்.

இரக்க கண்ட சோக்லி உள்பட மக்களெல்லோரும் மானோன்டாவின் மீது பரிதாபமடைந்தார்கள். ஆனால் காயஸிநிதிக் எந்தவித பரிதாப உணர்ச்சியோ இரக்க உணர்ச்சியோ, வேறு பாச உணர்ச்சியோ எதுவுமே தோன்றவில்லை.

மேலும் மேலும் அவனுக்கு கடும்சினமே ஏற்பட்டது. “இதோ! உன் வாழ்க்கை இன்றோடு முடிந்தது” என்று கத்திக் கொண்டே சட்டென்று தன் இடையிலிருந்த பட்டைவாளை உருவினான். சட்டென்று பட்டை வாவினால் மானோன்டாவின் மார்பில் மாறிமாறி வெட்டினான்.

மானோன்டாவின் உடல் துடிதுடித்தது. மார்பு இரண்டாகப் பிளந்தது. துன்பம் தாங்க முடியாத மானோன்டா, "அய்யோ கடவுளே! அய்யோ கடவுளே!! அய்யோ கடவுளே!!! என்று அலறித் துடித்தான். அவனது வார்த்தைகள் எங்கும் எதிரொலித்தது. அவனது பிளந்த மார்பிலிருந்து இதயம் வெளிவந்தது. அவனது மார்பிலிருந்து பீறிட்ட இரத்தம் எதிரேயிருந்த காயஸின் முகத்தை நனைத்தது. மானோன்டாவின் உயிர் பிரிந்தது. சட்டென்று காயஸின் கையிலிருந்து பட்டைவாள் நழுவி கீழே விழுந்தது.

முப்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் சாபமிட்ட பீலாவின் வாக்குப்படியே தன் இறுதி மூச்சு செல்வதற்குள் கடவுளைக் கூப்பிட்டான் மானோன்டா.

அமைதியுடன் மக்கள் கூட்டம் கலைந்து சென்றது.

வானத்தில் பிணம் திண்ணும் கழுகுகள் வட்ட மிட்டுப் பறந்து கொண்டிருந்தன.

கிறைந்தது

